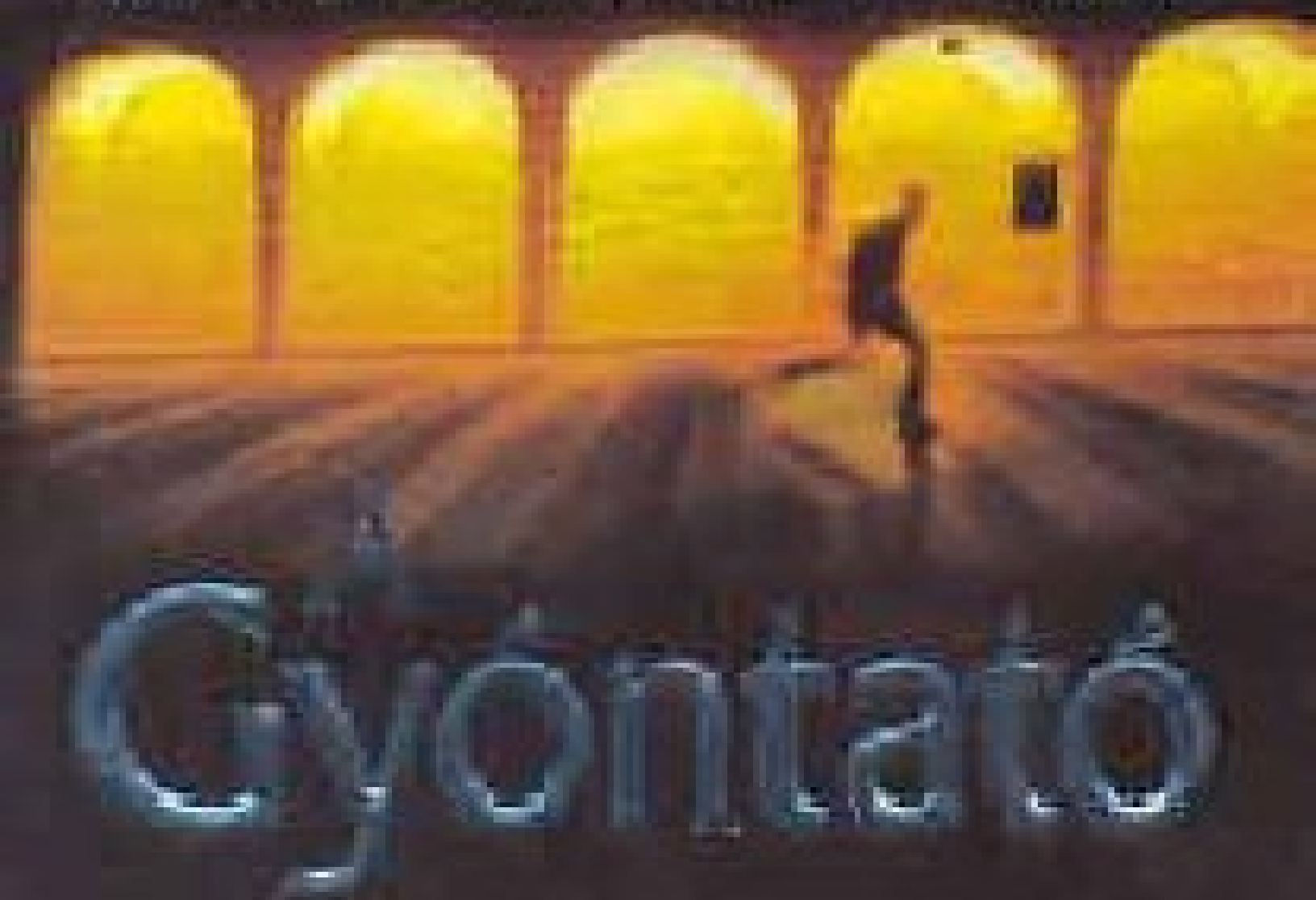

Daniel Silva

with special Brazilian and American

Gyóni

V I L A G E F I K E R

Daniel Silva

A GYÓNTATÓ

A mű eredeti címe: The Confessor

Copyright © 2003 by Daniel Silva

Fordította: Zsembery Péter

Szerkesztette: Reichenberger Andrea

Kiadási és fordítási jogok fenntarva! ©2004, Jokerex Kiadó

Minden jog fenntartva!/All rights reserved!

Főszerkesztő: Laux József

ISBN 963 936 827 X

Belív nyomdai előkészítése: Szinesztézia Bt., Budapest Készült a debreceni Kinizsi

Nyomdában Felelős vezető: Bördős János

A gyóntató

David Bulinak, vagyis *il restauratore*-nak, és mint mindig, feleségemnek Jamienek és gyerekeimnek, Lilynek meg Nicolasnak ajánlom

1. rész

A müncheni lakás

"Roma locuta est; causa finita est."

Róma szólott; az ügy lezárva.

Hippói Szent Ágoston

1. München

Az Adalbertstrasse 68-as számú háza egyike volt annak a néhány épületnek a divatos Schwabing negyedben, amelyet még nem foglalt el München elitjének egyre nagyobb, zajos csoportja. A két békebeli hangulatot árasztó, vöröstéglás épület által közrefogott 68-as számú ház olyan volt, mint egy csúnya mostohahúg a két idősebb, szép nővér között. A repedezett, drapp stukkó- vakolatú, tömzsi kis ház főleg diákok, művészek, anarchisták, és sikertelen punk zenészek otthona volt, akik fölött a keménykezű házmesternő, Frau Ratzinger uralkodott, aki állítólag már akkor is az Adalbertstrasse 68-ban lakott, amikor a házat szövetséges bombatalálat érte. A környék egyes szószólói szerint a ház a városrész szégyenfoltja és le kellene bontani. A ház mellett érvelők szerint az épület pontosan annak a bohém időszaknak az utolsó képviselője, amely annak idején Németország Montmartre-jává tette Schwabingot. Ez a környék volt Hesse, Mann és Lenin Schwabingja. Nem beszélve Adolf Hitlerről, tette volna hozzá a második emeleti ablak mögött dolgozó professzor, annak ellenére, hogy a környék lakói nem szívesen emlegetik, hogy annak idején az ifjú osztrák hontalan is a csendes fasorokon talált inspirációt.

Diákjainak és kollégáinak a professzor Herr Doktorprofessor Stern volt. A környéken lakó barátai azonban csak Benjamin néven ismerték, alkalmi látogatói pedig Benjáminnak szólították. A Tel Avibtól északra található csupa üveg és beton irodakomplexumban pedig, ahol minden könyörgése ellenére sem égették el a fiatalkori cselekedeteiről szóló aktát, csak egyszerűen Beni volt; a legfiatalabb Ari Shamron makacs kölykei közül.

Benjamin Stern hivatalosan a jeruzsálemi Héber Egyetem munkatársa volt, bár az elmúlt négy évben a jóhírű müncheni Ludwig-Maximilian Egyetemen tanította vendégprofesszorként az európai diákokat. A utóbbi időben vendégoktatói státusza tulajdonképpen állandósult, ami kitűnően megfelelt Sternnek. A történelem furcsa fintorának köszönhetően manapság Münchenben sokkal kellemesebb volt az élet egy zsidónak, mint Tel Avivban vagy Jeruzsálemben.

A tény, hogy az édesanyja túlélte a rigai gettó borzalmait, valamiféle rangot adott Stern professzornak az Adalbertstrasse 68. lakói között. Különlegességnek számított, és ő volt a lakótársai két lábon járó lelkiismerete is. Vele lehetett vitatkozni a palesztin-problémáról, és neki lehetett feltenni azokat az érzékeny kérdéseket, amelyeket a szülőknek és nagyszülőknek nem. Ő volt a fiatal lakók fő tanácsadója és bizalmasa. Tőle lehetett tanácsot kérni az egyetemi tanulmányokat illetően, és neki lehetett kiönteni a szívüket egy-egy szakítás után. Az ő hűtőjében mindig volt ennivaló, a pénztárcájában pedig kölcsönkérhető pénz. Ráadásul, Benjamin volt a lakóközösség képviselője a rettegett Frau Ratzingernél. Stern professzor volt az épület egyetlen lakója, aki nem félt az asszonyágtól. Különleges kapcsolat szövődött kettejük közt. Egyfajta rokoni kötelék. Alex, a legfelső emeleten lakó pszichológia szakos hallgató szerint ez a "Stockholm-szindróma tipikus esete. Rab és börtönőr, rabszolga és tulajdonosa kapcsolata". De ennél többről volt szó. A professzor és az idős hölgy egy nyelvet beszéltek.

A múlt évben, amikor a Wannsee-i Konferenciáról írott könyve nemzetközi bestseller lett, Stern professzor fontolgatni kezdte, hogy egy szebb, és esetleg biztonságosabb, az Angolparkra néző házba költözik, olyan helyre, ahol a lakótársak nem úgy kezelik a lakását, mintha az ő lakásukhoz tartozna. A hír, hogy a prof esetleg elköltözik, pánikot keltett az Adalbertstrasse 68. lakói között. Egy este az összes lakó megjelent nála és arra kérték, hogy maradjon. Több ígéret is elhangzott. Többé nem eszik ki az ételt a hűtőjéből és nem kérnek tőle kölcsön pénzt, amit nem fognak megadni. Tiszteletteljesebbek és csendesebbek lesznek. Csak a legvégső esetben zavarják problémáikkal. A prof végül beadta a derekát és maradt. Alig egy hónap múlva újra az ő lakása vált az Adalbertstrasse

68. közös társalgójává. Benjamin titokban örült is, hogy újra mindenki nála lóg. Benjamin Sternnek nem maradt családja a 68-as számú ház lázadó gyermekein kívül.

A professzort egy villamos csörömpölése zavarta meg a munkában. Felnézett és látta, ahogy a zajos jármű eltűnik az ablak előtti gesztenyefa lombja mögött, majd az órájára pillantott. Fél tizenkettő. Hajnali öt óta dolgozott. Levette a szemüvegét, és egy hosszú percen át dörzsölte a szemét. Mit is mondott Orwell? Könyvet írni szörnyű, fárasztó küzdelem, olyan, mint túlesni egy fájdalmas betegségen. Benjamin Stern mostanában néha úgy érezte, hogy ez a könyv végzetes lehet.

Villogott az üzenetrögzítő kis lámpája. Benjamin általában lehalkította a telefont, hogy ne zavarják. Tétován, ahogy a tűzszerész eldönti, hogy melyik drótot vágja a bombán, úgy nyomta meg a gombot. A kis hangszóróból heavy metál zene néhány futama, majd egy háborús üvöltés hangzott fel, amit a következő pár mondat követett:

"Jó hírem van, Herr Doktorprofessor! Estére egy mocskos zsidóval kevesebb lesz a földön! Wiedersehen, Herr Doktorprofessor!"

KLIKK.

Stern professzor letörölte az üzenetet Már megszokta ezeket. Mostanában heti kettőt kapott, néha többet, attól függően, hogy éppen szerepelt-e a TV-ben, vagy jelent-e meg cikke valamelyik újságban. A hangjukról tudta azonosítani őket, adott is mindnek valamilyen vicces becenevet, a saját megnyugtatóására. Ez az alak általában havonta kétszer telefonált. Stern professzor Wolfie-nak nevezte el. Néha szólt a rendőröknek, de többnyire nem törődött a hívásokkal. A rendőrség úgysem tehet semmit.

Benjamin az asztala alatti, padlóra szerelt páncélszekrénybe zárta a kéziratát és a jegyzeteit. Aztán cipőt és gypjúkardigánt húzott, és a konyhában kézbe vette a szemeteszsákot. A régi épületben nem volt lift, így Benjaminsnak a lépcsőn kellett leballagnia a második emeletről. Az előtérben átható vegyszer-illat ütötte meg az orrát. A földszinten egy kicsi, de jól menő Kosmetik működött. A prof ki nem állhatta a szépségszalont. Forgalmasabb napokon a körömlakklemosó átható szaga egyenesen az ő lakásához szállt a szellőzőrendszeren át, ráadásul a szalon tovább gyengítette az épület biztonságát. Mivel a kosmetik-nek nem volt külön bejárata, ezért a lépcsőházban lépten-nyomon ismeretlen - arcmasszázsra, és gyantázásra érkező - schwabingi szépasszonyokba botlott az ember.

A professzor jobbra fordult a kicsi belső udvarba vezető ajtó felé, és az átjáróban megtorpanva megnézte, hogy ott vannak-e a macskák. Az éjjel is felébredt a szemétben rajcsúrozó dögök miatt. A belső udvarban most egyetlen macska sem volt, csupán két unatkozó kozmetikusnő, akik a falnak támaszkodva dohányoztak makulátlan fehér köpenyükben. Benjamin a régi téglákkal borított kis udvar túlsó végébe ment, és a kukába lökte zsákját.

A lépcsőházba visszatérve Frau Ratzingerrel találta szemben magát, aki épp egy ritkásra kopott cirokseprűvel büntette a linóleumot.

- Jó reggelt, Herr Doktorprofessor - csattant fel az öregasszony, aztán számonkérő hangon még hozzátette: - Reggeli kávézás?

Stern professzor bólintott és válaszolt:

- Ja, ja, Frau Ratziger.

A házmesternő a padlón két kupacban heverő szórólapokra meredt. Az egyik kupac papírpai ingyenes koncertet hirdettek a parkban, a többi egy új masszázsklinikát a Schelling Strassén.

- Ezeknek mondhatja az ember, hogy ne hagyják itt a szemetüket. Az a színésztanonc a negyediken! Az enged be mindenkit.

A professzor olyan mozdulatot tett, mintha nem is értené, hogy képesek így élni ezek a mai fiatalok, és kedvesen az öregasszonyra mosolygott. Frau Ratzinger felnyalábolta a szórólapokat, és kimasírozott velük az udvarba. Pár másodperccel később már hallani is lehetett, hogy a kozmetikusokat szidja, amiért mindig a földön hagyják a csikkjeiket.

Benjamin kilépett az utcára és egy pillanatra megállt, hogy felmérje az időjárást. Március elejéhez képest nem is volt hideg, bár a nap egy géz-vékony felhőrétegen át sütött. A prof vastag kardigánja zsebébe dugta a kezét és elindult. Az Angolparkba ment, ahol a tavaszi esőktől megduzzadt vizű csatorna melletti ösvényen indult sétára. Szerette ezt a parkot. Megnyugtatta agyát a számítógép előtt töltött délelőtti megpróbáltatásai után és, ami még fontosabb, itt nyugodtan ellenőrizhette, hogy követik-e.

Megtorpan, és feltűnően lapogatni kezdte a zsebeit, mint aki elfelejtett valamit. Aztán gyorsan megfordult és elindult visszafelé az úton, közben megnézte minden szembejövő arcát, hogy az egyezik-e a memóriájában tárolt arcok valamelyikével. Megállt

az egyik kis, íves gyaloghídon, és a csatornában rohanó vizet kezdte csodálni. Egy pókokkal tetovált arcú drogdíler lépett oda hozzá, és heroint ajánlott neki. A professzor motyogott valami érthetetlenséget és gyorsan tovább sétált. Két perccel később belépett egy nyilvános telefonfülkébe és miközben úgy tett, mintha telefonálna, gyorsan és alaposan körülnézett. Ezután lerakta a kagylót.

Wiedersehen, Herr Doktorprofessor.

Benjamin a Ludwigstrasséra fordult, és átsietett az egyetemi területen. Lehajtott fejjel ment, nehogy megismerje valamelyik kollégája vagy hallgatója. A hét elején kapott egy szigorú hangú levelet Dr. Helmut Bergertől, a fontoskodó tanszékvezetőjétől, amelyben Berger megkérdezte, hogy Stern vajon mikor fogja befejezni a könyvet és tesz végre eleget előadói kötelességeinek. Stern professzor nem kedvelte Helmut Bergert - szakmai és személyes nézeteltéréseik a széles nyilvánosság előtt folytak - és sajnos egyszerűen nem jutott ideje válaszolni a levélre.

A Viktualienmarkt nyüzsgése kitörölte agyából a munkával kapcsolatos gondolatait. Elhaladt a színes gyümölcs- és zöldségkupacok és a nyitott hentespultok között. Vásárolt pár dolgot vacsorára, majd átsétált az utca túloldalára a Café Bar Eduschóba egy kávéra és egy Dinkelbrotra. Negyvenöt perccel később, ahogy visszaindult Schwabingba, úgy érezte felfrissült, a tudata újra kitisztult, és készen állt egy újabb menetre a könyvvel való birkózásban. A betegség egy újabb rohamára, ahogy Orwell nevezte.

Ahogy visszaért az Adalbertstrasse 68-ba, egy szélroham segítette be a lépcsőházba, ami a frissen elhelyezett, lazacszínű szórólapokat is gyorsan széthordta. A professzor a fejét elfordítva elolvasta az egyiket. Egy új curry-étterem nyílik a sarkon túl. Benjamin szerette az indiai ételeket. Felvette az egyik papírt, és a kardigánja zsebébe gyűrte.

A szél néhány lapot az udvar felé sepeget. Frau Ratzinger tombolni fog. Ahogy Benjamin puha léptekkel felfelé indult a lépcsőn, a házmesternő kidugta a fejét a házmesterlakás ajtaján, és észrevette az újabb adag szállongó papírszemetet. Természetesen azonnal felháborodott arckifejezést vett fel, és vádló tekintettel a professzort kezdte méregetni. Benjamin a kulcsát a lakása zárjába dugva hallotta, ahogy Frau Ratzinger hangosan átkozódva takarítani kezdi a legújabb szörnyűséget.

Benjamin a konyhába vitte a vásárolt élelmiszereket, és főzött magának egy csésze teát. Aztán a folyosón át a dolgozószobájába ment. Egy férfi állt az asztala mellett, és érdeklődve, mégis lazán nézegette Benjamin jegyzeteit. A férfi fehér köpenyt viselt, olyan fajtát, amit a kozmetik vendégei is kapnak a kezelésekkor. Nagyon magas volt és széles vállú, szőke hajába szürke tincsek vegyültek. Amikor a betolakodó meghallotta, hogy a professzor belép a szobába, felnézett. A férfi szeme is szürke volt, és hideg, mint a jég.

- Nyissa ki a páncélszekrényt, Herr Doktorprofessor.

Halk, szinte kedves hangon szólt. Idegenes kiejtéssel beszélt németül. Nem Wolfie volt az, ebben Benjamin első hallásra biztos volt. A professzornak kitűnő füle volt a nyelvekhez, és könnyen meg tudta különböztetni a helyi dialektusokat. A köpenyes férfi svájci volt, és Schwyzerdütsch-csében hallani lehetett a szűk magashegyi völgyekben elterjedt éneklő hangsúlyozást.

- Ki maga? Mit képzelsz...!

- Páncélszekrényt kinyitni! - ismételte meg a férfi, és közben újra a prof jegyzeteire fordult a figyelme.

- Abban a páncélszekrényben nincs semmi értékes. Ha pénzt akar...

Stern professzor nem fejezhette be a mondatot. Az idegen laza mozdulattal egy hangtompító fegyvert húzott elő a köpenye alól. A professzor a fegyverekhez is olyan jól értett, mint a nyelvekhez. A fegyver egy orosz gyártmányú Sztetskin volt. A lövedék átfúrta a professzor jobb térdkalácsát. Benjamin a térdét szorította, és a padlóra zuhant. Az ujjai között kibuggyant a vér.

Azt hiszem, kénytelen lesz megadni a zár kombinációját - mondta halkan és nyugodtan a svájci.

Benjamin Stern még életében nem érzett ilyen fájdalmat. Lihegve próbált levegőt juttatni összeszorult tüdejébe, miközben az agyában száguldottak a gondolatok. A kombinációt? Istenem, hiszen a saját neve sem jut eszébe.

- Várok, Herr Doktorprofessor.

Benjamin erőltetve vett néhány mély lélegzetet, így jutott annyi oxigén az agyába, hogy felidézhesse a zár kombinációját. A soktól reszketett a szája, de felmondta a számsort. A betolakodó a széf elé térdelt és gyakorlott mozdulatokkal kinyitotta a páncélszekrényt.

Az idegen benézett a páncélszekrénybe, majd a professzor felé fordult.

- Hol vannak a lemezre mentett biztonsági másolatok? Hol tartja őket?

- Nem tudom, miről beszél.

- Egyelőre úgy áll a dolog, hogy bottal talán még képes lesz járni - mondta a férfi és felemelte a pisztolyt. - Ha a másik térdét is átlövöm, egész életében mankóval fog járni.

A professzor lassan elvesztette eszméletét. A szája egyre hevesebben remegett. *Ne reszkess már, a fene egyen meg! Ne lássa, hogy félsz!*

- A hűtőben.

- A hűtőben?

- Tűz - a fájdalom végighullámozott a testén - esetére. A betolakodó felhúzta az egyik szemöldökét. Okos fiú.

Volt nála egy szatyor, egy nagyjából egy méter hosszú nejlonzsák. Belenyúlt, és elővett egy hengeres tárgyat: egy szórófestéket. Levette a spray kupakját, és értő mozdulatokkal szimbólumokat kezdett festeni a dolgozószoba falára. Az erőszak szimbólumait. A gyűlölet jelképeit. A professzor majdnem elnevette magát, amikor önkéntelenül végigfutott az agyán, hogy vajon mit fog szólni Frau Ratzinger, ha meglátja ezt a felfordulást. Félig eszméletlen állapotában bizonyára hangosan motyogott is valamit, mert az idegen egy pillanatra abbahagyta a festegetést, és üres tekintettel meredt rá.

Amikor végzett a graffitivel, a férfi visszarakta a festékszórót a zsákba, majd a professzorhoz lépett és megállt felette. A szilánkokra zúzódtól csontjaiból áradó fájdalom lázas forrósággal öntötte el a professzor testét. A látótere szélei elsötétültek, így az idegen úgy tűnt, mintha egy alagút végén állt volna. A professzor a hamuszürke szemekbe nézett, a téboly jeleit kutatva, de csak hűvös intelligenciát látott. Ez a férfi nem valami rasszista fanatikus, gondolta. Hanem profi. Támadója föléhajolt.

- Kíván gyónni, Stern professzor?

- Miről... beszél? - kérdezte a professzor a fájdalomtól eltorzult arccal.

Egyszerű. Nem kívánja meggyónni bűneit? - Maga a gyilkos - mondta Benjamin Stern az ájulás határán.

A bérgyilkos elmosolyodott. A pisztoly felemelkedett, és két golyó csapódott a professzor mellkasába. Benjamin Stern még érezte, hogy a teste megrándul, de nem kellett további fájdalmat kiállnia. Pár másodpercig még öntudatánál maradt, elég ideig ahhoz, hogy lássa, ahogy a gyilkosa mellétérdel és hűvös hüvelykujját a homlokára teszi. Aztán a férfi motyogni kezdett valamit. Latin? Igen. A haldokló professzor biztos volt benne, hogy a férfi latinul motyog valamit.

"Ego te absolvo a peccatis tuis, in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen." A professzor a gyilkosa szemébe nézett.

- Dehát én zsidó vagyok - mormogta.

- Az mindegy - válaszolt a bérgyilkos.

Aztán a Sztecskin csövét Benjamin Stern halántékához illesztette, és meghúzta a ravaszt.

2. Vatikán

Münchentől hatszázötven kilométerre délre, egy Róma szívében fekvő domboldalon egy idős férfi sétált végig a falakkal körülvett hűvös, árnyékos kertben. Az idős ember elefántcsontszínű reverendát és köpenyt viselt. Hetvenkét éves volt, így már nem mozgott gyorsan, bár minden reggel eljött ebbe a kertbe, és egy órán át sétált a fenyőillatú ösvényeken. Az elődei azért tetették rendbe a kertet, hogy nyugodtan és zavartalanul lehessen benne meditatálni. A csontszínű reverendát viselő férfi szeretett emberekkel - igazi emberekkel találkozni, nem csak a kúria kardinálisaival és a különböző külföldi méltóságokkal, akik nap mint nap csókolgatták gyűrűjét, egy halászbéna örökségét. Egy svájci gárdista követte pár lépésről minden reggel, inkább a társaság, s nem a biztonság kedvéért. Az idős férfi szeretett megállni és elbeszélgetni a kertben dolgozó vatikáni kertészekkel is. Természetéből fakadóan kíváncsi ember volt és amatőr botanikus is.

Időnként kért egy metszőollót, és besegített a rózsabokrok rendbentartásába. Egyszer megesett, hogy a svájci gárdista négykézláb találta a kertben. Az őr a legrosszabbat sejtve rádióján azonnal mentőket hívott és odasietett az öreghez, ahol meglepetten tapasztalta, hogy a római katolikus egyház feje úgy döntött, gyomlál egy kicsit. A Szentatya közvetlen környezetében élők látták, hogy valami bántja Róma püspökét. A pápa veszített vidámságából és könnyed kedvességéből, ami a lengyel pápa utolsó napjainak

komorsága után olyan volt, mint a meleg tavaszi szellő. Teréza nővér, a vasakarató velencei apáca, a pápai háztartás vezetője észrevette, hogy a Szentatya étvágya megromlott. Az utóbbi időben még a délutáni kávé mellé felszolgált édes biscotti is érintetlen maradt. Teréza nővér mostanában, az apostoli palota harmadik emeletén található pápai dolgozószobába lépve, gyakran találta a padlón hason fekve, elmélyült imádkozásba merülve urát, aki ilyenkor szenvedni látszott. Kari Brunner, a Svájci Gárda vezetője is észrevette, hogy a Szentatya gyakran megáll a Vatikán falánál és a Tiberisz túlsópartját kutatja tekintetével látszólag gondolataiba mélyedve. Brunner hosszú éveken át védte a lengyelt és látta, milyen teher a pápaság. Ez vele jár, mondta Teréza nővérnek, a felelősség gyilkos terhe, ami minden pápa vállát húzza.

- Ez még a legszentebb embert is kihozza időnként a sodrából. Biztos vagyok benne, hogy Isten adott neki elég erőt, hogy megbirkózzon vele. Nemsokára visszatér a régi Pietro.

Teréza nővér azonban nem volt ebben annyira biztos. Egyike volt azon keveseknek Vatikánban, akik tudták, hogy Pietro Lucchesi mennyire nem vágyott erre a feladatra. Amikor Lucchesi Rómába érkezett II. János Pál temetésére és a konklávéra, amelyen megválasztják a halott pápa utódját, a vidám természetű, szelíd velencei főpapról senki sem gondolta, hogy papible, vagyis alkalmas a pápai trónra. Annak sem adta semmi jelét, hogy érdekelné a feladat. A tizenöt év, amit a római Kúriában töltött, élete legkevesébé boldog másfél évtizede volt, és esze ágában sem volt visszatérni ebbe a Tiberisz menti faluba, ahol ember embernek farkasa, még akkor sem, ha megkapná a polgármesteri címet. Lucchesi Buenos Aires érsekére akarta adni szavazatát, akivel egy dél-amerikai útján barátkozott össze, aztán csendben vissza akart térni Velencébe.

Viszont a konklávénak megvannak a maga szabályai. Ahogy elődeik tették évszázadokon keresztül, Lucchesi és társai, összesen százharmincan, komor menetben bementek a sixtusi kápolnába, a Veni Creator Spiritus kezdetű latin himnuszt énekelve. Összegyűltek Michelangelo Végítélete, a mennyek és Krisztus haragja felé emelkedő nyughatatlan lelkek alatt, és imádkozva kérték a Szentlelket, hogy vezesse kezüket. Aztán egyenként előléptek a bíborosok, és a Bibliára tett kézzel megesküdtek, hogy örökre hallgatni fognak a konklávé titkairól. Ezután a ceremóniamester szólott:

- Extra Omnes! - Vagyis: Mindenki távozzon! Elkezdődött a konklávé.

A lengyel pápa nem merte egyedül a Szentlélekre bízni az utódlását. A bíborosok kollégiumát telerakta hozzá hasonló, konzervatív, Róma hatalmát és a római eklézsia fegyelmét mindenek fölött őrző főpapokkal. Az ő jelöltjük egy olasz bíboros volt, a római kúria egyik odaadó kreatúrája: a vatikáni államminiszter, Marco Brindisi bíboros.

A mérsékeltek azonban máshogy gondolták. Ők minden értelemben pásztori pápaságot akartak végre. Szelíd és istenfélő embert akartak Szent Péter trónusán látni, egy olyan embert, aki hajlandó volna megosztani hatalmát a püspökökkel és korlátozni a kúria befolyását, aki a földrajzi és kulturális határokon keresztül nyújtana vigaszt és segítséget a világ háború- és szegénység sújtotta sarkaiban élőknek. A mérsékelteknek csak egy nem európai jelölt felelt volna meg. Úgy gondolták, hogy végre eljött egy harmadik világi pápa ideje.

A szavazások első néhány köréből kiderült, hogy a konklávé reménytelenül megosztott, és nemsokára mindkét frakció keresni kezdte a kompromisszum lehetőségét. Az első nap utolsó szavazásán feltűnt egy új név. Pietro Lucchesi velencei pátriárka öt szavazatot kapott. Amikor meghallotta, hogy a neve ötször hangzik el a sixtusi kápolna falai között, Lucchesi behunyta a szemét és láthatóan elsápadt. Egy perccel később, amikor a szavazatokat a nero-ba tették, hogy elégezzék, számos bíboros észrevette, hogy Lucchesi imádkozik.

Aznap este Lucchesi udvariasan visszautasította bíborostársai egy csoportjának vacsorameghívását, és visszavonult szobájába a Szent Márta dormitóriumban, hogy meditáljon és imádkozzon. Tisztában volt a konklávék működésével és tudta, mi következik. Ahogy Krisztus a Gecsemáné kertben, úgy imádkozott Istenhez, hogy vegye le a válláról ezt a terhet, hogy válasszon valaki mást. Másnap azonban egyre többen kezdték támogatni Lucchesit, lassan gyűlt a pápává választásához szükséges kétharmados többség. Az ebéd előtti utolsó szavazáskor már csak tíz voks hiányzott. Az evéshez túlságosan izgatott Lucchesi ebéd helyett a szobájában imádkozott, mielőtt visszatért volna a sixtusi kápolnába a következő szavazásra. Tudta, hogy ebben a fordulóban pápává választják. Hang nélkül figyelte, ahogy a bíborosok, kezükben a kettéhajtott papírlapokkal egymás után odalépnek az urnaként szolgáló aranyserleghez, és a papírt bedobva elmondják az imát: "Krisztus uram a tanúm, hogy arra szavazok, akit Isten előtt a pápai címre

legalkalmasabbnak tartók". A szavazatokat kétszer is megszámozták, mielőtt bejelentették volna az eredményt. Lucchesi száztizenöt szavazatot kapott. A camerlengo Lucchesihez lépett és feltette a kérdést, amit már több száz frissen megválasztott pápa hallott az elmúlt, mintegy két évezred alatt.

- Elfogadod a választás útján rád ruházott egyházfői címet?

Hosszú csend követte a kérdést. A kápolnában érezhetően nőtt a feszültség. Majd Pietro Lucchesi megszólalt:

- A vállam nem elég széles a teherhez, de a megváltó Krisztus segítségével megpróbálok. Accepto.

- Milyen néven óhajtod szólíttatni magad?

- Pál - felelte Lucchesi. S ő lett e néven a hetedik pápa. A bíborosok sorra az új egyházfőhöz járultak, megölelték, engedelmességet és hűséget fogadtak neki. Lucchesit ezután a camera lacrimatoria néven ismert skarlátvörös kamrába vezették, ahol pár percet egyedül tölthetett, mielőtt a Gamaerelli testvérek, a pápai udvar szabói átadták neki fehér reverendáját. Az új pápa a legkisebbet választotta a három előre elkészített öltözet közül, de még abban is úgy nézett ki, mint egy kisgyerek az apja ingében. Ahogy kilépett a Szent Péter térre néző nagy teraszra, hogy üdvözlje Rómát és a világot, alig látszott ki a kőkorlát mögül. Az egyik svájci gárdista hozott egy zsámolyt, és a tömeg hatalmas morajlással köszöntötte a zsámolyra lépő főméltóságot. Az olasz televízió egyik kommentátora azonnal elkeresztelte az új pápát: "Pietro, a Valószínűtlen". Marco Brindisi bíboros, a keményvonalas kúria-bíborosok feje magában csak I. Véletlen Pápaként kezdte emlegetni.

A vatikániak szerint a konklávé döntése egyértelmű üzenetet hordozott. Pietro Lucchesi kompromisszumos pápa. A megbízása arra szól, hogy elvezesse az egyházat, de kerülje a nagy kezdeményezéseket. Az egyház szívéért és lelkéért folytatott csatát - mondták - tovább halasztották.

Ugyanakkor a katolikus reakció már távolról sem szemlélte ilyen jóindulatúan Lucchesi megválasztását. A militáns konzervatívok szerint az új pápa veszélyesen sok dologban hasonlít egy köpcös, szintén velencei elődjére, Roncallira, aki a II. Vatikáni Zsinat kavarodását okozta annak idején. Az Interneten alig pár órával a konklávé döntése után már megjelentek a keményvonalasok pesszimista, keserű körlevelei arról, hogy mi várható. Lucchesi minden miséjét és nyilvános nyilatkozatát górcső alá vették, az ortodoxiaellenesség jeleit keresve bennük. A reakciósnak egyáltalán nem tetszett, amit láttak. El is döntötték, hogy Lucchesi bajt hozhat rájuk, és ezért figyelni kell minden lépését. A kúria mandarinjaira hárult a feladat, hogy gondoskodjanak róla: Pietro Lucchesi ne legyen több egyszerű gondnok-pápánál.

Lucchesi azonban úgy gondolta, hogy annál sokkal több baj van az egyházzal, hogy akár egy rövid pápaságot is el lehetne pazarolni, még akkor is, ha az illető pápa akarata ellenére került a trónra. A lengyel egyházban levő egyházat hagyott az utókorra. Nyugat-Európában, a katolicizmus epicentrumában, annyira súlyossá vált a helyzet, hogy egy püspöki gyűlés nemrég arra a következtetésre jutott, hogy az európai emberek úgy élnek, mintha Isten nem is létezne. Évről évre kevesebb kisbabát kereszteltetnek meg, egyre kevesebb pár választja az egyházi esküvőt, és olyan kevesen állnak az egyház szolgálatába, hogy a nyugat-európai plébániák többségében már nincs állandó pap. Lucchesinek nem kellett távolabb tekintenie a saját egyházmegyéjénél. Róma két és fél millió katolikusának hetven százaléka hisz a válásban, a születésszabályozásban és a házasság előtti testi szerelemben, amelyeket hivatalosan minden egyházi tanítás tilt. A katolikus népesség kevesebb, mint tíz százaléka jár rendszeresen misére. Franciaországban, az egyház "elsősülött lányánál" a statisztikai felmérések szerint még ennél is rosszabb a helyzet. Észak-Amerikában a hívek el sem olvassák a pápai enciklikákat, csak simán semmibe veszik őket. Az amerikai katolikusok egyharmada jár misére. A világ katolikusainak hetven százaléka a harmadik világban él, a legtöbbször mégis alig találkozik pappal. Csak Brazíliában évente hatszázezren hagyják el a katolikus egyházat az evangélikus kedvéért.

Lucchesi gyorsan be akarta kötözni a sebeket, még mielőtt késő lett volna. Azt akarta, hogy szeretett egyházának kicsit több köze legyen a hívei valóságos, mindennapi életéhez, azt akarta, hogy a nyája ne csak névleg legyen katolikus. Ugyanakkor volt még valami, egy egyszerű kérdés, ami a megválasztása óta nem hagyta nyugodni. Miért? Miért pont őt választotta a Szentlélek az egyház fejének? Vajon mit tud ő, milyen tulajdonsággal rendelkezik, ami miatt ő lett ebben a történelmi pillanatban a legalkalmasabb jelölt? Lucchesi úgy hitte, tudja a választ. El is indított egy kockázatos

folyamatot, amiről tudta, hogy az alapjaiig meg fogja rázni az egyházat. Ha sikerrel jár, egyháza megújító forradalmon esik át. Ha nem, az akár az egyház összeomlását is jelentheti.

*

A nap egy vastagabb felhőpamacs mögé bújt, és a hideg márciusi szélroham megrázta a kert fenyőfáinak ágait. A pápa szorosra húzta nyakán a köpenyét Elsétált az etióp kollégium mellett, majd egy keskeny ösvényre fordult, amely a Vatikán délnyugati sarkához, egy szürkésbarna falszakaszhoz vezetett. Útközben megállt a Vatikáni Rádió adótornyánál, fellépett a kőlépcsőkön és megállt a korlátnál.

A lapos, halvány fényben kavarni tetszett az alatta elterülő város. A pápa tekintete a Tiberiszen túlra, a régi gettó közepén tornyosuló zsinagógára vándorolt IV. Pál, a Lucchesi által választott név egy korábbi birtokosa 1555-ben a gettóba száműzte Róma zsidó népességét, és sárga csillag viselésére kényszerítette őket, hogy megkülönböztethetők legyenek a város keresztény lakóitól. Erre válaszul épült meg a zsinagóga, amelynek építtetői olyan épületet emeltettek, amely a Vatikánból is jól látható. Az üzenet egyértelmű volt. Mi is itt vagyunk. És itt is voltunk, már jóval előttetek. Pietro Lucchesinek azonban másról beszélt a zsinagóga. A múlt hitszegéseiről. A szegényletes titkokról. A magas épület mintha csak hozzá beszélt volna. Nem hagyta nyugodni.

A pápa lépteket hallott a kerti ösvényről, kemény, ritmusos, kopogó lépteket, mintha egy tapasztalt asztalosmester kalapálását hallgatta volna. A hang irányába tekintett, és egy férfit látott a fal felé masírozni. Magas, szikár, fekete hajú, fekete reverendás pap volt, olyan, mint egy szénfekete indiai tintával meghúzott egyenes vonal. Luigi Donati atya volt az, a pápa magántitkára. Donati húsz éve állt Lucchesi mellett. Velencében csak úgy nevezték: *il doge*, mert kíméletlenül kihasználta a hatalmát, ha kellett és egyenesen, keményen a célra tört mindig, ha ura érdekei úgy kívánták. A becenév a Vatikánba is elkísérte Donatit, és ő ezt egyáltalán nem bánta. Egy olasz világi filozófus, Niccolo Machiavelli tanításait követte, aki szerint egy hercegnek sokkal jobb, ha félnek tőle, mint ha szeretik. Donati úgy gondolta, hogy minden pápának szüksége van egy keménykezű kurafira, aki képes a kúriára kényszeríteni az akaratát; ő alig leplezett élvezettel játszotta ezt a szerepet.

Ahogy Donati egyre közelebb ért hozzá, a pápa már az álla tartásából látta, hogy valami nincs rendben. Újra a folyó felé nézett és várt. Egy pillanattal később már maga mellett érezte Donati megnyugtató jelenlétét. *Il doge*, mint máskor, most sem fecsérelte az idejét a felesleges csevegésre. Gyorsan a pápa füléhez hajolt és halkán informálta, hogy ma kora reggel felfedezték Benjamin Stern professzor holttestét müncheni lakásában. A pápa behunyta a szemét, lehajtotta fejét, majd kinyúlt és szorosan megmarkolta Donati atya kezét.

- Hogyan? - kérdezte. - Hogy ölték meg?

Amikor Donati atya elmondta, a pápa megtántorodott és a pap karjára támaszkodott, hogy el ne zuhanjon.

- Mindenható Istenünk a mennyben, kérlek bocsásd meg nekünk, amit tettünk. - Aztán bizalmasa szemébe nézett. Donati atya tekintete nyugodt volt, intelligenciát és végtelen eltökéltséget sugárzott. A pápa Donati szeméből merített erőt a folytatáshoz.

- Úgy vélem, igen alábecsültük ellenségeinket, Luigi. Sokkal erősebbek, mint gondoltuk, és gonoszságuk nem ismer határt. Mindent megtesznek, hogy megóvják mocskos titkaikat.

- Pontosan, Szentséged - szólt Donati komoran. - Ami azt illeti, mostantól feltételeznünk kell, hogy még a pápát is képesek lennének meggyilkolni.

Egy pápát meggyilkolni? Pietro Lucchesi elég nehezen tudta ezt elképzelni, de tudta, hogy megbízható titkára nem túloz. Az egyház testét rákbetegség rágja. A lengyel pápa hosszú uralma alatt burjánzott a kór. Mostanra áttételeződött és már a saját hordozó szervezete, lakóhelye létét fenyegette. A beteg megmentéséhez agresszív beavatkozásra volt szükség.

A pápa elfordult Donatitól, és újra a folyó túlsópartján álló zsinagóga kupoláját kezdte nézni.

- Attól félek, rajtam kívül senki más nem lenne képes megtenni.

Donati atya megfogta és megszorította a pápa alkarját.

- A szavakat csak Szentséged képes megformálni. A többit rám hagyhatja.

Donati ezzel megfordult és elsétált, magára hagyva a pápát a korlátnál. A pápa hallgatta, ahogy a kemény, fekete ember talpa alatt recsegnek a kavicsok a palota felé: krakk-krakk-krakk-krakk... Pietro Lucchesi számára olyan volt ez a hang, mintha szögeket vernének egy koporsóba.

3. Velence

Az éjszakai eső elöntötte a Campo San Zaccariát. A restaurátor úgy állt a templom lépcsőjén, mint egy hajótörött. A tér közepén egy pap alakja vált ki a ködből. A pap, egyszerű fekete reverendáját felemelve, térdig érő gumicsizmában gázolt át a vízen.

- Olyan, mint a Holt-tenger ma reggel, Mario - mondta a tiszteletes, miközben elővette a nagy, nehéz kulcskarikát a zsebéből. - Ha Krisztus felruházott volna minket a vízenjárás képességével, sokkal elviselhetőbbek lennének a velencei telek.

A nehéz, vastag faajtó mély nyikorgással nyílt ki. A templom főhajójában még mindig sötétség uralkodott. A pap felkapcsolta a világítást, és visszafordult az elárasztott tér felé. Közben csak annyi időre torpant meg, hogy a szenteltvíztartóbaja megnedvesítse az ujját, és a szentély felé fordulva keresztet vessen.

Az állványzatot lepel takarta el az illetéktelen tekintetek elől. A restaurátor felmászott a helyére és bekapcsolt egy fluorszkáló fénnel világító lámpát. A Szent Szűz csábítóan ragyogott rá. A restaurátor a tél nagy részét azzal töltötte, hogy helyreállítsa a Szűz arcát. Néha, éjszaka meglátogatta őt álmában a Szűz, és könnyörgött neki, hogy gyógyítsa meg.

A restaurátor bekapcsolta a hordozható elektromos hőszigetelőjét a csípős hideg ellen, és a termoszából töltött magának egy csésze feketekávét, annyit, hogy éber legyen, de nem többet, hogy ne remegjen a keze. Aztán előkészítette a palettáját, a száraz festékport pár csepp oldószerben keverve el. Amikor a festék készen állt, a restaurátor az arca elé húzta a nagyítólelencsét és munkához látott.

Több mint egy órán át egyes-egyedül tartózkodott a templomban. A csapat tagjai lassan, egyenként érkeztek meg. A leplek mögött dolgozó restaurátor mindegyiket megismerte lépteik hangjáról: Francesco Tiepolo nehézkes caplatását, Adriana Zinetti, a híres oltár- és férfiszakértő friss kopp-kopp-koppját, valamint Antonio Politi, a hazugságok és rosszindulatú pletykák tehetséges terjesztőjének konspiratív csoszogását.

A restaurátor titokzatos alak volt a San Zaccaria csapat többi tagja számára. Ragaszkodott hozzá, hogy állandóan lepel borítsa az állványát és az oltárképet. Francesco Tiepolo könnyörgött neki, hogy legalább egy kicsit eressze lejjebb a leplet, hogy a turisták és a híresen kritikus velencei polgárok láthassák őt munka közben.

Velence látni akarja, hogy mit csinálsz a Bellinivel, Mario! Ez a város nem szereti a meglepetéseket. A restaurátor vonakodva beleegyezett, és januárban két napon át a turisták és a Zaccaria csapat többi tagjának szeme előtt dolgozott. A rövid kísérlet akkor ért véget, amikor kíváncsian megjelent Monsignor Moretti, San Zaccaria plébánosa és amikor meglátta, hogy a Szűznek hiányzik a fél arca, térdre zuhant és azonnal hisztérikus imádkozásba kezdett. A lepel visszakerült, és Francesco Tiepolo többet nem merte felhozni a levétel kérdését.

A csapat többi tagja komoly jelképnek látta a leplet. Miért rejtőzik el ennyire ez az ember? Miért különül el annyira a többiektől? Miért utasítja el állandóan az ebédmeghívásokat, és miért nem jön el velük soha szombat esténként inni és beszélgetni a Harry's Bárba? A restaurátor még a San Zaccaria baráti kör által adott fogadásra sem jött el az Accademiára. A Bellini Velence egyik legfontosabb festménye, és mindenki fel volt háborodva azon, hogy a restaurátor egy percet sem volt hajlandó eltölteni azokkal a gazdag amerikaiakkal, akik lehetővé tették a munkáját.

Még Adriana Zinettinek sem sikerült a lepel mögé kerülnie. Emiatt aztán elkezdődött a találgatás a restaurátor homoszexuális mivoltáról, amit a Zaccaria csapat liberális szellemű tagjai egyáltalán nem kifogásoltak, sőt a fiúk között még némileg növekedett is a férfi hanyatló népszerűsége. Ez az elmélet is megdőlt azonban aznap, amikor a munkaidő végén egy megdöbbenően vonzó nő jött el a restaurátorért a templomba. A nőnek széles arccsontja, zöld macskaszeme, világos bőre és könnyűcsepp alakú álla volt. Adriana Zinetti felfedezte a nő bal kezén látható csúnya forradásokat.

- Ő a másik munkája - mondta komoran Adriana, miután a restaurátor és a nő eltűntek a velencei éjszakában. - Talán csak a sérült nőket szereti.

A férfi Mario Delvecchio néven mutatkozott be, de olasz beszéde, bár hibátlan volt és gördülékeny, mégis idegenesen csengett. Ezt a restaurátor azzal magyarázta, hogy bár

olasz születésű, mégis főleg külföldön nőtt fel, s csupán rövid időszakokat töltött szülőhazájában. Valaki azt a pletykát hallotta, hogy a titokzatos restaurátor a legendás Umberto Continál tanulta a szakmát. Más valaki még azt is hallotta, hogy Conti élete legtehetségesebb tanítványának titulálta Delvecchiót.

Ezután az irigy Antonio Politi egy újabb pletykahullámot indított útjára a Zaccaria csapatban. Antonio végtelenül dühítőnek találta kollégája komótos munkatempóját. Mialatt a nagy Mario Delvecchio helyrehozta a Szűz arcát, ő vagy féltucat festmény megtisztításával és restaurálásával végzett. A tény, hogy a féltucat festmény jelentősége eltörpült az oltárképe mellett, csak fokozta Antonio dühét.

- Maga a mester nem dolgozott többet rajta egy délutánnál, annak idején - magyarázta Antonio Tiepolónak.

- Ez az ember azonban egész télen ezzel az egy képpel szöszöl. Minden öt percben átrohan az Accademia-ra Bellini képeket bámulni. Szóljon már neki, hogy kapja össze magát, mert így tíz év alatt sem leszünk kész.

Antonio ásta elő a meglehetősen bizarr bécsi történetet, amit egy havas februári estén elköltött közös vacsorán osztott meg a csapattal, véletlenül épp a Trattoria alla Madonna-ban. Úgy tíz évvel ezelőtt a bécsi Szent István dómban komoly restauráció folyt. Egy Mario nevű olasz is a restaurátor csapatban dolgozott.

- A mi Mariónk? - szólalt meg Adriana a ripassós pohara fölött.

- Persze, hogy a mi Mariónk. Ugyanaz a sznobizmus. Ugyanaz a csigalassúság.

Antonio hírforrása szerint ez a Mario nevű restaurátor egyik napról a másikra nyom nélkül felszívódott. Azon a napon, amikor autóba szerelt bomba robbant a zsidónegyedben.

- És ebből mire következtetsz, Antonio? - Ismét Adriana kérdezett a rubinvörös ripasso mögül. Antonio hatásszünetet tartott, a villájára szűrt egy darab grillezett polentát, majd feltartotta, mint valami jogart.

Hát nem egyértelmű? Ez az ember terrorista. Szerintem a Vörös Brigádokhoz tartozik.

- Szerintem meg ő maga Oszama bin Laden.

A Zaccaria csapat olyan hangos nevetésben tört ki, hogy kis híján megkérték őket, hagyják el az éttermet. Ez után nem adtak hitelt Antonio Politi elméleteinek, bár ő változatlanul hitte, hogy igaza van. Titokban remélte, hogy a lepel mögött dolgozó terrorista itt is megismétli bécsi előadását, és nyom nélkül eltűnik. És akkor ő, Antonio lép a helyére, befejezi a Bellinit, és ezzel megalapozza a hírnevét.

A restaurátornak jól ment a munka aznap délelőtt, így szaladt az idő. A karórájára pillantva meglepetten látta, hogy már fél tizenkettő volt. Leült az állványzat szélére, öntött magának még egy kis kávé, és felnézett az oltárképre. Bellini pályája csúcsán festette ezt a képet, amiről széles körben úgy gondolták, hogy a tizenhatodik század első nagy oltárképe. A restaurátor egyszerűen nem tudta megunni a festményt. Csodálta Bellini fény- és térhasználatát; az erős húzóhatást, ami befelé és felfelé vonzotta a tekintetét; a Madonna, a gyermek és az őket körülvevő szentek szoborszerű nemességét. A néma csend festménye volt ez. A kép békét és nyugalmat sugárzott még a munkával töltött hosszú, fárasztó órák után is.

A férfi félrehúzta a leplet. Az alacsonyán járó napot most nem takarták felhők, így a templom főhajóját megtöltötte az ólomüveg ablakokon át beáramló fény. Ahogy végzett a kávéjával, a restaurátor mozgásra lett figyelmes a templom ajtajában. Egy tízéves forma, hosszú, göndör hajú kisfiú lépett be. A fiú cipője csurom víz volt a teret elárasztó víztől. A restaurátor figyelmesen nézte. Még tíz év után sem tudott úgy gyerekre nézni, hogy nem a fia jutott volna az eszébe.

A fiú először Antoniéhoz ment, aki fel sem pillantva mutatta neki az útirányt. Ezután a kisfiú végigment a templom főhajóján az oltárhoz, ahol a sokkal barátságosabb Adriana fogadta. A nő rámosolygott és megsimogatta az arcát, majd a restaurátor állványára mutatott. A gyerek az állvány aljához lépett, és egy szó nélkül átadott a restaurátornak egy darab papírt. A férfi kihajtotta a papírt és pár szót talált ráfirkálva, mintha egy kétségbeesett szerelmes utolsó vallomása lett volna. Az üzenetet nem írták alá, de a kézírás annyira ismerős volt a restaurátornak, mint Bellini ecsetvonásai.

Ghetto Nuovo. Hat óra.

A restaurátor összegyűrte a papírfecnit és a zsebébe tette. Amikor újra felnézett, a gyerek már nem volt a templomban.

főhajón. Kócos szakállával, fehér ingében és a nyakában díszelgő selyemkendővel a hatalmas olasz úgy nézett ki, mint ha most lépett volna ki egy reneszánsz festőműhelyből. Gondosan ápolta is ezt a külsőt.

- Rendben, emberek - kiáltotta éneklő hangon. Szavai visszhangoztak a templom falai és oszlopai között. - Mára ennyi volt. Szedjétek össze a felszerelést, öt percen belül zárok. - Megragadta a restaurátor állványát és jó erősen megrázta, hogy megcsörrentek a lámpák és az ecsetek. - Te is, Mario. Adj egy jóéjt puszt a hölgynek. Ötszáz évi magány után csak kibír nélküled néhány órát.

A restaurátor módszeresen letörölte az ecseteit és a palettáját, és egy megbarnult faszerszámos dobozba pakolta a festékeit és oldószereit tartalmazó kis üvegeit. Mint mindig, most is úgy hagyta el a templomot, hogy egy szót sem szólt a többiekhez.

Hóna alatt a dobozával elindult, át a Campo San Zac-carián. Könnyed léptei mintha erőfeszítés nélkül vitték volna előre, bár átlagos magassága és szikár termete miatt könnyen beleolvadt bármilyen tömegbe. Fekete haja rövidre volt vágva, és ősz szálak tarkították. Szögletes, csontos arca és telt ajka olyan volt, mintha fából faragták volna ki. Az arcán a szeme volt a legfeltűnőbb. Mandulavágású szeme egészen elképesztő, ragyogó smaragdzöld színben ragyogott. Szemet erőltető munkája és nemrég ünnevelt ötvenegyedik születésnapja ellenére tökéletes volt a látása.

A férfi egy boltíven át kilépett a Riva della Schiavonira, a Canale di San Marcóra néző széles rakpartra. A hűvös márciusi idő ellenére, rengeteg turista volt a városban. A restaurátor ki tudta venni vagy féltucat nyelv beszédfoszlányait, a legtöbbjét értette is. Egy héber szótag is megütötte a fülét. A hang szinte azonnal el is szállt, mint a szél által hordozott zene, de a restaurátornak szinte belefájdult a füle, annyira vágyott rá, hogy az igazi nevét hallja valakitől.

A 82-es vaporetto a megállójában várakozott. A férfi felszállt és talált egy jó helyet a korlát mellett, ahonnan minden le- és felszálló utas arcát láthatta. Elővette a zsebéből az üzenetet, és még egyszer elolvasta, majd bedobta a csatorna vizébe és figyelte, ahogy lassan elúszik a lusta hullámok között.

*

A tizenötödik században Cannaregio sesíieri-jének egy mocsaras földdarabján egy új rézöntöde építését kezdték tervezni. Az öntöde velencei dialektusban geto. Az öntöde soha nem épült fel és egy évszázaddal később, amikor Velence urai alkalmas helyet kerestek a város egyre növekvő, nem kívánatos zsidó népessége számára, akkor az ekkor már a GhettoNuovo néven ismert távoli földdarabot ítélték ideálisnak erre a célra. A campo nagy volt, és egyik egyházközség alá sem tartozott. A környező csatornák természetes vizesárkot formáltak köréje, ami el is vágta a szigetet a környező közösségektől, az odavezető egyetlen hidat pedig könnyű volt őriztetni. A Ghetto Nuovo keresztény lakóit 1516-ban kiköltöztették, a város zsidó lakosságát pedig a helyükre terelték. Attól fogva a zsidók csak napkelte után hagyhatták el a szigetet, miután megkondult a campanile harangja, ráadásul a szigeten kívül sárga köpenyt és kalapot kellett hordaniuk. Alkonyatkor a lakóknak vissza kellett térniük a szigetre, az egyetlen híd kapuját pedig éjszakára lezárták. Az este leszállta után csak az orvosok hagyhatták el a gettót. Fénykorában a gettó lakossága elérte az ötezer főt. Manapság összesen talán ha húsz zsidó él itt.

A restaurátor átkelt egy fém gyaloghídon. Egy sor, Velencében szokatlanul magasra épített lakóház tornyosult előtte. A restaurátor bement egy sottoportegó-ba és végigsétált rajta a lakóházak alatt. Kiért egy térre, a Campo di Ghetto Nuovo-ra. Egy kóser étterem, egy zsidó pékség, egy könyvesbolt és egy múzeum vette a teret körül. Volt ott még két régi zsinagóga is, de a jellegtelen épületeket csak a gyakorlott szem tudta azonosítani. Csak az emeletükön nyíló öt ablak - Mózes öt könyvének jelképei - árulta el funkciójukat.

A hosszú árnyékok és pocsolyák között öt-hat fiú focizott. A labda a restaurátor felé pattant, aki ügyesen, belsővel passzolta vissza. Az egyik srác mellel levette a felé röpülő labdát. Pont az a fiú volt, aki a levelet hozta a San Zaccariába.

A gyerek a pozzo, vagyis a tér közepén álló kút fő felé intett a fejével. A restaurátora kút felé indult és meglátott egy ismerős figurát, aki a díszes kútfőnek dőlve dohányzott. Az illető szürke kasmír kabátot és szorosan a nyaka köré tekert szürke sálát viselt. A fejének olyan alakja volt, mint egy pisztolygolyónak, sötétbarnára sült arcán alig fért el a rengeteg forradás. Mintha egy sivatagi szikla lett volna, amit

évmilliókon át sütött az erős nap

és fújt a szél. A férfi szemüvege kicsi volt, kerek és teljesen véletlenül nagyon divatos. A várakozó arckifejezésére ráégett a több évtizedes állandó türelmetlenkedés.

Ahogy a restaurátor felé indult, az öregember felemelte a tekintetét és az arcán megjelent valami, amit akár mosolynak is lehetne nevezni, bár inkább grimasz volt. Az idős férfi karon ragadta a restaurátort, és a másik kezével irdatlanul erősen megszorította a kezét.

- Benjamin miatt jött, igaz?

Az öregember behunyta a szemét és bólintott. Aztán két csontkemény ujját a restaurátor könyöke fölé, a karjába mélyesztette és így szólt:

- Gyere, sétáljunk!

A restaurátor egy röpke pillanatig ellenállt az idős ember húzásának, de tudta, hogy nem mondhat nemet. A családban meghalt valaki, és Ari Shamron nem az a típus, aki süvé-t ül a halottak fölött.

*

Gabriel majdnem egy éve nem látta az öreget. Shamron láthatóan megöregedett az elmúlt év alatt. Ahogy az alkonyatban elindultak a campo körül, Gabriel ellenállt a kísértésnek, hogy karon fogja az öreget. Shamron arca beesett és acélkék szeme - ami annak idején félelmet oltott barátba és ellenségbe egyaránt - zavarossá és nedvessé vált. Amikor az ajkához emelte török cigarettáját, látszott, hogy reszket a keze.

Pedig annak idején az a kéz tette Shamront élő legendává. Nem sokkal azután, hogy az ötvenes években belépett a céghez, az előljárói észrevették, hogy Shamronnak, átlagos fizikumához képest szokatlanul erős a keze, így aztán utcai emberrablásra és csendes gyilkolásra képezték ki, és aktív szolgálatba került. A garrotta, vagyis a fojtódrót volt a kedvenc fegyvere, amit halálos biztonsággal használt Európa macskaköves sikátoraiban, és Egyiptom vagy Damaszkusz mocskos átjáróiban egyaránt. Arab kémeket és tábornokokat gyilkolt. Megölte a náci tudósokat, akik rakétát építettek Nassernek. Aztán 1960-ban, egy meleg áprilisi este, egy Buenos Aiestől északra fekvő kisvárosban Ari Shamron kipattant egy autó hátsó üléséről, és torkon ragadta a buszra váró Adolf Eichmant.

Gabriel volt az egyetlen, aki ismert még egy apró részletet arról az argentin estéről: Adolf Eichman kis híján elmenekült, mivel Shamron rálépett a kioldódott cipőfűzőjére. Shamron későbbi karrierje és a ranglétrán való előrehaladásának állomásai egytől egyig ugyanilyen, kis híján katasztrófával végződő esetek voltak. A miniszterelnökök soha nem tudhatták mire számítsanak, amikor egy-egy megbeszélés után Shamron kilépett az irodájukból - egy újabb megdöbbentő titkosszolgálati siker hírére szolgálati úton, vagy egy megalázó kudarc hírére a világsajtóban. Shamron kockáztató természete egyrészt fantasztikus operációs előny, másrészt azonban bénító politikai hiba volt. Gabriel már régen nem számolta, hogy az öreget hányszor száműzték örökre a Saul Király úti irodából, hogy aztán fanfárok szava mellett hívják vissza.

Azért az igazgatói szék szép lassan örökre kicsúszott az öregedő Shamron alól, bár a száműzetése így sem volt életfogytig tartó. A nehezen értelmezhető, különleges adminisztratív tanácsadói címet kapta, és hozzá pont annyi hatalmat, hogy általában mindenkinek az agyára menjen az irodában, és tovább gyakorolhassa meglehetősen titkos befolyását az ügyek folyására a Holt-tenger partján álló villájából. Kémek és generálisok egyaránt rendszeresen elé járultak a házában, hogy megcsókolják gyűrűjét, és az országban nem született olyan fontosabb állambiztonsági döntés, amire az öreg előbb rá nem bólintott volna.

Shamron egészségi állapota hétpecsétes titok volt. Gabriel hallott pletykákat prosztatarákról, egy enyhe lefolyású infarktusról, és krónikus veseproblémákról. Az mindenki számára egyértelmű volt, hogy az öregnek már nem lehet sok hátra. Shamron nem félt a haláltól, attól viszont annál inkább, hogy utódai megülnek a babérjaikon. Most pedig, ahogy lassan körbejárták a régi gettót, a halál is velük sétált. Benjamin halála. A halál közelsége nyugtalanná tette Shamront. Látszott, alig várja, hogy kiegyenlíthesse a számlát. Az öreg harcos kétségbeesetten vágyott még egy utolsó csatára.

*

- Elment a temetésre?

Shamron megrázta a fejét.

- Benjamin nagyon félt, hogy a tudományos eredményeire árnyék vetül, ha valaha is kiderül, hogy nekünk dolgozott. Ha elmentem volna, csak kellemetlen kérdések vetődtek volna fel Izraelben és külföldön is, így aztán nem mentem el. Az igazat megvallva nem is nagyon vágytam a temetésre. Az ember nem szereti eltemetni a saját gyermekét.

- Volt ott egyáltalán valaki? Nem voltak hozzátartozói Izraelben.

- Úgy tudom, hogy néhány nem titkos barátja volt ott, meg pár kollégája a Héber Egyetemről.

- És magát ki küldte most ide?

- Mit számít az?

- Nekem számít. Ki küldte?

- Olyan vagyok, mint egy felfüggesztett büntetését töltő bűnöző - válaszolt Shamron elkeseredve. - Semmit sem tehetek a főnök engedélye nélkül.

- És ki most a főnök?

- Hát ez az. Lev. Ha csak rajta múlna, már rég egy cellában ülnék, priccsen aludnék és száraz kenyeret ennék. Szerencsére azért még a miniszterelnöknek is van némi beleszólása a dolgokba.

- A maga régi harcostársának.

- Én inkább azt mondanám, hogy egy véleményen vagyunk a konfliktust és ellenségeink igazi szándékait illetően. Egy nyelvet beszélünk, és többnyire élvezzük egymás társaságát. Gyakorlatilag a miniszterelnök tart még mindig játékban, bár Lev mindent megtesz, hogy végre koporsóban feküdjek.

- Ez nem játék, Ari. Soha nem is volt az.

- Nem kell emlékeztetned, fiam. Te itt időzöl az európai játszótereken, miközben odahaza a sahídok naponta robbantják magukat a Ben Jehuda utcán és a Jaffa úton.

- Én itt dolgozom.

- Bocsáss meg Gabriel, nem akartam annyira durván fogalmazni, ahogy hangzott. Amúgy min dolgozol mostanában?

- Tényleg érdekli?

- Persze, hogy érdekkel. Szerinted megkérdeztem volna máskülönben?

- A Bellini-féle oltárképet restaurálom a San Zaccaria templomban. Ez az egyik legfontosabb festmény Velencében.

Shamron arcán előmlött az őszinte mosoly. - Imádnám látni a püspök arcát, ha rájönne, hogy a kincset érő oltárképét egy jeruzsálemi zsidó gyerek restaurálja.

Ekkor Shamron megtorpant és beleköhögött egy zsebkendőbe. Amikor abbamaradt a roham és az öreg vett néhány mély lélegzetet, még Gabriel is hallotta a zörejt a mellkasában. Az öregnek nem lett volna szabad kint lennie a hidegben, de makacsságában még magának sem volt hajlandó elismerni fizikai gyengülését. Gabriel úgy döntött, segít neki.

- Nem ülhetnénk be valahova? Reggel nyolc óta az állványzaton ácsorgok.

Shamronnak sikerült egy fáradt mosolyt erőltetni az arcára. Tudta, hogy Gabriel megtéveszti. Egy péksüteményeshez vezette Gabrielt a campo szélén. Az üzlet teljesen üres volt, kivéve egy langaléta lányt a pult mögött. A lány kérdés nélkül szolgálta ki őket: eszpresszó kávék és kis ásványvizes üvegek kerültek eléjük, valamint egy-egy fahéjas-mogyorós péksütemény. Ahogy a lány előrehajolt, hosszú, sötét haja az egyik válla elé hullott. A lány hosszú kezének vanília illata volt. Miután kiszolgáltatta őket, a lány felvett egy bronzszínű, könnyű kabátot és kiment a boltból, magára hagyva Shamront és Gabrielt.

Gabriel így szólt:

- Figyelek.

- Micsoda haladás. Általában azzal kezded, hogy percekig üvöltözöl velem, amiért tönkretettem az életed.

- Majd arra is rátérünk.

- Érdemes lenne beszélgetned a lányommal.

- Már megtettem. Hogy van?

- Még mindig Új-Zélandon él. Egy csirkefarmon, képzelj el, és továbbra sem hajlandó beszélni velem telefonon. - Shamron hosszasan elbíbelődött a cigarettára gyújtással. - Gyűlöl. Azt mondja, soha nem voltam ott, amikor szüksége lett volna rám. Egyszerűen képtelen megérteni, hogy dolgom volt. Emberek életét védtem.

- Majd elmúlik.

- Igen. Csak az a baj, hogy én sem élek örökké. - Shamron beleharapott süteménybe, és lassan rágni kezdte a falatot. - Hogy van Anna?

- Gondolom, jól. Két hónapja nem beszéltem vele.

Shamron leeresztette a fejét, és kerek szemüvege fölött Gabrielre meredt.

- Ugye nem törted össze a szívét annak a szerencsétlen asszonynak?

Gabriel cukrot rakott a kávéjába, és elfordította a szemét Shamron meredt tekintetétől. Anna Rolfe... A világhírű hegedűművész. Augustus Rolfe svájci bankár lánya. Egy évvel korábban Gabriel segített a nőnek megkeresni apja gyilkosát. Közben Annának szembe kellett néznie apja szégyenteljes második világháborús szereplésével, fantasztikus modern és impresszionista gyűjteménye forrásával. Gabriel pedig szerelmes lett a temperamentumos virtuózba. Az operációja után hat hónapig élt a nő eldugott villájában a portugál tengerparton. A kapcsolat akkor kezdett tönkremenni, amikor Gabriel beismerte Annának, hogy a sétáik közben a felesége, Leah sziluettjét látja maga mellett menni, és néha éjszakánként, a szeretkezéseik közben úgy érzi, hogy Leah is ott van a szobában és figyeli őket. Amikor Francesco Tiepolo megkereste azzal, hogy meg kéne csinálni a San Zaccaria oltárképét, Gabriel tétovázás nélkül elfogadta az ajánlatot, Anna Rolfe pedig nem állt az útjába.

- Nagyon közel áll hozzám, de nem tudtunk volna együtt élni.

- Volt itt Velencében?

- Volt egy jótékonyági koncertje a Frariban. Nálam volt két napot. Azt hiszem csak romlott a helyzet.

Shamron lassan elnyomta a cigarettáját.

- Azt hiszem, erről én is tehetek. Nem kellett volna erőltetnem.

Ahogy mindig az ilyen találkozásaikkor, Shamron megkérdezte, hogy Gabriel meglátogatta-e Leaht. Gabriel kívülről hallotta a saját hangját, ahogy elmondja, hogy járt az eldugott dél-angliai pszichiátriai klinikán, mielőtt Velencébe jött volna, és eltöltött egy délután Leahval, tologatta körbe a kórház kertjében. Még egy kis ebédet is elköltöttek együtt egy juharfa alatt a fűvön. De mialatt beszélt, az agya máshol járt: a szűk kis bécsi utcán, nem messze a Judenplatztól. A bombára gondolt, ami megölte a fiát és a tüzre, ami tönkretette Leah testét és elvette az emlékezetét.

- Tizenkét éve már, és még mindig nem ismer meg. Az igazat megvallva, én is alig ismerem meg őt. - Gabriel elhallgatott, aztán így szólt: - De szerintem nem a magánéletemről akar beszélni.

- Nem. Nem arról - szólt Shamron. - De a magánéleted is fontos. Tudod, ha még mindig tartana a viszonyod Anna Rolfe-fal, akkor nem kérhetnélek meg arra, hogy dolgozz nekem. Legalábbis nem lenne jó a lelkiismeretem.

- Csak azt ne mondja, hogy valaha is beleszólt a lelkiismerete bármelyik döntésébe is.

- Na végre, a régi Gabriel, akit olyan jól ismerek és szeretek. - Shamron rávillantott egy acélkemény, hideg mosolyt. - Mit tudsz Benjamin meggyilkolásáról?

- Csak amit a Herald Tribune-ban olvastam. A müncheni rendőrség szerint neonácik ölték meg.

Shamron horkantott. Láthatóan alapjaiban nem értett egyet a müncheni rendőrség nyomozásának eredményeivel.

- Gondolom ez sem teljesen kizárt. Benjamin holokausztról szóló írásai nagyon népszerűtlenné tették a német társadalom több rétegének tagjai között, és a tény, hogy izraeli volt, célponttá tette. Ugyanakkor kétlem, hogy valami skinhead gyerek ölte volna meg. Tudod, ahányszor zsidókat ölnek német földön, valahogy kellemetlenül érzem magam. Többet akarok tudni a müncheni rendőrség hivatalos jelentésénél.

- Hát küldjön ki egy katasztrófát Münchenbe nyomozni.

- Nem jó. Ha egy tisztünk kezd el kérdezősködni, sokan gyanút fognának. Ráadásul tudod jól, hogy én jobb szeretem a hátsó bejáratokat használni.

- Mire gondolsz?

- Két nap múlva a müncheni nyomozást vezető tisztet megkeresi Benjamin féltestvére, Ehud Landau. Miután beszámol Landaunak a nyomozás állásáról, engedélyt ad neki arra, hogy leltárt készítsen Benjamin személyes ingóságairól és elrendezze az Izraelbe szállításuk formaságait.

- Ha jól emlékszem, Benjaminnak nincs féltestvére.

- Most már van. - Shamron egy izraeli útlevelet rakott az asztalra, és Gabriel elé csúsztatta. Gabriel kinyitotta az igazolványt, és a saját arca nézett vissza rá. Aztán elolvasta a kép alatt látható nevet. EHUD LANDAU.

Shamron így szólt:

- Neked van a legjobb szemed minden emberem között. Nézz körül abban a lakásban! Nézd meg, nem hiányzik-e valami. Ha tudsz, távolíts el mindent, ami az irodához kötheti

Benjamin.

Gabriel becsukta az útlevelet, de az asztalon hagyta. -Egy nehéz restaurálás közepén vagyok. Most nem mehetek el Münchenbe.

- Egy, legfeljebb két napról van szó.

- A legutóbb is ezt mondta.

Shamron haragja, ami mindig ott forrong a felszín alatt, most kitört. Ököllet nagyot csapott az asztalra, és héberül Gabrielre ordított:

- Az ostoba festményedet akarod pacsmagolni, vagy segítesz kideríteni, hogy ki ölte meg a barátodat?

- Magának mindig minden ilyen egyszerű, nem?

- Bárcsak ilyen egyszerű lenne. Segítesz, vagy inkább bízzak egy ilyen fontos dolgot Lev valamelyik fakezú emberére?

Gabriel látványosan úgy tett, mintha gondolkozna, bár már döntött. Egy pillanat múlva laza mozdulattal felvette az útlevelet, és a zsebébe tette. Gabrielnek olyan keze volt, mint egy bűvésznek, és jobban el tudta terelni a figyelmet bármiről, mint a legügyesebb bolti tolvaj. Az útlevél egyik pillanatban még az asztalon volt, a következőben már eltűnt. Ekkor Shamron a zsebébe nyúlt, és elővett egy közepes méretű barna borítékot. A borítékban Gabriel egy repülőjegyet és egy drága, Svájcban készült tárcát talált fekete bőrből. Kihajtotta a tárcát: izraeli jogosítványt, hitelkártyákat, egy exkluzív Tel Aviv-i fitness centrum éves bérletét, videokölcsönző bérletet, valamint komoly összegű sékelt és eurót talált benne.

- Miből élek?

- Van egy galériád. A névjegyeid a cipzáras rekeszben vannak.

Gabriel kivett egy kártyát.

LANDAU ART GALÉRIA TEL AVIV, SHEINKIN UTCA

- Létezik?

- Most már igen.

A boríték utolsó tárgya egy fekete bőrszíjas arany karóra volt. Gabriel megfordította az órát. Elolvasta a gravírozást: EHUDNAK HANNÁHTÓL SZERETETTEL

- Kedves - szólt Gabriel

Mindig minden az apróságokon áll vagy bukik.

Az óra, a jegyek és a tárca az útlevél mellé kerültek Gabriel zsebében. A két férfi felállt. Ahogy kiléptek, a hosszú hajú, rézszínű kabátot viselő magas lány gyorsan Shamronhoz lépett. Gabriel most jött rá, hogy a lány az öreg testőre.

- Most hova megy?

- Vissza Tiberiásba - válaszolta Shamron. - Ha találasz valami érdekeset, küldd el a Saul Király útra a szokásos csatornákon keresztül.

- Ki kapja?

- Én, de ez nem jelenti azt, hogy Lev nem néz bele, ezért légy szíves, légy diszkrét!

A távolban megkondult egy templom harangja. Shamron a campo közepére sétált a pozzo mellé és még egyszer, utoljára körülnézett.

- Az első gettónk. Istenem, hogy rühellem ezt a helyet.

- Kár, hogy maga nem akkor élt, a tizenhatodik században, itt, Velencében - mondta Gabriel. - A tízek tanácsa biztosan nem merte volna bezárni ide a zsidókat.

- Dehát én itt voltam - felelte Shamron meggyőződéssel a hangjában. - Mindig is itt voltam. És mindenre emlékszem.

4. München

Két nappal később Axel Weiss, a müncheni Kriminal Polizei nyomozója az Adalbertstrasse 68-as számú ház előtt várta Gabrielt. Axel Weiss civil ruhát viselt, barna esőkabáttal. Óvatosan fogta meg Gabriel kezét, mintha a sűrűségét vizsgálná. A nyomozó magas volt, az arca keskeny, az orra hosszú, ami kreol bőrével együtt leginkább egy doberman kutyára emlékeztette. Amikor elengedte Gabriel kezét, atyáskodóan vállon veregette.

- Örülök, hogy megismerhetem Herr Landau, bár sajnálom, hogy ilyen körülmények között kell megtörténnie. Jöjjön, menjünk el valami kényelmesebb helyre beszélgetni, mielőtt felmennénk a lakásba!

Elindultak az esőáztatta járdán. Késő délután volt, lassan felragyogtak Schwabig fényei. Gabriel soha nem kedvelte a német városokat este. A nyomozó egy kávéházhoz

vezette, és benézett a kirakaton. Fapadló, kerek asztalok, mellettük könyvek fölé görnyedő értelmiségiek és diákok.

- Ez megteszi - szólt. Benyitott és egy csendes, hátsó asztalhoz vezette Gabrielt.
- A konzulátus munkatársai azt mondták, hogy önnek galériája van.
- Pontosan.
- Tel Avivban?
- Ismeri Tel Avivot?

A nyomozó megrázta a fejét.

- Biztos sok nehézségük van mostanában. A háborúval meg mindennel.
- Valahogy boldogulunk. Ahogy mindig is.

Megjelent mellettük egy pincérnő. Weiss nyomozó két kávét rendelt.

- Enne valamit, Herr Landau?

Gabriel megrázta a fejét. Miután a pincérnő távozott, Weiss így szólt:

- Tudna adni egy névjegyet?

Bár a nyomozónak sikerült mintegy mellékesen feltennie a kérdést, Gabriel tudta, hogy a történetét ellenőrzi. A munkája miatt már képtelen volt egyszerűen annak látni a dolgokat, amik. Ha ránézett egy festményre, már régen nem csak a felszínét látta, hanem az alapozás rétegeit és az előzetes rajzokat. Ugyanez vonatkozott az emberekre, akikkel Shamron megbízásából találkozott és a helyzetekre, amelyekben e munkák során találta magát. Biztos volt benne, hogy Axel Weiss több, mint egyszerű nyomozó a müncheni Kriminal Polizeinál. Érezte, ahogy Weiss tekintete áthatóan vizslatja, ahogy benyúlt a Velencében kapott tárcába és elővett egy névjegyet. A nyomozó a fény felé tartotta a kis kártyát, mintha azt vizsgálná, hogy nem hamisítvány-e.

- Megtarthatom?
- Persze. - Gabriel kinyitotta a tárcáját. - Nincs szüksége más iratra?

A nyomozó úgy tett, mintha sértésnek venné a kérdést, és egy igazi németes legyintéssel válaszolt:

- Ach! Dehogy! Egyszerűen csak érdekel a képzőművészet.

Gabriel elfojtotta magában a késztetést, hogy a képzőművészetből kezdje vizsgáztatni a nyomozót.

- Beszélt már a konzulátussal?

Gabriel komoran bólintott. Kora délután ellátogatott az izraeli konzulátusra, ahol meglehetősen ünnepélyes tájékoztatót kapott. Az őt fogadó hivatalnok átadott neki egy dossziét, amelyben a rendőrségi jelentések és a helyi sajtóban, az üggyel kapcsolatban megjelent cikkek másolatai voltak. A dosszié most Ehud Landau drága börténkájában lapult.

- A konzulátus munkatársa nagyon segítőkész volt - mondta Gabriel. - De ha nem bánja, Weiss nyomozó, önt is megkérném, hogy beszéljen nekem Benjamin meggyilkolásáról.

- Természetesen - felelte a német.

Húsz percen keresztül beszélt Gabrielnek a gyilkosság körülményeiről. Elmondta a halál pontos időpontját, az okát, a fegyver kaliberét, beszélt a Benjaminsnak szóló, elég jól dokumentált fenyegetésekről, a lakása falára firkált feliratokról. Halkan, de magabiztosan beszélt azon a hangon, amire mintha tanítanak a rendőrök, akiknek munkájuk során néha be kell számolniuk emberek haláláról a rokonoknak. Gabriel ugyanúgy viselkedett, mint a nyomozó. Meg sem próbált úgy tenni, mint aki gyászol, nem próbált meg úgy tenni, mintha féltetvére halálának részletei fájdalmat okoznának neki. Izraeli. Szinte nap mint nap találkozik a halállal. A gyász idejének vége. Eljött a válaszok és a logikus gondolkodás ideje.

- És Benjamin térdét miért lőtték át, nyomozó? Weiss lebiggyesztette az ajkát, és megrázta keskeny fejét.

- Nem tudjuk biztosan. Lehet, hogy dulakodtak, verekedtek. De az is lehet, hogy egyszerűen csak kínozni akarták.

- Az előbb azt mondta, hogy a többi lakó semmilyen zajt nem hallott. Ha megkínozták volna Benjamins, a többi lakó biztos hallott volna fájdalomkiáltásokat, vagy ilyesmit.

- Amint mondtam Herr Landau, ezt nem tudjuk biztosan.

Weisset láthatóan idegesítették Gabriel kérdései, de Herr Landau, a Tel Aviv-i műkereskedő még távolról sem végzett.

- A térd átlövése valami szokás a jobboldali szélsőségeseknél?
- Ezt nem mondanám.
- Van gyanúsítottjuk?
- Több embert is kihallgattunk a gyilkossággal kapcsolatban. Jelenleg ennél többet sajnos nem mondhatok.

- Az eszükbe jutott, hogy Benjamin halálának talán köze van az egyetemhez? Nem gondoltak például arra, hogy esetleg egy elégedetlen diákja tette?

A nyomozó nagynehezen mosolyt erőltetett az arcára, de látszott, hogy kezd elfogyni a türelme.

- Az ön testvére rendkívül népszerű tanár volt. A diákjai bálványozták. Ráadásul ebben a félévben alkotói szabadságon volt. - A nyomozó elhallgatott, és egy pillanatig ismét fürkészen kezdte vizsgálni Gabrielt. - De ezt gondolom, maga is tudta. Vagy nem, Herr Landau?

Gabriel úgy döntött, jobb, ha nem hazudik.

- Nem. Sajnos nem. Egy ideje nem nagyon beszélünk egymással. Miért volt alkotói szabadságon?

- A tanszékvezetője azt mondta, hogy a professzor egy újabb könyvön dolgozott. - A nyomozó lehajtotta a kávéja maradékát. - Megnézzük a lakást?

- Csak még egy kérdésem van.

- Igen, Herr Landau?

- Hogy jutott be a gyilkos az épületbe?

- Na, erre történetesen tudok válaszolni - mondta Weiss. - Annak ellenére, hogy a testvérét rendszeresen életveszélyesen megfenyegették, ő mégis ebben az egyáltalán nem biztonságos épületben élt. A lakók általában nagyon lazán veszik, hogy kit engednek be. Ha valaki megnyomja a kaputelefont és beleszól, hogy "szórólapokat hoztam", már be is engedték. A professzor felső szomszédja, egy diáklány azt mondta, szerinte ő engedhette be a gyilkost a házba. A hölgy természetesen még mindig nagyon fel van dülva a dolog miatt. Különösen kedvelte a professzort.

*

Egyenletes esőben gyalogoltak vissza a házhoz. A nyomozó megnyomta a kaputelefon egyik gombját. Gabriel megnézte, hogy melyiket - LILIAN RATZINGER: HÁZMESTER. Egy perccel később egy apró, szúrós, barna szemű öregasszony nézett rájuk a résnyire nyitott kapuból. Amikor megismerte Weisst, kinyitotta nekik a kaput.

- Jó napot, Frau Ratzinger - mondta a nyomozó. - Bemutatom Stern professzor féltestvérét, Ehud Landaut. Azért jött, hogy leltárba vegye a professzor személyes tárgyait.

Az öregasszony Gabrielre pillantott és biccentett. Aztán sarkon fordult, mintha már a látványtól sem érezné jól magát.

A lépcsőház előterében alkoholos illat ütötte meg Gabriel orrát. Az oldószerekre emlékeztette, amelyekkel a piszkos lakkot szokta eltávolítani a vásznakról. Benézett a sarkon, és meglátta a Kosmetik nyitott bejáratát. Egy kövér nő a pedikűrje közepette felnézett rá a német képes magazinból, amit olvasott. Gabriel elfordult. Benjamin az „örök diák” gondolta. Igen. Benjamin biztosan jól érezte magát ezen a helyen.

A lépcsőház falán egy sor fém levelesláda volt. A Benjamin lakásához tartozó postaládán még mindig ki volt írva a neve. Láttá, hogy a láda üres. Az öregasszony, kezében egy csörgő kulcskarikával felkísérte őket a gyengén megvilágított lépcsőn, majd Benjamin lakásának bejáratí ajtajához érve megállt. Az ajtóról a rendőrségi szalag cafatjai lógtak, az ajtó előtt a padlón egy csokor elszáradt rózsa hevert. Valaki filctollal ezt írta az ajtóra: LIEBE IST STARKER ALS HAß - A SZERETET ERŐSEBB A GYŰLÖLETNÉL. A mondat idealista naivitása feldühítette Gabrielt. Aztán eszébe jutott, hogy annak idején Leah is ezt mondta neki, mielőtt Európába indult volna, hogy palesztinokat gyilkoljon Shamronnak.

"A szeretet erősebb a gyűlöletnél Gabriel! Bármit teszel is, soha ne gyűlöld őket! Ha elkezded gyűlölni őket, olyan leszel, mint Shamron."

Az öregasszony az egyik kulccsal kinyitotta az ajtót, és visszaindult a lakásába anélkül, hogy Gabrielre pillantott volna. Gabriel eltöprengett, hogy vajon miért van ennyire feldülva a házmesternő. Talán az életkora miatt. Talán ő még ahhoz a generációhoz tartozik, akik kellemetlenül érzik magukat zsidók jelenlétében.

Weiss az Adalbertstrasséra néző szobába vezette Gabrielt. Már hosszúak voltak a délutáni árnyak. A nyomozó felkapcsolta a lámpát Benjamin asztalán. Gabriel lenézett, és gyorsan hátrált két lépést. A padlót vastagon borította Benjamin alvadt vére. Ezután felemelte a tekintetét, és megpillantotta a falra festett graffitit. Weiss felügyelő az első jelre bökött, egy gyémántra, ami egy fordított V-re emlékeztető emelvényen ült.

- Ez az úgynevezett Odin rúna - mondta. - Ősi északi jelkép, az odinizmus nevű

pogány vallást szimbolizálja.

- És a másik? - kérdezte Gabriel, bár ismerte a választ.

Weiss egy percig nézte a jelet, mielőtt válaszolt volna.

A jel három hetes számból állt, amelyek az alapzatuknál összeértek. A jel körül vörösre volt mázolva a fal.

- Ezt úgy nevezik, hogy a három hetes, vagy a háromágú horogkereszt - mondta a német rendőr. - A három hatos által szimbolizált gonosz feletti uralmat jelenti.

Gabriel előrelépett, és oldalra döntött fejjel megnézte a falfirkákat, úgy, mintha egy vásznat vizsgálna a helyreállítás megkezdése előtt. Láttá, hogy a mázolmány készítője sokkal inkább imitátor volt, semmint hívő. Volt még valami, ami megragadta a figyelmét. A gyűlölet jelképeit bizonyára Benjamin halála után rajzolták, a vonalak mégis egyenesek és magabiztosak voltak, az izgalom legkisebb jele sem látszott rajtuk. A tettes megszokta a gyilkolást, gondolta Gabriel. Otthonosan mozgott a halottak között. Az asztalhoz lépett.

- Benjamin számítógépét elszállították, mint bizonyítékot?

Weiss megrázta a fejét.

- Ellopták.

Gabriel lenézett az üresen tátongó pán célszekrényre.

- Abból is elvittek mindent - szólt a nyomozó, megelőzve Gabriel kérdését.

Gabriel elővett a zsebéből egy kis jegyzetfüzetet és egy tollat. A rendőr nehézkesen lezútyant a díványra, mint aki egész nap gyalogolt.

- Itt kell maradnom önnel a lakásban, mialatt elkészíti a leltárát. Sajnálom, de a szabályok megkövetelik. - Meglazította a nyakkendőjét. - Dolgozzon nyugodtan Herr Landau, miattam ne siessen. Az a lényeg, hogy ne tegyen el semmit. Ez is a szabályokhoz tartozik.

Gabriel nem sok mindent tehetett a nyomozó jelenlétében. A hálósobában kezdte. Az ágy nem volt bevetve. A repedezett, régi, bőr karosszéken egy kupac tiszta ruha hevert, még mindig a mosodai barna papírba csomagolva. Az ágy melletti éjjeliszekrényen egy fekete maszk és egy pár habszivacs füldugó hevert. Gabriel emlékezett, mennyire rossz alvó volt Benjamin. A függönyök vastagok voltak és súlyosak. Olyan emberek lakásában vannak ilyen függönyök, akik általában éjszaka dolgoznak és nappal alszanak. Amikor elhúzta őket, a levegő megtelt porral.

A következő harminc percben alaposan végignézte a ruhásszekrény és az éjjeliszekrény tartalmát. Mindent gondosan le is jegyzett a füzetébe arra az esetre, ha a nyomozó megakarná nézni a leltárát. Igazság szerint nem talált semmi szokatlant. Ezután következett a másik hálósoba, amely könyvespolcokkal s fiókos szekrényekkel volt telepakolva. Benjamin láthatóan raktárnak használta a szobát, amiben olyan rendetlenség uralkodott, mintha bomba robbant volna benne. A padlón mindenhol könyvek hevertek, a szekrényeknek pedig nyitva voltak az ajtajai. Gabriel elgondolkozott rajta, hogy a rendetlenséget vajon a müncheni rendőrség vagy Benjamin gyilkosa csinálta-e.

Ebben a szobában már majdnem egy órán át tartott a munka. Gabriel átnézett minden egyes dossziét, és az összes könyvnek végigpörgette a lapjait. Weiss felügyelő egyszer megjelent az ajtóban, hogy megnézzé, hogyan halad, de egy idő után ásított egyet és visszasétált a nappaliba. Gabriel itt is jó sokat jegyzetelt a felügyelő kedvéért, de semmi olyat nem talált, ami Benjamins az irodához kötötte volna, és arra vonatkozó nyomra sem bukkant, hogy vajon miért ölték meg.

Visszament a nappaliba. Weiss a híradót nézte Benjamin televízióján. Ahogy Gabriel belépett, lekapcsolta a készüléket.

- Végzett?

- Volt Benjaminsnak valamiféle tárolóhelyisége az épületben?

A nyomozó bólintott.

- A német törvények szerint minden bérlakáshoz jár egy.

Gabriel kinyújtotta a kezét.

- Megkaphatnám a kulcsát?

*

Frau Ratzinger lekísérte Gabrielt az alagsorba, és végigvezette egy hosszú, ajtókkal teli folyosón. Megállt a 2Bjelű ajtónál, ez a tároló tartozott Benjamins lakásához. Az öregasszony egy nyögéssel kinyitotta az ajtót, majd meghúzta a madzagot, ami a mennyezeti világítás kapcsolója volt. Kirepült egy molylepke a helyiségből, sűrűlva Gabriel arcát. A házmesternő biccentett, és szó nélkül elindult a folyosón.

Gabriel körülnézett a kis helyiségben. Alig volt nagyobb egy beépített szekrélynél.

Talán másfél négyzetméter lehetett. A levegőben lenolaj és nedvesség szaga keveredett. Egy rozsdás bicikliváz, egy kerékkel, egy pár ősrégi sülék, és néhány jeltelen papírdoboz volt felhalmozva a nedves mennyezethez nyúló fal mellett.

Gabriel kivette a biciklivázat és a süléceket, és elkezdte módszeresen átkutatni a dobozokat. A legtöbb dobozban régi, megsárgult tesztek és dolgozatok, valamint jegyzetekkel teli spirálfüzetek voltak - egy egyetemeken eltöltött élet hulladéka. Néhány dobozban régi, poros könyveket talált, amelyek bizonyára nem voltak elég érdekesek Benjaminsnak, hogy a lakás polcain helyezze el őket. Volt még pár dobozzal Benjamin legutóbbi könyvéből is, amelynek ez volt a címe: A wansee-i konspiráció felülvizsgálata.

Egyedül az utolsó dobozban voltak tisztán személyes tárgyak. A dobozt kinyitva Gabriel úgy érezte magát, mint egy birtokháborító. Eltöprengett rajta, hogy ő vajon mit érezne fordított helyzetben, ha Shamron hozzá küldene valakit, hogy nézze át a dolgait. Mit találnának? Csak azt, amit Gabriel amúgy is megmutatna. Oldószereket, festékeket, ecseteket, és egy elég jó szakmai könyvtárat. Az ágya mellett egy Berettát.

Gabriel sóhajtott, és folytatta a keresést. Egy szivardobozban talált egy csomó régi érmet és plakettet. Eszébe jutott, hogy Benjamin valóságos futószár volt az iskolai atlétikacsapatban. Egy borítékban családi fotókra lelt. Benjamin is egyke volt, akár csak Gabriel. A szülei túléltek Riga borzalmait, hogy aztán meghaljanak egy autóbalesetben Haifa környékén. Ezután Gabriel egy pakli régi levelet talált. A levélpapírnak méz színe volt és ibolya illata. Gabriel beleolvasott az egyikbe, de pár sor után gyorsan visszarakta a borítékba. Vera... Benjamin egyetlen szerelme. Hány éjszakán át hallgatta valami nyomorult biztonságos lakásban fekvve, hogy az aljas csábító Vera hogy tette tönkre Benjamins, lehetetlenné téve, hogy bármilyen más asszonyt szeressen! Gabriel biztos volt benne, hogy még Benjaminsnál is jobban gyűlölte ezt a nőt.

Végül egy vastag, barna dosszié következett. Gabriel egy sor újságkivágást talált benne. Gyorsan végignézte a szalagcímeket. TIZENEGY IZRAELI SPORTOLÓ ÉS EDZŐ TÚSZ AZ OLIMPIAI FALUBAN... A TERRORISTÁK PALESZTIN ÉS NÉMET ELÍTÉLTEK SZABADONBOCSÁTÁSÁT KÖVETELIK... FEKETE SZEPTEMBER...

Gabriel becsukta a dossziét. Egy fekete-fehér fénykép esett ki belőle. Gabriel felvette a fotót a padlóról. Két fiatal fiú farmerben, vállukon hátizsákkal. Két német egyetemista, akik nyáron hátizsákkal járják Európát: ránézésre olyan volt a kép. Antwerpenben készült, a folyó partján. A baloldali fiú Benjamin volt, hullámos haja a szemébe lógott, arcán csintalan, vidám mosoly fénylett. Egy másik, fiatalabb férfit karolt át.

Benjamin társa komoly, sőt komor arcot vágott, mint aki nem tud olyan triviális ostobaságokkal törődni, mint egy fényképfelvétel. A fiú napszemüveget viselt, a haja pedig tövig volt vágva, és, bár alig volt húsz éves, a halántéka már egy kicsit őszült.

- Ezt kapja az a fiú, aki férfimunkát végez - mondta annak idején Shamron. - Hamu hullott a tűz hercegének fejére.

*

Gabriel nem örült a müncheni meszárlásról szóló újságkivágásoknak, de meg sem próbálhatta kicsempészni őket a német rendőr vigyázó szeme előtt. A fényképpel azonban más volt a helyzet. Belerakta Herr Landau drága tárcájába, azt pedig a kabátzsebébe helyezte. Aztán kilépett az apró tárolóból, és becsukta az ajtót.

Frau Ratzinger a folyosón várta. Gabrielnek eszébe jutott, hogy vajon mióta állhatott ott, de nem merte megkérdezni. A házmesternő egy barna, bélelt borítékot tartott a kezében. Gabriellátta, hogy a boríték Benjaminsnak volt címezve és fel van bontva Az öregasszony felényújtotta. - Arra gondoltam, hogy talán elvinné ezt is - mondta németül.

- Mi ez?

- A professzor szemüvege. Egy szállodában felejtette Olaszországban. A szálloda egyik alkalmazottja volt olyan kedves, és visszaküldte. Sajnos a professzor már nem érthette meg.

Gabriellátvete a borítékot, belenézett és kivette a szemüveget Összetéveszthetetlenül egy tudós szemüvegét tartotta a kezében. Ódivatú, műanyag keretes, megrágcsált, megkarcolt szemüveg volt. Gabriel belenézett a borítékba és látta, hogy van benne egy képeslap is. A lap egy zafírzöld tó partján álló szép szállodát ábrázolt, valahol Észak Olaszországban. Gabriel megfordította, és elolvasta a hátára írt pár szavas üzenetet.

Sok szerencsét a könyvéhez, Stern professzor!

Giancomo

Weiss nyomozó ragaszkodott hozzá, hogy elviszi Gabrielt a szállodájába. Mivel Herr Landau még soha nem járt Münchenben, ezért Gabrielnek úgy kellett tennie, mintha lenyűgözné a városközpont reflektorokkal megvilágított neoklasszikus pompája. Közben azért észrevette, hogy Weiss ügyesen vagy öt perccel meghosszabbította az utazást a szükségesnél, kihagyva több egyértelmű fordulót.

Végül megérkeztek a Lehel városnegyedbe, az Anna Strasse nevű szűk, macskaköves utcán a Hotel Opera előtt. Weiss átadta Gabrielnek a saját névjegyét, és még egyszer részvétét fejezte ki Herr Landaunak.

- Ha bármi másban a segítségére lehetek, kérem szóljon!

- Lennevalami - szólt Gabriel. - Szeretnék beszélni Benjamin egyetemi tanszékének vezetőjével. Meg tudná adni a számát?

- Doktor Bergerét? Természetesen.

A nyomozó elővett egy kis palmtopot a kabátzsebéből, megkereste a számot és lediktálta Gabrielnek. Gabriel leírta a telefonszámot a nyomozó névjegyének hátuljára, bár első hallásra korlátlan ideig meg tudott jegyezni bármilyen számot.

Megköszönte a nyomozó idejét és fáradságát, és felment a szobájába. A szobaszerviztől könnyű vacsorát, omlettet és zöldséglevest rendelt, majd lezuhanyozott és lefeküdt, kezében a konzulátusi munkatárstól délután kapott dossziéval. Gondosan átrágta magát a dosszié tartalmán, majd becsukta és a plafont bámulva hallgatta, ahogy az eső halkan veri az ablak üvegét. Ki ölt meg, Béni? Egy neonáci? Nem. Ez valószínűtlen volt. Gabriel biztos volt benne, hogy a jeleket csak a figyelem elterelése miatt festették fel a falra. Vajon miért ölték meg Benjaminget? Gabrielnek volt egy sejtése. Benjamin épp alkotói szabadságon volt, és állítólag egy könyvet írt, a lakásban mégsem volt semmi nyoma annak, hogy bármin dolgozott volna. Egyetlen jegyzetlap, kéziratoldal sem volt a lakásban. A készülő könyv egyetlen bizonyítéka az Olaszországból érkezett képeslap szövege volt: *Sok szerencsét a könyvéhez, Stern professzor! - Giancomo.*

Gabriel kinyitotta a tárcát, és elővette a pincében talált fotót. Gabrielt olyan emlékezettel verte meg az Isten, hogy semmit nem tudott elfelejteni. Pontosan emlékezett rá, ahogy Benjamin egy csinos belga lánynak nyújtotta a fényképezőgépét, és a folyóparti korláthoz rángatta őt. Még arra is emlékezett, hogy mit mondott Benjamin, mielőtt átkarolta volna.

"Mosolyogj már, te seggfej!"

"Ez egyáltalán nem vicces, Beni!" „El tudod képzelni, milyen arcot vágna az öreg, ha megtudná, hogy lefényképeztettük magunkat?" "Ki fog nyírni érte." "Nyugi, majd elégetem."

Öt perccel később, a fürdőszobai mosdóban Gabriel meg is tette.

Axel Weiss felügyelő Bogenhausenben lakott, München egyik lakónegyedében az Isar túlsó partján, de most nem ment haza. Ehelyett, miután kirakta az izraelit a szállodánál, leparkolt a szomszédos utcában, és figyelni kezdte a Hotel Opera bejáratát. Harminc perccel később egy római számot hívott a mobiltelefonján.

- A főnök vagyok - szólalt meg a hang angolul, bár feltűnő olaszos akcentussal. Mindig így vette fel a kagylót.

- Azt hiszem, van egy kis gond.

- Mondjon el mindent!

A nyomozó részletesen elmesélte a délután és este történéseit. Nagy tapasztalata volt a telefonon való kommunikációban, ügyelt rá, hogy egyetlen konkrétumot se említsen. A vonal másik végén hallgató személy úgyis ismerte a konkrétumokat.

- Van rá kapacitása, hogy kövesse az illetőt?

- Igen, de ha profi...

- Kövesse - csattant a római férfi hangja. - És fényképezze le!

Ezzel megszakadt a vonal.

Vatikán

- Brindisi bíboros! Micsoda kellemes meglepetés!

- Öszentsége.

Az államminiszter, Marco Brindisi bíboros a halász gyűrűjére hajolt. Ajka nem időzött

sokat a szent ereklyén. Kiegyenesedett, és a tiszteletlenséggel határos magabiztossággal nézett a pápa szemébe. A keskeny arcú, pergamen-száraz bőrű Brindisi mintha a pápai lakosztály padlója fölött lebegett volna. A reverendáját ugyanaz a szabó készítette kézzel a Piazza della Minerván lévő műhelyben, aki a pápa ruháit is varrja. A mellén nyugvó nagy, tömör aranykereszt csillogva tanúskodott családjá és patrónusai gazdagságáról. Kicsi, kerek szemüvegén a megcsillanó fehér fény humortalan, halványkék tekintetet takart.

Brindisi irányította államminiszterként a Vatikán belső ügyeit és kormányközi kapcsolatait az egész világon. Tulajdonképpen ő volt a Vatikán miniszterelnöke, a római katolikus egyház második embere. Bár a konklávén meglehetősen gyengén szerepelt, a doktriner bíboros gondosan megőrizte és ápolta kapcsolatait befolyásos támogatóival, akik olyan hatalmat biztosítottak neki, ami a pápáéval vetekedett. A pápa maga gyakran úgy gondolta, hogy ha újabb választás lenne, biztosan a szófukar bíboros győzne.

A Szentatya és minisztere minden pénteken együtt ebédeltek. A pápa minden héten ettől a pár órától tartott a leginkább. Egyes elődei élvezettel foglalkoztak a kúria pizslicsáré ügyeivel, és órákat voltak képesek naponta eltölteni mindenféle papírmunkával. XII. Pius és VI. Pál idejében minden éjjel jóval éjfél utánig égett a pápai dolgozószoza lámpája. Lucchesi azonban úgy gondolta, hogy a szűkös időt inkább a lélek ügyeire érdemes fordítani, és gyűlölte a kúria mindennapos ügyeivel való bajlódást. Sajnos még nem talált olyan államminisztert, akiben megbízhatott volna, ezért egyetlen pénteki ebédet sem hagyott ki Brindisi bíborossal.

A pápai lakosztály egyszerű étkezőjében az asztal két végén foglaltak helyet. A pápa fehér, Brindisi fekete-vörös ruházatot viselt. Brindisi, mint mindig, most is elégedetlen volt az étellel, ami kissé felderítette Őszentségét. A pápa nagyon jól tudta, hogy Brindisi igazi gourmet, aki vagyontokat képes elköltenia L'Eau Vive étterem gasztronómiai különlegességeire, ezért megkérte a konyhán dolgozó nővéreket, hogy péntekenként különösen kellemetlen étkeket készítsenek. A mai menü ismeretlen eredetű, ám meglehetősen zavaros erőlevesből, túlsütött borjúhúsból és főtt burgonyából állt. Brindisi "ihletettnek" nevezte az ételt, és bátran megpróbált legyűrni belőle egy keveset.

Brindisi negyvenöt percen át sorolta a különböző, unalmasabbnál unalmasabb közigazgatási problémákat: az Isteni Imádat gyülekezetének munkaerő problémája, a Szentségek rendjének adminisztrációs ügyei, az utazók és zarándokok segélyezési ügyei, a püspöki kar zúgolódása. Beszámoló a vatikáni bankárokkal történt e-havi megbeszélésről. Gyanú, mely szerint egy bizonyos monsignore magáncéljaira használja a pápai autópark járműveit. Ahányszor Brindisi levegőt vett, a pápa elmormolta:

- Eminenciád, ez nagyon érdekes - miközben arra gondolt, hogy vajon miért kell neki a vatikáni limuzinokkal kapcsolatos ügyekkel foglalkoznia.

- Attól tartok, hátra van még egy - a bíboros egy pillanatra elhallgatott, megköszörmelte a torkát és megtörölte a száját - kellemetlen ügy, Szentséged. Azt hiszem, ennél jobb alkalom úgysem lesz arra, hogy megbeszéljük.

- Kérem, kérem! - szólt gyorsan a pápa, boldogan, hogy esetleg valami olyasmiről esik szó, ami megtöri az udvartartás ügyeinek bénító unalmát. - Mindenképpen! Feltétlenül!

Brindisi olyan mozdulattal rakta le a villáját, mint egy hadvezér, aki hosszú küzdelem után végül is kénytelen letenni a fegyvert és feladni a harcot, majd az álla alatt összefűzte kezeit. - Régi barátunk a La Republicá-nál megint valami rosszban sántikál. A lap húsvéti számához Szentségedről tervez egy hosszú cikket, és a kutatás során állítólag talált néhány ellentmondó tény Szentséged gyermekkorával kapcsolatban.

- Milyen ellentmondásokról van szó?

- Például Szentséged édesanyja halálának időpontjáról. Hogy Szentséged hány évesen lett árva és hova került. Hogy ki viselte Szentséged gondját. Ez a szabadúszó riporter állandó túske a pápai titkárság oldalában. Olyan dolgokat is sikerült felderítenie, amiket minden erőnkkel leplezünk. Már utasítottam a személyzet tagjait, hogy csak akkor beszélhetnek vele, ha előtte egyeztettek a pápai sajtóirodával, de valahogy...

- Mégis szóba állnak vele.

- Úgy tűnik igen, Szentséged.

A pápa eltolta maga elől az üres tányért. A megválasztása utáni napokban úgy gondolta, hogy felfedi a teljes igazságot a gyerekkoráról, de voltak páran a kúria sajtóirodáján, akik úgy gondolták, hogy a világ még nem áll készen egy utcagyerek pápára, aki a saját erejéből, a saját öklével boldogult a hajléktalanok világában, mielőtt az egyház a kebelébe fogadta volna. Ez is kitűnően példázta az állandó titkolózást,

megtévesztést és hazudozást, amit Lucchesi annyira gyűlölt a Vatikánban. Ugyanakkor pápasága első napjaiban egyetlen fillért sem vesztegethetett el sovány politikai tőkéjéből, így aztán vonakodva beleegyezett, hogy hallgatni fog gyerekkora kevésbé szalonképes részleteiről.

- Nagy hiba volt azt mondani a világnak, hogy Padovában nőttem fel, egy szerető és istenfélő család tagjaként, ahonnan tizenöt évesen beiratkoztam a szemináriumba. A maga ismerőse a La Republicá-nál ki fogja deríteni az igazságot.

- Majd én elintézem a La Republicá-t Megvannak a módszerek a tiszteletlen újságírók kordában tartására.

- Például?

- Például meg lehet nekik tiltani, hogy elkísérjék Szentségedet a külföldi utakra. Ki lehet őket tiltani a sajtótájékoztatókról. Meg lehet fosztani őket a privilégiumaiktól a sajtóirodán.

- Ezek elég durva módszerek.

- Kétlem, hogy eddig fajulna az ügy. Biztos vagyok benne, hogy el fogja fogadni az igazságot.

- Vagyis?

- Vagyis, hogy Szentséged Padovában nőtt fel egy szerető és istenfélő családban, ahonnan tizenöt évesen beiratkozott a szemináriumba - mondta mosolyogva Brindisi, és lepöckölt egy láthatatlan morzsát a reverendájáról. - Ugyanakkor nem ártana, ha ismernénk a teljes igazságot, csak, hogy tudjuk, mitől tartunk.

- Mire gondolsz?

- Egy rövid, tényszerű memorandumra, amit rajtam kívül senki nem lát majd a kúriában, és amit csak én használok egy esetleges védelemre való felkészülésre.

- Ezeket a módszereket a kánonjog tanulmányozása közben tanulta, Marco?

Brindisi újra elmosolyodott.

- Van olyan tudás is, ami egyetemes, Szentséged.

- Meglesz a memorandum.

A pápa és a bíboros elhallgattak, ahogy belépett két apáca, hogy letakarítsák az asztalt és felszolgálják az eszpresszó kávét. A pápa lassan kavarta a cukrot a kávéjában, és közben Brindisire nézett.

- Nekem is volna egy megtárgyalni való ügyem. A pár hónappal korábbi felvetésemről van szó. A kezdeményezésről, hogy javítsuk az egyház és a zsidók viszonyát.

- Érdekes felvetés, Szentséged. - A kúria bürokratikus számlálétráján eltöltött élet során edződött Brindisi rutinosan semleges hangon szólalt meg.

- A kezdeményezés részeként rendelnék egy tudományos kutatóprogramot, ami azt vizsgálná, hogy az egyház hogyan reagált a holokausztra. Megnyitnám a titkos vatikáni levéltárat is, és ezúttal semmilyen szinten nem kötnék meg a kiválasztott történések kezét a munka során.

Brindisi bíboros amúgy is sápadt arcából minden szín eltűnt. Két mutatóujját összeérintette és az ajkához emelte, megpróbálva összeszedni magát, mielőtt megfelelt a pápának.

- Amint gondolom, Szentséged is jól emlékszik, hogy az elődje már rendelt egy ilyen tárgyú kutatást, és 1998-ban a világ elé tárta annak eredményeit. Nem látom szükségét a lengyel pápa munkájának megismétlésére, amikor annyi - nyugodtan állíthatom - sokkal fontosabb problémára kell az egyháznak reagálnia.

- Az Emlékezünk? A Bocsánatot kérünk, vagy a Bocsánatért esedezünk cím sokkal találóbb lett volna. Az elődöm által rendelt tanulmány sem elég magunkba szállást, sem elég igazságot nem tartalmazott. Egy újabb sértés volt azoknak, akiknek be akartuk gyógyítani a sebeit. Mi volt a végső következtetés? Az egyház nem tett semmi rosszat. Sőt, segíteni próbáltunk. A németek gyilkoltak, nem mi. Szégyenteljes dokumentum.

- Van, aki azt gondolná szégyenteljesnek, hogy Szentséged így beszél az elődjéről.

- Nem áll szándékomban kritizálni a lengyel munkáját. A szíve a helyén volt, de szerintem a kúria nem állt mögötte. - A magához hasonló emberek miatt, gondolta Lucchesi. - Ezért lehetséges, hogy a dokumentum szinte semmit nem mondott. A lengyel iránti tiszteletből úgy fogom beállítani az új tanulmányt, mintha a folytatása volna az ő jó munkájának.

- Mindegy, hogyan állítja be, ha új tanulmányt kezdeményez, az magában hordozza a kritikát.

- Maga benne volt a bizottságban, amelyik az Emlékezünk vázlatát fogalmazta, igaz?

- Igen, Szentséged.

- Tíz év tizennégy oldalhoz.
- Az átgondolt, pontos munka időigényes.
- A tények elkendőzése is.
- Tiltakozom...

A pápa közbevágot.

- Azért ellenzi a kérdés vizsgálatát, mert attól fél, hogy az eredménye szégyenbe hozza az egyházat, vagy azért, mert úgy gondolja, hogy egy ilyen tanulmány tönkretenné az esélyeit, hogy majdan átvegye a helyemet?

Brindisi leeresztette a kezét, és egy percre a mennyezet felé emelte a tekintetét, mintha felolvasni készülné a szentírásból.

- Azért ellenzem a felülvizsgálatot, mert szerintem csak muníciót szolgáltatunk vele azoknak, akik az elpusztításunkra törekszenek.

- A megtévesztés és a hazudozás folytatása még veszélyesebb. Ha nem emeljük fel a hangunkat, magunk végezzük el ellenségeink munkáját. Magunkat fogjuk tönkretenni.

- Ha én is felemelhetem a hangomat Szentséged, azt mondanám, hogy Szentséged ez ügyben tanúsított naivitása sokkoló. Az egyház bármit mondhat, soha semmi nem fogja elhallgattatni azokat, akik elítélnék bennünket. Igazság szerint ezzel csak olajat öntenénk a tűzre. Nem engedhetem, hogy Szentséged pápák és az egyház reputációját tapodja ezzel az ostobasággal. XII. Pius szentté avatást, nem pedig újabb keresztre feszítést érdemelne.

Pietro Lucchesit még távolról sem ragadta magával a pápai hatalom nagyszerűsége, de Brindisi durva tiszteletlensége így is haragot gerjesztett benne. Nyugalmat kényszerített magára, de még így is nyilvánvaló volt a hangjából áradó düh és leereszkedés az asztal túloldalán ülő számára.

- Biztosíthatom róla Marco, hogy akik kanonizálni szeretnék Piust, nyugodtan felfüggeszthetik reményeiket a következő konklávéig.

A bíboros végigfuttatta hosszú, pókszerű mutatóujját a kávéscsészéje peremén, s közben megpróbálta megerősíteni magát a következő támadáshoz. Végül megköszörülte a torkát, és így szólt:

- A lengyel pápa számos alkalommal bocsánatot kért az egyház, az egyház fiai és lányai által elkövetett bűnökért. Más méltóságok is sokszor bocsánatot kértek már. Voltak olyanok, például francia testvéreink, akik véleményem szerint jóval messzebb mentek, mint kellett volna. Ugyanakkor a zsidók és a barátaik a médiában nem nyugszanak, amíg el nem ismerjük, hogy tévedtünk, hogy Őszentsége XII. Pius pápa, ez a nagyszerű és szent ember tévedett. Amit ezek képtelenek megérteni, és amit mintha Szentséged is elfelejtene, hogy az egyház, mint Krisztus földi megtestesítője, maga az igazság. Ha elismerjük, hogy az egyház, vagy a pápa tévedett... - Brindisi direkt befejezetlenül hagyta a mondatot, majd hozzátette: - Úgy vélem, hiba lenne folytatni ezt a kezdeményezést Szentségednek. Végzetes hiba.

- Ezek között a falak között Marco, a hiba szónak igen sok jelentése van. Remélem, nem áll szándékában megvádolni.

- Nem áll szándékomban a szavaimat magyarázni Szentséged.

- És mi van, ha kiderül, hogy a titkos levéltárban tárolt iratokból valami más derül ki?

- Azokat a dokumentumokat soha nem szabad nyilvánosságra hozni.

- Egyedül nekem áll hatalmamban szabad hozzáférést biztosítani a titkos archívumhoz, és úgy döntöttem, hogy meg fogom tenni.

A bíboros a vastag aranykeresztjét kezdte babrálni.

- És mikor tervezi e... kezdeményezés bejelentését?

- A jövő héten.

- Hol?

- A folyó túlsópartján - felelte a pápa. - A nagy zsinagógában.

- Kizárt! A kúriának nincs ideje kellően előkészíteni a dolgot.

- Hetvenkét éves vagyok. Nincs időm megvárni, hogy a kúria mandarinjai kellően átgondolják és előkészítsék minden lépésemet. Az ugyanis, sajnos a legbiztosabb módja az ügyek eltemetésének és lassú elfelejtésének.

Már beszéltem a főbisszerrel. A jövő héten látogatást teszek a gettóban a kúria - vagy, ha már itt tartunk az államminiszterem - áldásával vagy anélkül. Az igazság szabaddá tesz.

- És ön, a velencei utcagyerek, úgy gondolja, hogy ismeri az igazságot?

- Az igazságot Marco, csak Isten ismeri, de Aquinói Szent Tamás óta ismerjük a

szándékos nem tudás, vagyis az ignorantia affectuata fogalmát, ami a bajoktól óvja meg azt, aki választja. A Megváltónk azt mondta, hogy fényesség uralkodjék a világban, mi itt a Vatikánban mégis sötétségben élünk. Úgy döntöttem, felkapcsolom a villanyt.

- Lehet, hogy rosszul emlékszem Szentséged, de a konklávé mintha katolikus pápát választott volna.

- Ezen kívül eminenciádék egy embert is választottak.
 - Ha rajtam múlt volna, Szentséged még vörösben járna.
 - Szerencsére a pápát a Szentlélek választja, mi csak leadjuk a szavazatait.
 - Egy újabb szép példa az ön megdöbbentő naivitására.
 - Mellettem lesz jövő héten a túlparton?
 - Úgy gondolom, jövő héten sajnos le fog teperni a nátha. - A bíboros felpattant.
- Köszönöm az újabb kellemes ebédet Szentségednek.

- Viszontlátásra, jövő pénteken.

- Még meglátjuk.

A pápa kinyújtotta gyűrűs kezét. Brindisi bíboros lenézett a bibliai halász gyűrűjére, majd sarkon fordult és kísétált anélkül, hogy megcsókolta volna.

*

Donati atya a Szentatya és a bíboros vitájának minden szavát hallotta a szoba melletti tálalóból. Miután Brindisi kiviharzott, belépett az étkezőbe. A pápa fáradtnak és kimerültnek látszott, ahogy behunyta szemmel, az orrnyergére illesztett hüvelykujjal ült. A titkár leült a bíboros székébe, és eltolta maga elől a félig üres kávéscsészét

- Tudom, hogy kellemetlen volt Szentségednek, de szükséges.

A pápa felnézett.

- Felébresztettünk egy alvó kobrát, Luigi.

- Igen, Szentséged. - Donati előrehajolt, és halkán megszólalt: - Most pedig imádkozzunk, hogy a kobra leleplezze magát haragjában!

6. München

Gabriel a másnap délelőtt jó részét azzal töltötte, hogy megpróbálta megtalálni doktor Helmut Bergert, a Ludwig-Maximilian Egyetem újkori történelmi intézet tanszékvezetőjét. Két üzenetet hagyott a professzor otthoni üzenetrögzítőjén, még egyet a prof mobilján és egy negyediket a tanszék meglehetősen savanyú hangú titkárnőjénél. A hotel árnyas udvarán elköltött ebéd során már arra gondolt, hogy lesben áll a tanár irodája előtt, de ekkor az asztala mellett megjelent az egyik londoner egy papírcetlivel. A professzor beleegyezett, hogy találkozik Herr Landauval hat harminckor a Gastatte Atzinger nevű étteremben, az Amalienstrassén.

Két óra múlva.

Tiszta, napfényes délután volt, így Gabriel úgy döntött, sétál egyet. A hotelből kilépve egy keskeny, macskaköves utcán indult el, ami az Angolpark déli pereméhez vezetett. Lassan sétálgatott a park ösvényein az árnyas patakok és csatornák, valamint a széles, napfényes pázsitos rétek mellett. A messzeségben, a kristálykék éggel a háttérben, látszott a háromszáz méter magas olimpiai torony. Gabriel a földre szegezett tekintettel ment tovább.

A parkból kísétálva végigballagott a Schwabigon. Az Adalbertstrassén látta, hogy Frau Ratzinger a járdát sepregeti a 68. számú ház előtt. Nem akart megint beszélgetni az öregasszonnyal, így a következő sarkon befordult, és elindult az ellenkező irányba. Néhány tucat lépésenként felpillantott az egyre közelebből látszó, fölémagasodó toronyra.

Tíz perccel később az olimpiai falu déli szélére ért. Az olimpiai park sok szempontból tényleg falusias volt: a jókora lakónegyednek saját vasútállomása, saját postahivatala és még saját polgármestere is volt. A betonkocka házacskáknak és emeletes lakóépületeknek nem tett jót az idő. Valószínűleg az épületek gyors öregedését eltakarandó festették be őket ragyogó, rikító színekből álló mintákkal.

Gabriel lassan odaért a Connolly Strasséra. Nem igazi utca volt ez, inkább egy sétáló terület, amit háromemeletes lakóházak szegélyeztek. Megállt a 31-es számú ház előtt. A második emeleten egy félmeztelen tizenéves fiú lépett ki az erkélyre, hogy kirázzon egy rongyszőnyeget. Bevillant egy emlékkép. A fiatal német fiú helyett egy pillanatra kendős palesztint látott. Aztán egy nő lépett ki a földszinti lakásból. Üres babakocsit tolt, a

baba a mellén lógott egy hordozóban. Gabriel Issát látta maga előtt, a Fekete Szeptember csoportvezetőjét, aki cipőpasztával kente be az arcát, és öltönyben, golfkalapban parádézott.

A nő úgy nézett Gabrielre, mint aki megszokta a lakása előtt álldogáló idegenek jelenlétét. Mintha ezt mondta volna Igen. Igen, itt történt. De ez a hely most már az én otthonom, ezért kérem, menjen el. Aztán a nő észrevett valamit Gabriel tekintetében, amitől elfogta a nyugtalanság, és gyorsan elindult a gyerekekkel a játszótér felé.

Gabriel fellepett egy füves kis lejtőre, és leült a hűvös pázsitra. Általában, amikor üldözni kezdték az emlékek, kétségbeesetten megpróbálta őket kizárni a fejéből, de most kinyitotta magát és engedte, hogy szabadon áramoljanak a gondolatai. Romano... Springer... Spitzer... Slavin...

Sorra bevillantak a régen halott emberek arcai. Mind a tizenegy. Kettőt a házban öltek meg. Kilencet pedig a kudarcot vallott német szabadítási próbálkozásokor, Fürstenfeldbruckban. Golda Meir bibliai mérvű bosszút akart. Szemet szemért. Ezért utasította az irodát, hogy "küldje el a fiúkat" és vadásszák le a Fekete Szeptember tagjait, mindenkit, akinek valami köze volt a támadáshoz. Az akciót az egyik keményebb operációs tisztre, Ari Shamronra bízta, aki úgy döntött, hogy az egyik embere a jeruzsálemi Betsal'el Képzőművészeti Akadémia hallgatója, Gabriel Allon lesz.

Shamron véletlenül talált rá a Gabriel boldogtalan sorkatonai szolgálatának emlékét őrző aktára. Auschwitz-i túlélők gyermeke, aki tisztjei és felettesei egyöntetű véleménye szerint arrogáns volt és önző, hajlamos a kedélytelenségre, bár rendkívül intelligens, önálló és kezdeményezőképes. Ezen kívül több nyelven folyékonyan beszél, aminek a gyalogságnál nem sok hasznát vette, viszont Ari Shamron számára kincset ért. Shamron nem a Golán-fennsíkon, vagy a Sinai-félszigeten, hanem Európa titkos harcmezőin háborúzott. Gabriel eleinte megpróbált ellenállni Shamronnak, de az öreg nem hagyott választást.

"Újra zsidók hálnak német földön, hátrakötött kézzel - mondta Shamron. - A szüleid túléltek, de hányan nem jöttek vissza? A szüleid testvérei túléltek? A nagybátyáik és nagynénjeik? A nagyszülei? Mind meghaltak, igaz? És te tényleg itt akarsz ülni Tel Avivban az ecseteiddel és vásznaiddal, és nem akarsz csinálni semmit? Tehetséges vagy! Add nekem kölcsön a tehetségedet pár hónapra! Aztán folytathatod az életed, mintha mi sem történt volna."

Az akció az Isten haragja kódnevet kapta. Az egység szóhasználatában Gabriel alef, vagyis végrehajtó, gyilkos lett. Az ügynökök, akik lenyomozták a Fekete Szeptember embereit és kiderítették szokásaikat, az ayin kódmegjelölést kapták. A kommunikációért a quoph felelt. Beruamin Stern heth volt, vagyis a logisztika volt a feladata ő intézte a szállításokat, utazásokat és a szállásokat úgy, hogy semmit ne lehessen az irodához kötni. Az akció utáni meneküléskor ő ült a kormánynál. Ő vezette a zöld Fiatot aznap éjjel Rómában, amikor a Piazza Annibalianón Gabriel megölte a Fekete Szeptember vezetőjét. A reptér felé menet Gabriel arra kérte Benjaminget, hogy álljon meg az út szélén. Hányania kellett. Gabriel még ma is emlékezett, ahogy Benjamin ordította vele, hogy üljön vissza a kocsiba.

"Csak egy perc!"

"Lekésed a gépet!"

"Egy perc!"

"Mi a fene bajod van? A rohadék nagyon is megérdemelte!"

"Nem láttad az arcát, Beni! Nem láttad az arcát!"

A következő tizennyolc hónapban Shamron csapata egy tucat Fekete Szeptember tagot likvidált. Gabriel maga hatot. Amikor az egész véget ért, Benjamin folytatta tudományos karrierjét. Gabriel megpróbált visszatérni a Batsal'elre, hogy dolgozzon, de a festőkészségét elkergették az áldozatai szellemei, így Izraelt és Leáht otthagya Velencébe költözött, hogy Umberto Continál kitanulja a restaurálást. Megnyugvást gyógyulást talált a munkájában.

Conti mit sem tudott Gabriel múltjáról, mégis mintha megértette volna Éjszakánként néha felverte Gabrielt a lerobbant velencei panzióban, ahol lakott, és kirángatta Velence utcáira műalkotásokat nézni. Egyik este, ahogy a Frari templom Tiziano festette gyönyörű oltárképe előtt álltak, megragadta Gabriel karját: *"Az az ember, aki elégedett önmagával, talán jó restaurátor lehet, de nagy restaurátor soha. Csak abból válhat nagy restaurátor, aki maga is hibás vászonra van festve. Számodra a munka meditáció. Rítus. Egy napon nagy restaurátor lesz belőled. Még nálam is nagyobb. Ez biztos."*

Bár ezt Conti nem tudhatta, pár évvel korábban Shamron majdnem szóról-szóra

ugyanezzel a pár mondatnál küldte el Gabrielt Rómába, hogy megölje az első palesztinját.

*

Gabriel pontban hat harminckor a Gastatte Atzinger előtt állt. Az első dolog, amit meglátott Helmut Berger professzorból, az egyetemi oktató kerékpárjának a lámpája volt az Amalienstrasse fölött. Aztán lassan kirajzolódott a prof pedált taposó alakja is, a fülei mögött szálldosó szürke hajjal. A vállán barna bőrtáska lógott.

A professzor érkezése után a kellemes benyomás egy pillanat alatt eloszlott. Mint annyi német értelmiségi társa, Helmut Berger is úgy viselkedett, mint akit rendkívüli módon fáraszt, hogy egész nap intellektuálisan alsóbbrendű egyedekkel kell érintkeznie. Azzal kezdte, hogy csupán egy kis pohár sörre van ideje, de megkérte Gabrielt, hogy válasszon valamit az étlapról. Gabriel csupán szénsavmentés ásványvizet kért, amit a német láthatóan mélyen felháborítónak talált.

- Nagyon sajnálom a testvérét. Illetve, bocsánat, a féltestvérét. Nagyon értékes tagja volt tanszékünknek. Mindnyájunkat mélyen megrázott a halála. - A prof minden látható érzelem nélkül mondta el mindezt, mintha valamelyik hallgatója házidolgozatát olvasta volna fel.

- Miben lehetek a segítségére, Herr Landau?

- Igaz, hogy Benjamin alkotói szabadságon volt a gyilkosság idején?

- Igen. Egy könyvön dolgozott.

- Ön ismeri a könyv témáját?

- Nem.

- Tényleg? - Gabriel őszintén meglepődött. - Ez gyakran megesik, hogy valaki abbahagyja a munkát egy tanszéken, és még a készülő könyve témáját sem mondja el?

- Nem, szinte soha nem esik meg, de Benjamin a legelejétől fogva titkolta, hogy mit kutat mostanában.

Gabriel érezte, hogy nem erőltetheti tovább a témát.

- Ön tudott valamit a fenyegetésekről, amelyeket Benjamin kapott?

- Annyi fenyegetést kapott, hogy számon sem lehetett őket tartani. Az elmélete a kollektív német háborús bűnösségről, hogy úgy mondjam, meglehetősen népszerűtlenné tette.

- Úgy tűnik, mintha ön nem osztaná Benjamin nézeteit.

A prof vállat vont.

- Pár éve írtam egy könyvet a német katolikus egyház háborús szerepéről. Benjamin nem értett egyet a következtetéseimmel és ennek széles körben, a nyilvánosság előtt is hangot adott. Egyikünk számára sem volt túl kellemes időszak.

A professzor az órájára nézett.

- Sajnos mennem kell, van még egy találkozóm mára. Van még valami kérdése? Esetleg olyasmi, aminek több köze van a sajnálatos esethez?

- A múlt hónapban Benjamin Olaszországba utazott. Nem tudja véletlenül, mit csinált ott? Hogy az útnak volt-e köze a könyvéhez?

- Fogalmam sincs, Herr Landau. Tudja, Stern professzor nem nagyon osztotta meg velem útterveit. - A prof felhajtotta a maradék sörét és felállt. Az előadás berekesztve. - Még egyszer részvétem, Herr Landau. Sok sikert kívánok a nyomozáshoz.

Kívánsz a fenéket, gondolta Gabriel, miközben figyelte, ahogy a tanár elkerekedik az utcán.

*

A hotel felé menet Gabriel betért egy nagy egyetemi könyvesboltba, az egyetemi negyed déli szélén. Egy ideig a bolt kifüggesztett alaprajzát bámulta, majd egy lépcsőn felment az utazási szekcióhoz, ahol a térképek között keresett egy észak-olasz térképet.

A közeli asztalon kiterítette a mappát, majd a zsebébe nyúlt, és elővette a szállodai dolgozó képeslapját. A szálloda, ahol Benjamin lakott, egy Brenzone nevű kisvárosban volt, ami, a képeslapról ítélve Olaszország északi részének egyik tava mellett állhatott. Gabriel nyugaton kezdte a keresgélést és lassan haladt kelet felé, sorra elolvasva a nagyobb északi tavak - Como, Maggiore, Iseo és végül a Garda-tó - partjainál fekvő települések neveit. Végül a Garda-tó keleti partján megtalálta Brenzonét, úgy félúton a tó déli kitüremkedése és a dárda-alakú északi partszakasz déli csücske között.

Gabriel összehajtotta a térképet, és levitte a pénztárhoz. Egy perccel később már újra az utcán volt, zsebében a térképpel és a képeslappal. Ösztönösen végigpillantott az

utcán, az autókon és a környező épületeken. Balra fordult, és visszaindult a szálloda felé, miközben azon járt a feje, hogy vajon miért ült Axel Weiss nyomozó a könyvesbolttal szemközti kávézóban, mialatt ő vásárolt és aztán miért indult utána München belvárosán át.

Gabriel biztos volt benne, hogy könnyedén eltűnhetne a rendőr szeme elől, de egyelőre semmiképp sem akarta elárulni, hogy profi. Axel Weiss számára ő Ehud Landau volt, a meggyilkolt történész, Benjamin Stern féltestvére, és semmi más. Ettől volt igazán furcsa, hogy követte.

Gabriel bement egy szállodába a Maximilienstrassén. Az előtér egyik nyilvános telefonján elintézett egy rövid hívást, majd visszament az utcára és sétált tovább. A rendőr még mindig ott volt, alig ötven méterre az utca túloldalán.

Gabriel egyenesen a szállodájába ment. A recepción átvette a kulcsát, és lifttel felment az emeletére. A ruháit bepakolta fekete bőrtáskájába, majd kinyitotta a szoba páncélszekrényét, és kivette az izraeli konzulátuson kapott dossziét, valamint a Benjamin szemüvegét tartalmazó bélelt borítékot. Ezeket is berakta a táskájába, amit aztán becsukott. Lepakcsolta a villanyt, az ablakhoz sétált, és kinézett a függöny mögül. Az ablak alatt egy autó állt, Gabriel látta a kormány mögött égő cigaretta paraszának kicsi piros fényét. Weiss. Óvatosan visszaengedte a függönyt, és várta, hogy csörögjön a telefon.

Húsz perc múlva kapta fel a készüléket:

- Landau.
- A Seitzstrasse és az Unsöldstrasse sarkán, a Prinzregenten. Tudod, hol van?
- Igen - válaszolt Gabriel. - Kérem a számot.

Kilenc számjegy hangzott el, egyszer. Gabriel nem írta le őket.

- A kulcsok?
- A szokásos. Hátsó lökhárító, a járda mellett.

Gabriel lerakta a kagylót, felvette a zakóját és összepakolta a táskáját. Az előtérben azt mondta a recepciósnek, hogy korábban kijelentkezik.

- Nem kér taxit, Herr Landau?
- Nem, értem jönnek, köszönöm.

Előtte termett a számla a pulton. Gabriel Shamron egyik hitelkártyájával fizetett, aztán kiment. Bal felé indult, és gyorsan gyalogolni kezdett, egyik kezében az utazó-, másikkban a kézitáskájával. Húsz másodperc múlva hallotta, ahogy egy autó ajtaja kinyílik, majd becsukódik, és valaki sietve utána indul az Annastrasse macskakövein. Gabriel tartotta a tempót, és megállta, hogy hátranézzen a válla fölött.

"...A Seitzstrasse és az Unsöldstrasse sarkán..."

Gabriel elhaladt egy templom mellett, balra fordult, és egy kis téren megállt, hogy összeszedje magát. Aztán jobbra indult, és egy másik keskeny kis utcán a Prinzenregentenstrasse morgó forgalma felé indult. Weiss még mindig követte.

Gabriel elsétált a parkoló autók sora mellett, a rendszámtáblákat figyelte, amíg meg nem látta a telefonon kapott rendszámot. A tábla egy sötétszürke Opel Omegához tartozott. Gabriel menet közben derékban elegánsan lehajolt, és a hátsó lökhárító alján végigfuttatva az ujjait, amíg a kulcsra nem bukkant. Egy észrevétlen, gyors és apró mozdulattal letépte a ragasztószalaggal odarögzített kulcsot.

Megnyomta a központi zárat nyitó távkapcsolót a kulcson, majd gyorsan kinyitotta a vezető oldali ajtót, és a jobb oldali ülésre dobta a táskáit. Jobbra fordította a fejét. Weiss felé rohant, arcán pánik.

Gabriel beült a kormány mögé, a slusszba dugta a kulcsot, elfordította, majd gyorsan sebességbe téve az autót elhúzott. Az első sarkon gyorsan jobbra fordult, és eltűnt az esti forgalomban.

*

Axel Weiss felügyelő olyan gyorsan ugrott ki a kocsijából, hogy még a mobilját sem vitte magával. Futva ért vissza az autójához, és megpróbálta lelassítani lélegzését, mielőtt tárcsázni kezdett volna. Egy perccel később már el is mondta a római embernek, hogy a Landau nevű izraeli lelépett.

- Hogyan?

Weiss szégyenkezve mondta el, mi történt.

- Legalább le tudta fényképezni?
- Ma, napközben. Az olimpiai faluban.
- Mi a fenét keresett ott?
- A Connolly Strasse harmincegyes számú házat nézte.

- Nem otttörtént annak idején az a dolog?
 - De igen. A zsidók elég gyakran meglátogatják azt a helyet.
 - És a zsidók milyen gyakran veszik észre, hogy figyelik őket és lépnek le hibátlanul?
 - Igaza van.
 - Küldje el a fotót! Még ma este!
- Ezzel a római férfi megszakította a vonalat.

Olaszország, Rieti közelében

A Villa Galatina felkavaróan gyönyörű hely. Az egykori bencés rendi apátság a Lazio melletti dombok között egy gránitfal tetején áll, és némileg helytelenítően néz le az alatta fekvő völgyben elterülő falura. A 17. században egy nagyhatalmú bíboros megvásárolta az apátságot és luxusnyaralóvá alakította, ahova nyaranta Róma kibírhatatlan forrósága elől menekülhetett. A bíboros építészének volt annyi ízlése, hogy az apátság külsejét meghagyta az eredeti állapotában, így a nyers, sötét, kék színű homlokzat és a csipkés oromzat a mai napig szépíti a vidéket. Egy kora márciusi reggelen egy férfi jelent meg a szélfúttá mellvéd tetején. A vállán nem íj, hanem egy nagy hatótávolságú Beretta távcsöves puska lógott. A férfi Roberto Pucci volt, bankár és iparos, akinek a modern Itáliában gyakorolt hatalma az egyház reneszánszkori befolyásával vetekedett.

A kastély acél kapuja előtt egy páncélozott Mercedes szedán állt meg. A járművet két barna ruhás biztonsági őr fogadta. A hátsó ülésen helyet foglaló utas leengedte egy kicsit az ablakát. Az egyik őr alaposan megnézte magának a férfi arcát, majd gondosan elolvasta a kocsijól felismerhető, SCV-vel kezdődő rendszámát. Vatikáni rendszám. Roberto Pucci birtokának bejárata kinyílt és az autó elindult a kerten át, a négyszáz méterre fekvő villához vezető úton.

A Mercedes lassan, finoman gördült a ház bejárata elé, a murvás beállóra, a hatalmas fenyő- és az eukaliptuszfa alá. Már vagy féltucat autó állt ott, biztonsági őrök és sofőrök valóságos kis hada által körülvéve. A vatikáni autó hátsó ülésén ülő férfi kiszállt, és ő is itt hagyva testőrét, egyedül sétált át az udvaron a kápolna harangtornyának irányába.

A férfi neve Carlo Casagrande volt. Az olasz történelem egyik epizódjában országszerte ismertté vált. Ő volt Carlo Casagrande tábornok, a L'arma di Carabinieri antiterrorista egységének főnöke, aki földbe taposta a kommunista Vörös Brigádokat. Személyes és biztonsági okok miatt kerülte a kamerákat, és a római titkosrendőri és hírszerző körökön kívül csak nagyon kevesen ismerték az arcát.

Casagrande már régen nem dolgozott a Carabinieri-nél. 1981-ben, a pápa elleni merényletkísérlet után lemondott, és eltűnt a Vatikán falai mögött. Azóta a Szentszék embereinek dolgozott. Ekkor vette át a városállam biztonsági szolgálatának vezetését, és megesküdött rá, hogy pápa többé nem hagyja el a Szent Péter teret mentőautóban. Az egyik első intézkedése volt, hogy széleskörű nyomozást indított a lövöldözéssel kapcsolatban, hogy az összeesküvőket azonosítsák és rács mögé dugják, mielőtt másodszor is a pápa életére törnének. A nyomozás olyan eredményre jutott, hogy Casagrande csak magának a Szentatyának volt hajlandó beszámolni róla.

Manapság Casagrande már nem felelt közvetlenül a pápa személyes biztonságaért. Az elmúlt három évben más területen szolgált a szeretett egyházát. Továbbra is a vatikáni biztonsági szolgálat kötelékében maradt, de már csak a címe kötötte a szervezethez. A rejtélyes nevű Különleges Nyomozások Ügyosztályának volt a parancsnoka. Casagrande jelenlegi feladata olyan titkos volt, hogy a részleteit alig néhányan ismerték az egész egyházban.

Casagrande belépett a kápolnába. Gyertyaviasz- és tömjénillatú, hűvös levegő csapta meg. A rendőr a bejárat mellett a vízbe mártotta az ujját és keresztet vetett, majd a főhajóban az oltár felé indult. Bár az épületet kápolnának nevezték, igazából egy jókora templomról volt szó, nagyobbról, mint a legtöbb környékbeli település egyházközségi templomai.

Casagrande helyet foglalt az első padsorban. A második sorból a szürke öltönybe és nyitott ingbe öltözött Robert Pucci biccentett neki. Hetvenöt éve ellenére Pucciból még mindig áradt a legyőzhetetlenség és a fizikai erő. A férfi haja fehér volt, az arca pedig az olajozott nyereg bőrhez hasonlatos. Szénfekete szemével hidegen mérte végig Casagrandét leeresztett szemöldöke mögül. A Pucci pillantás. Akire Pucci ránézett, annak olyan érzése támadt, mintha a férfi azon töprengene, hogy a szívét szúrja-e keresztül, vagy a torkát

vágja-e el.

Carlo Casagrandéhez hasonlóan Pucci is uomo di fiducia, vagyis megbízható ember volt. Csak a legkivételesebb képességekkel rendelkező világi férfiak voltak bejáratosak a Vatikán belső helyiségeibe. Casagrandének a biztonsági és hírszerzési kérdések köre volt a szakterülete, Pucci a pénzhez és a politikai hatalomhoz értett. Ő volt az olasz politikai élet rejtett tényezője, olyan hatalommal, hogy nem volt olasz kormány, amely nem itt, a Villa Galatinában nyerte volna el végső összetételét. Az olasz politikai életben azonban kevesen tudták, hogy Pucci Róma másik fontos szervezetében, a Vatikánban is hasonló hatalmat gyakorol. A Szentszéknél gyakorolt hatalmának fő forrása az volt, hogy a katolikus egyház hatalmas részvény- és ingatlanvagyonának egyik kezelője volt. A Vatikán portfólióinak nettó értéke robbanásszerűen gyarapodott Pucci biztos kezű irányítása alatt. Elődeivel ellentétben, Pucci ezt a botrány árnyéka nélkül érte el.

Casagrande hátranézett a válla fölött. A többiek szétszórva ültek a padosorokban. Ott volt az olasz külügyminiszter; a Hittani Kongregáció egyik fontos főpapja; a vatikáni sajtóiroda vezetője; egy befolyásos konzervatív teológus Kölnből; egy genfi bankár; a francia szélsőjobboldal vezetője; Európa legnagyobb autógyárának egyik vezetője, valamint még vagy egy tucatnyi hasonló kaliberű ember, akik legfőbb közös tulajdonsága elkötelezett, konzervatív, doktriner katolicizmusuk, pénzügyi, vagy politikai hatalmuk és az volt, hogy mindnyájan, minden erejükkel vissza akarták állítani az egyház igazi hatalmát, amit még akkor élvezett, mielőtt a reformáció zavaros eseményei mindent tönkre nem tettek. Casagrandét némiképp szórakoztatta, amikor olyan beszélgetésfoszlányokat hallott, hogy vajon ki birtokolja igazán a hatalmat a katolikus egyházban. Vajon a püspöki zsínat? A bíborosok kollégiuma? Esetleg maga a Szentatya? Dehogy, gondolta Casagrande. Itt, ebben a templomban dőlnek el az egyház legfontosabb kérdései, a Róma melletti hegyoldalon, a titkos testvériség összejövetelén.

Egy egyházi személy, vagyis egy egyszerű papi öltözetet viselőt bíboros jelent meg az oltár előtt. A hívek felálltak, és elkezdődött a mise. *"In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti."* *"Ámen."*

A bíboros végigvezérelte a híveket a bűnbánaton, a Kyrién és a Glórián. A szentbeszéd az ilyen gyűléseken megszokott üzeneteket tartalmazta: harcba hívást, figyelmeztetést, hogy higgadtan kell szembenézni az ellenséggel; és fohászt a liberalizmus és a modernizmus rontása ellen, a társadalmon és az egyházon belül egyaránt. A bíboros nem említette a jelenlévők testvériségének nevét. Közeli rokonaival, az Opus Dei-vel, a Krisztus Légióival és a X. Pius Társasággal ellentétben ez a szervezet hivatalosan nem létezett, és a nevét - még ha volt is -, soha nem említették nyilvánosan. Maguk között a tagok csak úgy emlegették magukat: *"a szervezet"*.

Casagrande már számtalanszor hallotta ezt a szertartást, így hagyta, hogy elkalandozzanak a gondolatai. A müncheni helyzeten járt az esze, a jelentésen, amit az emberétől kapott a Landau nevű izraeliről. További bajt sejtett, valami nem kiforrott fenyegetést az egyházra és a testvériségre nézve. Szüksége volt a bíboros áldására és Roberto Pucci pénzére, hogy hatékonyan elbánhasson vele.

- Hic est enim calix sanguinis mei - mondta a bíboros. - Mert ez itt az én vérem...

Casagrande újra a misére figyelt. Öt perccel később, beállt Roberto Pucci mögé az oltár felé haladó sorba. A pénzember után áldozott.

Marco Brindisi bíboros a Vatikán államminisztere nyújtotta feléje az ostyát, és egyenesen Casagrande szemébe nézve, így szólt latinul:

- A mi urunk Jézus Krisztus teste őrizze meg lelked az örökkévalónak.

Carlo Casagrande erre így suttogott:

- Ámen.

*

A kápolnában soha nem esett szó konkrét ügyekről.

Az üzleti és politikai problémák megvitatására a fényűző ebéd során került sor, amelyet a ház egyik ragyogóan berendezett, teraszra néző galériáján szolgáltak fel. A gondterhelt Casagrandének nem volt étvágya. A Vörös Brigádok ellen folytatott hosszú háborúja során Casagrande megszokta a szűk és bűdös földalatti bunkereket meg katonai laktanyákat és a rendőr kollégák durvaságát, a vatikáni élet privilégiumait és luxusát azonban sehogy sem tudta megszokni, ahogy Roberto Pucci lukulluszi lakomáit sem tudta úgy élvezni, ahogy a többi vendég.

Egy darab füstölt lazacot tologatott a tányérján, miközben Brindisi bíboros az ülést

vezette. Bár Brindisi egész életében vatikáni bürokrata volt, mégis gyűlölte a városállamra annyira jellemző körülményes, kétértelműségekkel teli beszédet. A bíboros a tettek embere volt. Úgy irányította a beszélgetést, mint egy nagyvállalat igazgatótanácsi ülését. Casagrandénak gyakran eszébe jutott, hogy ha Brindisi annak idején nem a papi hivatást választja, manapság valószínűleg Pucci legkomolyabb üzleti konkurenciája lenne.

A szobában jelenlevő emberek egytől egyig rosszul működő és nehézkes kormányzati formának tartották a demokráciát, így a testvériség, ahogy maga a római katolikus egyház is, szigorúan antidemokratikus elvek szerint működött. Brindisire ruházták a hatalmat, amit ő a haláláig gyakorol. A szervezet szóhasználatában a tagok mindegyike igazgató volt, hiszen tulajdonképpen a testvériségen kívül is azok voltak. Innen hazatérve mindnyájan, nap mint nap, hasonló üléseket vezettek. Brindisi parancsai így jutottak el a hatalmas szervezet legutolsó emberéhez is. Itt nem tolerálták a középvezetői kreativitást és a független akciókat. A tagok feltétlen engedelmességet fogadtak.

Casagrande munkája soha nem került szóba a teljes igazgatótanács előtt. Ő általában csak Brindisinek és Puccinak számolt be az egyéb ügyek közti szünetekben, a kertben folytatott séták alkalmával. Brindisi ilyenkor emelt fővel, a hasa előtt összefűzött kézzel lépkedett, balján Casagrandével, jobbán Puccival. A testvériség három legnagyobb hatalmú tagja: Brindisi a szellemi vezető, Pucci a pénzügyminiszter és Casagrande a biztonsági- és operációs főnök. A szervezet tagjai egymás közt csak úgy emlegették őket: a szentháromság.

A szervezetnek nem volt külön hírszerző szekciója. Casagrande gondoskodott a hozzá és a testvériséghez hű vatikáni rendőrökről és svájci gárdistákról. Legendás hírnevének és kapcsolatainak köszönhetően minden információhoz és eszközhöz hozzáfért az olasz rendőrségnél és a titkosszolgálatoknál. Ráadásul az elmúlt években kiépített egy olyan hírszerzési- és biztonsági hálózatot (ennek még az amerikai FBI egyik vezetője is tagja volt), amelynek révén a világ minden táján voltak neki engedelmeskedő emberek. Axel Weiss, a müncheni nyomozó is ebben a hálózatban tevékenykedett. Ahogy a túlnyomórészt katolikus Bajorország belügyminisztere is. Weiss a miniszter személyes közbenjárására kapta meg a Stern-gyilkosság nyomozását. Weiss gondoskodott róla, hogy a többi rendőr ne találjon olyan bizonyítékokat a lakásban, amelyek esetleg kérdéseket vethetnek fel, és gondoskodott arról is, hogy a Stern-gyilkosságot Casagrande parancsának megfelelően, a neonácikhoz kössék. Most azonban, hogy megjelent ez a Landau, Casagrande attól tartott, hogy baj lesz Münchenben. Mindezt elmondta Brindisi bíborosnak és Roberto Puccinak a Villa Galatina kertjében.

- Nem lehet egyszerűen megölni? - kérdezte Pucci rekedtes hangján.

Megölni. Hát persze, gondolta Casagrande. A Pucci-féle megoldás. Casagrande már régen nem számolta, hány gyilkosságra adott parancsot a rejtélyes pénzember. Megválogatta a szavait, nem akart nyíltan szembekerülni a nagyhatalmú mágnással. Tudta, hogy Pucci már azért is öletett meg embert, mert megbámulta a lányát, és azt is tudta, hogy Pucci bérgyilkosai nagyságrendekkel ügyesebbek, mint a Vörös Brigádok fanatikusai.

- Már Benjamin Stern megöletésével is elég komoly kockázatot vállaltunk - szólt Casagrande kimérten, nyugodtan. - Ennek a Landau nevű embernek a mozgása alapján mondhatjuk, hogy az izraeli titkosszolgálat nem fogadja el a neonáci gyilkos verzióját.

- Vagyis, nekem van igazam - vágott közbe Pucci. - Ölessük meg!

- Az izraeli titkosszolgálatról beszélek Don Pucci, nem az olaszról. Biztonsági főnökként az én feladatom megvédeni a szervezetet. Úgy gondolom, végzetes hiba volna háborút kezdeni az izraeli titkosszolgálattal. Nekik is igen jó gyilkosaik vannak, olyan emberek, akik Róma utcáin öltek, és aztán nyom nélkül eltűntek. - Casagrande a bíboros másik oldalán álló Puccira nézett. - Azok az emberek akár ide is bármikor könnyedén be tudnak hatolni, Don Pucci.

Brindisi bíboros vette fel a közvetítő szerepet.

- Szóval, mit javasol Carlo, hogyan haladjunk tovább?

- Minél óvatosabban, eminenciás uraim. Ha ez a Landau tényleg az izraeli titkosszolgálat ügynöke, akkor megkérhetjük barátainkat az európai titkosszolgálatoknál, hogy minél jobban nehezítsék meg a dolgát. És közben természetesen gondoskodunk róla, hogy semmit se találjon. - Casagrande elhallgatott, majd folytatta: - Sajnos maradt még néhány elvarratlan szál. Megvizsgáltam a Stern professzor lakásából származó információkat, amikből kiderült, hogy együtt dolgozott valakivel, aki már a múltban is okozott nekünk problémákat.

A bíboros arcán az ingerültség röpke hulláma futott végig, de aztán villámgyorsan uralkodott az arcvonásain.

- És a nyomozás többi részlete, Carlo? Közelebb jutott ahhoz a testvérhez, aki kiszivárogtatta a dokumentumokat Stern professzornak?

Casagrande csüggedten megrázta a fejét. Rengeteg órát töltött a müncheni lakásból elhozott dokumentumok, jegyzetfüzetek, cédulák és számítógépes fájlok olvasásával. Alaposan végigrágta magát mindenre, de eddig egyetlen utalást sem talált arra nézve, hogy a professzor kitől, vagy kiktől szerezte az értesüléseit. A tudós jól álcázta a nyomait. Egyelőre olyan volt, mintha egy szellem adta volna át neki a dokumentumokat.

- Sajnos ezt még nem sikerült kiderítenem, eminenciás uram. Ha ezt az árulást a Vatikánban követte el valaki, akkor talán soha nem tudjuk meg az igazságot. A vatikáni udvar alkalmas környezet az ilyesfajta intrikákra.

A megjegyzés mosolyt csalt Brindisi ajkára. Egy percre csendben sétáltak tovább. A bíboros lehajtott fejjel a földet fürkészte.

- Tegnapelőtt a Szentatyával ebédeltem - szólalt meg végül. - Amint gyanítottuk, Őszentsége nem adta fel a zsidókkal való kibékülés tervét. Megpróbáltam lebeszélni, de nem sikerült. Jövő héten látogatást tesz a római nagy zsinagógában.

Roberto Pucci kiköpött. Carlo Casagrande nagyot sóhajtott. Igazán nem lepte meg a bíboros híre. Casagrandénak és Brindisinek volt egy beépített embere a Szentatya személyzetében, egy titkár, aki a testvériség tagja volt, és aki rendszeresen beszámolt nekik a pápai lakosztályban elhangzottakról. Ez a titkár már hetek óta mondta, hogy számítsanak valami ilyesmire.

- Dehát ez csak egy gondnokpápa! - csattant fel Pucci. - Miért nem tanulja már meg, hogy mi a dolga?

Casagrande visszafojtott lélegzettel várta, hogy Pucci újra előáll kedvenc megoldásával, de úgy tűnt, hogy ez azért még Puccinak sem jutott eszébe.

- A Szentatya nem fog megelégedni azzal, hogy kiad még egy sajnálkozó nyilatkozatot, amelyben megalázkodik a zsidók előtt. Meg akarja nyitni a titkos levéltárat is.

- Ezt nem gondolhatja komolyan - szólalt meg Casagrande.

- Pedig komolyan gondolja. A kérdés csak az, hogy ha megnyitja a levéltárat, vajon mit találnak a történészek.

- A levéltárból minden olyan nyomot eltűntettünk, ami a zárdabeli találkozóra vonatkozott. A tanúk is eltűntek, a személyi aktáik megsemmisültek. Ha a Szentatya tényleg ragaszkodik egy új tanulmány megíratásához, megnyithatja a levéltárat, terhelő bizonyítékok nem fognak előkerülni. Hacsak ez az izraeli nem rekonstruálja valahogy Stern professzor munkáját. Abban az esetben... - ...az egyház és a szervezet is igen komoly bajba kerül - fejezte be Brindisi bíboros a mondatot Casagrande helyett. - Az egyház és a hívek érdekében örökre titokban kell maradniuk a zárdában történeteknek.

- Igenis, eminenciás uram.

Roberto Pucci rágyújtott egy cigarettára -Barátunk az apartamentóban nem tudná meggyőzni Őszentségét arról, hogy hibázik?

- Már próbáltuk ezt az utat, Don Pucci. A barátunk szerint a pápa a közvetlen munkatársaitól és a kúriától függetlenül, eltökélten végig akarja vinni ezt a tervet.

- Pénzügyi szempontból a Szentatya kezdeményezése katasztrofális következményekkel járhat - mondta Pucci, a gyilkosságról a másik kedvencére, a pénzre összpontosítva

- A pénzvilág emberei a makulátlan jó híre miatt üzletelnek a Vatikánnal. Ha a Szentatya besározza az állam hírnevét...

Brindisi egyetértően bólintott.

- A Szentatya a magánbeszélgetéseiben gyakran kifejti véleményét, hogy szerinte vissza kéne térni a szegény egyház eszményéhez.

- Ha nem vigyáz - mondta Pucci -, teljesül a vágya. Brindisi bíboros Casagrandére nézett.

- A személy, aki Stern professzort tájékoztatta - szólt. - Maga szerint kockázatot jelenthet a számunkra?

- Igen, eminenciás uram.

- Mire van szüksége tőlem, Carlo? A beleegyezésemén kívül, természetesen.

- Csak arra, eminenciás uram.

- És Don Puccitól?

Casagrande a pénzember jéghideg tekintetű szemébe nézett.

- A pénzére.

2. rész

A tóparti zárda

Garda-tó, Olaszország

Gabriel másnap kora délután ért el a Garda-tó északi csücskéhez. Ahogy a part mentén dél felé vezetett, a növényzet és az éghajlat fokozatosan alpesiről mediterránná vált körülötte. Lehúzta az ablakot, és élvezte az arcába fújó csípős, hűvös szelet. A késő délutánfényben az olajfák levelei ezüstszínűek voltak. Alant a tó tükörsima és mozdulatlan, mint egy csiszolt gránitlap.

Brenzoni városa Gabriel megérkezésekor kezdett ébredni a sziesztából, a pincérek kifeszítették a vízparti kávézók teraszainak napernyőit, a boltosok kirakták áruikat a keskeny, macskaköves utcákra, amelyek a Monté Baldo oldalára kanyarogtak fel. Gabriel a parton haladt, amíg a város szélén, meg nem találta a Grand Hotel sáfrányszínű villa-épületét.

Ahogy beállt az udvarba, azonnal oldalépett hozzá egy londiner, olyan lelkesedéssel, ami csak azok arcán látszik, akik régóta vannak egyedül és már nagyon vágnak társaságra. A szálloda előtere mintha egyenesen a régmúltból került volna ide. Gabriel nem lepődött volna meg rajta, ha az egyik távoli sarokban, valamelyik nádfotelben meglátja a kéziratát javítgató Franz Kafkát. A recepció melletti étteremben két unatkozó pincér lassan terítette a tucatnyi asztalt a vacsorához.

A recepciós formálisan kihúzta magát, ahogy Gabriel a közelébe ért. Gabriel a férfi blézerére tűzött ezüst-fekete névkártyára pillantott: GIANCOMO.

Szőke, kékszemű férfit látott, egy porosz katonatiszt szögletes válltartásával, aki halvány kíváncsisággal nézte Gabrielt a pult mögül.

Gabriel nehézkes, bár folyékony olasz beszéddel Ehud Landauként mutatkozott be, Tel Avivból. Úgy tűnt, a recepciós örül, hogy a vendég olaszul beszél. Amikor Gabriel kérdezősködni próbált egy vendégről, aki két hónappal korábban lakott a szállodában - egy bizonyos Benjamin Stern professzorról, aki még a szemüvegét is itt hagyta - a recepciós lassan megrázta a fejét. Csupán ötven euróval sikerült felrázni egy kicsit az emlékezetét.

- Ja! Herr Stern! - Bólintott a Giancomo. - A müncheni író! Most már emlékszem. Három éjszakát maradt.

- Stern professzor a testvérem volt.

- Volt?

- Tíz nappal ezelőtt megölték Münchenben.

- Kérem, fogadja őszinte részvéteimet, Signor Landau. Ne haragudjon, hogy ezt mondom, de nem inkább a rendőrséggel kellene beszélnie Stern professzor haláláról?

Gabriel azt felelte, hogy a saját nyomozását folytatja, mire a recepciós elgondolkodva összevonta a szemöldökét.

- Nem hiszem, hogy bármi értékeset tudnék mondani, eltekintve attól, hogy szerintem Stern professzor halálának semmi köze nem lehetett Brenzonéhoz. Tudja, a testvére az ideje nagy részét a zárdában töltötte.

- A zárdában?

A recepciós kilépett a pult mögül, és intett Gabrielnek:

- Kérem, kövessen!

Végigvezette az előtéren, egy franciaablakon keresztül, ki a tóra néző terasz korlátjáig. Nem messze, egy, a tó fölé magasodó sziklapárkányon kastélyszerű építmény állt.

- A Szent Szív zárda. A tizenkilencedik században szanatóriumnak épült. A nővérek az első világháborúban kapták meg az ingatlant, és azóta is a birtokukban van.

- Nem tudja véletlenül, hogy a testvérem mit keresett ott?

- Azt sajnos nem. De talán Vincenza anyja megmondja Ő a zárda főnöknője Nagyon kedves nővér. Biztosan szívesen segít önnek.

- Tud adni egy telefonszámot?

A recepciós a fejét rázta.

- A zárdában nincs telefon. A nővérek nagyon komolyan veszik az előírásokat.

*

A vaskapu két oldalán két óriási ciprusfa, mint két őrszem magasodott. Ahogy Gabriel megnyomta a csengőgombot, a tó felől hideg szél tört be a zárda udvarára, és megzörgette az olajfák ágait. Egy perccel később megjelent egy mocskos kezeslábast viselő idős férfi. Amikor Gabriel elmondta neki, hogy Vincenza anyja idejét szeretné igénybe venni, az öregember csak biccentett és eltűnt a zárda épületében. Kisvártatva visszajött és levette az odalakatolt láncot a kapuról. Intett Gabrielnek, hogy kövesse.

A zárda főnöknője az előtérben várt. Ovális arcát fehér fityula szegélyezte, nyugodt tekintetét vastag szemüveg nagyította fel. Amikor Gabriel megemlékezett Benjamin nevét, az apáca őszintén elmosolyodott.

- Hát persze, hogy emlékszem Stern professzorra - szólt és megragadta Gabriel kezét.
- Csodás ember. Annyira intelligens! Nagyon élveztem a beszélgetéseinket.

Ekkor Gabriel elmondta neki, hogy mi történt. Vincenza anyja keresztet vetett, és az álla alatt összefonta a kezét. A szemüvege nagyítója alatt a szemében mintha könnyek jelentek volna meg.

- Jöjjön velem! Mondjon el mindent!

Lehet, hogy a brezonei nővérek szegénységi fogadalmat tettek, de az biztos, hogy Olaszország egyik legértékesebb ingatlanjában éltek. A nagy, négyszögletes, közös terem, ahova az apáca vezette Gabrielt, a kastély teraszára, a tóra és a víz fölött, a sötétedő kék égen az imént előbukkanó keskeny holdra nézett.

Két kényelmes karosszékből foglaltak helyet az ablak mellett. Vincenza anyja megrázott egy kis csengőt, amire kisvártatva egy fiatal apáca jelent meg. A főnöknő kávét kért. Az apáca olyan simán, halkan és gyorsan tűnt el, hogy Gabriel arra gondolt, talán görkorcsolyát visel a lábán a ruhája alatt.

Kávézás közben beszámolt Benjamin halálának körülményeiről. Igyekezett úgy fogalmazni, hogy ne rázza meg túlságosan az előtte ülő vallásos nőt. Vincenza anyja még így is szinte minden részletnél nagyot sóhajtott és gyorsan keresztet vetett. Mire Gabriel befejezte a beszámolót, az apáca láthatóan kétségbe volt esve. Csak az apró csésze édesített eszpresszó kávé nyugtatta meg egy kicsit.

- Tudta, hogy Benjamin író volt? - kérdezte Gabriel.

- Természetesen. Emiatt jött Brenzonéba.

- Egy könyvön dolgozott?

- Ahogy mondja.

Vincenza anyja elhallgatott, amikor megjelent a gondnok, egy nyaláb olajfával a karjában.

- Köszönöm, Licio - szólt az apáca, ahogy az öregember a kandalló melletti kosárba rakta a nyaláb tűzifát, majd kiment.

- Maga a testvére. Hogy lehet, hogy nem ismeri a könyve tartalmát?

- Valami miatt Benjamin nagyon titkolózott ezzel a munkával kapcsolatban. Még a barátainak és a családjának sem mondta el, miről lesz szó. - Gabrielnek eszébe jutott a Berger professzorral folytatott müncheni beszélgetés. - Még az egyetemi tanszékvezetője sem tudta, hogy miről fog szólni ez a könyv.

Vincenza anyja úgy tűnt, elfogadja a magyarázatot, mert egy pillanat hallgatás után így szólt:

- A testvére azokról a zsidókról írt könyvet, akik a háború alatt egyházi épületekben találtak menedéket.

Gabriel egy pillanatig emésztette a mondatot. Egy könyv a zárdákban és kolostorokban bujkáló zsidókról? Úgy gondolta, hihető a téma, bár nem igazán az a fajta, ami túlzottan érdekelte volna Benjaminget. Persze úgy döntött, eljátssza a rászabott szerepet.

- És miért pont ide jött?

Vincenza anyja a csészéje pereme fölött nézett rá.

Ha megittuk a kávét - szólt -, megmutatom magának, hogy miért jött a testvére Brenzonéba.

*

Zseblámpa fényénél mentek le a meredek kőlépcsőn. A főnöknő meleg tenyere végig Gabriel alkarján nyugodott. A lépcső tövében penészszag csapott az arcukba, és Gabriel látta a lehelete párafelhőjét a hidegben. Előttük keskeny folyosó húzódott, boltíves ajtónyílások sorakoztak a falon. Olyan volt a hely, mint valami katakombában. Lelki szemeivel mindenütt fáklyákkal vonuló, suttogó, susogó szellemeket látott.

Vincenza nővér elindult vele a folyosón. Mindegyik ajtónyílásnál megállt, és bevilágított az apró kamrákba. A köveken fénylett a nedvesség, és a levegőben sűrűn ült a tó vizes, penészes illata. Gabriel mintha hallotta volna, ahogy a fejük felett locsog a víz.

- Ez volt az egyetlen hely, ahol a nővérek úgy gondolták, hogy a menekültek biztonságban lehetnek - szólalt meg végre a főnökasszony, megtörve a rájuk nehezedő csendet. - Gondolom el tudja képzelni, milyen kegyetlen hideg lehetett itt télvíz idején. Sajnos rettenetes szenvedéseket kellett kiállniuk, főleg a gyerekeknek.

- Hányan voltak?

- Általában egy tucatnyian. Néha többen, néha kevesebben.

- Miért változott a számuk?

- Volt, aki átment más zárdába. Volt egy család, akik megpróbáltak eljutni Svájcba. Elkapta őket egy svájci határőr, és átadta őket a németeknek. Úgy tudom, mind meghaltak Auschwitzban. Én még gyermek voltam a háború alatt. Torinóban éltünk a családommal.

- Nagyon veszélyes lehetett az itt élő nőknek az az időszak.

- Bizony, az volt. Fasiszta bandák járták az országot, keresték a zsidókat. Komoly vérdíjat kaptak értük. Pénzért árulták őket. Aki zsidót rejtegetett, szörnyű büntetéseket kockáztatott. A nővérek komoly veszélynek tették ki magukat azzal, hogy elrejtették ezeket az embereket.

- Akkor miért tették?

Az apáca melegen elmosolyodott, és megszorította Gabriel karját.

- A mi egyházunkban ennek ősi hagyományai vannak, Signor Landau. A papok és az apácák mindig is a feladatuknak érezték, hogy segítség az igazságtalanul üldözötteknek. Brenzone nővérei keresztényi jószágból segítettek a zsidóknak. Meg azért, mert a Szentatya utasította őket.

- Pius pápa utasította a zárdákat, hogy fogadják be a zsidó menekülteket?

Az apáca elkerekedett szemmel válaszolt:

- Bizony! A zárdákat, a kolostorokat, iskolákat, kórházakat. Minden egyházi intézmény utasítást kapott a Szentatyától, hogy fogadják be a zsidókat.

Egy kövér patkány jelent meg Vincenza anya zseblámpájának fénysugarában. A patkány, a kövön kaparászó körmökkel, sárgán világító szemmel szaladt el.

- Köszönöm, Vincenza anya - szólt Gabriel. - Azt hiszem, eleget láttam.

- Ahogy gondolja - Az apáca azonban nem mozdult. Gabrielre szegezte a tekintetét. - Ne engedje, hogy elszomorítsa ez a hely, Signor Landau. Brenzone nővéreinek köszönhetően sok ember megmenekülhetett. Ez nem a könnyek helye, hanem az öröme és a reménykedése.

Gabriel nem reagált. Vincenza anya sarkon fordult és felment a lépcsőn. Ahogy a murvával borított előkerten átvezette Gabrielt, egy szélroham kicsit megemelte apácaruhája szoknyáját.

Éppen vacsorához készülődünk. Ha gondolja, tartson velünk.

- Nagyon kedves, de igazán nem szeretnék zavarni. Így is elég idejét raboltam el.

- Ó, dehogy!

A kapunál Gabriel megállt, és szembefordult a rendfőnöknővel...

- Megvan azoknak a neve, akik menedékre leltek itt? - kérdezte hirtelen.

Az apácát láthatóan meglepte a kérdés. Egy pillanatig fürkésző tekintettel nézte Gabrielt, majd kimérten megrázta a fejét.

- Sajnos, a listák elvesztek az évek során.

- Milyen kár.

- Igen. Sajnálatos - mondta az apáca lassan bólintva.

- Feltehetek még egy kérdést, Vincenza anya?

- Természetesen.

- Ön kapott engedélyt a Vatikántól, hogy beszéljen Benjammal?

Az anya önérzetesen kapta fel a fejét.

- Nekem nincs szükségem holmi engedélyre a kúria valamelyik bürokratájától ahhoz, hogy beszéljek. Nekem csupán Isten mondhatja meg, mikor mit mondok a maga testvérenek, a brenzonei zsidókról.

*

Vincenza anya irodája a zárda második emeletén volt egy kellemes, tóra néző kis szobában. Az apáca magára zárta az ajtót, és leült szerény íróasztalához, majd kihúzta a felső fiókot. A fiókban egy ceruzákkal, rádiókkal és tollakkal teli kis papírdoboz mögött egy modern mobiltelefon lapult. Elméletben a zárda szigorú szabályzatába ütközött,

hogy itt volt ez az eszköz, de a vatikáni ember annak idején biztosította, hogy igazából semmilyen szabályt nem sért vele.

Bekapcsolta a készüléket, pontosan úgy, ahogy a vatikáni ember tanította neki, majd gondosan benyomkodta a fejből ismert római telefonszámot. Pár másodperc csend után hallotta, ahogy kicsöng a hívott telefon. Ez meglepte. Amikor egy perc múlva egy férfihang szólt a fülébe, Vincenza anya még jobban meglepődött.

- Vincenza anya vagyok...

- Tudom - válaszolt a férfi kurtán és lényegretörően. Ekkor Vincenza anyának eszébe jutott, hogy annak idején azt mondta neki a vatikáni, hogy ne használjon neveket a telefonbeszélgetésekkor. Ostobán érezte magát.

- Megkért, hogy hívjam fel, ha valaki a professzor után érdeklődne a zárdában. - Tétovázott, várta, hogy a férfi mondjon valamit, de csak a csend válaszolt. - Ma délután jött valaki.

- Milyen néven mutatkozott be?

- Landau - felelte Vincenza anya. - Ehud Landau, Tel Avivból. Azt mondta, hogy a professzor testvére.

- Most hol van?

- Nem tudom. Talán a régi szállodában.

- Ki tudja deríteni?

- Gondolom, igen.

- Derítse ki, és hívjon újra!

Ezzel megszakadt a vonal.

Vincenza anya visszatette a telefonját a helyére, és visszazárta a fiókot.

*

Gabriel úgy döntött, hogy az éjszakát Brenzonében tölti, és csak másnap kora reggel indul Velencébe. Miután kilépett a zárda kapuján, visszasétált a szállodába, és kivett egy szobát. A lehetőség, hogy a szálloda kihalt és nyomasztó éttermében egyen, nem igazán vonzotta, így aztán a hűvös márciusi estében lesétált a tópartra és halat vacsorázott egy vidám, zsúfolt vendéglőben. A helyi fehérbor fanyar volt, frissítő és nagyon hűvös.

Evés közben az eddig tapasztalt élmények képei villantak fel agyában. Az Odin rúna és a háromágú horogkereszt Benjamin falán, a vér a padlón, ahol Benjamin meghalt, Weiss detektív, ahogy követi München utcáin, Vincenza anya, ahogy a karját fogva lefelé vezeti a zárda alatti nedves pincébe.

Gabriel biztos volt benne, hogy Benjamint azért ölték meg, mert el akarták némítani. Csak ez magyarázza meg, hogy miért vitték el a számítógépét és mindent, aminek bármi köze lehetett a készülő könyvhöz. Ha megtalálná Benjamin kéziratát, vagy legalább a témáját kideríthetné, talán rájöhetne, hogy ki ölte meg és miért. Sajnos semmije nem volt, csak egy idősebb apáca elbeszélésére támaszkodhatott, aki azt állította, hogy Benjamin az egyházi intézményekben a háború alatt bűjtatott zsidókról akart könyvet írni. Ilyen téma miatt ritkán gyilkolják meg az embert.

Gabriel kifizette a számlát, és elindult vissza a szállodába. Nem sietett, ráérősen sétálgatott az öreg kisváros szűk utcácskáin, kevés figyelmet fordítva arra, hogy merre jár, csak követte a sikátorokat, nem törődve vele, hogy merre viszik. A gondolatai az útvonalát tükrözték. Ösztönösen úgy közelítette meg a problémát, mintha egy képet restaurálna, mintha Benjamin könyve egy erősen sérült festmény volna, annyira sérült, hogy alig több pusztá üres vászonnál, pár halvány festékfolttal és egy töredékes ceruzavázlattal. Ha Benjamin régi mester lenne, Gabriel a hasonló műveit tanulmányozná, hosszasan és behatóan. Elemezné a technikáját, és az őt érő hatásokat a kép elkészülte idején. Vagyis megpróbálna magába szívni minden lehetséges, apró részletet a művészről, legyen szó bármilyen érdektelennek tűnő apróságról is, és csak utána kezdene neki a munkának.

Eddig Gabriel nagyon keveset tudott a Stern témájáról, de Brenzone utcáin járva egy újabb érdekes részlet ragadta meg a figyelmét.

Két nap alatt már a második ember követi.

Befordult az egyik sarkon, és elhaladt egy sor bezárt üzlet előtt. A válla fölött hátrapillantva észrevette, hogy a követője is befordult utána. Gabriel újra befordult, és ismét észrevette a követőjét, aki csupán egy árnyék volt a sötét utcán. Gabriel megtorpant és várakozni kezdett, mint egy vadászó macska. Egy kis emeletes ház sötét kapualjába húzódott, onnan hallgatta, ahogy a követője léptei lassan távolodnak, majd teljesen elhalnak. Egy perccel később kilépett az utcára, és visszaindult a szálloda

felé.

*

Amikor Gabriel visszaért a szállodába, még mindig a Giancomo nevű recepciós volt szolgálatban a pult mögött. Úgy csúsztatta a kulcsot Gabriel elé a pulton, mintha valami felbecsülhetetlen értékű kincset adna át neki és udvariasan Gabriel vacsorája felől érdeklődött.

- Nagyon finom volt, köszönöm szépen.
- Talán holnap majd kipróbálja a mi éttermünket is.
- Talán - felelte Gabriel semlegesen, miközben zsebre rakta a kulcsot. - Szeretném megnézni Benjamin számláját. Főleg a telefonhívásai listáját. Sokat segítene.
- Kitűnő ötlet Signor Landau, de sajnos nálunk nagyon szigorú szabályok vonatkoznak az ilyesmire. Semmilyen magán jellegű információt nem adhatunk ki. Biztos vagyok benne, hogy ön ezt megérti.

Gabriel rámutatott, hogy mivel Benjamin már nem él, ezért nem sok értelme volná a magánéletét védelmezni.

- Sajnálom, de a szabályok még a halottakra is vonatkoznak - szólt a recepciós.
- Persze, ha a rendőrség kérné, kénytelen volnék kiadni a kért információt.
- Nagyonfontos lenne ez számomra - mondta Gabriel. - Hajlandó volnék extra díjat fizetni érte.
- Díj? Értem. - Giancomo elgondolkozva megvakarta az állát. - Azt hiszem, ez a díj ötszáz euró volna. - Elhallgatott, hogy Gabriel megemészhesse a hallott összeget.
- Eljárási díj. Természetesen előre kérném.
- Természetesen.

Gabriel leszámolta a bankjegyeket a pultra. Giancomo keze megmozdult, és a bankjegyek már el is tűntek.

- Menjenfel a szobájába, Signor Landau. Kinyomtatom a számlát, és nemsokára felviszem magának.

Gabriel felment a lépcsőn a szobájába. Bezárta és beláncolta az ajtót, majd az ablakhoz sétált, és kinézett rajta. A tó felszíne reszketni látszott a holdfényben. Senki nem volt odakint, legalábbis Gabriel nem látott senkit sem. Leült az ágyára és vetkőzni kezdett.

Az ajtó alatt megjelent egy boríték és becsúszott a szobába Gabriel felvette és kivette belőle a kinyomtatott számlát. Felkapcsolta az éjjelilámpát az ágy mellett, hogy áttanulmányozhassa. Kétnapos itt tartózkodása során Benjamin csupán háromszor telefonált. Kétszer a saját müncheni lakását hívta, minden bizonnyal, hogy lehallgassa az üzenetrögzítőjét, a harmadik meg egy londoni telefonszám volt. Gabriel felemelte a kagylót és tárcsázta a számot. - Ön Peter Malone irodáját hívta. Kérem, a sípszó után hagyjon... Gabriel lerakta a telefont.

Peter Malone. A brit oknyomozó riporter? Vajon miért hívná fel Benjamin Peter Malone-t? Gabriel összehajtogatta a nyomtatott papírlapot, és visszarakta a borítékba. Épp bele akarta dobni Ehud Landau táskájába, amikor megszólalt a telefon.

A kagylóért nyúlt, de tétovázott. Senki nem tudhatja, hogy itt van, kivéve a recepcióst és a férfit, aki vacsora után követte. Lehet, hogy Malone látta a számát a kijelzőjén, és visszahívja? Jobb tudni ki az, mint nem tudni semmit, gondolta. Felkapta a telefont, a füléhez emelte, de egy hosszú pillanatig nem szólt bele.

Végül:
- Igen?
- Vincenza anya hazudott magának, ahogy a barátjának is. Keresse meg Regina nővért és Martin Luthert. Akkor megtudja, hogy mi történt valójában a zárdában.
- Ki beszél?
- Ne jöjjön vissza. Itt nincs biztonságban.
KATT

Svájc, Grindewald

Az Eiger árnyékában álló nagy kastély lakója még az ilyen szempontból rendkívül szigorúnak számító Svájcban is kivételes módon óvta a magánéletét. Nagy hangsúlyt fektetett rá, hogy mindig tudja, ki, mit mondott róla, és tudta, hogy Grindewald kávéházaiban és bárjaiban folyamatosan folynak a találgatások a foglalkozását illetően. Volt, aki szerint zürichi magánbankár, mások szerint egy Zugban székelő nagy vegyi konszern elnöke. Volt, aki úgy gondolta, hogy gazdag családban született és egyáltalán

nem dolgozik, mások arról pletykáltak, hogy fegyverkereskedelemmel és pénzmosással foglalkozik. A lány, aki a kastélyát takarította elmesélte milyen drága és vadonatúj minden a konyhájában. Olyan pletyka is keringett róla, hogy régebben jól menő étterme volt. Neki ez volt a kedvence. Mindig úgy gondolta, hogy imádná főállásban főzni, ha nem azzal foglalkozna, amivel.

A kastélyba érkező néhány postai küldemény címzettje Eric Lange volt. A férfi zürichi akcentussal beszélt németül, de kissé énekelve is, ami a belső-svájci völgyek lakóira jellemző. Bevásárlásait a városka Migros szupermarketjében intézte, s mindig készpénzzel fizetett. Soha, senki nem volt nála még látogatóban és, bár jóképű férfi volt, nőtársaságban sem látták. Gyakran volt hosszú időre távol. Ha valaki megkérdezte, merre járt, általában üzleti ügyről motyogott valamit. Ha az illető tovább kérdezősködött, a kastély lakójának szürke szemű tekintete hirtelen olyan hideg lett, hogy a kérdező azonnal elfelejtette kíváncsiságát.

A rejtélyes férfiről mindenki egyöntetűen azt gondolta, hogy túl sok szabadideje van. Decembertől márciusig, amikor jó a hó, a férfi szinte minden nap síelt. Kitűnő síelő volt, gyors, de soha nem kockáztatott. Drága, de visszafogott felszerelésben síelt. Minden darabon látszott, hogy gondosan kiválasztotta azokat a minőségi darabokat, amelyek inkább elterelték, s nem vonzották a figyelmet. A felvonón soha nem beszélgetett senkivel. Nyaranta, amikor csak a gleccsereken lehet síelni, a férfi minden kora reggel megmászta a völgy meredek falát. A testét mintha pontosan erre a célra tervezték volna: magas volt és izmos, keskeny csípője volt, de széles válla, izmos combja, és gyémánt alakú vádlija. Úgy mozgott a sziklák között, mint egy nagy macska és úgy tűnt, fáradhatatlan.

Általában megpihent az Eiger tövében, hogy igyon egy kortyot a kulacsából és felnézzen a hegy szélfútta ormára. Soha nem próbálta megmászni a csúcsot. Úgy gondolta, csak az ostobák esnek neki minden eléjük akadó hegycsúcsnak. Délutánonként a háza teraszán üldögélve, néha hallotta a mentőhelikopterek rotorjainak zúgását, néha Zeiss látcsövével még a kötelük végén himbálózó halott hegymászókat is látta. A kastély lakója mélységesen tisztelte a hegyet. Az Eigert, ami az Eric Lange néven ismert emberhez hasonlóan, tökéletes gyilkos.

*

Nem sokkal déli tizenkettő előtt a felvonó felső végétől indulva elkezdte aznapi utolsó lesiklását. A pálya végénél eltűnt egy fenyőcsoportba vezető ösvényen, és a fák árnyékában egészen a kastély hátsúljához siklott. Ott levette a léceit és a kesztyűjét. Hosszú számsort ütött be az ajtó mellett, a falon található számszámba. Miután belépett, a léceket egy profi állványra akasztotta. Az emeleten lezuhanyzott és utazóruhát vett magára: kordbársony nadrágot, kasmír pulóvert, bőrből készült strapabíró, kényelmes cipőt. A táskája már be volt pakolva.

Megállt a fürdőszobai tükör előtt, és megvizsgálta az arcát. A hajában napszitta szőke és ősz fürtök keveredtek. A szeme születésétől fogva gyakorlatilag színtelen volt, kiválóan alkalmazkodott mindenféle színezett kontaktlencséhez. Egy Genf melletti plasztikai klinikán elég gyakran megváltoztatták a vonásait. Felvett egy szarukeretes szemüveget, bezselázte és simán hátrafésülte a haját. Mintha egy más ember nézett volna rá a tükörből.

A hálósobájába ment. A tágas gardróbban volt a páncélszekrénye. Lange kinyitotta a kombinációs zárat, majd kitárta a szekrény nehéz ajtaját. A szélben tárolta a munkaeszközeit: hamis útleveleket, nagy mennyiségű készpénzt, különböző pénznemekben, és jónéhány kézfegyvert. Megtöltötte tárcáját svájci frankkal és egy kilencmilliméteres Sztecs kin pisztolyt, a kedvenc típusát választotta. A fegyvert az utazótáskájába tette, majd bezárta a széfet. Öt perccel később már az Audi ja volánja mögött gurult Zürich felé.

*

Az európai politikai szélsőségek erőszakos történetében nincs olyan terrorista, aki több vért ontott volna, mint a Leopárd néven ismert férfi. Ez a szabadúszó bérgyilkos Európa minden országában járt már, és mindenhol holttesteket és bombatölcskéket hagyott maga után Athéntől, Londonon és Madridon át egészen Stockholmig. Dolgozott már a Vörös Hadsereg Frakciónak Nyugat-Németországban, a Vörös Brigádoknak Olaszországban, az Action Directe-nek Franciaországban. Ölt már brit katonatisztet az ír Köztársasági Hadsereg

megbízásából és Spanyol minisztert a baszk szeparatista ETA megrendelésére. Hosszú és gyümölcsöző kapcsolatot ápol a különböző palesztinterroristacsoportokkal. Végrehajtott egy sor emberrablást és gyilkosságot Abu Dzsihádnak, a PFSZ második emberének, de őlt már a fanatikus Abu Nidal kérésére is. Sok szakértő szerint a Leopárd tervelte ki és irányította a rómaiés bécsi repülőterek ellen 1985-ben végrehajtott párhuzamos támadásokat is, amelyekben 19 ember meghalt, százhuszan pedig megsebesültek. Kilenc év telt el az utolsó neki tulajdonított támadás, egy francia gyáriparos párizsi megölése óta. Európai titkosszolgálati körökben sokan azt hitték, hogy a Leopárd halott, állítólag egy régi megrendelőjével folytatott vitában halt meg. Még többen gondolták azt, hogy a Leopárd soha nem is létezett.

*

Leszállt az éj, mire Eric Lange megérkezett Zürichbe.

A kocsiját egy meglehetősen kellemetlen hangulatú kis utcában parkolta le, nem messze a pályaudvartól, majd elsétált a Hotel St. Gotthardba, közvetlenül a barátságosan lejtős Bahnhofstrasséhoz. Lefoglalt szoba várta. A recepciós egy pillanatig sem lepődött meg azon, hogy a vendég csomag nélkül érkezik. Elhelyezkedése miatt, és a diszkréciójáról terjedő híre folytán, a hotelt gyakran vették igénybe olyan ügyekben, amelyek még egy magánbank tárgyalójához is túl bizalmas természetűek voltak. Állítólag Hitler is a St. Gotthardban szállt meg, amikor Zürichbe jött, hogy svájci bankárokkal tárgyaljon.

Lange lifttel ment fel a szobijába. Elhúzta a függönyöket, és pár perc alatt átrendezte a helyiséget. Az egyik karosszéket a szoba közepére tolta, a szék elé pedig egy alacsony, kerek kis asztalka került. Két tárgyat helyezett el az asztalon: egy kicsi, de erős zseblámpát és a Sztecskint. Aztán leült, és lekapcsolta a szoba világítását. Tökéletes lett a sötét.

A minibárban talált lehangelően rossz minőségű vörösbort kortyolgatva várta a vendéget. Általában csak úgy volt hajlandó megbízást elfogadni, ha előtte személyesen találkozhatott a megbízóval. Ha valaki igénybe akarta venni a szolgálatait, akkor előtte fel kellett fednie kilétét. Lange nem hiúságból, hanem a saját biztonsága jól felfogott érdekében ragaszkodott ehhez. Nagyon drágán dolgozott, így csak gazdag emberek engedhették meg maguknak, hogy igénybe vegyék "szolgáltatását". A gazdag emberek pedig általában igen gyakorlottak az árulás, és intrikák művészetében, valamint abban, hogy másra hárítsák bűneik következményeit.

Az ajtón pontosan 8:15-kor, a Lange által megjelölt időpontban kopogtattak. Egyik kezében a Sztecskinnel, másikban a zseblámpával kiszólt az ismeretlennek, hogy lépjen be. Amikor hallotta, hogy az ajtó visszacsukódik, felkapcsolta a zseblámpát. Egy alacsony, hatvanas évei végén járó, kusza, ritkás szürke hajú férfit látott. Lange ismerte a látogatót: Carlo Casagrande tábornok volt az, a carabinieri-k terroristaellenes egységének egykori vezetője, jelenleg a vatikáni fő-titokszolga. Vajon Lange egykori megrendelői közül hányan szerettek volna most a helyében lenni - kezükben egy teli tárral, az erős fényben rémült egérszerű pislogó tábornokkal, a Brigáde Rossa eltaposójával, Itália megmentőjével szemben? A brigád tagjai számtalanszor megpróbálták meggyilkolni, de a tábornok a háború ideje alatt gyakorlatilag a föld alatt élt, bunkerről bunkerre, laktanyáról laktanyára vándorolt, mindig szigorú ellenőrzés mellett. Helyette inkább a feleségét és a lányát ölték meg. Az öreg tábornok soha nem heverte ki azt a merényletet. Az a gyilkosság volt talán a legfőbb oka annak, hogy Casagrande most itt állt egy zürichi szállodában, egy professzionális gyilkológép társaságában.

- Olyan ez, mint valami gyóntatószék - szólalt meg Casagrande olaszul.
- Pontosan - felelt Lange ugyanazon a nyelven. - Ha gondolja, le is térdepelhet.
- Azt hiszem, inkább állva maradok.
- Elhozta a dossziét?

Casagrande megemelte a kezében tartott aktatáskát. Lange a zseblámpa fénykörébe emelte a Sztecskint, hogy a vatikáni ember láthassa. Casagrande olyan lassan mozgott, mint egy tűzszerész a bomba hatástalanítása során. Kinyitotta az aktatáskát, és egy nagyalakú, barna borítékot vett elő belőle, amit óvatosan a kis kerek asztalkára helyezett. Lange a fegyvert tartó kezével felvette a dossziét, és az ölébe rázta a tartalmát. Egy perc múlva felpillantott.

- Csalódott vagyok. Már azt hittem, hogy a pápát kell megölnöm.
- Meg is tenné, igaz? Meg tudná ölni a saját pápáját.
- Nem az én pápám, de a válasz ettől függetlenül igen, megöltem volna. És ha annak

idején nem azt a mániákus törököt, hanem engem béreltek volna fel, akkor az előző pápa meg is halt volna aznap délután a Szent Péter téren.

Akkor gondolom, hálásnak kéne lennem a KGB-nek, hogy nem magát bérelte fel. Így is elég piszkos munkát végzett nekik.

- A KGB? Nem hiszem tábornok, ahogy maga sem. Persze az oroszok gyűlölték a lengyel pápát, de annyira nem voltak ostobák, hogy megpróbálják megöletni. Ezt

maga is nagyon jól tudja. Tudtommal a pápa gyilkosságát hozzá sokkal közelebb, az egyházon belül tervezték ki. Azért maradt titokban a maga nyomozásának az eredménye. Mindenkinek túl kínos lett volna felfedni az összeesküvők igazi kilétét, ráadásul így folyamatosan lebegtethették, hogy a gyilkosságkísérletet Moszkvában, a Vatikán örök ellenségének fővárosában tervezték ki.

- Azok az idők, amikor az egyházon belüli vitákat a pápák meggyilkolásával intézték el, a középkorban véget értek.

- Kérem tábornok, az ön intelligenciája és tapasztalata méltatlan az ilyen, és ehhez hasonló butuska mondatokhoz. - Lange a kávézóasztalra ejtette a dossziét. - Ez az ember túl közel áll a zsidó professzorhoz. Nem vállalom. Találjon valaki mást.

- Magához hasonló egy sincs. És időm sincs rá.

- Akkor viszont drága lesz.

- Mennyi?

Rövid szünet, majd:

- Ötszázezer. Készpénzben.

- Nem túlzás ez egy kicsit?

- Nem.

Casagrande egy percre úgy tett, mintha gondolkozna, majd bólintott.

- Miután megölte, kutassa át az irodáját, és távolítsa el mindent, aminek köze van a zsidó professzorhoz vagy a készülő könyvhöz. Ezen kívül hozza el a számítógépét. Mindent helyezzen el ugyanabban a zürichi széfben, ahova a müncheni anyagokat tette.

- Nem túl bölcs dolog egy frissen megölt ember számítógépével utazgatni.

Casagrande a mennyezet felé fordította a tekintetét.

- Mennyi?

- Még százezer.

- Rendben.

- Amint megérkezik a pénz a számlámra, elkezdem az akciót. Határidő?

- Tegnap.

- Akkor tegnapelőtt kellett volna idejönnie.

Casagrande sarkon fordult, és kiment. Eric Lange lekapcsolta a zseblámpát, és a sötétben üldögélve megitta a bort.

*

Casagrande lesétált a Bahnhofstrassén a szeles tópartra. Ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy térdre borulhasson egy pap előtt és meggyónhassa bűneit, de nem tehetette. A szervezet szabályai szerint csak olyan papnak gyónhatott, aki a testvériség tagja volt. Casagrande kényes tevékenységi köre miatt az ő gyóntatója maga Marco Brindisi bíboros volt.

A Talstrassére, egy szürke kőépületekkel és modern irodaépületekkel szegélyezett csendes kis utcára ért. Némi séta után megállt egy hivalkodástól mentes bejárati ajtó előtt. Az ajtó mellett réztábla volt a falon:

BECKER & PUHL MAGÁNBANK TALSTRASSE 26

Hüvelykujjával megnyomta a tábla melletti nyomógombot. Belenézett az ajtó feletti biztonsági kamerába, majd elfordult. Egy perc múlva csattant az ajtózár, és Casagrande beléphetett a kicsi előtérbe.

Herr Becker már várta. A keményített öltözetű, fontoskodó és csillogóan kopasz Herr Becker még az amúgy rendkívül diszkrét bahnhofstrassei körökben is híres volt abszolút diszkréciójáról. A két férfi közt lezajló információcsere rövid volt, lényegretörő, és minden felesleges formalitástól mentes. Casagrande és Becker jól ismerték egymást, sok ügyet bonyolítottak együtt az évek során, bár Beckernek fogalma sem volt róla, hogy kicsoda Casagrande, és honnan származik a pénze. Mint mindig, Casagrandénak most is minden erejével figyelnie kellett, hogy értse Becker halk, suttogásnál alig hangosabb beszédét. Ahogy követte a bankárt a széfekhez vezető folyosón, észrevette, hogy Becker tökéletesen hangtalanul lépked.

Egy ablaktalan helyiségbe értek, ahol semmilyen bútor nem volt, csupán egy magas asztal. Herr Becker magára hagyta Casagrandét, majd egy perc múlva egy acéldobozzal tért vissza.

- Hagyja csak az asztalon, ha végzett - mondta a Bankár. - Itt leszek az ajtó előtt, ha bármi kívánsága volna.

A svájci bankár kiment a helyiségből. Casagrande kigombolta a kabátját, és lehúzta a hamis bélést tartó cippzárát. Odabent sok köteg pénz rejtőzött, Roberto Pucci adománya. Az olasz egyenként a dobozba rakta a pénzkötegeket.

Amikor végzett, hívta Herr Beckert. A kistermetű bankár kikísérte, és kellemes estét kívánt neki. Ahogy visszafelé sétált a Bahnhofstrassén, azon kapta magát, hogy a bűnbánó ima ismerős, megnyugtató szavait mormolja maga elé.

10. Velence

Gabriel másnap korán reggel tért vissza Velencébe. Az Opelt a pályaudvar mellett, egy parkolóban hagyta és taxival ment a San Zaccaria templomhoz. Belépett, de nem üdvözölte a csapat többi tagját, csak felmászott az állványára, és elrejtőzött a leple mögött. A háromnapos kihagyás után teljesen idegennek érezte a Szüzet, de ahogy vándoroltak az órák, lassan újra közel kerültek egymáshoz. A festmény, mint mindig, most is békét és nyugalmat hozott Gabrielnek, aki a munkára koncentrálni, az agya egyik távoli sarkába száműzte a Benjamin halálával kapcsolatos nyomozást.

Szünetet tartott, hogy új színeket vegyen a palettájára. A tudata egy percre ismét faképnél hagyta a Bellinit, hogy visszatérjen Brenzonéba. Miután hajnalban megreggelizett a hotelben, elsétált a zárdához és becsengetett a kapun, hogy még egyszer beszéljen Vincenza anyával. Amikor az apáca megjelent, Gabriel megkérdezte, hogy beszélhetne-e Regina nővérrel. Az anya láthatóan elvörösödött és azt felelte, hogy a zárdában nem él ilyen nevű nővér. Amikor Gabriel rákérdezett, hogy élt-e valaha Regina nevű apáca a zárdában, Vincenza anya megrázta a fejét, és megkérte, hogy Signor Landau tisztelje rendjük szabályzatát, és legyen szíves, ne zaklassa őket többé, majd egy szó nélkül sarkon fordult és eltűnt az épületben. Ekkor Gabriel észrevette Liciót, az öreg gondnokot, aki az egyik szőlőlugast metszegette. Amikor megpróbálta magához hívni, az öregember ránézett, majd gyorsan eltűnt a kert árnyai között. Gabriel ekkor jött rá, hogy csak Licio követhette tegnap éjszaka, és hívhatta fel a szállodában. Az öreg gondnok láthatóan meg volt rémülve. Gabriel úgy döntött, hogy egyelőre semmit sem tehet, minden lépés csak az öreg helyzetét rontaná. Inkább a zárdára kell összpontosítania. Ha Vincenza anya igazat beszélt - és a háború alatt tényleg rejtegettek itt zsidókat - akkor arról írásos feljegyzésnek is kell lennie.

Velencébe menet az a nyugtalanító érzése volt, hogy egy szürke Lancia követi. Veronában lejött az autópályáról, és begurult az ősi belvárosba, ahol végrehajtott néhány jól kipróbált manővert, hogy lerázza követőjét. Ugyanezt megismételte Padovában is. Fél órával később, Velence felé száguldva nagyjából biztos volt benne, hogy már senki nincs a nyomában.

Gabriel egész délután az oltárképen dolgozott, majd este elindult a templomból, és lassan átsétált Francesco Tiepolo irodájába a Szent Márk téren. Tiepolo egyedül ült a irodájában, az íróasztalnak használt széles, nagy tölgyfa asztal mögött, és a papírmunkával foglalatoskodott. Tiepolo maga is kitűnő, nagy hírű restaurátor volt, de már régen letette az ecsetet s a palettát, hogy a jól menő restaurátor vállalkozását vezesse. Ahogy Gabriel belépett a szobába, Tiepolo szélesen rámosolygott kócos, bozontos szakálla mögül. Velence utcáin gyakran megesett, hogy a turisták azt hitték, Luciano Pavarottit látják, amikor Tiepolo szembejött velük az utcán.

Gabriel egy pohár ripasso mellett elmondta Francescónak, hogy személyes okok miatt újra elmegy pár napra a városból. Tiepolo a hír hallatán a kezébe temette az arcát, és olasz káromkodások egész sorát motyogta maga elé, mielőtt felnézett volna.

- Drága Mario, a méltóságos San Zaccaria templom hat hét múlva megnyitja kapuit a nagyközönség előtt. Ha hat hét múlva a templom nem lesz újra, eredeti pompájában látogatható, az egyházi vezetőség engem a Dózse-palota alatti tömlöcbe vitet, hogy rituálisan kibelegessen. Világosan beszélek, Mario, egyetlenem? Ha nem fejezed be időben a Bellinit, akkor az én hírnevemnek annyi.

- Már közel járok a befejezéshez, Francesco. De előtte el kell intéznem egy személyes ügyet.

- Milyen ügy?

- Valaki meghalt a családból.

- Tényleg?

- Ne kérdezz többet, Francesco!

- Úgyis azt teszel, amit akarsz Mario. Egy dolgot azonban leszögezek. Ha úgy gondolom, hogy a Bellini befejezése veszélyben forog, illetve, hogy nem készülsz el időben, akkor sajnos kénytelen leszek elvenni tőled a munkát és átadni Antoniónak.

- De Antonio alkalmatlan az oltárkép restaurálására. Ezt te is nagyon jól tudod.

- Mit csináljak? Restauráljam én? Nem lesz választásom, igaz?

Tiepolo haragja, mint mindig, most is hamar elpárolgott. Töltött még egy kis ripassót a közben kiürült poharába Gabriel a falat nézte Tiepolo asztala mögött. A mester cége által restaurált templomokat és scuolákat ábrázoló fényképek közt volt egy furcsa kép: Tiepolo a Vatikánban, VII. Pál pápa oldalán.

- Magánkihallgatáson fogadott a pápa?

- Nem volt az kihallgatás. Inkább csak meglátogattam.

- Megmagyaráznád?

Tiepolo lesütött szemmel kezdte rendezgetni a papírokat. Nem kellett tapasztalt nyomozónak lenni ahhoz, hogy rájöjjön: nem igazán szeretne válaszolni Gabriel kérdésére. Végül így szólt:

- Nem nagyon szoktam erről beszélni. Az a lényeg, hogy elég jóban vagyok a Szentatyával.

- Komolyan?

- Elég szorosan együttműködtünk itt Velencében. Tudod, ő itt volt egyházfő, mielőtt pápa lett volna. Kitűnő művészettörténész. Rengeteget vitatkoztunk, de mostanában már nagyon jó a viszonyunk. Általában havonta egyszer meglátogatom, meghív vacsorázni. Ragaszkodik hozzá, hogy ő főzzön. A tonhalas spagetti a specialitása, szeret jó sok csípős paprikát rakni bele, aztán egész este izzadunk. Igazi gasztronómiai szadista.

Gabriel elmosolyodott és felállt. Tiepolo így szólt:

- Ugye nem hagysz cserben, Mario?

- A pápa barátját? Már hogy is tehetném? Na, ciao Francesco. Két nap múlva jövök.

*

A régi gettónak elhagyatott hangulata volt. A campó-n nem játszottak gyerekek, a kávézóknak nem ültek öregek, és a nyurga lakóházakból semmilyen zaj nem szűrődött ki. Gabriel alig néhány ablakban látott fényt. Egy röpke pillanatig olívaolajban sült hús és hagyma illata szállt hozzá a levegőben, de ennek ellenére olyan érzése volt, mintha egy szellemvárosba érkezne, ahol minden maradt a helyén, csak a lakók tűntek el.

A pékség, ahol Shamronnal beszéltek, zárva volt. Gabriel pár lépést továbbment a 2899-es számhoz. Az ajtón egy apró táblára ez volt írva: COMMUNITÀ EBRAICA DI VENEZIA. Gabriel becsengetett, és egy perc múlva egy női hang szólalt meg egy rejtett hangszóróból.

- Igen? Segíthetek?

- Mario Delvecchio vagyok. A rabbi már vár.

- Egy perc türelmet.

Gabriel hátat fordított az ajtónak, és körülnézett a téren. A perc kettőre nyúlt, majd három lett belőle. Az izraeli háború az oka. Mindenki sokkal elővigyázatosabb miatta, Európa minden zsidók lakta környékén. Velencében eddig nem történt semmilyen atrocitás, de Rómában és a francia meg az osztrák városokban sorra rongálták a zsinagógákat és a temetőket, és zsidókat támadtak meg az utcán. Az újságok a második világháború óta a legsúlyosabb antiszemita hullámnak nevezték a történeteket. Ilyenkor Gabriel gyűlölte, hogy lepleznie kell zsidó mivoltát.

Végül megszólalt egy berregő, és az elektromos zár halk kattanással kinyílt. Gabriel benyitott az ajtón, és egy sötét folyosón találta magát, aminek a végén egy újabb ajtó volt látható. Ahogy a második ajtóhoz közeledett, az is kinyílt.

Egy apró, zsúfolt kis irodában találta magát. Talán a gettó elhagyott, hanyatló hangulata miatt, Gabriel Frau Ratzinger olasz hasonmására számított, egy bő, fekete ruhás öregasszonyra. Ehelyett azonban egy meglepően vonzó és csinos, magas, harminc körüli nő fogadta. A nő sötét, göndör, itt-ott gesztenyebarna és vörös tincsekkel tarkított haját lazán, a tarkójánál csatolta össze. Válla széles, sportos volt. A nő szeme karamellbarna, arany pöttyökkel, az ajka pedig mintha mosolyt próbálna visszafojtani. Úgy tűnt, tökéletesen tisztában van vele, milyen hatást gyakorol az érkező férfivendégre.

- A rabbi a zsinagógában van a Ma'arivon. Arra kért, hogy szórakoztassam magát, amíg megérkezik. Chiara vagyok. Most főztem kávé. Nem kér?

- Köszönöm.

A nő kávé töltött egy csészébe, kérdés nélkül rakott bele egy kevés cukrot, és átadta Gabrielnek. Amikor Gabriel elvette a csészét, a nő észrevette a festékfoltokat a kezén. Gabriel egyenesen ide jött Tiepolo irodájából, még nem volt ideje rendesen megmosakodni.

- Maga festő?

- Restaurátor.

- Húha! És min dolgozik most?

- A San Zaccaria templomban. A nő elmosolyodott.

- Az egyik kedvenc templomom. Melyik kép? Csak nem a Bellini? Gabriel bólintott.

- Akkor maga biztosan nagyon jó.

- Mondjuk úgy, hogy a Bellini és én régi barátok vagyunk - mondta Gabriel szerényen.

- Általában hányan jönnek el a Ma'ariv-re?

- Az öregek közül páran. Néha többen, néha kevesebben. Van, hogy a rabbi egyedül van a zsinagógában. Meggyőződése, hogy aznap, amikor ő nem mond több esti imát, ennek a közösségnek vége.

A rabbi ebben a pillanatban lépett be a szobába. Alig pár évvel volt idősebb Gabrielnél ez a láthatón fitt és energikus férfi, akinek fekete kipája alatt dús, ősz sörény ékítette a fejét, az arcára pedig rövidre vágott szakáll simult. Keményen megszorította Gabriel kezét, és alaposan végigmérte acélkeretes szemüvege mögül.

- Zolli rabbi vagyok. Remélem, a lányom jó vendéglátó volt. Sajnos az elmúlt pár évben elég sok időt töltött Izraelben, és ez meglátszik a modorán is.

- A lánya nagyon kedves volt, bár azt nem említette, hogy a lánya.

- Látja? Mindig csak a csínytevéseken jár az esze. - A rabbi a lányhoz fordult.

- Menj haza anyádhoz. Nemsokára én is megyek. Jöjjön Signor Delvecchio, az én irodám kényelmesebb. A nő kabátot vett, és Gabrielre nézett:

- Nagyon érdekel a restaurálás. Kíváncsi lennék a Bellim-re. Nem bánná, ha valamikor elmennék a templomba, hogy megnézzem munka közben?

- Látja? - szólt a rabbi. - Hogy lehet így, ajtóstul rontani a házba? És az illem?

- Szívesen megmutatom a képet. Majd felhívom, hogy mikor alkalmas.

- Itt bármikor elér. Ciao.

Zolli rabbi egy düledező könyvespolcokkal körbebástyázott dolgozószobába vezette Gabrielt. A rabbi judaisztikai könyvtára lenyűgöző méretű volt, és a gerincek feliratai tanúskodtak róla, hogy a rabbi otthonosan mozog számos nyelvben. Két régi karosszékekben foglaltak helyet. A rabbi rögtön a tárgyra tért.

- Az üzenete szerint a brezonei Szent Szív zárdában menedéket talált zsidók érdeklik.

- Igen.

- Meglep, hogy ezekkel a szavakkal fogalmazta meg kérdését.

- Miért?

- Egész életemben az olasz zsidóság történetével foglalkoztam. Soha, sehol, még említeni sem láttam, hogy abban a bizonyos zárdában akár egyetlen zsidó is menedéket talált volna. A tények pont az ellenkezőjét bizonyítják: minden menedéket kereső zsidót elküldtek innen.

- Ez egészen biztos?

- Amennyire egy ilyen információ biztos lehet.

- A zárdában egy apáca azt mondta nekem, hogy a háború alatt körülbelül egy tucatnyi zsidó talált náluk menedéket. Megmutatta a pincét is, ahol rejtegették őket.

- És mi lenne ezen apáca neve?

- Vincenza anyja

Attól tartok, Vincenza anyja súlyos tévedésben van. Vagy, ami még rosszabb, szándékosan hazudik magának hogy félrevezesse. Bár nem szívesen feltételeznék illet egy apácáról.

Gabrielnek eszébe jutott a brezonei szállodában kapott késő esti telefonhívás: Vincenza anyja hazudik, ahogy a maga barátjának is hazudott. A rabbi előre hajolt, és Gabriel alkarjára tette a kezét.

- Mondja Signor Delvecchio, miért érdeklődik a téma iránt? Tudományos érdeklődés hajtja?

- Nem. Személyes okaim vannak.

- Akkor feltehetek egy személyes kérdést? Ön zsidó? Gabriel tétovázott, majd az igazság mellett döntött.

- Mennyit tud arról, hogy mi történt itt a háború alatt? - kérdezte a rabbi.

- Szégyellem, de szinte semmit, Zolli rabbi.

- Ne szégyellje, a legtöbben így vannak ezzel - mondta a rabbi melegen mosolyogva.

- Jöjjön velem. Mutatok valamit.

*

Átsétáltak a sötét téren, és megálltak egy külsőre egyszerű lakóháznak látszó épület előtt. Az egyik ablakban Gabriellátta, ahogy egy asszony vacsorát készít egy apró konyhában. A szomszédos szobában három idős nő tévézett. Aztán felfedezte a ház ajtaján levő apró kis táblát: CASA ISRAELITICA DI RIPOSO. Egy zsidó öregek otthona előtt álltak.

- Olvassa el az emléktáblát - szólt a rabbi, és felkattintotta az öngyújtóját. A tábla a háború alatt a németek által letartóztatott és deportált zsidóknak szólt. A rabbi eloltotta az öngyújtója lángját, és az ablakon keresztül az idős zsidókat figyelte.

- 1943 szeptemberében, nem sokkal a Mussolini uralom összeomlása előtt, a német hadsereg a legdélibb csücsök kivételével még az egész Itáliai-félszigetet uralta. Pár napon belül a velencei zsidó közösség vezetője ultimátumot kapott az SS-től: készítse el és adja át az összes itt élő zsidó listáját, vagy számoljon a következményekkel.

- Mit válaszolt erre?

- Megölte magát. Ezzel figyelmeztette a közösséget, hogy fogy az idő. Százak és százak menekültek el a városból. Nagyon sokan kerestek menedéket északi zárdákban, kolostorokban vagy olasz otthonokban. Páran még Svájcba is megpróbáltak átszökni, de visszaküldték őket.

- De Brenzonéba senki sem került?

- Nincs olyan bizonyítékom, amely szerint velencei - vagy, ha már itt tartunk bármelyik másik városból származó - zsidó a Szent Szűz zárdában kapott volna menedéket. Ráadásul van egy írott tanúvallomás az archívumunkban, amely szerint egy család menedéketkért ott, de elutasították őket.

- És ki maradt Velencében?

- Az idősek. A betegek. A szegények, akik nem engedhették meg maguknak, hogy utazzanak vagy lefizessenek valakit. December ötödike éjszakáján az olasz rendőrség és a fasiszta bandák beléptek a gettóba a németek nevében. Százhatvanhárom zsidót tartóztattak le. Itt, a Casa di Riposo-ban is összeszedték az öregeket, és az ágyukból egyenesen a teherautókra terelték őket. Először egy Fossoli nevű internáló táborba vitték őket. Aztán, februárban Auschwitzba. Nem volt túlélő.

A rabbi megfogta Gabriel könyökét és a térre sétált vele.

- A római zsidókat két hónappal korábban szedték össze. Október tizenhatodikán, reggel fél hatkor, zuhogó esőben, háromszáz német rohanta le a gettót. SS tábori rendőrök és a Waffen SS halálfejes alakulatai. Házról házra jártak, és az ágyukból kirángatott zsidókat teherautókra rakták. Átmenetileg a Collegio Militare laktanyáiban helyezték el őket, úgy fél mérföldre a Vatikántól. Azoknak a németeknek a kívánságára, akik még nem látták a Szent Péter teret, arra kanyarodott a konvoj. A rémült zsidókat ott szállították el a pápa orra előtt, de ő semmit sem tett, hogy megmentse őket.

- Hány embert vittek el?

- Aznap éjjel több, mint ezret. Két nappal később bevagonírozták őket, és elindultak észak felé. Öt nappal később ezerhatvanhárom római lakos lelte halálát Auschwitz és Birkenau gázkamráiban.

De elég sokan túléltek a háborút, nem?

- Igen. Csodás módon az olasz zsidók jó négyötöde túlélte a háborút. Amikor a németek megszállták az országot, több ezren azonnal menedéket kerestek és találtak is különböző zárdákban és kolostorokban, valamint katolikus iskolában és kórházakban. Nagyon sok embert bűjtattak olaszok. Adolf Eichman is azt mondta a tárgyalásán, hogy az olaszországi zsidók, akik túléltek a háborút a többi olasznak köszönhetik életüket.

- Tényleg volt valami pápai direktíva, ahogy Vincenza anya állította nekem?

- Az egyház nagyon szeretné, ha ezt hinnénk, de ennek semmi nyoma nincs. Igazság szerint arra van bizonyíték, hogy a Vatikán semmilyen parancsot nem bocsátott ki.

- Milyen bizonyíték?

- Számos olyan esetről tudunk, hogy a menedékért folyamodó zsidókat elküldtek egyházi birtokról, épületből. Az is gyakran megesett, hogy a rejtekhelyért cserébe át

kellett térniük a kereszténységre. Ha a pápa utasítást adott volna ki, akkor ezt nem teheték volna meg. Az olasz katolikusok a saját jószántukból, és nem pápai parancsra fogadtak be zsidó menekülteket. Ha a pápai direktívára vártak volna, bizony sokkal több zsidó halt volna meg. Ami azt illeti, Pius pápa a szövetséges hatalmak és a zsidó vezetők ismételt kérései ellenére sem volt hajlandó még felszólalni sem az európai zsidók tömeges irtása ellen.

- És miért nem?

A rabbi tehetetlenmozdulattal felemelte a kezét.

- Azt mondta azért, mert az egyház egyetemes, ezért még a náci Németország gonoszságával szemben sem foglalhat állást. Pius azt mondta, hogy ha elítéli a Hitler által elkövetett embertelenséget, akkor el kell ítélnie a szövetségesek sok cselekedetét is. Azt mondta, hogy ha felemelné a hangját, csak rontana a zsidók helyzetén. Nem tudom elképzelni, hogy hatmillió megölt ember sorsán miként lehet tovább rontani. Pius államférfinak, diplomatának, és az európai ügyek egyik fontos tényezőjének tartotta magát. Megpróbált tető alá hozni egy olyan tárgyalálosmegegyezést, ami megőrzött volna egy erős, antikommunista Németországot Európa szívében. Bár nekem megvan a véleményem róla

- Éspedig?

- Bár többször is nyilvánosan deklarálta a zsidó emberek iránti szeretetét, szerintem a Szentatya nem volt túlzottan odáig értünk. Nem árt, ha tudjuk, hogy ő még egy olyan egyházban nevelkedett, amelynek az antiszemitizmus volt az egyik legfőbb doktrínája. A gyűlölt bolsevikokat egy kalap alá vette a zsidókkal, és természetesen többször is hangoztatta az ősi antiszemita szólamot, ami szerint a zsidókat csak az anyagi dolgok érdeklik. A harmincas években, mialatt ő volt a Vatikán államminisztere, a vatikáni hivatalos lapokban hemzsegték az antiszemita cikkek; olyanokat akkoriban a német Der Stürmer-ben lehetett olvasni. A vatikáni La Civilita Catolica című újság egyszer még egy olyan írást is megjelentetett, amiben a zsidók megsemmisítését is megemlíti lehetőségként. Az én saját véleményem szerint Pius a háború alatt úgy gondolta, hogy a zsidók pontosan azt kapják, amit megérdemelnek. Miért kockáztatott volna bármit is azokért az emberekért, akik hite szerint a világ legnagyobb bűnéért, Krisztus meggyilkolásáért felelősek?

- Akkor miért mondott olyan sok zsidó köszönetet a pápának a háború után?

- Az Olaszországban maradó zsidóknak fontosabb volt, hogy jó kapcsolatban maradjanak a katolikusokkal annál, hogy kényelmetlen kérdéseket tegyenek fel a múlttól. 1945-ben még sokkal fontosabb volt mindenkinek meggátolni egy lehetséges következő holokausztot, mint kideríteni az igazságot. A zsidó közösség életben maradt tagjainak ez a túlélést jelentette.

Gabriel és Zollirabbi visszaértek a kiinduló pontjukhoz, a Casa Israelitica di Riposóhoz, és újra benéztek az ablakon a televízió előtt ülő idős zsidókra.

- Ez maradt Európa legrégebbi zsidó közösségéből. Alig pár család, meg néhány öregember, akik kis híján haldoklanak, és nem tudnak elköltözni. A legtöbb este egyedül mondom a Ma'arivot. Még Sabbatkor is alig maroknyian jönnek el, és azok is átutazóban járnak Velencében.

A rabbi Gabriel felé fordult és úgy nézett rá, mintha látná a kibucban töltött gyerekkora jeleit.

- Milyen természetű ügyben jár, Signor Delvecchio? Mielőtt válaszolna, hadd emlékeztessenem, hogy egy rabbival beszél.

- Sajnos erre a kérdésre nem válaszolhatok.

- Tartottam tőle, hogy ezt fogja mondani. Egyet ne felejtsem! Az embereknek hosszú emlékezetük van a világnak ezen a részén, és manapság nem annyira jó a helyzet. A háború, az öngyilkos merényletek... Nem biztos, hogy jó, ha felpiszkáljuk a darázsfészkeket. Szóval óvatosan, barátom. Mindnyájunkért.

Róma

A L'Eau Vive egyike volt annak a néhány helynek Rómában, ahol Carlo Casagrande nem érezte rosszul magát testőrök nélkül. A Pantheonhoz közeli, szűk kis Via Monteronén levő étterem bejáratát csupán két sziszegő gázlámpa jelezte. Ahogy Casagrande belépett, egy hatalmas Szűz Mária szobor fogadta. Egy meleg hangú nő üdvözölte, a nevéen szólította, elvette kabátját és kalapját. A kávébarna színű nő szülőhazájára, az Elefántcsontpartra emlékeztető színes ruhát viselt. Mint a L'Eau Vive minden alkalmazottja, ő is a

Szeplőtlen Fogantatás nevű, főleg Afrikában és Ázsiában toborzott karmelita missziósrend tagja volt.

- A vendége már megérkezett, Signor Casagrande. - A fekete nő idegenes kiejtéssel, de folyékonyan beszélt olaszul. - Kérem, kövessen!

A szerény bejárat szűk, asztalokkal telepakolt, sötét kis éttermet sejtetett, de Casagrandét egy tágas, fényes, világos, és magas mennyezetű helyiségbe vezették. Mintáltalában, most is minden asztal foglalt volt, viszont itt, Róma többi éttermével ellentétben a vendégkör szinte kizárólag férfiakból, még hozzá vatikáni férfiakból állt. Casagrande első ránézésre nem kevesebb, mint négy bíborost szúrta ki. A többi egyházi személy úgy nézett ki, mint megannyi egyszerű pap, de Casagrande gyakorlott tekintete azonnal észrevette a püspöki aranykereszteket és a főpapok bíbor zsinórijait. Egyszerű pap amúgy sem engedhetne meg magának itt egy vacsorát, hacsak nem kap igen komoly támogatást gazdag rokonaitól. Még Casagrande vatikáni fizetése sem lenne elégséges egy vacsorához a L'Eau Vive-ben. Viszont ma este munkáról volt szó, így az étel árát elszámolhatta operációs költségként.

Az étteremben néma csend lett, amikor megjelent Casagrande, és elindult a sarokban álló törzsasztala felé. Ennek egyszerű oka volt. Casagrande munkájának része volt a szigorú vatikáni titoktartási szabályok felügyelete és ellenőrzése. A L'Eau Vive pedig, bár híres volt diszkréciójáról, a vatikáni udvari pletykák egyik legfontosabb melegágya volt. A botrányra éhes szabadúszó újságírók gyakran öltöttek reverendát és foglaltak asztalt az étteremben, abban a reményben, hogy egy méregdrága vacsoráért cserébe belehallgathatnak egy-két szaftosabb vatikáni pletykába.

Achille Bartoletti felállt, ahogy Casagrande az asztal közelébe ért. Húsz évvel fiatalabb volt, mint az idősödő rendőr, személyes és szakmai pályája csúcsán járt. Az öltönye visszafogott volt és gondosan vasalt, barna arca egészségről tanúskodott, határozott kézfogása pontosan a kellő ideig tartott. A hajában pontosan annyi ősz tincs vegyült, hogy külsejének komolyságot kölcsönözzön, de ne öregítse. Bartoletti külsejében egyedül keskeny ajka és düledező, egyenetlen fogsora árulkodott gonoszságról, s talán csak Casagrande tudta, mennyire jellemző rá ez a vonás. A vatikáni biztonsági főnök ugyanis szinte mindent tudott Achille Bartolettiről. Bartoletti olyan ember volt, aki élete során szinte mindent a karrierje előremozdításáért tett. Egész életében tartotta a száját, került a konfliktusokat, megpróbálta a magáénak beállítani mások sikerét, és igyekezett minél távolabb maradni minden kudarctól. Ha a kúria egyik papja és nem titkosrendőr lett volna, mára már valószínűleg pápa lenne. Ehelyett azonban, nagyrészt segítőkész és bőkezű mentorának, Carlo Casagrandének köszönhetően Bartoletti a Servizio per le Informazioni e la Sicurezza Democratica, vagyis az Olasz Hírszerző és Demokratikus Biztonsági Szolgálat igazgatója volt.

Amikor Casagrande helyet foglalt, az asztaloknál újra megindult a beszélgetés, bár az addiginál jóval halkabban.

- Gratulálok a szép belépőhöz, tábornok!
- Isten tudja, miről beszélgettek mostanáig, de biztos lehet benne, hogy mostantól jóval kevésbé izgalmas témákról fog folyni a társalgás.
- Jó sok piros ruha van itt ma este.
- Ezek a legrosszabbak. A kúria főpapjai, akik egész nap mást sem hallanak a talpnyalóiktól, mint, hogy "*Igen, excellenciád. Természetesen, excellenciád. Ahogy gondolja, excellenciád.*"

Bartoletti vette magának a bátorságot, hogy még Casagrande érkezése előtt megrendelje az első üveg bort. Most töltött az egykori tábornoknak is egy pohárral. A L'Eau Vive konyhája francia volt, ahogy a borospincéje is. Bartoletti egy palack kitűnő Médocot választott.

- Csak képzelődöm tábornok, vagy a szent város lakói tényleg nyugtalanabbak a szokásosnál?

Ennyire feltűnő? - gondolta Casagrande. Feltűnő annyira, hogy egy kívülálló, mint Bartoletti megérezze a L'Eau Vive légkörében a papok bizonytalanságának elektromos töltését? Úgy döntött, hogy inkább nem veszi komolyan a hírszerző igazgató kérdését, hanem betudja ostoba és átlátszó információszerzési kísérletnek, amit ez egyszer még elnéz neki.

- Ez csak az új pápa miatti bizonytalanság lehet - válaszolta Casagrande elítélően, semleges hangon. - Mindenki megcsókolta a halász gyűrűjét és kinyilvánította hűségét. A hagyomány szerint az új pápa megígérte, hogy folytatja elődje munkáját, de a lengyel pápa emléke elég gyorsan halványul. Lucchesi egyelőre annyit tett, hogy újra dekoráltatta a

terzo piano-n álló pápai lakosztályt. A szent város lakói, ahogy maga nevezte őket, most azon töprengenek, hogy vajon mi lesz a következő lépése.

- És mi lesz?

- A Szentatya csak a legritkább esetben osztja meg velem az egyházat illető terveit, Achille.

- Persze, de át magának is megvannak a maga forrásai, tábornok.

- Egy dolgot mondhatok: sikeresen izolálta magát a kúria mandarinjaitól, és szorosan körülvette magát megbízható velencei embereivel. A mandarinok a Tízek Tanácsának nevezik őket. Röpködnek a pletykák.

- Miről?

- Hogy komoly akciókat tervez a lengyel síron túli befolyásának letörésére. Komoly személyi változásokat tervez az államminiszterségen és a Hittani Kongregációban, és ez még csak a kezdet.

Ezen kívül nyilvánosságra akarja hozni a Vatikán legsötétebb titkait, gondolta Casagrande, bár ezt nem osztotta meg Achille Bartolettiivel.

Az olasz kémfőnök a részletekre éhesen hajolt előre.

- Lehet, hogy a fontos kérdések szentháromságát is érinteni fogja? A születésszabályozást, a cölibátust és a női papokat?

Casagrande komoran megrázta a fejét.

- Nem merné. Akkora felháborodást váltana ki vele a kúriában, hogy keresztet vethetne a pápaságára. Manapság az apostoli palotában az egyház alkalmazkodásáról esik a legtöbb szó. A pápa azt akarja, hogy az egyház alkalmazkodjon a világ egymilliárd katolikus hívőjének az életéhez, akik közül a legtöbbször még rendes ételre sem telik. Régen az embereket soha, egyetlen percig nem érdekelte, hogy az egyház milyen kapcsolatban van a hívekkel, mennyire érvényes az életükre. Nekik ez az "alkalmazkodás" úgy hangzik, mint a glasznosztj, vagy a peresztrojka. Idegesek tőle. Ha az új szentatya túl messzire megy, komoly árat fizethet érte. - Emlegetett számár.

A teremben újra mindenki elhallgatott, ezúttal azonban nem Casagrande miatt. Felpillantott és meglátta Brindisi bíborost, aki az egyik különterem felé tartott az étterem végében. Halványkék szemével épp, hogy csak fogadta a környékén ülő alacsonyabbrendű kúria-hivatalnokok köszöntését, de Casagrande tudta, hogy a bíboros azért pontosan megjegyezte magának mindegyikük jelenlétét és azt is, hogy ki kivel ült egy asztalnál.

Casagrande és Bartoletti nem vesztegetett túl sok időt a rendelésre. Bartoletti úgy futotta át az étlapot, mintha egy megbízható ügynök jelentése volna. Casagrande gyorsan kiválasztotta az első érdekesnek látszó tételt. A következő két órát finom ételek, kitűnő borok, értesülések és pletykák fogyasztásával és megemésztésével töltötték. Rendes havi rituáléjuk volt ez, Casagrande Vatikánba való, húsz évvel ezelőtti átnyergelésének egyik legfontosabb hozadéka. A Vörös Brigádok legyőzése után olyan nagy volt az ázsiója Rómában, hogy a szava szinte szentírásnak számított az olasz kormányban. Casagrande megkapja, amit csak akar. Így az olasz állambiztonság szervei gyakorlatilag a Vatikánnak is dolgoztak, és ebben Achille Bartolaetti volt Casagrande legfőbb eszköze. A vatikáni pletykák, amelyeket néha Bartolettinnek vetett, olyanok voltak a titkosszolgának, mint a szintiszta aranyrögök. Ezzel az arannyal bélelte ki előmenetelét, a feljebbvalói számára általa, Casagrande segítségével elintéztet pápai magánkihallgatások és a pápa által celebrált karácsonyi éjféli misékre, az első sorokba szóló jegyek mellett.

Persze Casagrande ennél jóval többet adott. A Vatikánnak van az egyik legjobb és legnagyobb titkosszolgálat a világon. Casagrande gyakran észrevett olyan dolgokat, amelyek elkerülték Bartoletti és emberei figyelmét. Például Casagrande figyelmeztette annak idején Bartolettit, hogy tunéziai terroristák amerikai turisták elleni támadást terveznek húsvétkor Firenzében. Bartoletti Casagrande figyelmeztetésének köszönhetően időben léphetett, aminek köszönhetően senkinek a haja szála sem görbült Firenzében húsvétkor, ráadásul szerzett néhány igen hasznos jó barátot a Fehér Házban és a CIA-ban.

Casagrande csak a kávé mellett hozta fel azt a témát, ami miatt tulajdonképpen idejött ma este: az Ehud Landau nevű izraelit, aki Müncheben azt állította, hogy Benjamin Stern testvére, aztán ellátogatott a Szent Szív zárdába Brenzonében és úgy rázta le Casagrande embereit, ahogy a pincérnő fogja itt az étteremben az asztalukról a morzsákat.

- Van egy elég komoly problémám Achille, és szükségem volna a segítségére.

Bartoletti észrevette Casagrande hangjának komor tónusát, és a kávécsészéjét visszahelyezte a csészealjra. Jól tudta, hogy Casagrande tábornok tanácsai és támogatása

nélkül még mindig középszintű hivatalnok volna, s nem Olaszország hírszerző szolgálatának vezetője. Casagrande egyetlen kérését sem utasíthatta vissza, bármiről legyen is szó. Ezt a tábornok is tudta, mégis finoman és tisztelettel vezette elő kérését. Semmiképp sem akarta zavarba hozni legfontosabb patronáltját azzal, hogy követelőzik, vagy kihasználja kapcsolatukat.

- Tudja, hogy mindig számíthat rám és hűségemre, tábornok - mondta Bartoletti. - Ha bármiben szüksége van a segítségemre, mindent megteszek.

Casagrande az öltönye belső zsebébe nyúlt, elővett egy fotót, az asztalra rakta és úgy fordította, hogy Bartoletti is lássa. Bartoletti felvette a fényképet, és az egyik gyertyához tartotta, hogy jobban lássa.

- Ez kicsoda?

- Nem tudjuk biztosan. Eddig az Ehud Landau nevet használta.

- Izraeli?

Casagrande bólintott.

- És miről lenne szó? - kérdezte Bartoletti, még mindig a fotót nézve.

- Attól tartunk, hogy ez az ember meg akarja ölni a pápát.

Bartoletti felkapta a fejét.

- Merénylő?

Casagrande lassan bólintott.

- Párszor láttuk a Szent Péter téren. Furcsán viselkedett a szerdai általános audienciák idején. A pápa több más nyilvános megjelenésekor is láttuk Olaszországban és külföldön is. Úgy tudjuk, múlt hónapban is jelen volt a Szentatya madridi szabadtéri miséjén azzal a szándékkal, hogy megölje a Szentatyát.

Bartoletti két ujjal Casagrande felé fordította a fotót.

- Ezt hol szerezték?

Casagrande azt mondta, hogy az egyik embere vette észre a merénylőt a Bazilikában egy héttel ezelőtt, és ő készítette a képet kint a téren. Ez persze hazugság volt. A képet Axel Weiss készítette Münchenben, de ezt Achille Bartolettinek nem kellett tudnia

- Elég sok fenyegető levelet kaptunk az elmúlt pár hétben. Úgy gondoljuk, hogy ez az ember írta őket. Komoly fenyegetést jelent a Szentatya életére. Természetesen még időben szeretnénk elkapni.

- Az első dolgom lesz, hogy reggel ráállítok egy akciócsoportot - mondta Bartoletti.

- Csendesen, Achille! Az utolsó dolog, amire a pápának szüksége van az uralkodása elején, az egy nyilvánosságra került halálos fenyegetés.

- Megnyugodhat, tábornok! Úgy fogjuk levadászni ezt az embert, mintha személyesen maga irányítaná a csoportot.

Casagrande egy apró biccentéssel köszönte meg a bókot. Szinte láthatatlan csuklómozdulattal jelezte, hogy kéri a csekket. A hosztessz, aki Casagrandét üdvözölte, épp ekkor sétált a terem közepére, kezében egy mikrofonnal. A nő a fejét lehajtva, lehunyva szemmel elmondott egy rövid imát, majd a pincérnők mind a Szűz Mária szobor köré gyűltek, és egymás kezét fogva énekelni kezdték a "Szeplőtlen Mária" kezdetű dalt. Kisvártatva az egész étterem együtt énekelt. Még Bartoletti, a sokat látott titkosrendőr is csatlakozott a dalhoz.

Egy perc múlva a zene elhalt, és a bíborosok és püspökök folytatták a társalgást. Amikor megérkezett a számla, Casagrande gyorsan maga elé húzta, még mielőtt vendége megtette volna. Bartoletti tiltakozni kezdett.

- Ha jól emlékszem, ebben a hónapban rajtam a sor, tábornok.

- Az lehetséges Achille, de ma este olyan gyümölcsöző volt a beszélgetésünk, hogy ezt most a Szentatya állja.

- Köszönöm a Szentatyának is. - Bartoletti felemelte a pápai merénylő fényképét.

- Abban pedig biztos lehet tábornok, hogy ha ez az ember Róma száz kilométeres körzetén belül kerülne, akkor le lesz tartóztatva.

Casagrande melankolikus pillantást vetett vacsoravendégére.

- Ami azt illeti Achille, jobban örülnék neki, ha nem kerülne sor letartóztatásra. Bartoletti elgondolkodva ráncolta a homlokát.

- Nem értem, tábornok. Akkor mit szeretne, mit tegyünk?

Casagrande áthajolt egy kicsit az asztal fölött, egészen közel a gyertyák lobogó lángjához.

- Az lenne a legjobb, ha az illető egészen egyszerűen eltűnne.

Achille Bartoletti a zsebébe csúsztatta a fényképet.

12. Bécs

A homályos elnevezésű Háborús Kérelmek és Kutatások nevű intézetnél az izraeli-palesztin konfliktustól függetlenül, mindig igen szigorúak voltak a biztonsági intézkedések. A bécsi régi zsidónegyed egyik négy emeletes épületében található iroda bejáratát gyakorlatilag semmi nem különböztette meg a többitől, eltekintve a kívülről nem látható megerősítésektől. A kopár belső udvarra néző ablakok például golyóálló üvegből voltak. A szervezet vezetője, Eli Lavon nem volt paranoiás, csupán elővigyázatos. Az évek során vagy féltucat egykori koncentrációs tábori őrt és magasrangú náci vezetőt segített megtalálni, akik kényelmesen éltek világukat Argentínában. Erőfeszítéseikért cserébe állandó halálos fenyegetettségben kellett élnie.

Zsidó mivolta adott volt, izraeli származását a nevéből lehetett kikövetkeztetni. Azt viszont, hogy egy ideig az izraeli titkosszolgálatnak dolgozott, Bécsben senki és Tel Avivban is csak páran tudták, és azok is szinte mindnyájan nyugdíjba vonultak. Lavon ayim, nyomkövető volt az Isten haragja műveletben. Ő cserkészte be a Fekete Szeptember tagjait, miután megismerte szokásaikat, és ő tervelte ki meggyilkolásukat.

Kívülálló csak hosszas előjegyzés után, meghatározott időpontban, miután ellenőrizték a háttérét, juthatott be Eli irodájába. Gabrielt azonban minden formalitást félretéve, azonnal Lavonhoz vezették.

Eli szobája arányait és bútorozottságát tekintve, klasszikus bécsi polgári lakást mintázott: magas mennyezet, csillogó, lakkozott parketta, a könyvek és iratok súlya alatt meghajlott polcok. Amikor Gabriel belépett, Lavon éppen a padlón térdelt, és néhány régi dokumentumot lapozgatott. Eli régészként végzett az egyetemen, pár évig ásatásokat vezetett a Nyugati-parton, mielőtt a jelenlegi munkájának szentelte volna magát. Ugyanolyan ámulócsodálattal nézte most az előtte heverő régi papírost, mint annak idején az ősrégi cserepeket.

A vendég érkezésekor felnézett az iratból, és megjelent arcán a rá jellemző csintalan mosoly. Lavon egyáltalán nem törődött a külsejével. Látszott rajta, hogy mint mindig, most is láthatóan az első kezébe akadó néhány ruhadarabot vette fel ébredés után: sűrű kordbársony nadrág volt rajta, és a könyökénél kopott, V-nyakú, kötött pulóver. Kócos ősz haja olyan volt, mintha nemrég szállt volna ki egy nagy sebességgel hajtó nyitott autóból, pedig Lavonnak nem volt kocsija, és szinte semmit nem csinált gyorsan. Bár rengeteg fenyegetést kapott, Eli továbbra is kizárólag a bécsi villamossal járt. Azokhoz hasonlóan, akikre általában vadászott, Lavon is nagyon értett hozzá, hogy lehet láthatatlannak maradni a nagyvárosi tömegben.

- Hadd találjam ki - szólt Lavon, miközben egy üres kávéscsészébe ejtette a cigarettáját, és olyan arccal kecmergett talpra, mint akit krónikus fájdalom kínoz. - Shamron belerángatott a Beni halála körüli nyomozásba. Az pedig, hogy most itt vagy, azt jelenti, hogy találtál valami érdekeset.

- Eltaláltad.

- Ülj le! - mondta Lavon. - Mesélj!

*

Gabriel elterült Eli túltömött zöld díványán, és a lábát az egyik karfára téve részletesen beszámolt a nyomozás eddigieseményeiről, a müncheni úttal kezdve és a Zolli rabbival folytatott velencei beszélgetéssel végezve. Lavon közben fel lá sétált a szobában, elnyújtott cigarettafüst felhőt húzva maga után. Eleinte lassan mozgott, de ahogy Gabriel története haladt, Eli is egyre gyorsult. Amikor Gabriel befejezte a mesélést, Lavon megállt és megrázta a fejét.

- Azt a mindenit, nem vesztegetted az idődet.

- Hogy érted?

- Menjünk vissza a brenzonei telefonhíváshoz. Szerinted ki volt az?

- Ha muszáj volna tippelnem, akkor azt mondanám, hogy a zárda gondnoka, egy Licio nevű öregember. Bejött a terembe, ahol Vincenza nővérrel beszélgettünk, és szerintem a városban is követett.

- Nem értem, hogy miért hagyott névtelen üzenetet ahelyett, hogy rendesen beszélt volna veled.

- Lehet, hogy meg volt rémülve.

- Az logikus magyarázat volna. - Lavon a zsebébe mélyesztette a kezét és a magas mennyezetre bámult. - Biztos vagy a névben? Biztos, hogy Martin Luthert mondott?

- Igen. Keresse meg Regina nővért és Martin Luthert, és akkor megtudja, mi történt a zárdában.

Lavon önkéntelen mozdulattal végigsimított rendezetlen haján. Mindig ezt tette gondolkodás közben.

- Két lehetőség jutaz eszembe. Gondolom, azt a bizonyos német szerzetest, aki örökre megváltoztatta a katolikus egyház történetét elvethetjük, így egy valaki marad. Mindjárt jövök.

Ezzel eltűnt a szomszédos szobában. A következő néhány percben Gabriel végighallgathatta, ahogy régi barátja iratszekrények fiókjait húzkodja, s közben szinte minden európai nyelven káromkodik. Eli végül egy vastag aktával a kezében tért vissza, amit úgy helyezett Gabriel elé az asztalra, hogy az el tudja olvasni a címét:

MARTIN LUTHER: NÉMET KÜLÜGYMINISZTERIUM, 1938-1943

Lavon kinyitotta a testes aktát és kivett egy fényképet, amit Gabriel elé tartott.

- A másik lehetőség - mondta -, ez a Martin Luther. A középiskolából kibukott bűtorszállító, aki a húszas években lépett be a náci pártba Véletlenül megismerkedett Joachim von Ribbentrop feleségével a nő berlini villájának átalakításakor. Luther először Frau von Ribbentrophoz, majd a férjéhez hízelegte be magát. Amikor Ribbentrop 1938-ban külügyminiszter lett, Luther is állást kapott a minisztériumban.

Gabriel elvette a fényképet Lavontól, és megnézte. Egy rágcsálószerű ember nézett vissza rá, ernyedt arcán a szemüvege uralkodott, ami felnagyította vizenyős, zavaros tekintetét. Gabriel visszaadta a fotót Lavonnak.

- Luther elég gyorsan emelkedett a minisztériumi számarlétrán, főleg a Ribbentrop iránti rabszolgai elkötelezettségének köszönhetően. 1940-re ő lett az Abteilung Deutschland, vagyis a német divízió főnöke, ami a gyakorlatban azt jelentette, hogy ő felelt a náci párt ügyeivel kapcsolatos külügyminiszteri eseményekért. Az Abteilung Deutschlandban volt egy alosztály, az úgynevezett D-három, vagyis a zsidó asztal.

- Vagyis Martin Luther felelt a külügyminisztériumban a zsidó ügyekért?

- Pontosan - mondta Lavon.

- Ami hiányzott nála műveltségben és intelligenciában, azt kegyetlenséggel és nagyravágyással pótolta. Csak egy dolog érdekelte: a saját személyes hatalmának növelése. Mikor világossá vált számára, hogy a zsidók kiirtása a birodalom prioritásai közé tartozik, akkor gondoskodott róla, hogy a külügyminisztérium se maradjon ki a buliból. A jutalma egy meghívás volt a világtörténelem egyik legaljasabb villásreggelijére.

Lavon egy perc szünetet tartott, hogy fellapozzon valamit az aktában. Pár pillanat múlva megtalálta, amit keresett, széles mozdulattal kivette a papírt az aktából, és Gabriel elé rakta az asztalra.

- Ez az úgynevezett Wannsee-konferencia napirendje, amit a szervezője, Adolf Eichman készített. Összesen harminc példány készült ebből az iratból. Ezek közül csupán egyet nem semmisítettek meg. Azt az egy példányt a külügyminisztérium irattárában, a nürnbergi perre készülve találták meg. Ez természetesen fénymásolat.

Lavon felvette a dokumentumot.

- A megbeszélést egy Wannsee-re néző villában tartották Berlinben 1942. január 20-án. Kilencven percig tartott. Tizenöt résztvevője volt. Eichman volt a házigazda, ő gondoskodott arról is, hogy minden vendég kapjon enni. Heydrich játszotta az ülés vezetőjének szerepét. Ellentétben a népszerű téveszmével, a végső megoldás terve nem a Wannsee-konferencián született meg. Hitler és Himmler akkor már eldöntötték, hogy az európai zsidóságot meg kell semmisíteni. A Wannsee-konferencián inkább a dolog bürokratikus ügymenetéről volt szó, arról, hogy a Náci Párt és a német kormány különböző egységei, osztályai hogyan fognak tudni együttműködni a holokauszt kivitelezésén.

Lavon Gabrielnek nyújtotta a dokumentumot.

- Nézd meg a résztvevők listáját! Látsz ismerős nevet?

Gabriel végigfutott a listán.

GULEITER DR. MEYER ÉS REICHSAMTLEIER DR. LEIBBRANDT, AZ ELFOGLALT TERÜLETEK BIRODALMI MINISZTERIUMA

STAATSSZEKRETÁR NEUMANN, A NÉGYÉVES TERV TELJHATALMÚ MEGBÍZOTTJA

STAATSSZEKRETÁR DR. FREISLER, BIRODALMI IGAZSÁGÜGYI MINISZTERIUM

STAATSSZEKRETÁR DR. BÜHLER, MINISZTERELNÖKI HIVATAL

UNTERSTAATSSZEKRETÁR DR. LUTHER, KÜLÜGYMINISZTERIUM

Gabriel Lavonra pillantott.

- Ez a Luther is ott volt?

- Bizony, hogy ott. És meg is kapta, amire olyan nagyon vágyott. Heydrich azt

javasolta, hogy a külügyminisztérium játsszon kulcsszerepet a nációkkal szövetséges országokban, például a Horvátországban vagy Szlovákiában élő zsidók deportálásában.

- Azt hittem, hogy ezeket az SS intézte.

- Mondom az elejéről. - Lavon a dohányzóasztal fölé hajolt, és úgy kezdett magyarázni, hogy közben az asztalra képzelt Európa térképen mutogatott. - A holokauszt áldozatainak legnagyobb része Lengyelországból, a Baltikumból és Nyugat-Oroszországból, vagyis a nációk által közvetlenül elfoglalt és irányított területekről származott. Ezeken a vidékeken idegen kormányok ellenállása nélkül gyűjthették össze és gyilkolhatták meg a zsidókat.

Lavon vett egy mély levegőt, majd az egyik kezével végigsimított a képzeletbeli térkép déli és nyugati felén.

- Heydrichnek és Eichmannak azonban nem volt elég a német uralom alatt élő zsidók kiirtása. Ők minden zsidót ki akartak irtani Európában. Összesen tizenegymillió embert.

- Lavon jobb mutatóujjával megkocogtatta az asztalt. - Kellett nekik a Balkánon élő zsidó népesség - az asztal másik felére mutatott - és a nyugat-európai. Ezeken a helyeken a helyi kormányokból úgy kellett kicsikarniuk a zsidókat. A külügyminisztériumban Luther osztálya volt ennek a felelőse. Luther dolga volt egyeztetni a helyi kormányokkal minisztériumközi szinten, hogy a deportálások simán menjenek. Ehhez nem kevés diplomáciai érzék kellett. Luther pedig piszkosul jól végezte a dolgát.

- Oké. Feltételezzük fel, hogy az öreg erre a Martin Lutherre gondolt. Mi a fenét keresett egy észak-olasz zárdában?

Lavon megvonta keskeny vállát.

- Nekem úgy tűnik, hogy az öreg fel akarta hívni a figyelmed valamire, ami a háború alatt történt a zárdában. Valamire, amit ez a Vincenza nővér megpróbál eltitkolni, és amiről Beni valószínűleg tudott.

- És ez a valami olyan fontos, hogy Beni meg is halhat miatta?

Lavon újra vállat vont.

- Nem kizárt.

- Ki lenne képes embert ölni egy könyv miatt?

Lavon nem szólt azonnal, egy pár pillanatig elszöszmötölt a Wanssee-konferencia napirendjével. Visszarakta az aktába, majd felnézett Gabrielre, összeszűkülte a tekintete, és vett egy mély levegőt.

- Volt egy kormány, ami különösen sok fejtörést okozott Eichmannak és Luthernek. Ez a kormány fenntartotta a diplomáciai kapcsolatokat a Szövetségesekkel és a Náci Németországgal egyaránt, és ennek a kormánynak minden olyan országban voltak képviselői, ahol tömeges letartóztatás, vagy deportálás történt. Olyan képviselők voltak ezek, akik nagyon megnehezíthették volna a német zsidóirtást, ha úgy döntenek, hogy közbeavatkoznak és megpróbálnak életeket menteni. Egyértelmű stratégiai szükségszerűség volt Eichman és Luther számára, hogy semlegesítsék ezt a kormányt. Hitler is olyan kulcsfontosságúnak érezte ezt a kormányt, hogy a külügyminisztérium második legmagasabb rangú emberét, Ernst von Weizacker bárót nevezte ki oda nagykövetnek. Gondolom, már kitaláltad, melyik kormányról beszélek. Gabriel becsukta a szemét.

- A Vatikánról.

- Pontosan.

- Na és akkor kik követtek engem?

- Nagyon jó kérdés.

Gabriel felállt, Lavon asztalához sétált, felvette a telefont és tárcsázott egy számot. Lavonnak nem kellett megkérdeznie, hogy kit hív. Már abból tudta, milyen mozdulattal Gabriel felvette a kagylót, és milyen eltökéltséggel megfeszült az álla, ahogy azt várta, hogy vonal túlsó végén felvegyék a kagylót. Ha az embert olyan ellenség követi, akit nem ismer, akkor ideje olyan barátokhoz folyamodni, akik tudják, hogyan kell piszkos játszmákat megnyerni.

*

A híres bécsi Konzerthaus előtt álló férfi egyszerre sugározta az osztrák Alpok friss levegőjén megőrzött egészséget, és a bécsi kifinomultságot. Ha valaki megszólította volna, a férfi tökéletes németséggel válaszolt volna, azzal a nemtörődöm ragozással, ami leginkább a bécsi éjszakai élet rendszeres élvezőinek sajátja. A férfi azonban nem osztrák volt, s még csak nem is itt nőtt fel. Az igazi neve Efráim Ben-Avraham volt, és egy poros kis telepen nőtt fel a Negev-sivatagban, a lehető legmesszebb attól a világtól,

ahol mostanában mozgott.

A fiatal férfi az órájára pillantott, majd tekintetével végigpásztázta a Beethoven Platzot. A szokásosnál is feszültebb volt ma. Egyszerű feladatot kapott: találkozni egy ügynökkel, biztonságban eljuttatni a nagykövetség kommunikációs helyiségéig. Viszont az ügynök, akivel találkoznia kellett, nem mindennapi, átlagos ügynök volt. A bécsi iroda főnöke egyértelműen értésére adta, hogy mi a helyzet.

- Ha elszúrod, Ari Shamron személyesen fog megkeresni és dróttal megfojtani. Bármilyen történik is, meg ne próbálj szóba elegyedni az ügynökkel! Nem tartozik a könnyen megközelíthető emberek közé.

Ben-Avraham egy amerikai cigarettát dugott az ajkai közé, és rágyújtott. Abban a pillanatban, hogy a táncoló kék kis lángocskát a cigarettája végéhez érintette, Ben-Avraham meglátta, ahogy a legendás figura alakja kibontakozik a sötétből. A fiatal kém a nedves betonra dobta a cigarettáját és eltaposta, miközben figyelte, ahogy az ügynök két teljes kört tesz meg a téren. Senki sem követte, kivéve egy rosszul öltözött, kócos kis emberkét, de ő is legenda volt: Eli Lavon a megfigyelés és nyomkövetés művésze. Ben-Avraham már találkozott vele a kiképzésen, amikor Lavon a városi személy követéséről tartott előadást. Hajnali háromig mesélte nekik a Fekete Szeptember akció idején megesett harci történeteket.

Ben-Avraham egy darabig csodálattal bámulta a duót; a tapasztalt kettős úgy mozgott a tömegben, mint a szinkronúszók. A két öreg mintaszerűen dolgozott, ráadásul olyan precízen, gondosan csinálták, ami csak olyan helyzetekben fejlődik ki, ahol a legkisebb tévedésért is az életével fizet az ember. A fiatal tiszt végül lesétált a lépcsőn a célpontja felé. - Herr Mueller! - kiáltott oda neki. A legenda felkapta a fejét. - Nahát, micsoda véletlen!

Lavon úgy tűnt el a térről, mintha leugrott volna egy csatornanyíláson. Ben-Avraham a könyökénél karon fogta a legendát, és a Stadt Park sötét ösvényei felé vezette. Tíz percen át köröztek, gondosan ellenőrizve, hogy nem követik-e őket. A férfi alacsonyabb volt, mint amire Ben-Avraham számított, de szikár, és kemény, akár egy biciklista Nehéz volt elképzelni, hogy ez az ember likvidálta a Fekete Szeptember tagjainak felét, és ő sétált be egy tuniszi villába, és lőtte le Abu Dzsihádot, a PFSZ második emberét a felesége és a gyerekei szeme láttára.

A legenda egy szót sem szólt. Olyan volt, mintha az ellenségei lépteit hallgatná. A saját léptei a kavicsos járdákon egyáltalán nem csaptak zajt. Olyan volt, mintha egy szellem sétálna az ember mellett.

Az autó a parktól egy saroknyira várakozott. Ben-Avraham a volán mögé ült, és húsz percen át körözött a városközpontban. A főnökének igaza volt. Az utasa nem volt az a csevegős típus. Egyszer szólal meg, amikor udvariassen megkérte Ben-Avrahamot, hogy oltsa el a cigarettáját. Kemény, berlinies németiséggel beszélt.

Amikor meggyőződött róla, hogy senki sem követi őket, Ben-Avraham észak-kelet Bécs egyik keskeny kis utcácskájába, az Anton Frank Gasséra fordult. A húszas számú épületet az évek során annyi terrortámadási kísérlet érte, hogy olyan volt, mint egy kisebbfajta erőd. Ráadásul a házat az osztrák titkosszolgálat is folyamatos megfigyelés alatt tartotta. Amíg az autó be nem ért a földalatti garázsba, a férfi a műszerfal alá bukott. A legenda feje egy pillanatra Ben-Avraham lábához ért. A fejbőre égetett, mintha halálos láza volna.

*

A biztonságos kommunikációs helyiség egy hangszigetelt, kis üvegfülke volt, két emelettel a föld alatt. A Tel Aviv-i központosnak több percébe tellett, amíg kapcsolni tudta Shamron házat. Az öreg hangja olyan volt az erős recsegésben, mintha egy acélhordó mélyéről beszélne. Gabriel a háttérben hallotta a vízcsurgást, és az edények csörgését. Élénken el tudta képzelni, ahogy Shamron sokat szenvedett felesége a konyhában mosogat. Gabriel röviden beszámolt Shamronnak a történetekről, gyakorlatilag megismételte a Lavonnak elmesélt történetet. Amikor végzett, Shamron megkérdezte, hogy mit tervez a következő lépésének.

- Arra gondoltam, hogy elmegyek Londonba és megkérdezem Peter Malone-t, hogy Beni miért hívta a brezonei hotelből.

- Malone? Szerinted miért beszélne Malone? Peter Malone csak a maga hasznát lesi. Ha tényleg tud valamit, akkor szigorúbban fogja őrizni, mint szegény Beni tette.

- Finomabbmegközelítést tervezek.

- És ha semmiképp sem mondja el, amit tud?
- Akkor kevésbé finoman folytatom.
- Nem bízom Peter Malone-ban.
- Egyelőre ő az egyetlen nyom, amin elindulhatok.

Shamron nagyot sóhajtott. Gabriel a rossz minőségű vonal ellenére is hallotta a zörgést a mellkasában.

- Készítsd elő alaposan ezt a találkozót. Nem akarok több vakrepülést. Megfigyeljük előtte és utána is. Ha nem így csinálod, akkor menj vissza Velencébe a festményedhez.

- Ha ragaszkodik hozzá.

Shamron nem vett tudomást Gabriel megjegyzéséről.

- Holnap kapcsolatba lépek a londoni irodával, és ráállíttatok valakit. Rendszeres jelentést kérek.

Gabriel lerakta a telefont és kilépett a folyosóra, ahol Efraim Ben-Avraham várakozott

- Most hova? - kérdezte a fiatal ügynök. Gabriel az órájára pillantott.
- Vigyen a reptérre!

13. London

Londonban töltött második napján, alkonyatkor Gabriel ellátogatott egy antikváriumba a Charing Cross Roadon, és vásárolt egy könyvet. A hóna alá vette, és elsétált a Leicester Square-re, a metróállomásra. A bejáratnál levette viseltes dzsekijét, és egy szemétkukába dobta. Bent az állomáson vett az automatából egy jegyet, és lement a mozgólépcsőn az északi vonal megállójához, ahol szokás szerint tízperces csúszásban voltak a szerelvények. A metróra várva átlapozta a könyvet. Amikor megtalálta azt a részt, amit keresett, piros tollal megjelölte, és a lap sarkát behajtva megjelölte az oldalt.

Végül megérkezett a metró szerelvény. Gabriel benyomakodott a tömött kocsiba, és az egyik fém fogódzkodó-rúd köré fonta a karját. A Sloane Square volt az úticélja, amihez az Embankment állomáson át kellett szállnia. Ahogy a szerelvény nagyot rándulva elindult, Gabriel lenézett a kezében tartott könyv gerincére. PETER MALONE: A MEGTÉVESZTŐK.

Malone... London egyik legrettegettebb neve. Minden személyes és szakmai tévedés, helytelenség napfényre hozója, életek és karrierek tönkretévője. Malone, a The Sunday Times oknyomozó riportere, számos trófeával büszkélkedhetett: két miniszter, az MI5 egyik alacsonyrangú vezetője, simlis üzletemberek egész sora, köztük az egyik konkurens újság főszerkesztője. Emellett Malone az elmúlt évtizedben egy sor szenzációnak számító életrajzot és politikai elemző művet is írt. A Megtévesztők az iroda tevékenységével foglalkozott. A könyv Tel Avivban igen komoly viharokat kavart, mivel megdöbbenően pontos volt benne minden adat. Malone többek között megírta benne, hogy Ari Shamron besorozta az MI6 egyik vezető hírszerző tisztjét. A könyv megjelenését követő válság, Shamron későbbi elmondása szerint messze a legrosszabb izraeli-brit konfliktus volt a Dávid Király Hotel felrobbantása óta.

Tíz perccel később Gabriel már Chelsea utcáin járt a lassan sűrűsödő sötétségben, hóna alatt Malone könyvével. Átment a Cadogan Square-en, és megállt egy csinos kis, fehér, György-kori ház előtt. A ház második emeletén égtek a villanyok. Gabriel felment a lépcsőn a ház bejáratáig, a lábtörlőre fektette a könyvet, majd sarkon fordult és gyorsan elsétált.

A tértúlsó oldalán egy amerikai gyártmányú szürke furgon parkolt. Amikor Gabriel megkocogtatta az egyik befeketített hátsó ablakot, a furgon ajtaja kinyílt. Odabent csak egy-két monitor fénye nyújtott némi világosságot. A monitorok előtt egy vékony, Mordecai nevű fiú ült. Csontos kezét Gabriel felé nyújtotta, és behúzta a furgon hátuljába. Gabriel becsukta maga után az ajtót, és Mordecai mellé kucorodott. A padlón mindenfelé gyűrött péksüteményes zacskók és műanyag kávéspoharak heverték szétszórva. Mordecai nem nagyon jött ki ebből a furgonból az elmúlt harminchat órában.

- Hányan vannak a házban? - kérdezte Gabriel.

Mordecai kinyúlt, és elforgatott egy gombot. A hangszórókból Peter Malone kezdett halkan beszélni az egyik asszisztenséhez.

- Hárman - szólt Mordecai. - Malone és két lány.

Gabriel tárcsázta Malone telefonszámát. A telefon csörgése úgy hangzott Mordecai hangszórójából, mint valami ébresztőóra. A vékony technikus gyorsan letekerte a hangerőt. Az újságíró három csengetés után vette fel a telefont, és enyhe skót tájszólásban

bemondta a nevét.

Gabriel is angolul válaszolt, meg sem próbálva leplezni izraeli akcentusát.

- Azajtaja előtt a legutóbbi könyve egyik példánya várja. Azt javaslom, vessen rá egy pillantást Pontosan öt perc múlva visszahívom.

Gabriel lerakta, és törölte magának egy kukucskálót a bepárasodott ablakon. A ház bejárati ajtaja résnyire kinyílt, és Malone dugta ki rajta a fejét, akár egy teknősbéka. Többször körülnézett, ahogy a telefonálót kereste. Aztán lehajolt, és felvette a könyvet. Gabriel Mordecaira nézett, és elmosolyodott. Győzelem. Öt perccel később megnyomta az újrahívás gombot a telefonján. Ezúttal Malone az elsőcsengetésre felvette.

- Kimaga?

- Láttá a részt, amit megjelöltem a könyvben?

- Az Abu Dzsihád kivégzést? Mi köze hozzá?

- Ott voltam aznap este.

- Melyik oldalon.

- A jókkal.

- Szóval palesztin?

- Nem, Abu Malone. Nem vagyok palesztin.

- Akkor ki a fene maga?

- A Kard fedőnevű ügynök.

- Jézus Úristen - suttogta Malone. - Hol van? Mit akar?

- Beszélgetni.

- Miről?

- Benjamin Sternről.

Hosszú szünet.

- Nincs mit mondanom.

Gabriel úgy döntött, nem árt, ha kissé bekeményít

- Megtaláltuk a dolgai között a maga telefonszámát.

Tudjuk, hogy együttműködtek Stern készülő könyve kapcsán. Úgy gondoljuk, hogy talán maga tudja, ki ölte meg és miért.

Újabb hosszú hallgatás volt a válasz. Malone a következő lépését fontolgatta. Az, hogy Gabriel többes szám első személyben beszélt, nem volt véletlen, és meg is lett a hatása.

- Ésha tényleg tudok valamit?

- Szeretnék jegyzeteket cserélni.

- Mit kapok én? - Malone természetesen mindent ki akart sajtolni Gabrielből, amitcsak tudott.

- Mesélek arról a tuniszi éjszakáról - mondta Gabriel, majd hozzátette. - Meg még néhány hozzá hasonlóról.

- Komolyan beszél?

- Benjamin a barátom volt. Szinte mindent megtennék, hogy megtaláljam a gyilkosát.

- Akkor megegyeztünk. - Malone hirtelen nagyon határozott lett. - Hogy bonyolítsuk le?

- A házban vannak a munkatársai? - kérdezte Gabriel, bár tudta a választ.

- Ketten.

- Küldje el őket. Hagyja nyitva a bejárati ajtót. Ha láttam, hogy elmentek, bemegyek. Magnó, kamera és trükközés kizárva. Érti?

Gabriel letette, mielőtt az újságíró válaszolhatott volna, majd a zsebébe csúsztatta a telefont Két perccel később kinyílt a ház ajtaja, és kilépett rajta a két fiatal lány. Amikor eltűntek, Gabriel kiszállt a furgonból, és átsétált a téren a házhoz. A bejárati ajtó csak kilinccsel volt becsukva, ahogy meghagyta. Gabriel benyitott, és belépett a házba.

Úgy mérték fel egymást a márvánnyal borított előtér két végéből, mint két csapatkapitány egy futballmeccs elején. Gabriel megértette, miért lehetett olyan sokat látni Malone-t a különböző brit televíziócsatornákon, és miért számít az egyik legjobb partinak Londonban. Alacsony, finomcsontú férfi volt, és makulátlanul elegáns a gyapjú nadrágjában és vörösbor színű kardigánjában. Gabriel, aki egyszerű farmert és bőrdzsekit viselt, ráadásul arca jó részét napszemüveg takarta el, olyan volt mellette, mintha valamelyik szegénynegyedből érkezett volna betörni. Malone nem nyújtott kezet Gabrielnek.

- Nyugodtan megszabadulhat a nevetséges álcázásától. Soha nem adom ki a forrásaimat.

- Inkább magamon tartanám, ha nem bánja.

- Ahogy gondolja. Kávét? Vagy valami erősebbet?

- Nem kérek, köszönöm.
- Az irodám emeleten van. Szerintem ott kényelmesen beszélgethetünk.

Az iroda egy régi nappali volt, hosszú, négyszögletes alaprajzú. A falakat körben könyvespolcok borították, a padlót pedig keleti szőnyegek. A szoba közepén két antik íróasztal állt, az egyik Malone-é, a másikat a titkárnők használták. Malone lekapcsolta a számítógépét, leült az egyik nádfotelbe a gázzal fűthető kandalló mellé, és intett Gabrielnek, hogy foglaljon helyet a másik karosszékben.

- Azt kell, hogy mondjam, meglehetősen bizarr élmény egy szobában lenni magával. Olyan sokat hallottam a maga rémtetteiről, hogy úgy érzem, ismerem magát. Maga egy élő legenda. A Fekete Szeptember, Abu Dzsihád, és megszámlálhatatlanul sok más a kettő között. Mostanában öldökölt valahol?

Amikor látta, hogy Gabriel nem kapja be a horgot, így folytatta:

- Bár elég morbid módon lenyűgöz mindaz, amit tudok magáról, meg kell mondanom, hogy erkölcsi szempontból végtelenül visszataszítónak tartom a tetteit. Az a véleményem, hogy egy olyan állam, amelyik terrorista eszközökkel öleti meg ellenségeit, semmivel sem különb az ellenségeinél. Sőt, sok szempontból rosszabb. Az én olvasatomban maga egy gyilkos, csak hogy tudja, hogyan állunk.

Gabrielnek megfordult a fejében, hogy vajon nem követ-e el hibát azzal, hogy beszél ezzel az újságíróval. Már nagyon régen rájött, hogy az ilyen viták nem vezetnek sehova. Ő is mindig erről vitatkozott magával. Mozdulatlanul, nyugodtan ült, és sötét szemüvegén át nézte Peter Malone-t, várva, hogy a riporter a tárgyra térjen. Malone keresztbe tette a lábát, és leszedett egy apró szöszt a nadrágjáról. A mozdulat a férfi izgatottságáról árulkodott. Gabriel örült neki.

- Mielőtt elkezdjük, szerintem beszéljük meg a megegyezésünk részleteit - mondta Malone. - Én elmondok magának mindent, amit tudok a Benjamm Stern gyilkosságáról. Cserébe maga ad nekem egy interjút. Tudja, hogy már írtam hírszerzési ügyekről, és ismerem a szabályokat. Egyetlen szóval sem próbálom majd meg felfedni a maga kilétét, és semmi olyat nem fogok sem kérdezni, sem leírni, ami bármilyen jelenlegi akciót veszélyeztethetne. Rendben van? - Igen.

Malone egy percig a mennyezetet vizsgálta, összeszedte gondolatait, majd Gabrielre nézett.

- Igaza volt Benjammal kapcsolatban. Együtt dolgoztunk az új könyvén. Az együttműködésünk titok volt. Meglep, hogy rámtalált.

- Miért kereste meg Benjamin?

Malone felállt, és a könyvespolcokhoz lépett. Levett egy kötetet, és átadta Gabrielnek. CRUX VERA: A KATOLIKUS EGYHÁZ KGB-JE.

- Benjamin egy igen érdekes dologra bukkant A Vatikánnal és a második világháborúval kapcsolatban.

Gabriel felemelte a könyvet.

- Ennek köze van a Crux Verához is?

Malone bólintott.

- A maga barátja zseniális kutató volt, de fogalma sem volt arról, hogy hogyan kell kinyomozni valamit, utána menni egy jó sztorinak. Azzal keresett meg, hogy dolgoznék-e vele konzultánsként és tényfeltáróként a Crux Verával kapcsolatban. Én igent mondtam, természetesen nem ingyen. Az összeg felét előre kértem, a másik felét a kézirat elfogadásakor. Természetesen, csak az első részletet kaptam meg.

- Mit talált Benjamin?

- Sajnos a konkrét részleteket nem mondta el. Benjamin hihetetlenül titkolódzó természet volt. Akár maguknak is dolgozhatott volna, bár még a feltételezés is abszurd.

- Konkrétan mire kérte meg magát?

- A Crux Vera könyvhöz gyűjtött anyagaimat akarta megnézni. Ezen kívül arra kért, hogy tudjak meg mindent két papról, akik akkor a Vatikánban dolgoztak.

- A nevük?

- Cesare Felici és Tomaso Manzini monsignorék.

- Megtalálta őket?

- Megpróbáltam - felelte Malone. - Kiderült, hogy nemrég mindketten eltűntek, halottnak hiszik őket. És van még valami. A római rendőrkapitányság nyomozóját, aki az ügyet kapta, leállították a feletteseik, és az ügyet valaki másnak adták.

- Tudja a nyomozó nevét?

- Alessio Rossi. De az Isten szerelmére kérem, ne mondja meg neki, hogy tőlem tudja a nevét. Nekem is védeni kell a hátamat.

- Ha olyan sokat tud, miért nem írt róla valamit?

- Egyelőre annyit tudok, hogy van néhány eltűnés, haláleset, amelyekről úgy gondolom, hogy közülük van egymáshoz, de ezt a feltételezést semmivel sem tudom bizonyítani. Semmiképp sem gyanúsítanék meg senkit, aki a Vatikánban, vagy a Vatikán közelében mozog anélkül, hogy támadhatatlan bizonyítékaim lennének. Nem beszélve arról, hogy nincs az a szerkesztő, aki így lehozná a sztorit.

- De van ötlete, hogy ki állhat a dolog mögött.

- Nem szabad elfelejteni, hogy a Vatikánról beszélünk - mondta Malone. - Ez olyan intézmény, ami két évezrede másról sem szól, mint az intrikákról és az összeesküvésekről. Ez a játék minden vatikáninak nagyon megy. Ráadásul a történelem során vallási kérdések miatt gyilkolták végig a világot. A katolikus egyház tele van olyan titkos társaságokkal és klikkekkel, amelyek bármelyikének érdekében állhat néhány főpap eltűnése.

- Szóval, ki az? - ismételte meg Gabriel.

Peter Malone arcán felvillant egy televíziós mosoly.

- Szerény véleményem szerint a kezében tartja a választ.

Gabriel lenézett. CRUX VERA: A KATOLIKUS EGYHÁZ KGB-JE.

*

Malone kiment a szobából, és egy perc múlva egy üveg Medoc-kal és két nagy kristály borospohárral tért vissza. Mindkét pohárba bőkezűen töltött, és az egyiket Gabrielnek adta

- Beszél latinul?

- Nálunk inkább egy másik antik nyelvet használunk. Malone a pohara fölért Gabrielre vigyorgott, és folytatta.

- A Crux Vera latinul azt jelenti, Igaz Kereszt. Így nevezi magát a katolikus egyház egyik ultratitkos rendbe is, ami olyan, mint valami egyház az egyházon belül. Az Annuario Pontificiio-ban, vagyis a Vatikán Évkönyvében biztos nem fogja megtalálni. Ha megkeresi a vatikáni sajtóirodát, ott azt fogják mondani, hogy a Crux Vera kitaláció, egyfajta provokáció, amelyet a egyház ellenfelei találtak ki a lejáratásukra. Ha azonban engem kérdez, én azt mondom, hogy a Crux Vera igenis létezik, és ezt a könyvemben be is bizonyítottam, függetlenül mindattól, amit a Vatikán állít. Biztos vagyok benne, hogy a Crux Vera befolyása a Vatikán legmagasabb köreiben is érvényesül, de a tagjai ott vannak az egész világon mindenhol, hatalmi pozícióban.

- Mi ez pontosan?

- A csoportot a spanyol polgárháború alatt alakította egy Juan Antonio Rodriguez nevű antikommunista pap. Monsignor Rodriguez nagyon megválogatta, hogy kit enged be a szervezetébe. Főleg világi embereket választott. Gazdag és jó politikai kapcsolatokkal rendelkező embereket: bankárokat, iparosokat, minisztereket, kémeket és titkosrendőröket. Rodriguezt soha nem érdekelte a lelkek megmentésének munkája. Szerinte az ilyesmit rá lehet bízni az egyszerű plébánosokra is. Rodrigueznak nagyobb feladat jutott: meg kellett védenie a római katolikus egyházat az ellenségeitől.

- És kik voltak azok?

- A bolsevikok - mondta Malone, és gyorsan hozzátette: - És természetesen a zsidók. A harmincas években a Crux Vera gyorsan eljutott mindenhova Európában.

Hídfőállásai voltak Franciaországban, Olaszországban, Németországban, a Balkánon és természetesen a Vatikánban is. A háború alatt már számos Crux Vera tag dolgozott a pápai udvartartásban és a vatikáni államminisztterségen. Ahogy nőtt a szervezet, úgy nőtt monsignor Rodriguez küldetéstudata is. Rögeszméjévé vált, hogy visszaállítsa az egyház igazi hatalmát, amit a középkorban élvezett. A mai napig ez a Crux Vera fő célja: a reformáció és a felvilágosodás előtti állapotot visszaállítani, és az államot újra az egyház hatalma alá vetni. Emellett a szerintük istenkáromló Második Vatikáni Zsinat eredményeit is semmisé szeretnék tenni.

- És ezt hogy akarják elérni?

- Lehet, hogy a KGB a Crux Vera halálos ellensége, de nagyon sok szempontból pontosan olyan, mint a szovjet titkosszolgálat volt Titkos háborút folytat mindenki ellen, akit az ellenségének tekint és úgy viselkedik, mint az egyház titkosrendőrsége, amely mindenkivel betarttatja a szabályokat, és elnyomja az egyet nem értő hangokat. Persze néha engedi, hogy a reformerek kiengedjék a gőzt, de igazi fenyegetést semmiképp sem tűrnek.

- És aki nem hajlik meg az akaratuk előtt?

- Erről csak annyit, hogy a Crux Vera ellenfelei közül elég sokan haltak meg tisztázatlan körülmények között. A legtöbb olyan főpap, aki nyíltan szembeszállt a szervezettel, hirtelen és váratlan szívrohamban lelte halálát. Az újságírók, akik mélyebben érdeklődtek a szervezet iránt, többnyire eltűntek vagy öngyilkosok lettek. Ahogy azok a Crux Vera tagok is, akik ki akartak lépni.

- De egy vallásos szervezet hogyan fogadhatja el az erőszakot?

- Soha nem a papok követik el az erőszakos tetteket. Ők a vezetők, de a piszkos munkát mindig a világi emberek végzik. A szervezeten belül milites Christiként, Krisztus katonáiként emlegetik őket. Tökéletesen elfogadják tőlük, hogy bármilyen piszkos trükköt beversenek a szervezet érdekében. Ebbe a gyilkosságtól a zsarolásig minden belefér. És amikor teljesítették a feladatot, a rend papjai a gyóntatószékben feloldozzák őket bűneik alól. Mellesleg a milites Christi tagjai csak olyan papnál gyónhatnak, aki szintén tagja a szervezetnek. Így biztosítják, hogy a kellemetlen titkok a családban maradnak.

- És mi a szervezet véleménye a jelenlegi pápáról?

- Abból, amit hallok, azt veszem ki, hogy a legjobb esetben is langyos fogadtatásban részesítik. VII. Pál pápa az újjászületésről és a megújulásról beszél. Ezek a szavak a Crux Vera tagjai számára egyet jelentenek a reformmal és a liberalizációval, ami idegesíti őket.

- És maga miből gondolja, hogy a Crux Verának bármi köze van Benjamin halálához?

- Lehet rá indítékuk. Ha van dolog, amitől a Crux Vera irtózik, akkor az a Vatikán szennyésének kiterjedése. A rend azt gondolja magáról, hogy ők az egyház első és legfontosabb védelmezői. Ha Benjamin az egyházra potenciálisan veszélyes titok birtokába jutott, akkor a Crux Vera számára ellenséggé vált. A Crux Vera pedig feladatának tekinti, hogy a lehető legkeményebben leszámoljon az ellenségekkel.

Malone kiitta a borát, és újratöltötte a poharát. Gabriel nem nyúlt a saját poharához.

- Ha maga is kérdezősködött, szaglászott itt-ott, akkor nagyon valószínű, hogy már figyelik magát. Amint úgy gondolják, hogy maga fenyegetést jelent, nem fognak tétovázni, megölik.

- Köszönöm a figyelmeztetést.

- Most pedig én jövök. - Malone felkapott egy jegyzetfüzetet és egy tollat, és azonnal átvette a kérdező szerepét.

- Ne felejtse el a szabályokat! Ha elárul...

- Ne aggódjon! Tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy nem csak a Crux Vera tagjai alkalmaznak piszkos trükköket.

Malone megnedvesítette a mutatóujját, és lapozott a jegyzetfüzetében.

- Istenem, mennyi kérdésem van. Azt sem tudom, hol kezdjem.

*

Gabriel az elkövetkező két órában nem túl lelkesen bár, de teljesítette a megegyezés ráeső részét. Miután végeztek, kilépett az esőbe és átvágott a Cadogan Square-en. A Sloane Streeten elővette a mobilját, és felhívta Mordecait a megfigyelő furgonban.

- Figyeld tovább! - mondta - Ha megy valahova, menj utána!

*

Peter Malone a számítógép előtt ült az emeleti irodájában, és lázasan gépelte be a jegyzeteit. Alig hitt a szerencséjének. Már régen megtanulta, hogy a sikerhez nem elég a kemény munka, szerencse is kell hozzá. Megesik, hogy az ember ölébe hull a jó sztori. Az átlagos újságíró és a nagy újságíró között az a különbség, amit ő most csinált.

Malone egy óra alatt két rendesen megfogalmazott emlékeztetőt szerkesztett kézzel írott jegyzeteiből. Az első a Kard fedőnevű ügynök cselekedeteiről szólt, a második a Benjamin Sternről folytatott beszélgetésről. Bár nem állt szándékában, az izraeli kitűnő nyomot szolgáltatott Malone-nak, kiindulópontot a cikkhez. Az izraeli titkosszolgálat a történészprofesszor, Benjamin Stern halála ügyében nyomoz. Holnap reggel felhívja Tel Avivot, hogy elkérje az ilyenkor szokásos hivatalos cáfolatot az iroda vezetőitől, majd összeszed minden rejtélyes tényt az esetről. Természetesen nem mondott el mindent, amit tudott az izraelinek, ahogy abban is biztos volt, hogy az ügynök sem osztott meg vele mindent. Ez a játék része. Egy tapasztalt riporter meg tudja különböztetni a valóságot a dezinformációtól, és megtalálja az aranyrögöket a törmelékben. Ha jól megy a munka, a

hétvégén kész is lehet egy cikkel.

Pár perc alatt még egyszer ellenőrizte a szó szerinti idézeteket. Malone úgy döntött, hogy felhívja Tom Graves-t a szerkesztőjét a Sunday Times-nál, és helyet kér a hétfői címlapon. Kinyúlt a telefonért, de még mielőtt felemelhetette volna a kagylót, valami erősen mellen ütötte, és ő hátrarepült. A földön fekvé lenézett, és meglátott egy piros foltot az ingén. Aztán felnézett, és meglátta az összes szőke hajú, semleges színű szemű férfit, aki alig másfél méterre állt az asztalától. Malone annyira elmélyedt a munkában, hogy nem hallotta, amikor az ember belépett a házba.

- Miért? - kérdezte a riporter suttogva. Hallotta, hogy a szájában bugyborékol a vér.

A gyilkos oldalra döntötte a fejét, mint aki nem ért valamit, majd odalépett Malone-hoz.

- Ego te absolvo a peccatis tuis - mondta, miközben az ujjával keresztet rajzolt áldozata homlokára. - In nomine patris, et Filii et Spiritus Sancti. Amen.

A hangtompítós pisztolyt Malone fejére irányította, és meghúzta a ravaszt.

*

A lehallgató eszközt, amit Mordecai Malone házába telepített, az irodai szlengben "üveg"-nek hívták. A telefon elektronikájában elrejtett készülék segítségével nem csak a megfigyelt személy telefonbeszélgetéseit, hanem a szobában folyó összes beszélgetést is le lehetett hallgatni. A poloska Gabriel és Malone beszélgetését is továbbította Mordecainak, aki utána végighallgatta, ahogy Malone veri a billentyűzetét.

Nem sokkal kilenc után Mordecai valamilyen idegennyelvű mormogást hallott, amit nem értett, majd öt percen át szekrényajtók és fiókok csapkodását. Úgy gondolta Malone az, keres valamit, de amikor kinyílt a ház ajtaja és egy magas, széles vállú férfi jött ki. Mordecai rögtön tudta, hogy valami szörnyűség történt a házban.

A férfi sebesen lement a ház előtti lépcsőn, és egyenesen a tér túlsó oldalán álló furgon irányába indult. Mordecai pánikba esett. Minden fegyvere egy irányított mikrofon és egy teleobjektíves Nikon fényképezőgép volt. A Nikont választotta Ahogy a férfi egyre közelebb ért a furgonhoz, Mordecai a szeméhez emelte a gépet, és gyorsan három képet készített az illetőről. Biztos volt benne, hogy az utolsó sikerült.

14 Róma

A vatikáni városállam a világ legkisebb, mégis az egyik leggyéresebb lakott országa. Bár több mint négyezer ember jár ide nap mint nap dolgozni, mégis, alig több mint négyszázan laknak a falak mögött. Marco Brindisi bíboros, az államminiszter egyike volt ennek a négyszáz embernek. Magánlakosztálya az apostoli palotában alig egy emeletre volt Őszentsége lakásától. Voltak főpapok, akik a Vatikán szívében úgy érezték, mintha egy aranyozott ketrecben élnének, Brindisi bíboros azonban élvezte ezt az életet. A szobái fényűzően voltak berendezve, rendkívül hamar beért a hivatalába, valamint papok és apácák egész kis serege leste minden kívánságát. A lakásnak csak egy hátránya volt, a pápai lakosztály közelsége. Mivel a palotában a bíboros nem bújhatott el a pápai titkárság dolgozóinak éles fülei elől, ezért a magánjellegű beszélgetései lebonyolítására általában a L'Eau Vive különtermét használta, bár bizonyos találkozók, mint ez a ma esti is, még komolyabb biztonsági intézkedéseket kívántak.

A Mercedes a San Damasco udvaron várakozott, nem messze az Apostoli Palota bejáratától. A kúria alacsonyabb rangú bíborosaival ellentétben Brindisi bíborosnak nem kellett a szerencsére bíznia, hogy melyik nap melyik autó jut neki a pápai autóparkból. A Mercedes és sofőrje állandóan hozzá voltak beosztva, a biztonsági tiszttel együtt. Brindisi beszállt a hátsó ülésre, és az autó elindult. Lassan végiggurult a Via Belvederén - el a vatikáni gyógyszerár és a svájci gárda laktanyája mellett majd a Szent Anna kapun át kiment Rómába.

A sofőr áthajtott a Piazza della Cittán, majd befordult egy mélygarázsba. A mélygarázs fölötti épület a Vatikán tulajdonában álló lakóházak egyike volt, jó néhány bíboros és püspök otthona Az egyháznak több ilyen épülete van Róma szerte.

Odalent a Mercedes egy Fiat furgon mellett állt meg. Ahogy Brindisi kiszállt, a Fiat hátsó ajtaja kitárult, és egy férfi szállt ki belőle. Brindisihez hasonlóan, ez a férfi is bíborosi reverendát viselt, de az államminiszterrel ellentétben neki nem volt hozzá joga. A férfi nemhogy bíboros, de még felszentelt pap sem volt. Brindisi azt sem tudta,

hogy mi az illető neve, annyit tudott csupán, hogy mielőtt a biztonsági szolgálathoz szegődött volna, egy ideig színészként próbált megélni.

Brindisi helyettese kilépett a furgon árnyékából, és egy pillanatra megtorpant a bíboros előtt. Mint mindig, Brindisinek most is végigfutott a hátán a hideg. Olyan volt, mintha tükörbe nézett volna. A vonások, a kerek szemüveg, a vastag aranykereszt, de még a kis sapka szöge is tökéletesen egyezett. A férfi arcán leereszkedő mosoly jelent meg - pontos utánzata a bíboros mosolyának -, és így szólt:

- Jó estét, eminenciás uram.

- Jó estét, eminenciás uram - ismételte meg Brindisi bíboros.

A hasonmás kurtán biccentett, majd beszállt Brindisi autójának hátsó ülésére, és a Mercedes azonnal el is indult vele. Mascone atya, Brindisi magántitkára a furgon hátuljánál várta a főpapot.

- Kérem Eminenciádat, siessen! Itt nem biztonságos.

A pap besegítette a bíborost a furgon hátuljába, becsukta az ajtót, és egy himzett kisszékhez vezette urát. A furgon kihajtott a mélygarázból, és besorolt az utcai forgalomba. Egy perccel később már a város másik fele és a Tiberisz felé haladt.

A pap elhúzta egy táska cipzárját, és elővett néhány ruhadarabot: egy szürke nadrágot, egy magas nyakú pulóvert, egy drága barna blézert és egy pár fekete papucscipőt. Brindisi bíboros elkezdte levenni a reverendáját. Egy perc múlva meztelen volt, eltekintve az alsónadrágjától és egy szöges lánctól, amit a jobb combja körül viselt.

- Lehet, hogy jó lenne, ha Eminenciád levenné a vezeklőláncot - szólt a pap.

- Észrevehetik a nadrágon keresztül.

Brindisi bíboros megrázta a fejét.

- Ennyire vagyok hajlandó levetközni, Mascone atya. Viselni fogom a cilicumomat ma este, függetlenül attól, hogy mennyire látszik át - a bíboros elhallgatott, és vett egy mély levegőt - a nadrágomon.

- Ahogy gondolja, Eminenciád.

A pap segítségével a bíboros gyorsan átöltözött a számára oly szokatlan ruhákba. Amikor készen volt, levette az általában hordott szemüvegét, és kontaktlencsét tett be. Tökéletesen elváltoztatta a külsejét. Véletlenül sem hasonlított többé az egyház hercegére, sokkal inkább volt rosszhírű, fiatalabb nőket kedvelő római férfi.

Öt perccel később a furgon megállt a Tiberisz túlsó partján, egy kihalt téren. A pap kinyitotta az ajtót. Marco Brindisi bíboros, államminiszter keresztet vetett, és kilépett az utcára.

Róma nagyon sok szempontból nem más, mint egy pletykás kisváros. Normális körülmények között, ha Brindisi bíboros akár egy egyszerű fekete reverendában is végigsétálna a Via Venetón, biztosan felismernék, és másnap tele volna a hírrel a város. Így álruhában azonban észrevétlenül sétálhatott a nyüzsgő tömegben a vendégekkel teli kávéházi teraszok között, mint bármelyik római férfi, aki finom vacsorát és kellemes társaságot keres.

A Via Venetó fénynapjainak már régen leáldozott. Ma is ugyanaz a kedves, platánfákkal szegélyezett, drága üzletekkel és exkluzív éttermekkel szegélyezett sugárút, ami volt, de a filmsztárok és az értelmiség már régen elhagyta új, izgalmasabb és divatosabb környékek kedvéért. Manapság már inkább csak turisták, üzletemberek és csinos mopedes tinilányok járnak arrafelé.

Marco Brindisit soha nem vonzotta a Via Venetón folyó dolce vita, még a hatvanas években sem, amikor frissen kinevezett fiatal kúriahivatalnokként Rómába került az umbriai hegyi városkából, de most még kevésbé találta vonzónak a környéket. A menet közben hallott asztali beszélgetések foszlányai mind csupa triviális ostobaság volt számára. Brindisi tudta, hogy vannak bíborosok, sőt még a pápák között is akadt, - akik előszeretettel sétálnak álöltözetben Rómában, hogy megismerjék az egyszerű emberek világát. Brindisi bíboros azonban egy-két kivételtől eltekintve erkölcsstelen és műveletlen csürhének tartotta az egyszerű embereket, akik sokkal jobban járnának, ha a butító televízió helyett néha az egyházi tanításokra figyelnének.

Egy vonzó, kívágott ruhát viselő középkorú nő leplezetlen tetszéssel mérte végig az egyik kávéházi teraszról. Brindisi jól játszva a szerepét, visszamosolygott. Ahogy sietve továbbhaladt, a bíboros magában Isten bocsánatáért esedezett, és titokban megnyomta a vezeklőláncot, hogy növelje a fájdalmat. Sok olyan pap gyónását hallotta már, akiken úrrá lett a testi szerelem csábítása. Akik szeretőt tartottak. Akik kimondhatatlan dolgokat műveltek más papokkal. Brindisi szerencsére soha nem ismerte meg ezeket a csábításokat. Abban a pillanatban, hogy belépett a szemináriumba, a szívét Krisztusnak és a Szűznek

ajánlotta. Rosszul volt azoktól a papoktól, akik nem voltak képesek megtartani fogadalmukat. Úgy gondolta, hogy aki nem képes betartani a cölibátust, azt meg kéne fosztani reverendájától. Ugyanakkor pragmatikus ember lévén belátta, hogy ezzel veszélyes mértékben megtizedelnék a papság sorait, ezért nem tett gyakorlati lépéseket az ügyben.

A bíboros a Via Veneto és a Corso d'Italia kereszteződésébe ért, és az órájára pillantott. Pontosan a megbeszélte időben érkezett. Pár másodperccel később egy autó húzódott a járda mellé. A hátsó ajtó kitárult, és Carlo Casagrande szállt ki a járdára.

- Bocsássa meg, amiért nem csókolom meg a gyűrűjét - mondta Casagrande -, de azt hiszem az adott körülmények között, nem lenne helyes. Kellemes időnk van ma este. Sétálunk a Villa Borghesében?

*

Casagrande átvezette a bíborost a forgalmas sugárút túloldalára, kitéve a katolikus egyház második emberét avérszomjas római sofőröknek. Amikor biztonságoséin átértek a túloldalra, egy kavicsos járdán indultak el. Ha vasárnap napközben jártak volna itt, a park tele lett volna kiabáló gyerekekkel és férfiakkal, akik a kisrádiójukon focimeccset hallgatnak. A mai este csendes volt, eltekintve a korzón hömpölygő forgalomtól. A bíboros úgy sétált, mintha a reverendáját viselné, hátul összekulcsolt kézzel, lehajtott fejjel. Így, utcai ruhában leginkább úgy nézett ki, mint egy gazdag ember, aki elejtett egy pár pénzürmét, és most azt keresi, de nem olyan fontos, hogy megtalálja. Amikor Casagrande suttogva elmondta Peter Malone halálának hírét, Brindisi gyorsan elmormolt egy rövid imát, de még időben megállította a kezét, hogy keresztet vessen a végén.

- Elég hatékony ez a maga bérnyilkosa - mondta.
- Sajnos elég nagy gyakorlata van benne.
- Mondjon róla pár szót!
- Azért vagyok, eminenciás uram, hogy Eminenciádnak ne kelljen ezekről a dolgokról tudnia.

- Nem valami morbid kíváncsiságból kérdezem, Carlo. Engem csak az érdekel, hogy a kérdés megnyugtatóan rendeződjön.

Odaértek a Galleria Borghesére. Casagrande leült az egyik múzeum előtti márványpadra és intett Brindisinek, hogy csatlakozzon hozzá. A bíboros hosszan sepregette a port a padról, mielőtt leült volna a hideg kőre. Casagrande ezután öt percben vonakodva elmondott mindent, amit tudott a Leopárd nevű bérnyilkosról, kezdve a szélsőbaloldali és palesztin terroristacsoportoknak végzett véres munkáival, a manapság komoly összegekért elvállalt profi gyilkosságokig. Casagrandének mesélés közben az az egyértelmű benyomása támadt, hogy a bíboros élvezzi közvetett kapcsolatát a gonosszal.

- Mi az igazi neve?
- Nem tudjuk, eminenciás uram.
- Nemzetisége?
- Az európai biztonsági szolgálatok általában svájcira tippelnek, de ezt sem tudjuk biztosan.

- Személyesen találkozott ezzel az emberrel?
- Egy szobában tartózkodtam vele, eminenciás uram.

Bár kapcsolatba léptünk, azt nem mondanám, hogy igazából találoztam vele. Szerintem nem nagyon van olyan ember.

- Intelligens?
- Nagyon.
- Tanult?
- Vannak bizonyítékok, melyek szerint egy ideig teológiát hallgatott a fribourgi egyetemen, mielőtt csatlakozott volna a szélsőséges csoportokhoz. Azt is tudjuk, hogy fiatalkorában a zürichi noviciátusba járt.

- Azt akarja mondani, hogy ez a szörnyeteg tulajdonképpen papnak készült? - Brindisi bíboros megcsóválta a fejét. - Gondolom, most már nem tartja magát katolikusnak.

- A Leopárd? Nem hinném, hogy bármiben hinne önmagán kívül.
És hogy lehet az, hogy az az ember, aki egykor a kommunistáknak dolgozott, most elfogadja Carlo Casagrande megbízását, azét az emberét, aki az előző pápa egyik legfőbb segítsége volt a gonosz birodalma ellen folytatott harcban?

- A politika néha a legfurcsább párokat hozza össze, ahogy mondják - szólt Casagrande felállva. - Jöjjön, sétáljunk tovább.

Elindultak egy fenyőfákkal szegélyezett gyalogúton. A bíboros majdnem egy fejjel

magasabb volt a biztonsági embernél. A civil ruhában Marco Brindisi kemény, fenyegetőfigurának látszott, olyannak, aki inkább félelmet kelt, mint bizalmat.

Újra leültek egy padra, a Piazza di Siena fölött. Casagrande a feleségére gondolt, arra, hogy vele is pontosan itt szerettek régen üldögelni. Szinte érezte az asszony kezének eperillatát. Angelina imádott tavaszonként epret enni és spumanti-t inni a Villa Borghesében.

Brindisi bíboros azzal törte össze Casagrande tűnékeny álomképét, hogy megemlítette az Ehud Landau nevet. A biztonsági tiszt beszámolt Landau látogatásáról a brezonei Szent Szív zárdában.

- Úristen - mormolta a bíboros halkan. - És Vincenza anya hogy bírta?

- Elég jól. Elmondta a begyakorolt történetet, és útjára küldte. Viszont másnap Landau visszament a zárdába, és Regina nővérrel akart beszélni.

- Regina nővérrel. Katasztrófa. Honnan tudhat Regina nővérről?

Casagrande csak a fejét rázta, ő is ezt kérdezte magától Vincenza nővér második telefonhívása után. Honnan tudhatja, hiszen Benjamin Stern lakását alaposan kiürítették. Mindent, aminek bármi köze volt a zárdához, elvittek és megsemmisítettek. Valami bizonyíték azonban mégiscsak kicsúszott a kezükből, és az izraelihez került.

- Most hol van ez az ember? - kérdezte a bíboros. - Sajnos fogalmam sincs. Ráállítottam valakit Brenzonében, de Veronában lerázta. Egyértelmű, hogy jól képzett szakmabelivel állunk szemben. Azóta nem találjuk.

- Milyen lépéseket tervez ellene? Casagrande a bíborosra nézett.

- Mint államminisztert tájékoztatom, hogy a biztonsági iroda jól meglapozott gyanúja szerint az Ehud Landau néven ismert egyén merényletet tervez a Szentatya ellen.

- Megkaptam - válaszolt a bíboros hivatalos hangon. - Milyen lépéseket tett a merénylet megakadályozására?

- Bevontam Achille Bartolettit. Ő alakított egy akciócsoportot, és megindult a napi huszonnégy órás kutatás az emberünk után.

- Gondolom egy idő után a Szentatyát is tájékoztatni kell a fenyegetésről. Talán a jövő hétre tervezett zsinagógalátogatását is befolyásolhatjuk a hírrel.

- Én is pontosan erre gondoltam - szólt Casagrande. - Végeztünk?

- Még egy apróság. - A bíboros elmondta Casagrandénak, hogy a La Repubblica egyik újságírója a pápa gyerekkora után szaglászik. - Nem tenne jót nekünk, ha fény derülne egy vatikáni füllentésre, még ha ilyen jelentéktelen dologról is van szó. Tegye már helyre valahogy ezt a pofátlan firkászt!

- Meglesz, eminenciás uram - válaszolt Casagrande. - A Szentatyának mit mondott?

- Azt, hogy talán jó lenne, ha készítené egy memorandumot a gyerekkora részleteivel.

- Mi volt a válasz?

- Igent mondott, de nem akarok várni rá. Azt szeretném, ha maga is nyomozna egy kicsit Fontos, hogy ne a La Republicá-ból ismerjük meg a tényeket.

- Azonnal ráállítok valakit.

- Kitűnő - mondta a bíboros. - Azt hiszem, ezzel végeztünk is.

- Egy emberem követni foga Eminenciádat. A furgon a kellő pillanatban fog megjelenni, és visszaviszi a Vatikánba Eminenciádat, hacsak nem szeretne visszafelé is végigsétálni a Via Venetón. Ha van kedve, megihatunk egy pohár frascatti-t, és nézhetjük a rómaiakat egy kicsit.

A bíboros elmosolyodott, ami soha nem jó jel.

- Ami azt illeti Carlo, jobb szeretem felülről, az apostoli palota ablakából figyelni a rómaiakat.

Ezzel megfordult, és elsétált. Egy perccel később eltűnt a sötétben.

Franciaország, Normandia

Másnap kora reggel Eric Lange a Newhave és Dieppe között közlekedő komppal átkelt a La Manche-csatornán. Bérelt Peugeot-ját egy nyilvános parkolóban hagyta a kompterminál közelében, és gyalog sétált el a Quai Henri IV-re reggelizni. Egy kikötőre néző kávéházban brióst evett tejeskávéval, és átnézte a reggeli lapokat. A brit oknyomozó riporter, Peter Malone meggyilkolásáról egy szó sem volt benne, ahogy a rádióban sem szerepelt a hírek között. Lange ebből arra következtetett, hogy még nem fedezték fel a holttestet. Londoni idő szerint ez ma délelőtt tízkor fog bekövetkezni, amikor a két asszisztens megérkezik a munkába. A nyomozás megkezdésekor a rendőrségnek bőven lesz gyanúsítottja. Malone jónéhány nagyhatalmú ellenséget gyűjtött az évek során, akik közül

nem egy örökre megszabadult volna tőle.

Lange rendelt még egy brióst és még egy nagy csésze kávé. Rájött, hogy semmi dolga, nem kell sietnie. A hosszú éjszakai vezetéstől egy kicsit kába volt, és semmi kedve sem volt a hosszú úthoz, vissza Zürichbe. Katrinera gondolt, a házára a normandiai erdő szélén, és az örömekre, amiket a nő hatalmas, baldachinos ágyában vártak.

Az asztalon hagyott pár eurót, és a rakparton a Poissonerie, Dieppe ősrégi, fedett halpiaca felé indult. Végigjárta a pultokat, gondosan megvizsgálta az aznapi fogást, s közben tökéletes franciasággal váltott pár szót a kofákkal. Két szép tengeri süllőt, némi válogatott kagylót és rákot vásárolt. A piacról a Grand Rue-re, Dieppe bevásárlóutcájára ment. Egy pékségben kenyeret, egy sajt-üzletben több guriga friss sajtot vett. Az utolsó megállója egy borbolt volt, ahol összeválogatott hat palackot, és hozzájuk csapott még egy üveg Calvadost is.

A csomagokat a Peugeot hátsó ülésére rakta, és elindult. Az út a tengerparti sziklafal tetején, azzal együtt emelkedett és lejtett. A fal alján látszott a sziklás partvonal, a távolban halászhajók sora tartott a kikötő felé. Lange kis halászvárosok egész során haladt át, vezetés közben az egyik baguette-et majszolta. Mire elért St-Valeryen-Caux-ba, az autóban olyan szag uralkodott, mint a halpiacon.

St. Pierre előtt egy mérfölddel egy keskeny alsóbbrendű útra fordult, és azon haladt tovább almáskertek és a lenmezők között. Közvetlenül egy Valmont nevű falu után lefordult az aszfaltról egy keskeny, murvás útra, amin vagy egy kilométert gurult a kétoldalt sűrűn növő bükkfák között. Az út egy nagy, fa kapuban végződött. A kapu mögött egy nyerskő villa állt, bükk- és platánfák árnyékában. A murvás behajtón ott parkolt Katrine piros terepjárója. Lange biztos volt benne, hogy a nő még mélyen alszik. Katrine a legritkább esetben kelt fel déli 12 óra előtt.

Lange kiszállt a kocsiból, kinyitotta a kaput, majd behajtott a telekre. Megpróbált kopogás nélkül benyitni a villa ajtaján, de zárva találta. Két választása volt: addig dörömböl, amíg Katrine fel nem ébred, vagy a játékos ébresztést választja. Természetesen az utóbbi mellett döntött.

A villának U-alakú alaprajza volt. A körülötte burjánzó zegzugos kert nyaranta valóságos színorgiában pompázott, most, a tél utolsó napjaiban azonban a szürkészöld uralkodott benne. A kert határánál kezdődött az erdő. A kopasz fák ágai dermedten álltak a mozdulatlan levegőben. A ház oldalszárnyai között egy kicsi, kövel borított udvar terült el. Lange átlépkedett ezen a területen, ahol törött virágcserepek valóságos aknamezője volt, gondosan ügyelve rá, hogy ne csapjon zajt, és sorra próbálta a hat nagy franciaablak zárját. Az ötödik nyitva volt. Katrine, te buta, gondolta Lange. Olyan leckét ad most a nőnek, amit sokáig nem fog elfelejteni.

Belépett a házba, a félhomályos nappalin át a lépcsőhöz ment, és halkan fellépdelt Katrine szobájába. Benézett a hálószobába. A függönyök el voltak húzva. Lange a sötétben látta Katrine alakját, a párnán szétterülő hajzuhatagot, a fehér paplan alól kikandikáló csupasz vállat. Katrine-nak déliesen barna bőre, viszont egy normann lányra jellemző kék szeme és szőke haja volt. Robbanékony természetét is breton nagymamájától örökölte.

Lange beóvakodott a szobába és a takaró felé nyúlt, ahhoz a ponthoz, ahol Katrine lábát sejtette. Épp meg akarta ragadni a nő bokáját, amikor Katrine villámgyorsan, tágranyílt szemmel felült, kezében egy kilencmilliméteres Browning pisztollyal. Két gyors lövést eresztett el, pontosan úgy, ahogy Lange annak idején tanította neki. A zárt hálószobában a lövések olyan hangosak voltak, mint az ágyútűz. Lange a padlóra vetette magát. A golyók fölötté szálltak el, és széttörték a tükröt Katrine lenyűgöző szépségű, kétszáz éves szekrényén.

- Ne lőj, Katrine! - kiáltotta Lange a nevetéstől fuldokolva. - Én vagyok az!
- Állj fel! Hadd lássalak.

Lange lassan, felemelt kézzel talpra állt. Katrine felkapcsolta az éjjelilámpát, és hosszú, dühös pillantással végigmérte. Aztán a férfi feje felé hajította a pisztolyát.

Lange elhajolt a felé szálló tárgy elől, ami így a tükrő cserepeire esett.

- Te hülye strici! Kis híján szétlőttem a fejed!

Van benne némi gyakorlatod.

- Imádtam ezt a tükröt.

- Dehát régi volt.

Antik volt, te seggfej!

- Akkor megcsináltatjuk.

- És mit mondunk, hogy kerültek a szekrénybe pisztolygolyók?

Lange két ujjal megfogta az állát és úgy tett, mintha elgondolkozna.

- Most, hogy mondod. Ez nem jó.

- Persze, hogy nem jó, te barom!

Katrine felhúzta a paplant, eltakarva mellét, mintha most jutott volna eszébe, hogy meztelen. Lassan alábbhagyott a haragja

- Különben is, mi a fenét keresel itt?

- Erre jártam.

A nő Lange-re nézett.

- Megint gyilkoltál. Látom a szemedet.

Lange felvette a földről a Browningot, bebiztosította, és az ágy végére ejtette.

- Erre volt dolgom - szólt. - Szükségem volna egy-két nap pihenőre.

- Miből gondolod, hogy bármikor hívás nélkül idejöhetsz? Akár egy férfi is feketett volna mellettem.

- Akár az is, de nem volt túl nagy rá az esély. Tudom, hogy kevés kivételtől eltekintve, a férfiak halálra untatnak, intellektuálisan és ebben a csodás ágyban egyaránt. Tudom, hogy bárkit hozol is ide, sokáig nem marad. Így aztán úgy gondoltam, megéri kockáztatni.

Katrine minden erejével megpróbált komoly arcot vágni.

- Miért hagynám, hogy itt maradj?

- Mert főzők neked valami finomat.

- Na, akkor viszont étvágyat is kell hozzá csinálni.

Gyere az ágyba! Még túl korán van felkelni.

*

Katrine Boussard valószínűleg a legveszélyesebb nő volt egész Franciaországban. Miután megkapta irodalom-filozófia szakos diplomáját a Sorbonne-on, csatlakozott a szélsőbaloldali radikális Action Directe csoporthoz. Bár a csoport politikai céljai hétről hétre változtak, a taktikájuk mindig ugyanaz maradt. A csoport a nyolcvanas évek folyamán véres merényletek, emberrablások és bombatámadások egész sorát hajtotta végre. A csoportrengeteg embert ölt meg, és egy egész nemzet rettegte nevét. Hála az Eric Lángétól tanultaknak, Katrine Boussard a csoport egyik leghatékonyabb gyilkosa lett. Lange két alkalommal dolgozott együtt a nővel: 1985-ben a francia hadügyminisztérium egyik vezető tisztségviselőjét ölték meg, 1986-ban pedig egy francia autógyárost. Mindkét esetben Katrine Boussard adta meg a kegyelemlövést az áldozatoknak.

Lange általában egyedül dolgozott, de Katrine esetében hajlandó volt kivételt tenni. A nő ügyesen konspirált, akcióban hidegen és kíméletlenül döntött, és hihetetlenül fegyelmezetten viselkedett. Volt egy közös gyengeségük Langéval. Az akció közbeni feszültség mindkettejükben fokozta a szexuális vágyat, amit igen hatékonyan tudtak csillapítani együtt. Nem voltak szeretők, mindketten túl sokat láttak ahhoz, hogy higgyenek olyan hétköznapi ostobaságokban, mint a szerelem. Inkább olyanok voltak, mint két mesterember, akik a tökéleteset akarják létrehozni.

Katrine olyan testtel volt megáldva, ami a legkisebb ingerre is hihetetlen élvezettel ajándékozta meg őt. Mint mindig, most is készen állva várta Lange érintését. Csak miután teljesen kielégült, kezdte el gyakorolni készségeit Langén. Kínzó szerető volt, és annyira összhangba tudott kerülni a férfi testével, hogy mindig pontosan tudta, meddig kell elmennie anélkül, hogy Lange eljutna a végső kielégülésig. Ilyenkor elengedte, és hagyta, hadd szenvedjen egy kicsit megváltás nélkül. Amikor nem bírta tovább, Lange a saját kezébe vette a dolgok irányítását, megragadta Katrine csípőjét, és hátulról hatolt belé. Bár Lange ekkor már szinte önkéntelenül, ösztönösen cselekedett, Katrine pontosan így tervezte. Lange hátrahajtott fejjel, vadul az ég felé üvöltve jutott el a csúcsra. Katrine a vállá fölött hátralesve elégedetten szemlélte, örült, hogy ismét legyőzte a férfit a szerelmi játékban. Amikor mindennek vége volt, Katrine a fejét Lange mellén nyugtatta, a haja szétterült a hasán. Lange kinézett a szoba franciaablakán az erdőszéli kopasz fákra. A csatorna felől vihar érkezett a környékre, így a fák most hajladoztak az erős szélben. Lange Katrine hajával játszadozott, de a nő nem mozdult. Mivel már ölték együtt, ezért ezzel a nővel Lange gátlások nélkül tudott szeretkezni, anélkül, hogy félnie kellett volna, elárul valami titkosat magáról. Nem volt szerelmes Katrine-ba, de nagyon kedvelte. Igazság szerint ő volt az egyetlen nő, aki valamit is számított neki.

- Ez úgy hiányzik mindig - mormolta Katrine.

- Micsoda Katrine?

- A harc. - Katrine Lange felé fordult - Itt csücsülök Valmontban, és a gyűlölt apám

pénzéből élek, várva, hogy megöregedjek. Harcolni akarok.

- Ostoba kölykök voltunk annak idején. Most már sokkal érettebbek vagyunk.
- De azért te bárkit hajlandó vagy meggyilkolni, ha rendesen megfizetnek.

Lange a nőajkára tette az ujját.

- Nekem nem jutott gazdag apa, Katrine.
- Ezért lettél bérgyilkos és merénylő?
- Vannak bizonyos képességeim, amelyekre van piac.
- Úgy beszélsz, mint valami kapitalista.

- Nem hallottad? Győzött a kapitalizmus. A jó erőit eltaposta a profit és a kapzsiság. Most már akkor eszel McDonalds-os hamburgert és akkor mész a Euró Disneybe, amikor csak akarsz. Neked legalább nyugodt élet jutott egy gyönyörű házban. Dőlj hátra, és élvezd a nemes versenyt!

- Hipokrita! - szólt a nő.
- Inkább realista vagyok.
- Kiknek gyilkolsz?

Egykori ellenségeinknek, gondolta Lange. Aztán inkább így szólt:

- Ismered a szabályokat, Katrine. Csukd be a szemed!

*

Miközben Katrine aludt, Lange felkelt az ágyból, halkán felöltözött és kiment a házból. Kinyitotta a Peugeot csomagtartóját, kivette belőle Peter Malone laptopját, a kabátja alá dugta, és a zuhogó esőben visszament a házba Odabent tüzet rakott a kandallóban és elhelyezkedett a nappali kényelmes kanapéján. Kinyitotta a gépet, bekapcsolta és várta, hogy felálljon a rendszer. Carlo Casagrandével úgy egyeztek meg, hogy Lange egy zürichi széfbe viszi a számítógépet és minden mást, amit Malone-nál talált. Úgy gondolta, hogy amíg nála van, nyugodtan megnézheti a számítógép tartalmát.

Kinyitotta Malone dokumentumait, és végignézte az utolsó mentések dátumait. A riporter két dokumentumot hozott létre élete utolsó órájában. Az egyiknek a címe IZRAELI MERÉNYLŐ volt, a másiké BENJAMIN STERN-GYILKOSSÁG. Lange érezte, milyen könnyűek az ujjai. Odakint a La Manche fölött tomboló viharnek olyan hangja volt, mint egy elhaladó gyorsvonatnak.

Az első dokumentumot nyitotta ki előbb. Figyelemreméltó szöveg volt. Nem sokkal azelőtt, hogy Lange megérkezett hozzá, Malone egy olyan emberrel készített interjút, aki a saját állítása szerint az izraeli állam egyik gyilkosa volt. Lange nem kis szakmai elismeréssel olvasta a dokumentumot. Színes, változatos karrier állt az izraeli háta mögött: Fekete Szeptember, pár líbiai, egy iraki atomtudós. Abu Dzsihád...

Lange abbahagyta az olvasást, és kinézett a franciaablakon. Abu Dzsihád? Tényleg alig pár órával előtte járt Malone otthonában Abu Dzsihád gyilkosa? Lange nem hitt a véletlenekben. Úgy gondolta, a válasz a másik fájlban lesz. Megnyitotta azt is, és elkezdte olvasni.

Öt perccel később újra felemelte a tekintetét a képernyőről. Amit látott, a legrosszabb sejtelmeit is felülmúlta. Az az izraeli ügynök, aki annak idején csendben besétált Abu Dzsihád házába és higgadtan megölte, most Benjamin Stern professzor meggyilkolása ügyében nyomoz. Lange eltöprengett rajta, hogy vajon miért lehet fontos a professzor halála az izraeli titkosszolgálatnak. A válasz nyilvánvaló volt: valószínűleg azért, mert a prof is ügynök volt.

Lange dühös lett Carlo Casagradnéra. Ha elmondta volna, hogy Benjamin Stern az izraeli titkosszolgálatnak dolgozik, soha nem vállalja el a megbízást. Nyugtalanították az izraeliek, ők teljesen máshogy játszanak, mint nyugat-európai vagy amerikai kollégáik. Más környezetből érkeztek, és valahogy mintha minden döntésük felett ott lebegne a holokausz árnya. Kíméletlenül, szánsalom nélkül számolnak le ellenfeleikkel. Egyszer már üldözték Langét, egy Abu Dzsihád megbízásából elkövetett emberrablási akció után. Langénak csak úgy sikerült kicsúszni a karmaik közül, hogy radikális döntéssel minden bűntársát kivégezte.

Lange elgondolkozott rajta, hogy vajon Carlo Casagrande tisztában van-e azzal, hogy ez az ügynök beszállt a játszmába, és ha igen, akkor miért nem próbálta meg őt felbérelni ellene. Lehet, hogy Casagrande nem tudja, hogy találhatná meg az izraelit. A Malone számítógépén talált két dokumentumnak köszönhetően Lange most már tudta, hogyan akadhat az ügynök nyomára, és úgy döntött, nem fogja megvárni, amíg Casagrande megrendeli a férfi

meggyilkolását. Tudta, hogy most van egy nagyon halvány kis előnye, egy apró ablak, ami azonban gyorsan bezárulhat, ha nem cselekszik elég gyorsan.

A két fájl kimásolta egy lemezre, majd letörölte őket a merevlemezről. Ekkor lépett be a paplanba burkolózó Katrine, és leült a dívány másik végébe. Lange kikapcsolta a számítógépet.

- Azt ígérted, hogy főzöl nekem valami finomat - szólt a nő. - Éhen halok.
- El kell mennem Párizsba.
- Most?

Lange bólintott.

- Nem ér rá holnapig? A férfi megrázta a fejét.
- Mi olyan fontos Párizsban? Lange ismét kinézett az ablakon.
- Meg kell keresnem valakit.

*

Rasid Husszeini nem látszott profi terroristának. Kerek, húsos arca volt és a fáradtságtól véreres barna szeme. Gyűrött tweed zakójában és magas nyakú pulóverében úgy festett, mint egy doktorandusz hallgató, aki lassan egy évtizede képtelen befejezni a PhD dolgozatát. Ez nem is állt messze az igazságtól. Husszeini diákvízummal élt Franciaországban, bár alig volt ideje bejárni a Sorbonne-ra. Angolt tanított egy lerobbant muzulmán negyedben Párizs északi szélén, időnként elvállalt egy-egy fordítást, és néha írt pár lázongó publicisztikát valamelyik baloldali francia lapba. Eric Lange azonban tisztában volt vele, hogy honnan származik Husszeini jövedelme. Kevesen tudták, hogy az arab férfi a palesztin kormánytól kapja a fizetését. Rasid Husszeini - diák, fordító és újságíró - a PFSZ külföldi hírszerző szolgálatának európai operációs főnöke volt. Husszeini miatt kellett Langénak megtenni a párizsi kitérőt.

Lange a Rue de Tournonon levő lakásában hívta fel a palesztint. Egy órával később a Luxembourg negyed egyik kihalt sörözőjében találkoztak. Husszeini, a régimódi, világi palesztin nacionalista vörösbort ivott. Az alkoholtól beszédessé vált. A palesztin nép szenvedéseiről tartott előadást Langénak. Szinte szóról szóra ugyanazt ismételte el, amit első találkozásukkor Tuniszban húsz évvel ezelőtt, amikor ő és Abu Dzsihad megpróbálták beszervezni a palesztin ügy mellé a svájcit. A föld, az olajfák, az igazságtalanság és a megaláztatás.

- A zsidók a világ új náciái - magyarázta Husszeini. - A Nyugati-parton és Gázában egy az egyben másolják a Gestapo és az SS módszereit. Az izraeli miniszterelnök? Háborús bűnös! Nürnbergben a vádlottak padján lenne a helye.

Lange türelmesen várt, kavargatta a kávéját, és jó ritmusérzéssel bólogatott. Nem tehetett róla, sajnálta Husszeinit. Elhaladt fölötte a háború. Ezt a háborút kezdetben olyan emberek vívták, mint Rasid Husszeini, értelmiségiek, akik franciául olvasták Camus-t, és buta német csajokat kefélték a St. Tropez-i tengerparton. A régi harcosok azonban már kövérre híztak az európai és amerikai adományokon, miközben a gyerekek, Palesztina friss gyümölcssei és jövője, naponta robbantják fel magukat az izraeli sétálóutcákban és buszmegállókban.

Husszeini végül megadó gesztussal felemelte a kezét, mint valami öregember, aki tudja, hogy régen unja mindenki.

- Bocsáss meg Eric, de néha nem tudok uralkodni magamon. Tudom, hogy nem ezért jöttél. Mi a helyzet? Munkát keresel?

Lange előrehajolt, és így szólt:

- Azért jöttem, hogy megkérdezzem, volna-e kedved segíteni, megtalálni azt az embert, aki annak idején Tuniszban megölte a barátunkat.

Husszeini fáradt tekintetében hirtelen új fény gyulladt.

- Abu Dzsihad? Én ott voltam aznap este. Én értem be először a dolgozószobájába, miután az az izraeli állat elvégezte szörnyű munkáját. Még mindig emlékszem Abu Dzsihad gyerekeinek és feleségének sikoltozására. Ha tehetném, a pusztá kezemmel ölném meg azt az embert.

- Mit tudsz róla?

- A valódi neve Allon. Gabriel Allon. De rengeteg néven élt már. Festő-restaurátor a szakmája. Régi bajtársam, Tariq al-Hourani úgy tizenkét évvel ezelőtt bombát helyezett el a kocsijában Bécsben, és Allon felesége meg a kisfia felrobbantak. A gyerek meghalt. Azt nem tudjuk pontosan, hogy a feleséggel mi történt. Allon két éve állt bosszút Tariqon Manhattanben.

- Emlékszem - szólt Lange. - Az az Arafat-ügy.

Husszeini bólintott.

- Tudod most hol van?

- Nem, de szerintem tudom, hogy hova megy.

- Hova?

Lange megmondta a választ.

- Rómába? Róma elég nagy város, barátom. Ennél pontosabbat kéne tudnunk.

- Egy régi barátja halála ügyében nyomoz. Azért megy Rómába, hogy beszéljen egy

Alessio Rossi nevű nyomozóval. Ha Rossit követjük, az izraeli az ölünkbe hullik.

Husszeini egy kicsi, bőrkötéses jegyzetfüzetbe írta a nevet, majd felpillantott.

- Carabinieri? Polizia di Stato?

- Az utóbbi - felelte Lange. Husszeini a név után írta, hogy PS.

A palesztin kortyolt a borából, és egy hosszú percre csak nézte Lángét, mielőtt megszólalt volna. Lange tudta, hogy mi jár a palesztin fejében. Vajon honnan tudja Lange, hogy merre tart az izraeli hóhér? És miért akarja megölni? Lange úgy döntött, elébe megy a kérdéseknek.

- Engem keres. Személyes ügyben. Meg akarom ölni, ahogy te is. Ebből a szempontból közösek az érdekeink. Ha együttműködünk, elintézhethetjük úgy az ügyet, hogy mindenkinek kielégítő legyen.

Husszeini elmosolyodott.

- Mindig is nagyon hűvös és profi voltál Eric. Soha nem befolyásoltak az érzelmek. Szerettem volna veled dolgozni.

- Megvannak a forrásaid Rómában, hogy megszervezd egy rendőrtiszt megfigyelését?

- A pápát is megfigyeltethetném. Ha az izraeli Rómában lesz, megtaláljuk. De ennél többet nem tehetünk. A mozgalomnak nagyon nincs szüksége arra, hogy európai földön magánakciókat kezeljünk. - Kacsintott. - Tudod, felhagytunk a terrorizmussal. Ráadásul Európában vannak a legjobb barátaink.

- Elég, ha megtaláljátok - mondta Lange. - A többi én elintézem.

3. rész

Egy római panzió

16. Róma

Nehéz idők jártak az Abruzziban. A San Lorenzo negyedben a Termini-pályaudvar és a Santa Maria Maggiore templom között álló panzió mustársárga homlokzata olyan volt, mintha géppisztollyal sorozták volna meg, az előtérnek pedig macsakavizelet szaga volt. Lerobbant külseje ellenére az Abruzzi Pensione tökéletesen megfelelt Gabrielnek. A Polizia di Stato főkapitánysága alig egy rövid sétára volt, és a legtöbb római pansiónévcd ellentétben itt minden szobában volt telefonkészülék. A legfonotosabb azonban az volt, hogy a Crux Vera emberei valószínűleg itt keresnék utoljára.

Az éjszakai recepciós egy túlsúlyos, kerek vállú, tésztaképű ember volt. Gabriel Heindrich Siedler néven jelentkezett be, és rettenetes német akcentussal törte az olaszt. A recepciós álmatag tekintettel mérte végig, majd lassan beírta nevét és az útlevele számát a regiszterbe.

Gabriel átsétált a zsúfolt közös helyiségen, ahol épp két horvát tinédzser vívott vérre menő ping-pong csatát, majd halkán felment a mocskos lépcsőn, és odafönn magára zárta az ajtót. Belépett a fürdőszobába. A mosdóban a rozsdafoltok olyanok voltak, mint megannyi alvadt vérfolt. Gabriel megmosta az arcát, majd levette a cipőjét és ledőlt az ágyra. Megpróbálta becsukni a szemét, de nem tudta. Túl kimerült volt az alváshoz. Csak feküdt, és hallgatta a földszinti ping-pong meccs ütemes kopogását, miközben fejben újra végigélte az elmúlt huszonnégy órát.

Hajnal óta utazott. Nem repült egyenesen Londonból Rómába, mert akkor át kellett volna lépnie a vámon a Fiumicino repülőtéren, hanem Nizzába váltott jegyet. A reptéri Hertznel egy Renault várta, amit a cég régi barátja, Monsieur Henri bérelt ki úgy, hogy az autót soha ne lehessen hozzá, vagy az irodához kötni. Nizzából kocsival indult el Olaszország felé az A8-as autorouten. Monaco közelében megkereste a rádió az angol nyelvű Radio Riviéra adását, hogy meghallgassa az otthoni háborúról szóló híreket, és megtudta, hogy Peter Malonet lelőtték londoni otthonában.

Gabriel azonnal megállt a leállósávban, és az autó mellett sorra elszáguldó kocsik zajában a kormányt tiszta erejéből szorítva, zakatoló szívvel hallgatta végig a hírt. Mint valami sakk nagymester, fejben végigjátszotta a lehetséges lépéseket, és látta, hogy mindegyik katasztrófához vezet. Két órát töltött a riporter házában. Malone végig gondosan jegyzetelt. A londoni rendőrség bizonyosan megtalálta a jegyzeteit. A hírszerzéssel kapcsolatos adatok láttán bizonyosan kapcsolatba léptek az MI5-tel. Jó esély volt rá, hogy most már Európa összes rendőre és titkosszolgálat a Kard fedőnevű izraeli ügynököt keresi. Mit lehet tenni? Felhívni Shamront egy vészvonalon, megszervezni a szökést és megülni a tengerparton Netanjában, amíg el nem csitulnak a hullámok. Ez azonban azzal járna, hogy Benjamin gyilkosait sem keresheti tovább. Akik most már Malone gyilkosai is. Gabriel viasszorolt a forgalomba, és száguldani kezdett Olaszország felé. A határon az álmos határőr csak intett neki, hogy haladjon tovább.

Most pedig, miután végighajtott az Itáliai-félszigeten, itt feküdt ebben a savanyú szagú szobában az Abruzziban. Odalent a ping-pong meccs kisebbfajta Balkánkonfliktussá dagadt. A két fél izgatott kiabálása megtöltötte Gabriel szobáját. Peter Malone-ra gondolt és arra, hogy vajon ő okozta-e az újságíró halálát Vajon ő vezette el a gyilkosokat Malone-hoz, vagy már korábban halálra ítélték? Vajon ő a következő a listán? Ahogy lassan álomba merült, Malone hangját hallotta: *"Amint úgy gondolják, hogy fenyegetést jelent nem fognak tétovázni, megölik"*.

Holnap megkeresi Alessio Rossit. Aztán a lehető legrövidebb úton elhagyja Rómát.

*

Gabriel rosszul aludt, és a templomi harangok korán ébresztették. Ébredés után pislogva szoktatta a szemét az éles reggeli világossághoz. Lezuhanyzott,

megborotválkozott és tiszta ruhát vett, majd lement az étterembe reggelizni. A horvát tinédzserek eltűntek, a szállodában most csak két amerikai zarándok és egy zajos diákcsoport volt Barcelonából. Kicsit mindenki izgatottnak tűnt. Gabrielnek eszébe jutott, hogy szerda van, és ilyenkor a Szentatya köszönti a Szent Péter téren összegyűlt zarándokokat.

Gabriel kilenckor tért vissza a szobájába, és felhívta Alessio Rossi nyomozót. A telefonközpontos kapcsolta neki a nyomozó üzenetrögzítőjét.

- Heindrich Siedler vagyok - mondta rá Gabriel. - Információm van Felici és Manzini atya eltűnésével kapcsolatban. A Pensione Abruzziban vagyok elérhető.

Letette. És most? Nem volt mit tenni, várt és remélte, hogy a nyomozó visszahívja. A szobában nem volt televízió. Az éjjeliszekrényben volt egy bepített rádiókészülék, de le volt törve az állomáskereső gombja.

Egy órányi bénító unalom után újra tárcsázta a kapitányság számát. A telefonközpontos ezúttal is egyenesen Rossi üzenetrögzítőjét kapcsolta. Gabriel hagyott egy ifjabb üzenetet, az előzővel megegyező szöveggel, de ezúttal egy kis sürgetést is a hangjába csempészett.

Fél tizenkettőkor harmadszor is felhívta Rossit. Ezúttal a nyomozó egyik kollégájához kapcsolták, aki elmondta neki, hogy Rossi a városban dolgozik, és csak késő délután lesz újra az irodában. Gabriel nála is hagyott üzenetet, és aztán letette.

Úgy döntött, hogy késő délutánig mozdul egy kicsit. A Santa Maria Maggiore templom körüli kis utcákban ellenőrizte, hogy követik-e, de nem látta jelét. Aztán végigsétált a Via Napoleone Illon. A márciusi levegő friss volt és hűvös, enyhe fa füst illat szállt vele. Gabriel olaszos tésztát ebédelt egy kis étteremben nem messze a Piazza Vittorio Emanuele II-től. Ebéd után elsétált a Stazione Termini homlokzata előtt, majd a római kormányzati negyedben járkált, amíg rá nem bukkant a rendőr-főkapitányságra. Beült egy kávézóba az utca túloldalán, és az eszpresszóját kortyolgatva figyelte, ahogy a rendőrtisztek és titkárnők ki-bejárnak az épület bejáratán, s közben arra gondolt, hogy vajon Rossi köztük van-e?

Háromkor indult vissza a panzióba. Ahogy a Piazza di Repubbliká-n sétált át, az Università Romana felől egy mintegy ötszáz diákból álló csoport érkezett a térre. A menet élén egy borotvátalan fiú haladt, fején fehér kendővel. A fiú derekán papírból készített ál-dinamitrudak lógtak. A mögötte haladók egy szintén papírból készült koporsót vittek. Ahogy a közelébe értek, Gabriel látta, hogy olaszok, még az a srác is, aki öngyilkos merénylőnek öltözött. Ilyeneket kiabáltak: *"Szabadítsák fel Palesztinát!"* és *"Halál a zsidókra!"*

Egy fiatal, alig húszéves lány egy szórólapot nyomott Gabriel kezébe. A lapon látható kép az izraeli miniszterelnököt ábrázolta SS-egyenruhában, hitlerbajusszal, ahogy épp egy palesztin lány koponyáját roppantja össze csizmás sarkával. Gabriel kis labdává gyúrta a szórólapot, és eldobta.

Elhaladt egy virágáros mellett. Két carabinieri udvarolt lelkesen a virágáros lánynak. Egy pillanatra Gabrielre néztek, amikor elhaladt mellettük, és mindketten leplezetlen érdeklődéssel bámulták, mielőtt folytatták volna a széptevést. Valami miatt, ahogy ránéztek, Gabrielt hirtelen elöntötte a víz.

Ráérintően ballagott vissza a szállodába, s közben gondosan figyelte, hogy követik-e. Útközben elhaladt egy unatkozó motoros carabinieri mellett, aki a motorjáról nézte a szokásos római forgalmi káoszt, igen kevés érdeklődéssel az arcán. Gabriel láthatóan még a forgalomnál is kevésbé izgatta.

Gabriel az Abruzziban ott találta a spanyolokat, akik már visszatértek a pápanézősdiből, és most izgatottan tárgyalták az eseményeket. Gabriel annyit vett ki a gép- puskoropogás-szerű spanyol társalgásból, hogy az egyik lány, a túskehajú megérintette a Szentatya kezét.

Odafönt a szobájában újra tárcsázta Rossi számát.

- Pronto?
- Rossi felügyelő?
- Si.
- Heindrich Siedler vagyok. Már hívtam ma.
- Még mindig a Pensione Abruzziban van?
- Igen.
- Ne hívjon itt többet

Katt.

Leszállt az éj, és a sötétséggel együtt igazi mediterrán vihar érkezett a város fölé.

Gabriel a flaszttert verő záport hallgatva, fejben újra meg újra lejátszotta a telefonbeszélgetést:

"Még mindig a Pensione Abruzziban van?"

"Igen."

"Ne hívjon itt többet"

Az olasz detektív egyértelműen beszélni akar vele. Az is egyértelmű, hogy ezt nem a munkahelyi telefonján akarja megtenni. Gabriel nem tehetett mást, várnia kellett Rossi következő lépésére.

A telefon végül este kilenckor szólalt meg. Az éjszakai recepciós volt a hívó.

- Egy férfi keresi.
- Mi a neve?
- Nem mondta meg. Elküldjem?
- Ne. Egy perc és megyek.

Gabriel letette a kagylót, és kilépett a folyosóra, bezárva maga után az ajtót. Odalent az éjszakai recepciós a pultja mögött ült Gabriel ránézett, és felhúzta a vállát. A recepciós virsliszerű mutatóujjával a közös helyiségre mutatott. Gabriel odament, de csak a horvát ping-pongosokat találta odabent.

Visszament a recepcióhoz. Az olasz lemondóan legyintett, és fekete-fehér minivizora felé fordult. Gabriel felment a lépcsőn a szobájába. Kinyitotta az ajtót, és belépett. Láta az érkező ütést, a megvillanó fekete fémdarabot, ahogy ívesen száguld felé. Felemelte a kezét, hogy védje a fejét, de elkésett. A pisztoly markolata a koponyája alapjába csattant, a bal füle tövében.

Azonnal jelentkezett a kínzó fájdalom. Gabriel látása elhomályosult, a lába mintha megbénult volna, és érezte, ahogy lefelé zuhan. A támadója megfogta, és halkan a linóleummal borított padlóra fektette. Gabrielnek Malone figyelmeztetése jutott eszébe, mielőtt elvesztette volna az eszméletét: *"Amint úgy gondolják, hogy maga fenyegetést jelent, nem fognak tétovázni, megölik."*

Az utolsó hang, amit hallott, a ping-pong labda kopogása volt a földszintről.

*

Amikor felébredt, érezte, hogy ég az arca. A szemét kinyitva egy halogén lámpa égőjét látta, ami kevesebb, mint három centiről világított az arcába. Becsukta a szemét, és megpróbálta elfordítani a fejét, amire olyan fájdalom nyilalt a tarkójába, mintha másodszor is leütötték volna. Kíváncsi volt, vajon mennyi ideig volt eszméletlen. Arra elég volt az idő, hogy támadója mozgás- és beszédképtelenné tegye némi ragasztószalaggal, és arra is, hogy a nyakán megalvadjon a vér.

A lámpa olyan közel volt az arcához, hogy semmit sem látott a szobából. Úgy érezte, még mindig az Abruzziban van, és ezt a gyanúját a letről hallatszó szerb-horvát nyelvű kiabálás is megerősítette. A saját ágyán feküdt.

Megpróbált felülni. A fény peremén erre megjelent egy pisztolycső, ami a nyaka tövéhez nyomódott, és visszanyomta az ágyra. Aztán megjelent egy arc. A szem alatt mély karikák, az orcán többnapos borosta. A férfinak megmozdult a szája, de Gabriel csak némi késéssel hallotta meg a hangot.

- Alessio Rossi vagyok. Mi a fenét akar?

17 Róma

A motorinó-nak támaszkodó fiú a Via Gilbertin a város tizenéveseire annyira jellemző unott felsőbbségességgel nézett. Pedig Carlo Casagrande harmincéves biztonsági tisztje sem unott, sem tizenéves nem volt. A tisztet fiatalos külseje tette tökéletesen alkalmassá a jelenlegi feladatra; Alessio Rossi, a Polizia di Stato rendőrnagyának megfigyelésére. A biztonsági tiszt csupán annyit tudott Rossiról, amit feltétlenül tudnia kellett. Ez a felügyelő egy bajkeverő. Olyan dolgokba üti az orrát, amikbe nem kéne. A fiatalos külsejű tiszt minden váltása végén visszament a Vatikánba, hogy legépelje az ideje alatt történekekről szóló részletes jelentést. Az öreg tábornok minden nap ezeket a jelentéseket olvasta el először. Megkülönböztetett figyelmet szentelt az ügynek.

Rossi meglehetősen gyanúsan viselkedett az utóbbi időben. Az előző napon kétszer is - egyszer délelőtt, egyszer pedig késő délután - egy civil autóval elment a Via Gilbertire, ahol egy ideig parkolt. A megfigyelője jelentése szerint Rossi a Pensione Abruzzi-t nézte, mintha attól tartana, hogy a felesége az egyik szobában van valakivel. A

második látogatás után a biztonsági tiszt kapcsolatba lépett az egyik informátorral Rossi ügyosztályáról, egy fiatal telefonközpontos lánnyal. A tiszt megtudta a lánytól, hogy Rossi több telefonhívást is kapott az Abruzzi egyik vendégétől, aki egy lezárt ügyről akart vele beszélni. A hívó neve? Siedler, válaszolta az informátor. Heinrich Siedler.

A biztonsági szolgálat munkatársának támadt egy ötlete. Felállt a motorino-ról, és besétált a panzióba. Az éjszakai recepciós felnézett a kezében tartott pornómagazinnál.

- Lakik egy Heindrich Siedler a szállodában?

A recepciós vállat vont. A tiszt két bankjegyet tett a pultra és figyelte, ahogy eltűnnek az éjszakai recepciós izzadt markában.

- Igen, azt hiszem van egy Siedler nevű ember. Lássuk csak. - A férfi feltűnő mozdulattal elővett a regisztert, és úgy tett, mintha elmélyülten tanulmányozná. - Á igen. Siedler.

A vatikáni rendőr elővett egy fényképet a bőrdzsekije zsebéből, és a pultra tette. A recepciós közönyösen felmordult, de az újabb bankjegy láttán felderült az arca

- Igen, ez ő. Siedler.

A tiszt felvette a fényképet.

- Melyik szoba?

*

A lakás a Via Pincianán természetesen túl nagy volt egy magányos öregembernek: boltíves mennyezetek, tágas nappali, széles terasz a Villa Borghesére nyíló kilátással. Azokon az estéken amikor Carlo Casagrandét a felesége és a lánya emléke kínozza, akkorának érezte alakást, mint a bazilikát. Egyszerű carabinieri tábornokként természetesen soha nem is álmodhatott volna egy ilyen lakásról, de mivel az épület a Vatikán tulajdonában állt, Casagrande egy fillért sem fizetett érte. Nem érzett büntudatot, amiért jól él a hívők adományaiból. A lakás nem csak lakóhelyként szolgált neki, hanem az irodája is itt volt. Ennek eredményeképp bizonyos biztonsági intézkedéseket is meg kellett hoznia. Állandóan az ajtajánál posztolt egy vatikáni biztonsági ember, egy másik pedig a Via Pincianán parkoló autóban ült. A vatikáni biztonsági szolgálat technikusai hetente átfésülték a lakást, poloskák után kutatva.

Casagrande az első csöngetésre felkapta a telefont, és azonnal felismerte a Rossi megfigyelésére beosztott embere hangját. Egy szó nélkül hallgatta végig a tiszt jelentését, majd véget vetett a beszélgetésnek és tárcsázott egy másik számot.

- Bartoletti keresem. Sürgős.

- Sajnos az igazgató úr házon kívül van.

- Carlo Casagrande vagyok. Kerítse elő.

- Igenis, Casagrande tábornok. Kérem tartsa.

Egy perccel később Bartoletti vette fel a telefont. Casagrande nem vesztegette az időt udvariaskodással.

- Tudomásunkra jutott, hogy a pápai merénylő a San Lorenzo negyedben, a Pensione Abruzzi huszonkettes szobijában tartózkodik. Úgy tudjuk, fegyvere van, veszélyes.

Bartoletti letette a telefont. Casagrande rágyújtott egy cigarettára, és megkezdte a várakozást.

*

Párizsban Eric Lange a füléhez emelte a mobiltelefonját. Rasid Husszeini így szólt a vonal túlsó végén:

- Azt hiszem, megtaláltuk az emberedet.

- Hol van?

- Az olasz nyomozód egész nap furcsán viselkedett. Pár perce ment be egy Abruzzi nevű panzióba, ami egy hihetetlen szar hely, a vasútállomástól nem messze.

- Melyik utcában?

- A Via Gilbertin.

Lange az órájára nézett. Ma este már semmiképpen sem juthatott el Rómába. Leghamarabb kora reggel indulhatott.

- Folytassátok a megfigyelést - mondta. - Hívj, ha változás van.

- Rendben.

Lange ezután azonnal felhívta az Air France-ot, és foglaltatott magának egy jegyet Rómába másnap reggel negyed nyolcra.

18 Róma

Rossi Gabriel homlokához nyomta a pisztolyt, és letépte a ragasztószalagot a szájáról.

- Ki maga?

Mivel nem kapott választ, a rendőr keményen Gabriel homlokának nyomta a pisztoly csövét.

- Benjamin Stern barátja vagyok.

- Jézusom! Akkor már értem, miért keresi mindenki.

- Ki?

- Mindenki! Polizia di Stato. A Carabinieri. Még a SISDE is beszállt.

A pisztolyt szilárdan a helyén tartva, Rossi kivett a zsebéből egy faxolt papírt, és Gabriel szeme elé tartotta. Gabriel, bár alig látott az éles fényben, ki tudta venni, hogy mi van a papíron. Egy szemcsés, és láthatóan tele- objektívvel készült fotó volt - saját magáról. Jobban megnézte a fényképen viseltruháit és meglátta Ehud Landau ruházatát. Kutatni kezdett az emlékezetében. München... az Olimpiai Falu... Weiss biztosan oda is követte.

A fénykép, mint egy színházi függöny felemelkedett, és Gabriel újra azon kapta magát, hogy Alessio Rossi arcába bámul. A nyomozó izzadtságtól és cigarettától bűzlött. Az inggallérja nedves volt és mocskos. Gabriel sokszor látott már üldözött embereket. Rossi a szakadék szélén táncolt.

- Ezta fényképet minden rendőrségre elküldték Róma kétszáz kilométeres környékén. A vatikáni biztonsági szolgálat szerint maga meg akarja gyilkolni a pápát.

- Ez nem igaz.

Az olasz leeresztette a fegyverét. A pont, ahol Gabriel homlokának nyomta a csövet, még percekig sajgott. Rossi a fal felé fordította a fényt, és a pisztolyt tartó jobb kezét simán leengedte a combja mellé.

- Honnan tudta a nevemet?

Gabriel a valóságnak megfelelően válaszolt.

- Malone-t is megölték - mondta Rossi. - És maga a következő, barátom. Amint megtalálják, megölik.

- Kik?

- Fogadja meg a tanácsomat Herr Siedler, vagy akárhogy is hívják! Azonnal tűnjön el az országból! Ha lehet, még ma este.

- Nem megyek, amíg el nem mondja, amit tudnom kell. Az olasz oldalra biccentette a fejét.

- Ön nem szabhat feltételeket. Azért jöttem ide, hogy megmentsem az életét. Az már nem izgat, hogy érdekli-e vagy sem.

- Tudnom kell, amit maga tud.

- Nem. El kell mennie Olaszországból.

- Benjamin Stern a barátom volt - mondta Gabriel. - Segítenie kell.

Rossi egy percig égő tekintettel nézte, majd felállt és kiment a fürdőszobába. Gabriel hallotta, ahogy víz csurog a mosdókagylóba. Rossi egy nedves törölközővel a kezében tért vissza. Az oldalára fordította Gabrielt, elvágta a csuklóját tartó ragasztószalagot, és odaadta neki a nedves törölközőt. Gabriel letörölte magáról az alvadt vért, miközben Rossi az ablakhoz sétált, és résnyire elhúzta a függönyt.

- Kinek dolgozik? - kérdezte, miközben az utcát figyelte

- A jelen körülmények között azt hiszem, jobb, ha ezt nem mondom meg.

- Jézusom - mormolta Rossi. - Mibe keveredtem.

A nyomozó egy széket húzott az ablakhoz, és még egy pillantást vetett az utcára. Aztán lekapcsolta a villanyt és mindent elmondott Gabrielnek.

*

Monsignor Cesare Felici, egy idős, régen nyugdíjba vonult pap egy júniusi estén eltűnt a San Giovanni Kollégiumban levő szobájából. Mikor a monsignor másnap estig sem került elő, a kollégái úgy döntöttek, hogy ideje értesíteni a rendőrséget. Mivel a kollégium a Vatikán határain kívül fekszik, ezért az olasz hatóságok vizsgálgódtak. Alessio Rossi, a Polizia di Stato nyomozója kapta meg az ügyet, és ő aznap kora este el is ment akollégiumhoz.

Rossinak már volt tapasztalata az egyházzal kapcsolatos ügyekben, és járt már papok

lakószobáiban. Monsignor Felici szobája azonban még őt is meglepte puritánságával. Semmilyen személyes irat, napló, családi, vagy baráti levél nem volt a szobában. A szoba összes személyes tárgya két kopott reverenda, egy pár cipő, meg néhány alsónemű és zokni volt. Ezen kívül egy fényesre kopott rózsafüzért és egy vezeklőláncot talált.

Rossi vagy húsz embert kihallgatott aznap este. Mindenki hasonló történetet mesélt el. Az etűnése napján az öreg monsignor elindult szokásos délutáni sétájára a kertben, mielőtt a kápolnába ment volna imádkozni. Amikor Felici atya nem jelent meg a vacsoránál, a seminaristák és a papok mind azt gondolták, hogy a monsignor fáradt, vagy nincs jól. Másnap estig senki nem nyitott be a szobájába.

A kollégium vezetője adott Rossinak egy egészen friss fényképet a monsignorról, valamint lediktálta neki az idős pap vázlatos életrajzát is. Felici nem lelkipásztori munkát végzett. Gyakorlatilag egész életében a Vatikánban dolgozott a kúria funkcionáriusaként. A rektor azt mondta, hogy a pályája végén a Szentek Ügyeinek Kongregációjában dolgozott, de már vagy húsz éve nyugdíjba vonult.

Nem tudott meg túl sokat, de Rossi kevesebb adattal is indult már el. Másnap reggel betáplálta a kapitányság adatbázisába az eltűnt pap adatait, és Olaszország összes kapitányáságára elküldte a fotóját. Ezután végignézte az adatbázist, hasonló körülmények között eltűnt papokat keresve. Sem megérzése, sem elmélete nem volt, csak meg akart győződni róla, hogy nem valami örült szaladgál körbe az országban, papokat gyilkolva.

A számítógép képernyőjén megjelenő válasz megdöbbsentette Rossit. Két nappal Felici atya eltűnése előtt egy másik pap, a torinói monsignor Manzini is eltűnt. Mint Felici, Manzini is a Vatikánból vonult nyugalomba Utolsó munkahelye a Katolikus Oktatás Kongregációja volt. Egy egyházi nyugdíjasotthonban lakott, és Felicihez hasonlóan ő is nyom nélkül tűnt el. Vajon van kapcsolat a két eset között? Lehet, hogy a két öreg ismerte egymást, vagy akár együtt is dolgozott? Rossi úgy gondolta, hogy a válaszokat a Vatikánban találhatja meg. Felkereste a vatikáni biztonsági szolgálatot, és kikérte a két eltűnt pap személyzeti aktáját. A Vatikán nemet mondott Rossi kérésére. A személyi akták helyett egy levelet kapott, amelyben megírták neki a két pap életrajzát. Az irat szerint mindkét pap számos alacsony szintű beosztásban dolgozott, és unalmasabbnál unalmasabb munkáik voltak. A semmitmondó választól elkeseredett Rossi feltett még egy kérdést. Ismerték egymást? Lehet, hogy összefutottak párszor, jött a válasz, de soha nem dolgoztak együtt.

Rossi egészen biztos volt benne, hogy az egyház el akar rejteni előle valamit. Úgy döntött, hogy megkerüli a biztonsági szolgálatot, és más úton szerzi meg az aktákat. Rossi feleségének egyik testvére pap volt, és a Vatikánban dolgozott Rossi addig nyaggatta sógorát, amíg az vonakodva beleegyezett, hogy segít. Egy héttel később a két teljes személyzeti akta másolata ott volt Rossi kezében.

- És ismerték egymást?
- Feltehetően igen. Egy hivatalban dolgoztak a háború alatt. Az államminiszterségen.
- Melyik osztályon?
- A német kapcsolatok osztályán.

*

Rossi újra kinézett az utcára, mielőtt folytatta volna Úgy egy héttel később érkezett egy válasz az eltűnt egyházi személyekkel kapcsolatos kérdésére, amit a nyomozás elején küldött szét az országban. Bár nem illett tökéletesen a Rossi által megadott kritériumoknak, a helyi rendőrség mégis úgy döntött, hogy továbbítja Rossinak a jelentést. Tolmezzóban, az osztrák határ közelében eltűnt egy idősebb özvegyasszony. A helyi hatóságok feladták a keresést, az asszonyt halottnak nyilvánították. Hogy miért küldték el Rossinak a jelentést? Mert az asszony tíz éven át apáca volt, amíg 1947-ben ki nem lépett a rendjéből, hogy férjhez menjen.

Rossi úgy döntött, hogy ideje a feletteseit is bevonni az ügybe. Leírta az eddig feltárt tényeket, a jelentést átadta az ügyosztálya vezetőjének és engedélyt kért tőle, hogy további információkat kérjen a vatikáni hatóságoktól a két eltűnt pappal kapcsolatban. A főnöke megtagadta az engedélyt. Az egykori apácának volt egy lánya, aki Franciaországban, a Cannes fölötti hegyekben, egy Le Rouret nevű kisvárosban élt. Rossi engedélyt kért, hogy Franciaországba utazhasson, amit szintén megtagadtak tőle. Megüzenték neki fentről, hogy az eltűnések esetek között nincs összefüggés, és semmit sem fog találni a Vatikán falain belül.

- Ki üzenteezt?

- Az öreg személyesen - válaszolta Rossi. - Carlo Casagrande.

- Casagrande? Honnan ismerős nekem ez a név?

- Carlo Casagrande tábornok a L'arma dei Carabinieri antiterrorista osztagának vezetője volt a hetvenes és nyolcvanas években. Ő volt az, aki szétverte a Vörös Brigádokat, és újra biztonságossá tette Olaszországot. Ezért ő tulajdonképpen nemzeti hős. Most a vatikáni biztonsági szolgálatnál dolgozik, de továbbra is istenként tiszteli mindenki a biztonsági és hírszerző szakmában. Ha Casagrande beszél, arra mindenki odafigyel. Tévedhetetlen. Ha Casagrande azt akarja, hogy egy ügyet lezárjanak, akkor az az ügy le lesz zárva.

- És ki áll a gyilkosságok mögött?

A nyomozó vállat vont.

- A Vatikánnal van dolgunk, barátom. Bárki is az, a Vatikán nem akarja, hogy nyomozzanak az ügyben. Mindenki tartja a száját, Casagrande pedig arra használja a befolyását, hogy visszafogja az olasz rendőrséget az ügygyei kapcsolatban.

- Az apáca, aki eltűnt Tolmezzóban. Mi volt a neve?

- Regina Carcassi. Keresse meg Regina nővért és Martin Luthert, és megtudja, hogy igazából mi történt a zárdában.

- És a zárda, ahol a háború alatt apáca volt?

- Fent volt északon, úgy tudom. - Rossi egy percig kutatott az emlékezetében. - Igen! Megvan. A Szent Szív zárda. A Garda-tó mellett van, egy Brenzone nevű kisvárosban. Szép hely.

Ekkor Rossi meglátott valamit az utcán. Előrehajolt, egy kicsit elhúzta a függönyt, és kibámult az ablakon. Aztán talpraugrott, és karonragadta Gabrielt.

- Jöjjön velem. Most!

*

Az első két rendőrtiszt már be is lépett a panzió bejáratán: két civil ruhás Polizia di Stato nyomozó követte őket, vagy féltucat géppisztolyos carabinieri társaságában. Rossi átvezette Gabrielt a közös helyiségen, majd végig egy rövid folyosón egy fémajtóhoz, amely egy sötét belső udvarra nyílt. Gabriel hallotta, ahogy a rendőrök feltrappolnak a lépcsőn a szobája felé. Az első hullámot sikerült kikerülniük. Bizonyára még sokan követték őket.

Az udvar túloldalán egy átjárót találtak, ami a Via Gilbertivel párhuzamos utcára nyílt. Rossi megragadta Gabriel alkarját, és arrafelé húzta. Gabriel hallotta, ahogy a hátuk mögött, a panzió második emeletén a carabinieri-k berúgják a szobája ajtaját.

Rossi megtorpant, ahogy megpillantott két géppisztolyos carabinieri-t az átjáróban. Gabriel meglökte a rendőrt, és újra mozgásba lendültek. A carabinieri-k elérték az udvart, és a fegyverüket a vállukhoz emelve megálltak. Gabriel látta, hogy hiába adnák meg magukat. Azonnal a földre vetette magát. Keményen mellkasra érkezett, és az első lövések a feje fölött értek a falba. Rossi nem volt elég gyors. Az egyik lövés a vállát érte, és a nyomozó a földre zuhant.

Berettája kiesett a kezéből, és alig egy méterrel állt meg Gabrieltől, aki azonnal értenyült és magához vette. Tétovázás nélkül felkönyökölt és tüzet nyitott. A két csendőr egymás után összerogyott.

Gabriel Rossihoz lépett. A vállából vastagon csurgott a vér.

- Maga meg hol tanult meg löni?

- Tud járni?

- Segítsen felállni.

Gabriel talpra állította Rossit, átkarolta az olasz derekát, és az átjáró felé támogatta. Ahogy elhaladtak a két halott carabinieri mellett, Gabriel kiabálást hallott a háta mögül. Elengedte Rossit és felvette az egyik géppisztolyt, féltérdre ereszkedett, és sorozatokkal árasztotta el a pensione falát. Üvöltést hallott, és látta, ahogy valaki fedezékbe ugrik.

Gabriel felkapott egy tartalék tárat, és gyorsan belenyomta a fegyverbe, majd az övébe tűzte Rossi kilencmilliméteres Berettáját. Aztán újra átkarolta Rossit, és átrángatta az átjárón. Ahogy az utcához közeledtek, rohanva megjelent előttük két újabb carabinieri. Gabriel reflexből tüzelt. A két csendőr elzuhan.

Ahogy kiértek a járdára, Gabriel tétovázni kezdett. Balról egy autó száguldott feléjük vijjogó szirénával, jobbról négy csendőr futott feléjük. Az utca túloldalán egy trattoria bejárata látszott.

Ahogy Gabriel előrelépett, a hátuk mögött levő átjáróból lövések hallatszottak. Gabriel balra, a fal fedezékébe vetette magát, és Rossit is megpróbálta maga után húzni, de a rendőrt két lövés érte a hátán. Az olasz megmerevedett, és a karját kitárva, fejét hátravetve állt, miközben kapott még két golyót a hasa jobb oldalába.

Gabriel látta, hogy már nem segíthet rajta. Átrohant az utcán, és berobbant az étterembe. Ahogy váratlanul, géppisztollyal a kezében megjelent, azonnal hatalmas pánik támadt. Így kiáltott olaszul:

- Terroristák! Terroristák! Mindenki kifelé! A helyiségben minden ember egyszerre állt fel és indult futva az ajtó felé. Ahogy Gabriel a hátsó bejárat felé szaladt, hallotta, ahogy a kétségbeesett csendőrök kiáltozva próbálják meg eloszlatni az ajtón kifelé tolakodó tömeget.

Gabriel végigrohant a konyhán, elhaladt néhány döbrent szakács és pincér mellett, majd egy rúgással kinyitotta a hátsó ajtót. Egy keskeny, kevesebb, mint másfél méter széles, büdös és sötét átjáróban találta magát. Bevágta maga mögött az ajtót, és futott tovább. Pár másodperc múlva, a háta mögött újra kivágódott az ajtó. Gabriel megfordult, és géppisztolytűzzel árasztotta el a keskeny kis átjárót. Az ajtó villámgyorsan bevágódott.

A sikátor széles sugárúthoz vezetett. Jobbra a Santa' Maria Maggiore templom homlokzata tornyosult, balra a Piazza Vittorio Emanuele terült el. Gabriel a sikátorban eldobta a fegyvert, és a forgalomban átszaladt az út túloldalára. A városrész csak úgy zengett a rengeteg szirénától.

Egy sor keskeny kis utcán át eljutott egy másik sugárútra, a Via Merulanára, és a Colosseumot körülölelő jókora parkban találta magát. Bevetette magát a sötét gyalogösvények labirintusába. A parkot már járták a carabinieri, akik zseblámpájuknak köszönhetően messziről láthatóak és könnyen elkerülhetőek voltak.

Gabriel tíz perccel később ért a folyópartra. Talált a rakparton egy nyilvános telefonfülkét, és feltárcsázott egy számot, amit addig még soha nem kellett használnia. A hívást az első csörgés után fogadta egy fiatal, kellemes női hang. A nő héberül beszélt. Gabriel úgy érezte, még életében nem hallott ilyen szép hangot. A kagylóba mondott egy kódolt mondatot, majd egy hosszú számsort. Eltelt pár másodperc, mialatt a lány beütötte a számokat egy számítógépbe.

Aztán így szólt:

- Mi a gond?
- Bajban vagyok. Be kellene vinni.
- Megsérült?
- Nem súlyosan.
- A jelenlegi pozíciója biztonságos?

Egy rövid ideig még igen.

- Hívjon újra tíz perc múlva. Addig maradjon mozgásban.

19 Róma

A Via Gilberti kéken villogott az autók tetején villogó sok rendőrségi megkülönböztető jelzéstől. Achille Bartoletti kilépett a Pensione Abruzzi-ból, és a nagy kavarodásban észrevette Carlo Casagrande autóját. A titokszolga határozott léptekkel a tábornok autójához sétált, és beszállt a hátsó ülésre.

- Emberünk kivételesen jól bánik a fegyverrel, tábornok. Remélem, soha nem kerül a Szentatya közelébe.

- Hány halott van?
- Négy csendőr meghalt, hat megsebesült.
- Úristen - mormolta Casagrande.

- És van még egy áldozat. A Polizia di Stato egyik nyomozója, Alessio Rossi. Valószínűleg együtt volt a merénylővel, amikor az embereink behatoltak az épületbe. Valami miatt Rossi megpróbált a terroristával menekülni.

Casagrande meglepetést színlelt. Bartoletti következő kérdésének tónusa elárulta, hogy nem találja annyira meggyőzőnek régi főnöke előadását.

- Mindent elmondott nekem az üggyel kapcsolatban, tábornok úr?

Casagrande egyenesen Bartoletti kérdő tekintetű szemébe nézett, és lassan megrázta a fejét.

- Mindent elmondtam, amit tudok, Achille.
- Értem.

Casagrande gyorsan megpróbált témát váltani.

Milyen állapotban van Rossi?

- Ő is meghalt, sajnos.
- Az izraeli lőtte le?
- Nem. A jelek szerint a carabinieri.
- Van még valami a szobában?
- Egy öltözet ruha. Iratok, okmányok nincsenek. Ügyes emberrel állunk szemben.

Casagrande felnézett a panzió nyitott második emeleti ablakára. Reménykedett, hogy az ügyet sikerül gyorsan lerendezni. Most ezt a helyzetet kell kihasználnia.

- A ma este történtek alapján egyértelműen kijelenthetjük, hogy ez az ember szakmabeli.

- Tökéletesen igaza van, tábornok úr.
- Ami Rossit illeti, nem kizárt, hogy ő is benne volt valahogy az összeesküvésben.
- Talán - szólt Bartoletti, nem túl nagy meggyőződéssel a hangjában.
- Bármilyen történik is, az izraeli nem hagyhatja el Rómát
- Száz emberünk keresi már most is. Nem marad túl sokáig Rómában. Az első adandó alkalommal el fogja hagyni a várost. Azt tanácsolom, hogy zárassa le a várost. Állítson őrköt minden pályaudvarra és buszpályaudvarra.

Bartoletti arckifejezése egyértelműen elárulta, hogy nem örül annak, hogy megmagyarázzák neki, hogyan kell egy szökésben levő embert keresni.

- Ennek az ügynek ezek után már nem sok köze van a Vatikánhoz, Casagrande tábornok. Végül is olasz rendőrök vére folyt olasz földre. Az általunk megfelelőnek ítélt módszerekkel folytatjuk a keresést, és természetesen mindenről tájékoztatjuk a vatikáni biztonsági szolgálatot.

A diák tanára ellen fordult, gondolta Casagrande. Tudta, hogy minden ilyen jellegű kapcsolatban szükségképpen eljön ez a pont.

- Természetesen, Achille - mondta behódolóan. - Nem akartam tiszteletlen lenni.
- Nem vettem annak, tábornok. A magam részéről kíváncsi vagyok, hogy mit keresett Rossi felügyelő a feltételezett terrorista szobájában. Szerintem ön is.

Bartoletti a válasza sem várva kiszállt a kocsiból, és gyorsan elsétált. Casagrande sofőrje a visszapillantón át főnökére nézett.

- Vissza a Via Pincianára, tábornok úr?

Casagrande megrázta a fejét.

- Il Vaticano.

*

A Fórum közelében egy szuvenirboltban Gabriel vett egy sötétkék kapucnis pulóvert, amelynek nagy, színes betűkkel a *Viva Roma!* felirat díszelgett a mellén. Egy nyilvános WC-ben levette az ingét, és a szemeteskosárba gyömöszölte. Csak ekkor vette észre, hogy a jobb hóna alatt súrolta egy golyó, véres csíkot hagyva maga után. Egy darab WC-papírral letörölte a vért, majd óvatosan felvette az új pulóvert. Rossi Berettája még mindig a nadrágjában volt. Kilépett a toalettből, és észak felé indult a Piazza Navonára.

Másodszor is betelefonált a vészvonalra. Az előző nő vette fel a telefont és arra kérte, hogy menjen el a Santa Maria della Pacéhez. Odabent, a gyóntatószék közelében egy barna kabátos férfi fogja várni, kezében a *L'Osservatore Romano* egy példányával. Ő fogja megmondani, hogy mit kell tennie.

Gabrielnek mostantól fogva főleg a megmentőire kellett figyelnie. Biztosan meg kellett győződnie róla, hogy nem hoz bajt rájuk. Ahogy a Centro Stornico szűk kis utcáit és átjáróit járta, igyekezett minél jobban elvegyülni a turisták között, és távolmaradni a szélesebb, tágasabb utcáktól, terektől. A távolban még mindig hallotta a szirénázást, de elég biztos volt benne, hogy már nem követik.

A Piazza Navonán a carabinieri-k párokban járőröztek. Gabriel a fejére húzta a pulóvere kapucniját és beállt egy csoportba. Egy klasszikus gitáron játszó utcazenészt figyeltek a szökőkút mellett. Felnézve látta, hogy a tér északi felén egyetlen rendőr sincs. Megfordult, átsétált a téren és besétált a szűk kis utcába, ami a templomhoz vezetett. A templom lépcsőjén egy koldus ütemesen ingatta a felsőtestét. Gabriel ellépett mellette, és bement.

Vastag tömjénszag fogadta. Velence jutott az eszébe. A San Zaccaria nyugalma, csendje. Alig két hete még egy kiegyensúlyozott, csendes, nyugodt restaurátor volt, aki Olaszország egyik legfontosabb festményét javította. Most Róma összes rendőre rá

vadászott. Eltöprengett rajta, hogy vajon visszatérhet-e valaha régi életéhez.

Megállt a szenteltvíztartó mellett, majd meggondolta és elindult befelé, az oltár felé. Az egyik mécsesekkel megrakott állvány előtt egy idős nő imádkozott. A gyóntatószékek bejáratával szemben ült a barna kabátos férfi. Mellette a padon ott hevert a L'osservatore Romano egy félbehajtott példánya. Gabriel mellé ült.

- Vérzik - szólt a kabátos férfi. Gabriel lenézett és látta, hogy a pulóvere ujját tényleg átáztatta a vér. - Nincs szükség orvosra?

- Nem komoly. Menjünk.

- Nem velem. Én csak az üzenetet adom át.

- Hova megyek?

- A templom előtt lesz egy ezüstszínű BMW motor. A vezetője bordó sisakot visel.

Gabriel lassan kísértált a templomból. A mondott helyen meglátta a motorbiciklit. Ahogy odaért a géphez, a kormány mögött ülő alak megnyomta az indítógombot, és életre keltette a motort. Gabriel átvette a lábát a motoron, felült és átkarolta a vezető derekát. A motor besorolt a forgalomba, és a folyó irányába indult.

Gabriel elég hamar rájött, hogy a motort vezető ügynök nő. A széles csípő, a keskeny derék és a vékony, farmernadrágba bújtatott lábak hamar elárulták, nem beszélve a sisak alól kilógó göndör, jázmin illatú hajról. Gabriel biztos volt benne, hogy már érezte ezt az illatot.

A Lungotevere mellett haladtak végig. Jobb oldalon látta a Szent Péter bazilika kupoláját, ahogy a Vatikándomb fölé magasodik. A hídon áthaladtukban a sötét vízbe hajította Alessio Rossi Berettáját.

Felmentek a Janiculum-dombra. A Piazza Ceresin ráfordultak az egyik szűk utcába, mely tele volt fenyőfákkal és kicsi lakóházakkal. A motor egy lakásokra osztott régi palazzo előtt lassított. A nő lekapcsolta a motort, és hang nélkül gurult be egy sötét kapun, majd megállt a sötét udvarban.

Gabriel leszállt, követte a nőt a lépcsőházba, két fordulót mentek felfelé. Az emeletre érve, a rejtélyes nő kinyitott egy ajtót és behúzta Gabrielt a lakásba. A sötét előszobában lehúzta a bőrdzsekije cipzárját, és levette a sisakját, majd kirázta a haját és felkapcsolta a villanyt.

- Te vagy az? - szólt Gabriel tegezve a nőt.

A lány elmosolyodott. Chiara volt az, a velencei rabbi lánya.

*

Aznap este másodszor szólalt meg halkan Eric Lange mobiltelefonja a párizsi hotelszoba éjjeliszekrényén. Lange felemelte, és egy hang nélkül végighallgatta Rasid Husszeini beszámolóját a Pensione Abruzzi-ban történt tűzharcról. Szóval Carlo Casagrande tudott Allonról, és egy csapat inkompetens olasz zsarut küldött a nyakára, hogy végezzék el azt a munkát, amit egyetlen jól képzett ember is el tudott volna intézni egy pisztollyal. Ez az esemény szinte teljesen kizárta, hogy Lange maga végezzen Gabriellel.

- Most mihez kezdesz? - kérdezte Lange.

- Az embereim a teljes olasz rendőrséggel együtt próbálják megtalálni. Nem nagyon van rá garancia, hogy sikerül. Az izraeliek elég hatékonyak az embereik kimenekítésében.

- Azok - mondta Lange. - Úgy képelem, hogy az izraeli titkosszolgálat római irodáján ma este mindenki keményen dolgozik. Jó nagy krízist kaptak a nyakukba

- Biztosan így van.

- Sikerült azonosítani valamelyiküket Rómában?

- Két vagy három emberben biztosak vagyunk - felelte Husszeini.

- Lehet, hogy érdemes volna követni őket. Kis szerencsével egyenesen a célhoz vezethetnek.

- Olyan vagy, mint Abu Dzsihád. Ő is ilyen kristálytisztán gondolkodott.

- Reggel Rómába megyek.

- Mondd meg, hogy melyik járattal, és kiküldök érted egy embert.

*

Gabriel sokáig állt a forró zuhany alatt Alaposan megmosta a sebét, és kimosta a vért a hajából. Amikor a dereka körül egy fehér fürdőlepedővel kilépett a fürdőszobából, Chiara már várta. Óvatosan megtisztította, és bekötözte a sebét. Végül adott neki egy antibiotikum injekciót és két sárga kapszulát.

- Ez micsoda?

- A fájdalom ellen. Vedd be őket. Jobban fogsz aludni. Gabriel egy nagy korty ásványvízzel lenyelte a kapszulákat.

- Raktam tiszta ruhát az ágyra. Nem vagy éhes? Gabriel megrázta a fejét, és elindult a hálósobába átöltözni. Hirtelen megbicsaklott alatta a térde. Menekülés közben az adrenalinak köszönhetően nem érezte a fájdalmat. Most olyan érzés volt, mintha kést szúrtak volna az oldalába.

Chiara egy kék melegítőt hagyott az ágyon. Gabriel óvatosan felvette. A ruha eredeti tulajdonosa valószínűleg jónéhány centiméterrel magasabb volt Gabrielnél, akinek a nadrág szárát és a felső ujját is fel kellett túrnie. A hálóból kilépve a TV előtt találta a lányt, aki épp a híreket nézte.

- Reggel majd hozok rendes ruhákat.

- Hány halott van?

- Öt - felelte Chiara. - És még több sérült.

Öt halott... Gabriel becsukta a szemét, és leküzdötte a hányingert. Oldalába belenyilallott a fájdalom. Chiara, megérezve a férfi sokkját, az arcára tette a kezét.

- Magas lázad van - mondta. - Aludnod kellene.

- Nehezen alszom ilyenkor.

- Értem. Azt hiszem. Kérsz egy pohár bort?

- A fájdalomcsillapítókhoz?

- Talán segíteni fog.

- Jó, egy keveset.

A nő kiment a konyhába. Gabriel a képernyő felé emelte a távirányítót, mire a készülék elhallgatott és elsötétült. Chiara visszatért, és egy poharat nyomott a kezébe.

- Te nem iszol?

A lány megrázta a fejét.

- Most én vigyázok rád.

Gabriel ivott egy kis kortyot.

- A neved tényleg Chiara Zolli?

Chiara bólintott.

- És tényleg a rabbi lánya vagy?

- Igen.

- És hol van az állomáshelyed?

- Hivatalosan Rómában, de elég sokat utazom.

- Milyen feladatokat szoktál kapni?

- Ó tudod... Mindenfélét.

- És a velencei találkozásunk?

- Shamron kért meg rá, hogy tartsam rajtad a szemem, amíg Velencében vagy. El tudod képzelni, hogy megijedtem, amikor egyszer csak besétáltál azzal, hogy apámat keresed.

- Mit mondott a beszélgetésünkről?

- Hogy az olasz zsidókról kérdeztél a háború alatt, főleg a Szent Szív zárdáról a Lago di Garda mellett. Elmondod, hogy miről volt még szó?

Nincs hozzá erőm, gondolta Gabriel. Aztán így szólt:

- Meddig kell itt maradnom?

- Reggel megmondja Pazner.

- Ki az a Pazner?

Chiara elmosolyodott.

- Tényleg rég nem dolgoztál. Shimon Pazner a római iroda vezetője. Jelenleg azon töri a fejét, hogyan fog téged kicsempészni Rómából és eljuttatni Izraelbe.

- Nem megyek Izraelbe.

- De hát itt nem maradhatsz. Visszakapcsoljam a TV-t? Olaszország összes rendőre téged keres. De ez nem az én döntésem, én egy senki vagyok. Pazner fogja megmondani reggel.

Gabriel túl gyenge volt, ahhoz, hogy vitatkozzon. A fájdalomcsillapítók és a bor elnehezítették a szempilláit, és lelassították a gondolatait. Talán ez volt a legjobb, ami most történhetett vele. Chiara felsegítette, és a hálósobájába vezette. Ahogy lefeküdt, Gabrielnak újra az oldalába hasított az égető fájdalom. Óvatosan rakta le a fejét a párnára. Chiara lekapcsolta a lámpát, és leült az ágy melletti fotelbe, ölében a Berettával.

- Úgy nem tudok aludni, hogy itt vagy.

- Dehogynem. Mindjárt alszol.

- Menj át a másik szobába.
- Nem hagyhatlak egyedül.

Gabriel becsukta a szemét. A lánynak igaza volt. Pár perc múlva átcsúszott az öntudatlanságba. Álmát rémlátomások szennyezték. Újra tűzharcot vívott a panzió udvarában, és látta a vérbe fagyott csendőröket. Álmában megjelent a hálószobában Alessio Rossi, de most papnak volt öltözve, és pisztoly helyett egy feszületet szegezett Gabriel homlokának. Rossi halálának pillanatát, a férfi széttárt karú alakját, az oldalába csapódó golyókkal Gabriel olyannak látta, mint egy Caravaggio képet.

Aztán bejött Leah. Lelépett az oltárképről, és ledobta a ruháját. Gabriel megsimogatta a bőrét, és látta, hogy meggyógyultak a sebei. A szájának olajbogyó íze volt, Gabriel mellkasának feszülő mellbimbói kemények és hűvösek voltak. Magába vonta Gabrielt, és lassan eljuttatta a csúcsra Ahogy a feleségébe engedte magát, az asszony megkérdezte, hogy miért szeretett bele Anna Rolféba. Téged szeretlek, Leah, felelte neki. Mindig csak téged foglak szeretni.

Gabriel felriadt. Olyan valóságos volt az álom, hogy arra számított, tényleg ott lesz Leah, de amikor kinyitotta a szemét, Chiarát pillantotta meg a fotelben ülve, ahogy keze ügyében a pisztollyal őt figyel.

20 Róma

Shimon Pazner másnap reggel nyolcra érkezett meg a biztonságos lakásba. Tömzsi, mokány férfi volt, sűrű, göndör dróthajjal, az arcán himlőhelyekkel. Borotvátalan arcán és vörös szemein látszott, hogy egy percet sem aludt az éjjel. Egy szó nélkül töltött magának egy csésze kávé, és a konyhaasztalra ejtette a reggeli újságot. Mindegyik címlapon a San Lorenzo negyedben történt lövöldözés hírei voltak. Gabriel a fájdalomcsillapítóktól még mindig kábán lenézett az újságokra, de annyi ereje sem volt, hogy mondjon valamit.

- Jó nagy kuplerájt csináltál. - Pazner bedobta a kávéja felét és elfintorodott. - Gondolom el tudod képzelni, hogy meglepődtem, mikor megkaptam a hívást, hogy maga a nagy Gabriel Allon menekül, és be kell hozni. Az ember azt hinné, hogy a Saul Király úton csak van annyi esze valakinek, hogy értesíti a helyi irodafőnököt, ha Gabriel Allon éppen kicsinál pár embert a városában.

- Nem azért jöttem Rómába, hogy kinyírjak bárkit is.
- Ugyan már! - csattant fel Pazner. - Ez a feladatköröd.

Pazner felpillantott a konyhába belépő Chiarára. A lány fürdőköpenyt viselt, zuhanytól nedves haja egyenesen hátra volt fésülve. Öntött magának egy csésze kávé, és leült az asztalhoz Gabriel mellé.

Pazner így szólt:

- Tisztában vagy vele, mi fog történni, ha az olaszok rájönnek, ki vagy? Soha többet nem fognak velünk együttműködni.

- Tudom - felelte Gabriel. - De tényleg nem ölni jöttem ide. Csak megvédtem magam.

Pazner kihúzott egy széket és leült, vastag alkarját az asztalon nyugtatva.

- Na jó. Akkor mondd el, hogy kerülsz Rómába, Gabriel. És ne hazudozz!

Amikor elmondta Paznernek, hogy Shamron kérésére nyomoz abban az ügyben, ami végül is Rómába hozta, az irodafőnök a mennyezet felé fordította a fejét, és robbanásszerűen kifújta a levegőt.

- Shamron? Ezért nem tudta senki a központban, hogy mi a fenét keresel itt? Az Isten verje meg. Tudhattam volna, hogy e mögött is az a vénember van.

Gabriel eltolta maga elől az újságokat. Úgy gondolta, végül is tartozik némi magyarázattal Paznernek. Meggondolatlanság volt közvetlenül Peter Malone halála után Rómába jönni. Alábecsülte az ellenfeleket és oltári nagy rumlit hagyott maga után, amelyet Paznernek kell feltakarítani. Lehajtotta a kávéját, hogy kitisztuljon a feje, és részletesen elmondott mindent a férfinak. Chiara a történet alatt le sem vette róla a szemét. Pazner a történet elején valahogy nyugodt tudott maradni, de a végére már egymás után szívta a cigarettákat idegességében.

- Biztosan Rossit követték - mondta végül. - Rossi vezette el őket hozzád.

- Úgy viselkedett, mint aki tudja, hogy figyelik. Végig figyelt kifelé az ablakon. Ő vette észre, hogy jönnek értünk, de sajnos már elkésett.

- Hagytál valamit a szobában, ami az irodához köthető?

Gabriel megrázta a fejét, majd megkérdezte Paznert, hogy hallott-e már a Crux Vera nevű csopotról.

- Ebben az országban minden nap hallani pletykákat a vatikáni intrikákról és titkos társaságokról - mondta Pazner. - Emlékszel a P2 botrányokra a nyolcvanas években?

Halványan, gondolta Gabriel. Az olasz rendőrség teljesen véletlenül rábukkant egy sor dokumentumra, amelyek egy titkos szélsőjobboldali csoport létezését fedték fel. A csoport akkor már a kormány, a hadsereg és a titkosszolgálatok legfelsőbb vezetésébe, és természetesen a Vatikánba is beette magát.

- Már hallottam a Crux Vera nevet - folytatta Pazner. - Nem vettem túlságosan komolyan. Eddig legalábbis.

- Mikor mehetek el?

- Ma éjszaka viszünk.

- Hova?

Pazner kelet felé intett a fejével, és a szemében megcsillanó kifejezésből Gabriel rájött, hogy Izraelre gondol.

- Nem akarok visszamenni Izraelbe. Meg akarom találni Benjamin gyilkosát.

- Jelenleg mozgásképtelen vagy Európában. Lebuktál. Hazamész. Pont. Shamron már régen nem főnök. Lev a főnök, és ő nem teszi kockára magát az öreg valami kalandja miatt.

- Hogy visztek ki az országból?

- Ahogy Vanunut is vittük annak idején. Hajóval.

- Ha jól emlékszem, az is Shamron egy kalandja volt. Morechai Vanunu a Dimona nukleáris létesítmény egyik elégedetlen dolgozója volt, aki egy londoni újságnak felfedte az izraeli nukleáris fegyverarzenál létét. Egy Cheryl Bentov nevű ügynöknő Londonból Rómába csábította Vanunut. Rómában aztán elrabolták, és egy kis motorcsónakon az olasz felségvizek közelében várakozó izraeli hadihajóra vitték. A cégen kívül nagyon kevesen ismerték a teljes igazságot az epizóddal kapcsolatban: Vanunu dezertálását és árulását Ari Shamron szervezte meg. A kormány így figyelmeztette Izrael ellenségeit az atomfegyverek létre, és közben meghagyták a lehetőséget, hogy az állami vezetők nyilvánosan mindig letagadhassák az izraeli atombomba létezését.

- Vanunu bilincsben, keményen begyógyszerezve hagyta el Olaszországot - mondta Pazner. - Ha okosan viselkedsz, téged megkímélünk ettől.

- Hol szállunk hajóra?

- Fiumicino közelében van egy partszakasz, ami tökéletesen megfelel. Kilenckor indul a motorcsónak. Nyolc kilométerre, a nyílt vizén átszállsz egy óceánjáró motorjachtra. Egy személy fogja vezetni. Most az irodán dolgozik, de előtte éveken át a haditengerészet kapitánya volt. Ő visz vissza Tel Avivba. Jót fog tenni pár nap a tengeren.

- Ki visz ki a jachthoz?

Pazner Chiarára nézett.

- Chiara Velencében nőtt föl. Minden tud a hajókról.

- A motorokról is - mondta Gabriel.

- Látnod kéne egyszer lögyakorlaton - szólt Pazner, előrehajolva.

*

Eric Lange reggel kilenckor érkezett meg a Fiumicino repülőtérre. Miután átesett az útlevel ellenőrzésén, azonnal kiszúrta Rasid Husszeini emberét a váróban, kezében egy barna kartonpapír táblával, amire ez volt írva: TRANSEURO TECHNOLOGIES - MR. BOWMAN. Az autó, együttött-kopott bézs Lancia, kint a fedett parkolóban állt. A férfi rendkívül óvatosan vezetett. Aziz néven mutatkozott be, és enyhe brit akcentussal beszélt angolul. Husszeinihez hasonlóan ő is úgy nézett ki, mint akivel leggyakrabban valamelyik egyetemi büfében lehet találkozni.

Egy kopott lakóházhoz hajtott az Aventine domb tövében, és felvezette Langét a házban felfelé kanyargó csigalépcsőn. A lakás teljesen üres volt, eltekintve egy televíziótól, ami az apró erkélyre szerelt tányérantennához volt kötve. Aziz átadott Lángének egy kilenccmilliméteres, hangtompító Makarov pisztolyt, majd kiment a konyhába török kávét főzni. A következő három órában beduin módra keresztbe tett lábbal a földön ültek, kortyolgatták a méregerős kávét, és az Izraelben folyó háborút nézték az al-Dzsazira adón. A palesztin az egyik amerikai cigarettáról a másikkra gyújtott. Minden egyes hírre egy cifra arab káromkodással reagált.

Délután kettő körül a palesztin lement kenyérért és sajtért. Amikor visszatért, Lange épp egy amerikai főző műsort nézett elmélyülten. Aziz főzött még egy adag kávét, majd egy szó nélkül visszakapcsolt az al-Dzsazirára. Lange evett egy keveset, majd a kabátját párnának használva elnyúlt a padló és elaludt. Aziz mobiltelefonjának csörgésére ébredt

fel. Amikor kinyitotta a szemét, az arab egyik kezével a fülénél tartotta a telefont, a másikkal bőszen írkált egy papírdarabra.

Aziz lerakta a telefont, és a figyelme újra a televízió felé fordult. Egy beszélő fej éppen levegőt sem véve egy videofelvételt kommentált, amin izraeli katonák palesztin kisfiúk csoportjába lőnek.

Aziz rágyújtott egy újabb cigarettára, és Langéra nézett.

- Na gyerünk, öljük meg a rohadékot.

Alkonyatra Gabriel sebe már nem fájt annyira, és visszatért az étvágya is. Chiara tejszínes gombás fettucini-t főzött, és megnézték az esti híreket. Az adás első tíz perce kizárólag a pápai merénylet utáni kutatásról szólt. A határokon, pályaudvarokon és reptereken járőröző rendőrökről készült felvételek alatt a kommentátor arról beszélt, hogy a modern olasz történelem egyik legnagyobb embervadászata folyik. Amikor Gabriel fotója megjelent a képernyőn, Chiara önkéntelenül is megszorította a férfi kezét.

Vacsora után a lány átkötözte Gabriel sebeit, és adott neki még egy adag antibiotikumot. Amikor fájdalomcsillapítót ajánlott, Gabriel a fejét rázva elutasította. Fél hétkor mindketten átöltöztek. A meteorológiai jelentés esőt és viharos tengert jósolt, ezért ennek megfelelően öltöztek: testhez simuló, meleg pamut ruhákat vettek alulra, fölé vízhatlan felsőruházat került, és meleg zoknit, valamint vízhatlan csizmát vettek mindketten. Pazner egy hamis kanadai útlevelet és egy kilencmilliméteres Berettát hagyott neki délelőtt a lakásban. Gabriel a kabátja egyik cipzáros zsebébe tette az útlevelet, a pisztoly pedig oldalra, könnyen elérhető helyre került.

Pazner hatkor érkezett meg. Az arca csupa feszült ránc volt az összpontosítástól, a mozdulatai gyorsá és pontossá váltak. Egy utolsó csésze kávé mellett halkan eligazította őket. Az akció legkockázatosabb része Róma elhagyása, magyarázta. A rendőrség szinte mindenhol ellenőrző pontokat állított fel, és az egész városban ötletszerűen megállítják az autókat. Pazner céltudatos, szakszerű viselkedése megnyugtatta Gabrielt.

Hat órakor léptek ki a lakásból. A lépcsőházban Pazner okosan mondott néhány hangos szót tökéletes olaszszággal. A ház belső udvarában egy sötétszürke Volkswagen furgon állt. Pazner az első ülésre, a sofőr mellé, Chiara és Gabriel a raktérbe ültek. Hideg volt a padló. A sofőr beindította a motort, és bekapcsolta az ablaktörlőt. Kék kezeslábast viselt. Hajlékony, fehér zongoristakeze volt. Pazner Reuvennek szólította.

A furgon meglendült, átgurult a kapubejárón, majd jobbra fordult, és besorolt a forgalomba. A padlón ülő Gabriel semmit sem látott, csak az éjszakai eget és az elhaladó autók fényszóróinak tükröződését. Tudta, hogy nyugati irányba tartanak. Hogy elkerüljék az ellenőrző pontokat Róma fontosabb útjain, Pazner mellékutcák és hátsó utak során irányította végig a furgont.

Gabriel Chiarára pillantott, és látta, hogy a lány őt nézi. Megpróbált a szemébe nézni, de Chiara elkapta a tekintetét. Gabriel a furgon falának támasztotta a fejét, és becsukta a szemét.

*

Aziz az autóban elmondta Langénak, hogy mi a helyzet. A palesztin titkosszolgálat évek óta sejti, hogy Shimon Pazner izraeli ügynök. Állomáshelyről állomáshelyre követték, végigkísérték karrierjét. Rómában, ahol úgy vélték, Pazner az iroda vezetője, rendszeresen megfigyelték. Aznap Pazner kétszer - reggel és késő délután - is járt egy lakóházzá átalakított régi palotában a Janiculum-dombon. A PFSZ hírszerzői régóta sejtették, hogy a házban egy izraeli biztonsági lakás található. Bár a bizonyítékok közvetettek, a következtetések pedig erőltetettek voltak, az adott körülmények között valószínűnek tűnt, hogy Gabriel Allon, Abu Dzsihád gyilkosa ott rejtőzik, abban a biztonságos lakásban.

Lange és Aziz az öreg palotától úgy száz méterre parkolt le az utcán, és a kaput figyelte. Az épület frontján csupán két ablakban égett fény, az egyik a második emeleten, a másik pedig legfelsőn. A legfelső emeleti ablakon szorosan be volt húzva a sötétítőfüggöny. Lange megfigyelte a házhoz érkezőket: két fiatal fiút motorinón; egy nőt, aki egy kicsi, kétüléssel járó Fiattal érkezett és egy középkorú esőkabátos férfit, akit ömegközlekedéssel jött. Kisvártatva érkezett még egy szürke Volkswagen furgon is, egy kék anorákos férfival a kormány mögött. A kisbusz egyenesen behajtott a ház belső udvarába.

Lange az órájára pillantott.

Tíz perc múlva megjelent a furgon orra a kapuban, és az utcára fordult. Ahogy

elhaladt mellettük, Lange észrevette, hogy már ketten ülnek elől. A könyökével cselekvést parancsolt Aziznak. A palesztin beindította a motort, várt egy keveset, majd egy éles Ukanyarral a furgon nyomába eredt.

*

Öt perccel azután, hogy elindultak a biztonságos lakásból, megszólalt Shimon Pazner mobiltelefonja. Pazner volt olyan elővigyázatos, hogy gondoskodott egy őrkocsiról, még egy ügynöksoportról, akik egy másik autóban mögöttük jöttek és figyelték, hogy követik-e őket. A tőlük érkező hívás két dolgot jelenthetett. Követésnek semmi nyoma, folytassátok az utat. Vagy: baj van, vigyázat!

Pazner fogadta a hívást, és a füléhez emelte a telefont. Pár másodpercig szótlánul hallgatott, majd halkan ennyit mondott:

- Az első adandó alkalommal szedjétek le őket. Véget vetett a hívásnak, és a sofőrre nézett. - Társaságunk van, Reuven. Bézs Lancia, kettővel mögöttünk.

A sofőr a padlóra nyomta a gázt, és a furgon megugrott. Gabriel a dzsekije zsebébe nyúlt, és a Beretta markolatára tette a kezét.

*

A furgon gyorsítása rögtön igazolta Lange számára, hogy Gabriel Allon utazik benne, és egyben az is kiderült, hogy felfedezték őket, a meglepetés elveszett, és Allon meggyilkolásához mostantól fogva autós üldözésre és tűzharcra lesz szükség, ami Lange összes operációs alapelveinek megszegését jelenti. Lange meglepetésszerűen, hátulról szeretett támadni, ott, ahol arra a legkevésbé számítanak, és a munka elvégzése után csendben szeretett lelépni. A tűzharc kommandósok és a szabadságharcosok szenvedélye, egy profi bérgyilkos tartózkodik az ilyesmitől. Lange vonakodva utasította Azizt, hogy kövesse a furgont. A palesztin visszakapcsolt és padlóig nyomta a gázt, hogy a Volkswagenen maradjon.

Két perccel később a Lancia belseje hirtelen éles reflektorfénnnyel telt meg. Lange hátrapillantott, és egy Mercedes összetéveszthetetlen fényszóróit pillantotta meg alig pár centire a Lancia hátsó lökhárítójától. A nagy limuzin balra húzódott, hogy a jobb sarka szembe került a Lancia lökhárítójának bal végével.

Lange kitámasztotta magát, és felkészült az ütdésre. A Mercedes meglendült, és a távolság eltűnt a két autó között. A Lancia megrázkódott a becsapódástól, és gyorsan jobbfelé kezdett pörögni. Aziz felkiáltott, és tiszta erőből kapaszkodott a kormányba. Lange megmarkolta az ajtó feletti kapaszkodót és várta, hogy az autó pörögni kezdjen a hossz tengelye körül.

Nem történt meg. Néhány örökkévalóságnak tűnő pillanat után a Lancia megállt, farral a menetiránynak.

Lange megfordult, és a hátsó szélvédőn át még látta, ahogy a Mercedes és a furgon eltűnik egy emelkedő tetején.

A furgon kilencven perccel később állt meg egy parkolóban, a szélfúttá tengerparti sziklák szélén. Egy utasszállító gép sívítása a sötét ég felől jelezte, hogy a Fiumicino reptér kifutópályái a közelben vannak. Chiara kiszállt a kisbuszból és lement a víz szélére, hogy megnézze, mekkorák a hullámok. A furgon meg- megrázkódott a szélrohamokban. Chiara két perc múlva visszatért, bedugta a fejét a furgon ajtaján és biccentett. Pazner megrázta Gabriel kezét, és sok szerencsét kívánt neki. Aztán Chiarára nézett:

- Itt várunk. Siess!

Gabriel követte a lányt a köves tengerparton. Odaértek a csónakhoz, egy három méteres Zodiachoz, és betolták a fagyos hullámok közé. A motor az első indításra beindult. Chiara biztos kézzel kormányozta ki a hajót a vízre, s közben Gabriel a lassan távolodó partvonalat és az egyre halványabban látszó parti fényeket nézte. Távolodott Olaszországból. Szerette ezt a helyet. Ez az ország hozott neki békét és viszonylagos megnyugvást a Fekete Szeptember elleni akció után. Arra gondolt, hogy vajon viszontlátja-e még ezt az országot.

Chiara kivett egy rádió adó-vevőt a dzsekije zsebéből, és belemormolt pár szót. Pár másodperc múlva, nem messze felvillantak egy motoros jacht fényei.

- Látod - mutatott oda a lány. - Ott a hajód.

Chiara irányt váltott, és fegyorsítva indult a jacht felé.

Ötven méterre tőle lekapcsolta a motort, és csendben siklottak a jacht tatja felé.

Ekkor először Gabrielre nézett.

- Veled megyek.
- Hogyhogy?
- Veled megyek - ismételte a lány.
- Izraelbe?
- Nem oda. Te Provence-ba mész, hogy megkeresd Regina Carcassi lányát. És én veled megyek.

- A fenéket. Felraksz erre a hajóra, és aztán visszamész a partra.

- Még ezzel a kanadai útlevéllel sem mehetsz most sehova Európában. Nem tudsz kocsit bérelni, nem szállhatsz fel egy repülőre. Szükséged van rám. És mi van, ha Pazner hazudott, és két ember van a hajón?

Gabrielnek el kellett ismernie, hogy a lánynak igaza lehet.

- Ostobaság volna ezt tenned, Chiara Tönkretecsed a karrieredet.

- Nem - felelte a lány. - Majd azt mondom, hogy te kényszerítettél, és én akaratom ellenére tartottam veled.

Gabriel a motoros jachtra pillantott. A hajó másodpercről másodpercre nagyobbak látszott, ahogy közeledtek hozzá. Nem volt mit tenni. Chiara a legjobb pillanatban állította fel a csapdáját.

- Miért? - kérdezte a lánytól. - Miért akarod ezt?

- Az apám nem mondta el, hogy az ő nagyszülei is azok között a velencei öregek között voltak, akiket Auschwitzba vittek? Nem mondta, hogy ők is meghaltak, ahogy mindenki?

- Nem említette.

- Tudod, miért nem? Mert még most, annyi év után sem képes beszélni róla. Fejből tudja minden velencei ember nevét, akit Auschwitzba vittek, de a saját nagyszüleiéről egyszerűen képtelen beszélni. - A lány kivette a Berettáját a zsebéből, és kibiztosította. - Veled megyek, hogy segítsék megkeresni azt a nőt.

Kis hajójuk orra a jacht farának ütődött Felettük megjelent egy alak a taton, és a korláton kihajolva rájuk nézett.

Gabriel megfogott egy kötelet, és megtartotta a kis hajót, mialatt Chiara felmászott a tatra, majd követte a lányt. Mire felért, a jacht kapitánya már feltartott kézzel állt a fedélzeten, arcán teljes hitetlenkedéssel.

- Bocsánat - szólt Gabriel. - Egy kis változás történt az útitervben.

*

Chiara magával hozott egy injekcióstűt és egy ampullányi nyugtatót. Gabriel lekísérte a kapitányt a kajütbe, és összekötözte a bokáját és a csuklóját. Amikor Chiara feltúrta a ruhaujját, a kapitány küzdött pár percig, de miután Gabriel az alkarjával pár másodpercig szorította a torkát, megnyugodott és hagyta, hogy Chiara beadja neki az injekciót. Amikor elvesztette az eszméletét, Gabriel ellenőrizte a köteleket. Elégszorosak voltak, hogy mozgásképtelenné tegyék a férfit, de nem voltak túl szorosak, vagyis nem szorították el a férfi vérkeringését.

- Mennyi ideig hat a nyugtató?

- Tíz órán át, de elég nagydarab ember. Nyolc óra múlva adok neki még egy adagot.

- Csak meg ne öld a szerencsétlent. Hiszen velünk van.

- Nem lesz semmi baja.

Chiara előrement, fel, a hajóhídra. Chiara a GPS-szel ellenőrizte a pozíciójukat, és gyorsan elkészítette az útvonal tervét. Bekapcsolta a motorokat. Észak felé haladtak, az Elba és Korzika közti szoros felé.

A lány megfordult és Gabrielre nézett, aki csodálva figyelte tettekrekészését és magabiztosságát, és így szólt:

- Valószínűleg jól fog jönni egy kevés kávé. Szerinted el tudod intézni?

- Megteszem, amit tudok.

- De még ma este!

- Igenis, kapitány!

*

Shimon Pazner mozdulatlanul, csípőre tett kézzel állt a parton. A cipője megtelt homokkal, a nadrágja egészen a térdéig átázott. Olyan volt, mint egy régen elsüllyedt szobor, amit most vetett újra partra a víz. Felemelte a rádióját, és utoljára megpróbálta hívni Chiarát. Nem kapott választ.

A lánynak már egy órája vissza kellett volna érkeznie. Két magyarázat volt, egyik sem kellemes. Az első? Valami baj történt, és mindketten a tengerbe veszttek. A második? Allon...

Pazner undorodva a vízbe hajította az adó-vevőt, és arcán szintiszta megvetéssel lassan visszaindult a furgon felé.

*

Eric Lange épp elérte az éjszakai zürichi vonatot. Egy csendes mellékutcába irányította Azizt a városból kivezető sínek mellé, nem messze a Termini pályaudvartól és leállítottatta vele a motort. Aziz értetlenkedett.

- Miért pont itt akarsz kiszállni?

- Jelenleg Róma minden rendőrtisztje Gabriel Allont keresi. Biztos vagyok benne, hogy a vasútállomásokat és a reptereket is figyelik. A legjobb nem mutatkozni ezeken a helyeken, hacsak nem feltétlenül szükséges.

A palesztint láthatóan kielégítette ez a magyarázat. Lange látta, hogy egy vonat elindul az állomásról. Türelmesen kivárta a maga idejét.

- Mondd meg Husszeinnek, hogymegkeresem Párizsban, amikor egy kicsit lenyugodtak a dolgok - szólt.

- Sajnálom, hogy ma este nem jártunk sikerrel.

Lange vállat vont.

- Kis szerencsével lehet még rá esélyünk.

A vonat ekkor ért melléjük, és fémes csikorgása minden más zajt elnyomott a környéken. Lange kinyitotta az ajtaját, és kiszállt a kocsiból. Aziz az utas ülésre dőlve mondott valamit, de a szavait elnyomta a vonat zaja.

- Tessék? - szólt Lange kezét a füléhez emelve. - Nem értem!

- A fegyver! - ismételte meg Aziz. - Elfelejtetted visszaadni a fegyverem.

- Ja, igen.

Lange elővette ahangtompítós pisztolyt a kabátjából, és Azizra szegezte. A palesztin kinyúltérte. Az első lövés a tenyerét fúrta át, mielőtt a mellkasába fúródott volna. A második a jobb szeme fölé fúrt egy szép, szabályos kis lyukat.

Lange a jobb oldali ülésre ejtette a fegyvert, és elsétált az állomásra. A zürichi vonat pár percen belül indult. Lange megkereste a fülkét az elsőosztályú hálókocsiban, és kényelmesen elnyúlt az ágyon. Húsz perccel később, ahogy a vonat még Róma északi külvárosaiban haladt, Lange már mélyen aludt.

21. Tiberias, Izrael

Lev hívása nem ébresztette fel Shamront. Az öreg a Rómából érkező első gyors hívás, vagyis Gabriel és a lány eltűnése óta le sem hunyta a szemét. Shamron az ágyában feküdt, és a telefonkagylót pár centire a fülétől eltartva hallgatta Lev hisztérikus üvöltözését, miközben a felesége, Ge'ulah halkan forgolódott álmában. Ez az idegesítő, kellemetlen öregedés, gondolta Shamron. Nem sokkal ezelőtt, Lev még zöldfülű újonc volt, és Shamron üvöltözött. Most, az öregnek nem volt más választása, tartotta a száját és kivárta, hogy Lev befejezze.

Amikor a tirádának vége volt és letették a telefont, Shamron felült, megkereste a papucsát, felállt, magára vett egy fürdőköpenyt, és kísértelt a tóra néző teraszra. Keleten az ég épp kezdett halványodni a közelgő napkeltevel, de a nap még nem jelent meg a láthatár karimája felett. Shamron cigarettáért kotorászott a köpenye zsebében, remélve, hogy Ge'ulah esetleg nem találta meg. Diadalmasan bukkant rá a gyűrt csomagra.

Rágyújtott, és élvezettel tüdözte le az erős török dohány füstjét. Aztán felemelte a tekintetét, és befogadta a táj látványát. Nem tudta megunni ezt a látványt, az ígért földje neki jutó kis szeletének látványát. Az erkély nem véletlenül nézett keletre. Így Shamron, az őrszem élete végéig Izrael ellenségein tarthatta a szemét.

*

A levegőben érezni lehetett a közelgő vihar illatát. Nemsokára elered az eső, és a földön újra áradni kezd a víz. Vajonhány áradást láthat még? Pessimistább pillanataiban Shamronnak az is eszébe jutott, hogy vajon hány áradást láthatnak még Izrael fiai? Mint minden zsidót, Shamront is állandóan megbénította a félelem, hogy az ő generációja lesz az utolsó. Egy Shamronnál sokkal bölcsebb ember egyszer a folyamatosan kipusztuló népnek, az állandóan a nemlét határán egyensúlyozó népnek nevezte a zsidókat. Shamron azt tekintette élete céljának, hogy megszabadítsa népét ettől a félelemtől, hogy biztonságérzetet adjon neki. Az utóbbi időben egyre jobban fájt neki afelismerés, hogy kudarcot vallott.

Megnézte rozsdamentes acél óráját. Gabriel és a lány nyolc órával ezelőtt tűntek el. Bár Shamron akciója volt, Lev arcába robbant. Gabriel egyre közelebb került Benjamin Stern gyilkosaihoz, de Lev nem kért belőle. Szegény kicsi Lev, gondolta Shamron gúnyosan. Egy született bürokrata. Lev veleszületett óvatossága felülmúlta Shamron veleszületett vadságát és impulzivitását.

- Kell ez nekem, Ari? - ordította Lev. - Egész Európa minket csesztet azzal, hogy irtjuk a palesztinokat, mint a nácik, és akkor a te egyik régi hóhérod azzal gyanúsítják, hogy meg akarja ölni a pápát! Hol találhatom meg ezt az embert, Ari? Segíts behozni, mielőtt örökre tönkreteszi ezt a céget, amit a saját kezeddél építettél fel!

Talán Levnek igaza volt, bár már a gondolat is fájt Shamronnak. Izraelnek bőven elég problémája van jelenleg. A sáhidok nap mint nap vérfüdt rendeznek a piacokon és a buszokon. Meglehet, nem ez a legjobb időpont kikezdeni a római katolikus egyházzal, talán most tényleg nem kéne a régi ügyekkel foglalkozni. Túl sok rejtett csapda van a múlt felszíne alatt, amibe még a legügyesebb ember is belelép néha.

Aztán egy régi kép jelent meg Shamronban. Egy sáros kis falu Krakkó határában. A tomboló tömeg. Abetört kirakatok, a felgyújtott lakóházak. A véresre botozott emberek, a megerőszakolt asszonyok. Krisztus-gyilkosok! Zsidó mocskok! Öljük meg őket! Egy kisgyerek emlékei Lengyelországból. A fiút aztán Palesztinába küldték rokonokhoz, egy felső-galileai telepre. A szülei otthon maradtak. A fiú belépett a Haganába, és harcolt Izrael újjászületéséért. Aztán, amikor az új állam megalakította a titkosszolgálatát, a fiút, ekkor már fiatalembert, behívták. Buenos Aires egyik lerobbant külvárosában aztán a fiúból mitikus alak vált, mert torkon ragadta azt az embert, aki a szüleit, és még másik hat millió embert haláltáborba küldött.

Shamron azon kapta magát, hogy szorosan összezárt szemmel áll, és elfehéredett ujjakkal szorítja a terasz korlátját. Lassan, ujjanként ellazította a fogását.

Egy Eliot verssor futott végig a fején.

"Kezdetemben a vég."

Eichman...

Hogy történhetett meg, hogy a halál bábosa, ez a gyilkos bürokrata, a népiirtás vonatai menetrendjének összeállítója csendesesen éldegélhetett Buenos Aires egyik külvárosában, miután megölt hat millió embert? Shamron tudta a választ. Természetesen ismerte az Eichman akta minden sorát. Mint oly sok száz gyilkos, Eichman is a "kolostorúton" menekült, vagyis egyházi tulajdonú épületek és kolostorok során át, Németországból Genováig. Ott a ferencesek nyújtottak neki menedéket, és az egyházi jótékonyági szervezetek révén menekült iratokat szereztek neki. 1950. június 14-én elhagyta a ferencesrendi kolostor menedékét, és felszállt a Giovanna C nevű, Buenos Airesbe tartó hajóra. Egy új élet felé az Újvilágban, gondolta Shamron. Az egyház vezetője nem talált szavakat a hatmilliós gyilkosság elítélésére, de püspökei és papjai közben menedéket nyújtottak a világtörténelem egyik legnagyobb tömeggyilkosának. Ezt soha nem volt képes megérteni, erre a bűnre nem talált magyarázatot.

Lev jutott eszébe, ahogy Tel Avivból üvölt vele a biztonságos vonalon. Nem, gondolta Shamron, nem fogok segíteni Levnek megtalálni Gabrielt. Pont ellenkezőleg, segíteni fog neki, hogy felfedje, mi történt abban a zárdában, és ki ölte meg Benjamin Sternt.

Biztos léptekkel ment vissza a házba Ge'ulah ébren feküdt, a televíziót nézte. Shamron elővett egy kézitáskát és bepakolt. Az asszony pár másodpercenként felemelte a tekintetét a képernyőről és ránézett, de nem szólt. Lassan negyven éve így volt. Amikor elkészült a pakolással, Shamron Ge'ulah mellé ült az ágyra, és megfogta a kezét.

- Ugye óvatos leszel, Ari?

- Persze, kedvesem.

- Ugye nem fogsz túl sokat cigarettázni?

- Isten őrizz!

- Siess haza!

- Sietek - felelte Shamron, és homlokon csókolta a feleségét

*

Volt valami ingerlő a Saul király úti látogatásaiban, ami rettenetesen lehangolta Shamront. Az előtérben alá kellett írni a biztonságiak látogató könyvét, és magára kellett tüzni egy műanyag kártyát. Nem használhatta a saját liftjét, ehhez már csak Levnek volt joga, ezért az egyik titkárnővel és más irodai dolgozókkal megtömött rendes liftbe szállt.

A negyedik emeletre ment. Rituális megaláztatása nem ért véget az előtérben és a liftnél, Lev is kivette belőle a részét. Már senki sem adhatott neki kávé, így kénytelen volt megelégedni a maga által beszerezett, műanyagpoharas, automatából származó lötytyel. Aztán a folyosón az "irodájába" ment, egy egyszerű kis szobába, ahol mindössze egy iratszekrény, egy fenyőasztal és egy fertőtlenítőszagú telefon fért el.

Shamron az asztala mögé ült, és kivette a táskájából a londoni felvételt, amit Mordecai készített Peter Malone lakása előtt. Shamron hosszú perceken át csak ült a fotó fölött könyökölve, és a homlokához szorított bütykökkel nézte a képet. Minden pár percben egy kíváncsi ember benézett a nyitott ajtón és végigmérte Shamront, mintha valami egzotikus állat volna. Igen, igaz a hír. Az öreg újra visszajött a központba. Shamron azonban észre sem vette a kíváncsi embereket. Csak a fotón látható férfire koncentrált.

Végül felemelte a telefont, és tárcsázta az adattár számát. Egy lány vette fel a kagylót, a hangjából ítélve pár hete érettségizett.

- Shamron vagyok.

- Kicsoda?

- Sham-RON - ismételte ingerülten. - A ciprusi túsügy aktáját kérem. Ha jól emlékszem, 1986-ban történt. Ez valószínűleg jóval azelőtt volt, hogy te születted, de azért megpróbálhatsz sietni vele.

Levágta a telefont és várt. Öt perc múlva egy aggódó tekintetű fiú jelent meg az ajtajában, kezében az aktával.

- Bocs, főnök. Új a lány - felemelte az irattartót - Ezt kérte?

Shamron úgy nyújtotta a kezét, mint egy koldus.

Az akta Shamron egyik kevésbé diadalmas pillanatának részleteit őrizte. 1986 nyarán az izraeli igazságügyminiszter, Meir Ben-David egy háromhetes Földközítengeri körútra indult Tel Avivból. A magánjachton rajta kívül tizenkét utas és öttagú személyzet tartózkodott. A nyaralás kilencedik napján, Larnaca kikötőjében a Harcoló Palesztin Sejtek nevű szervezet egy csoportja elfoglalta a hajót. A szabadítási kísérlet lehetőségét kizárták, a ciprusi kormány pedig azt kérte, hogy a dolgot a lehető leggyorsabban és a legnagyobb csendben oldják meg. Az izraeli kormánynak csak egy lehetősége maradt: a tárgyalás. Így Shamron tárgyalásokat kezdett a csapat németül beszélő vezetőjével. Három nappal később a tárgyalások lezárultak. A túsokat szabadon engedték, a terroristák szabad elvonulást kaptak, és egy hónappal később egy tucatnyi keményvonalas PFSZ vezető váratlanul kiszabadult izraeli börtönéből. Nyilvánosan Izrael tagadta, hogy a két eseménynek bármilyen köze lett volna egymáshoz, de ezt senki sem hitte el. Shamron számára nagyon keserű volt ezt lenyelni és most, az ügy aktáját lapozgatva percről percre újraélte az eseményeket. Egy fotóhoz ért, az egyetlen képhez, amit a csoport vezetőjéről sikerült készíteniük. Tulajdonképpen használhatatlan volt a kép: szemcsés, nagyon nagy távolságból készült, és a férfi arcát napszemüveg, valamint egy kalap is takarta.

Shamron a londoni kép mellé rakta a ciprusi fotót, és hosszú perceken át hasonlított össze a kettőt. Vajon ugyanaz az ember? Nem lehetett megállapítani. Shamron felkapta a telefont, és újra hívta az adattárat. Ezúttal Yossi, a fiú vette fel.

- Igen főnök?

- A Leopárd-aktát kérem.

*

A Leopárd léte rejtély volt, inkább tipp, feltételezés, elmélet, mintsem valóság. Volt, aki szerint német volt, mások szerint osztrák, megint mások pedig svájciról tippeltek. Egy nyelvész, miután meghallgatta a Shamronnál angol nyelven lefolytatott telefonbeszélgetésekről készült felvételeket, arra a következtetésre jutott, hogy az illető Elzász-Lotharingiából származik. A Leopárd nevet a németek akasztották rá; ott ölt

a legtöbbet, ők akarták leginkább elkapni. Leopárd, a bérterrorista Egy ember, aki bárkinek hajlandó volt dolgozni, amennyiben a megrendelő elvei hasonlítottak az övéire: kommunista, Nyugat-ellenes, anticionista Leopárdot sejtették a ciprusi túszzdráma mögött is, és a Leopárd volt felelős három másik izraeli meggyilkolásáért Európában, amit a PFSZ vezető, Abu Dzsihad parancsára hajtottak végre. Shamron egész pályafutása alatt holtan akarta látni ezt az embert, és eddig még nem sikerült beteljesítenie vágyát.

Átlapozta az aktát, amiben alig volt valami hasznos információ. Egy jelentés a francia hírszerzéstől, egy Interpol körözés, egy pletyka arról, hogy állítólag látták Isztambulban. Három fotó, bár egyikről sem volt biztos, hogy tényleg a Leopárdot ábrázolja A ciprusi fotó, egy bukaresti megfigyelés során készült fénykép, és még egy, a Charles De Gaulle repülőtérrel. Shamron ezek mellé helyezte a londoni képet és felnézett Yossira, aki a vállánál állt.

- Ez a kettő hasonlít a leginkább, főnök.

Shamron kivette a sorozatból a bukaresti képet, és a londoni fotó mellé rakta Ugyanaz a szög, kicsit jobbról.

- Lehet, hogy tévedek Yossi, de szerintem nem kizárt, hogy a két kép ugyanazt az embert ábrázolja.

- Nehézmegmondani, főnök. Számítógéppel pontosan meg lehet nézni.

- Nézesd meg! - mondta Shamron és felkapta az aktákat. - Ezeket szeretném megtartani.

- Ahhozalá kell írnia egy papírt.

Shamrona szemüvege fölött Yossira nézett.

Yossi gyorsan így szólt:

- Majd én aláírom maga helyett, főnök.

- Helyes.

Shamron utoljára a telefonért nyúlt, és felhívta az utazási osztályt. Amikor elmondta, amit akart, a táskájába rakta az aktákat, és elindult lefelé. Jövök Gabriel, gondolta. Csak tudnám, hogy hol a fenében vagy?

22. AFöldközi-tenger

A Korzika-fok sziklái valamikor hajnalban tűntek föl előttük. Chiara megkerülte a jachttal a sziget északi csücskét, és északnyugati irányba fordult. Előttük a láthatár fölött sötét felhők sorakoztak alacsonyan az égen. A szél érezhetően megerősödött, és lehűlt a levegő.

- Itta misztrál - mondta Chiara. - Elég erősen fúj ma. Az út vége nem lesz olyan kellemes, mint az eleje volt.

A hajótól jobbra feltűnt egy komp, a L'Ile Rousse és a francia szárazföld között közlekedő járat.

- Ez Nizzába megy - szólt a lány. - Követhetjük, és aztán a part közelében elmegyünk Cannes-ba.

- Mennyi idő még?

- Öt-hat óra. A misztrál miatt tovább is tarthat. Vedd át egy kicsit a kormányt! Lemegyek a kajütbe, megnézem van-e valami reggeli.

- Nézd meg Csipkerózsikát is, hogy biztosan nincs-e baja!

- Megnézem.

A reggeli kávéból, pirítósból, meg egy darab kemény sajtból állt. Alig tudtak enni valamit, mert harminc perccel azután, hogy megkerülték Korzika északi csücskét utolérte őket a vihar. A hajót a következő néhány órában folyamatosan verték az észak felől érkező hullámok. Egy idő után el is vesztették szem elől a kompot. Nem számított, Chiara kitűnően tudott navigálni az iránytű és a GPS segítségével.

Délben elállt az eső, de a szél nem csillapodott, sőt a parthoz közeledve egyre erősebben fújt. A vihar mögött nagyon hideg légtömeg bújt meg. Az út utolsó egy órájában a nap hol kisütött, hol eltűnt a felhők mögött. A víz színe a nappal együtt hol szürkére, hol mélykékre változott. Végül pont a hajó orra előtt feltűnt Cannes: a La Croisette-en sorakozó hófehér szállodák és lakóházak a város másik végén fekvő Régi Kikötő felé nyúló sora. Chiara a Croisette-től elfelé kormányozta a hajót, a város végén fekvő Régi Kikötőhöz. A nyári szezonban a Vieux Port körüli sétányokon csak úgy hemzsegtek a turisták, a kikötő pedig tele volt luxusjachtokkal. Most az éttermek szinte mindegyikén le volt húzva a roló, és a kikötő tele volt üres helyekkel.

Kikötés után Chiara a hajón hagyta Gabrielt, és elsétált a rue d'Antibes-re, hogy

kocsit béreljen. Közben Gabriel eloldozta a még mindig öntudatlan kapitányt. Chiara négy órával korábban adta be neki az utolsó injekciót, ami azt jelentette, hogy még órákig eszméletlen marad.

Gabriel ezután felment a fedélzetre, hogy megvárja Chiarát, aki pár perc múlva meg is érkezett egy lenyitható tetős Peugeot-val. Chiara csak annyi időre lépett ki a kocsiból, hogy integessen Gabrielnek és átüljön a jobb oldali ülésre. Gabriel lemászott a hajóról, felment a parkolóba, és a kocsi kormányra mögé ült.

- Minden rendben? - kérdezte. A lány egy bólintással válaszolt.

- Ruhákra lesz szükségünk.

- Vásárlás a Croisette-en! Pont erre van szükségem egy viharban töltött fél éjszaka után. Nem tudom, hogy a Guccit, vagy Versacét válasszam-e.

- Nekem valami kevésbé nagyvilági járt az eszemben. A Carnot sugárúton egész jó üzletek vannak, ahol az átlagemberek vásárolnak.

- Hogy lehetsz ilyen hétköznapi?

- Nem nehéz.

Gabriel ügyesen végigkanyargott a városon, mintha világeletemben itt élt volna, és nemsokára már a Carnot sugárúton, Cannes vízparti részét a belsőbb részekkel összekötő úton gurultak észak felé. A misztrál üvöltve zúgott, alig néhány bátor ember merészkedett ki az utcára, ők most görnyedten, a kalapjukat a fejükre szorítva küzdöttek a széllel. A levegőben por és papírhulladék szállt. Alig autóztak pár háztömbnyit, mikor Gabriel észrevett egy kis áruházat egy buszmegállóban. Keresett egy parkolóhelyet, megállt, átadott a lánynak egy köteg készpénzt, és elmondta a méreteit. Chiara kiszállt, és az üzlethez sétált.

Gabriel járatta a motort. A híreket hallgatta a rádióban. Az állítólagos merénylőnek még mindig nem volt semmi nyoma. Az olasz rendőrség továbbra is megerősített őrseget tart fenn az ország határátkelőin, repülőterein és vasútállomásain. Gabriel lekapcsolta a rádiót.

Chiara húsz perccel később jött ki a boltból, két kezében egy-egy telitömött nejlonszatyorral. Hátról érte a szél, az arcába fújta a haját. A szatyrok miatt tehetetlen volt a széllel szemben.

Amikor az autóhoz ért, a lány a hátsó ülésre hajította a két szatyrot és beszállt. Gabriel elindult felfelé a Carnot sugárúton. Nemsokára kiértek egy négysávos autópályára, ami a hegyek lábához vezetett. Menet közben Chiara egy kicsit hátradöntötte a székét, levette pamut trikóját, és kibújt a vízhatlan nadrágjából is. Gabriel le sem vette a szemét az útról. A lány beletúrt az egyik szatyorba, és elővette a tiszta bugyit és melltartót amit vásárolt magának.

- Ne less!

- Eszembe sem jut.

- Tényleg? Miért nem?

- Inkább siess, és öltözz föl!

- Ilyet férfi még nem mondott nekem.

- Látom, hogy miért.

A lány Gabriel vállára csapott, és gyorsan farmernadrágot, magas nyakú pulóvert és divatos fekete bőrcsizmát vett fel. Pillanatok alatt ugyanazzá a divatos fiatal nővé változott, akit Gabriel először látott a velencei gettóban. Amikor Chiara végzett, így szólt:

- Most te jössz. Állj félre, átveszem a vezetést, amíg átöltözől.

Gabriel félreállt és helyet cseréltek. Az ő ruhatára távolról sem sikerült olyan divatosra, mint a lányé: gumírozott, bő kék pamutnadrágot, vastag gyapjú halászpulóvert, és barna vászoncipőt kapott, amiben viszkedett a lába. Úgy nézett ki, mint valamelyik helybeli, aki egész nap mást sem csinál, csak golyózik a főtéren.

- Röhejesen nézek ki.

- Szerintem nagyon csinos vagy. És ami még fontosabb, tökéletesen beolvadsz az emberek közé bármelyik provence-i kisvárosban.

Chiara tíz percen át navigált az olajfa- és eukaliptuszligetek közt kanyargó úton, amíg egy középkori kisvárosba Valbonne-ba nem értek. Gabriel észak felé irányította a lányt, egy Opio nevű kisvárosba, ahonnan Le Rouret felé fordultak. Chiara leparkolt az egyik tabac előtt és az autóban várt, míg Gabriel bement. A pult mögött egy kreol bõm, sűrű, göndör hajú, arabos arcú férfi állt. Amikor Gabriel megkérdezte, hogy ismer-e egy Carcussi nevű olasz nõt, a férfi megvonta a vállát és azt mondta, hogy Gabrielnek Marc-kal, a szomszédos söröző pultosával kéne beszélnie.

Amikor Gabriel belépett a sörözőbe, a pult mögött találta Marcot, aki éppen poharakat próbált fényesíteni egy piszkos konyharuhával. Marc nem ismert egyetlen Carcassit sem a városban, de ismert egy olasz nőt, aki a természetvédelmi parkba vezető úton lakott. A konyharuháját a vállán átvetve kikísérte Gabrielt a brasserie elé, és elmagyarázta, hogy merre kell menni. Gabriel megköszönte a segítségét, és visszaült Chiara mellé a kocsiba.

- Arra - mondta. - Át a főúton és a csendőrség épülete mellett fel a dombra.

Az út keskeny volt, épp elért rajta egy autó, és elég meredeken vezetett fel a domboldalon. Az út mentén az olajfák között egy-egy kis villa állt. Voltak köztük a helyiek tulajdonában álló szerény kis házak, de voltak szépen felújított, sövénnel és kőfallal körülkerített nagy házak is.

Az olasz nő háza a második kategóriába tartozott. Jókorá régi ház volt, a bejárat fölött valóságos kis bástyával. A teraszos kertet kőfal vette körül. A gyönyörű kovácsoltvas kapu mellett nem volt névtábla.

Amikor Gabriel megnyomta a kaputelefon gombját, a kertben kutyák kezdtek ugatni. Pár másodperc múlva meg is jelentek a juhászkutyák, és a fogukat viczorítva vadul ugatták az érkezőket, sőt ha nincs a kapu, bizonyosan meg is támadták volna Gabrielt. Gabriel hátra is lépett, és az autó kilincsére tette a kezét. Nem kedvelte a kutyákat. Nemrég volt egy kalandja egy németjuhással, amelyben eltört a karja, és több helyen össze kellett varrni. Lassan, óvatosan, hogy ne bősztse tovább a kutyákat, újra előrelépett, és újra megnyomta a kaputelefon gombját. Ezúttal kapott választ: egy női hang válaszolt, alig hallhatóan az eszeveszett ugatás közepette.

- Oui?

- Madame Carcassi?

- Már Huber a nevem. Carcassi a lánykori nevem.

- Az ön édesanyja volt Regina Carcassi az észak-olaszországi Tolmezzóból?

Egy pillanatnyi csend, majd:

- Ki maga, kérem?

A kutyák, megérezve az aggodalmat gazdájuk hangjában, még vadabbul kezdtek ugatni. Az éjszaka folyamán Gabriel sokat gondolkozott rajta, hogy hogyan közelítse majd meg Regina Carcassi lányát. Most, hogy két juhászkutya le akarja harapni a lábait, a hegyek felől pedig süvölt a gyilkosan erős szél, Gabrielnek nem sok ereje maradt fedőtörténetek kieszelésére.

- Gabrielnek hívnak - próbálta meg túlkiabálni a kutyák ugatását - Az izraeli kormányom dolgozom. Azt hiszem tudom, hogy ki ölte meg az édesanyját, és azt hiszem azt is tudom, hogy miért.

A kaputelefonon nem érkezett válasz, csak a kutyák csaholása hallatszott. Gabriel megijedt, hogy túl nagy lépésekkel haladt. Újra a kaputelefon gombja felé nyúlt, de megállította a mozdulatot amikor látta, hogy kinyílik a ház főbejárata, és egy hölgy lép ki a kertbe. A nő ott állt egy pillanatig keresztbe tett karral, fekete haját csapkodta a szél, majd lassan lesétált a kapuhoz, és megnézte Gabrielt. Mikor megelégedett a látvánnyal, lehajolt a kutyákhoz, és gyors francia beszéddel rendreutasította őket. A két kutya abbahagyta az ugatást, és elkocogott, a ház mögé. A nő ekkor a zsebébe nyúlt, elővette a kapu távirányítóját, és a hüvelykujjával megnyomva a gombot, kinyitotta a kaput, majd amikor az lassan kitárult, intett a jövevényeknek, hogy jöjjenek be.

Madame Huber kávét és forró tejet szolgált fel vendégeinek a négyszögletes alaprajzú, terrakotta padlós, kényelmes bútorokkal megrakott nappaliban. A franciaablakok rázkódva álltak ellen a misztrál rohamainak.

Gabriel számtalanszor kapta magát azon, hogy az ablakokat nézi, hogy vajon ki akar bejönni, de mindig csak a szép kert fáit látta, ahogy hajladoznak a szélben.

A nő neve Antonella Huber volt. Az olasz születésű nő egy német üzletemberhez ment feleségül, aki itt, Dél-Franciaországban telepedett le, Európa azon felső köreinek tagjaként, akik több országban és kultúrában is kényelmesen otthon érzik magukat. Vonzó asszony volt, a negyvenes évei közepén, sötét, vállig érő hajjal, és barnára sült bőrrel. Majdnem fekete szeméből intelligencia sugárzott. A pillantása közvetlen volt és egyenes. Gabriel észrevette, hogy a nő körmei gyászkeretesek. A szobában körülnézve rengeteg szép, egyedi kerámiát látott. Vagyis Antonella Huber keramikus.

- Elnézést a kutyákért - mondta a nő. - A férjem rengeteget utazik a munkája miatt, így elég sokat vagyok itt egyedül. A bűnözés rengeteg problémát okoz a Cote d'Azur-on. A kutyák előtt fél tucatszor kiraboltak bennünket. Az utóbbi időben viszont nincsenek ilyen problémáink.

- Megérttem.

A nő arcán gyorsan végigfutott egy halvány mosoly. Gabriel felhasználta a pillanatnyi csendet, hogy elmondja jövetelük célját. Előrehajolt a székében és nagy vonalakban, egyes részleteket kihagyva, beszámolt Antonella Hubernek, hogy hogyan került ide. Elmondta neki, hogy egy történész barátja, Beryamin Stern rájött, hogy a breznzonei Szent Szív zárdában valami furcsa dolog történt a háború alatt. Ugyanabban a kápolnában, ahol Madame Huber édesanyja is élt, mielőtt kilépett volna a rendjéből. Elmondta, hogy nem Regina Carcassi volt az egyetlen, aki nyom nélkül eltűnt Olaszországban, nagyjából vele egy időben eltűnt két pap, Felici és Manzini is, és elmondta azt is, hogy a történész barátját valaki vagy valakik megölték, hogy ne derüljön fény a zárda titkára. Egy olasz rendőr, Alessio Rossi rájött, hogy a papok eltűnéseinek köze lehet egymáshoz, de Carlo Casagrande, a vatikáni biztonsági szolgálat főnökének kérésére főnökei megparancsolták neki, hogy zárja le a nyomozást. Antonella Huber végig mozdulatlan maradt Gabriel beszámolója alatt, nyugodtan nézte a férfit, a kezét a térdén tartotta. Gabrielnek az a benyomása támadt, hogy semmi olyat nem mond az asszonynak, amit az nem tudott, vagy sejtett volna régóta.

- Az édesanyja nem csak azért lépett ki a rendből, hogy férjhez menjen, igaz?

A nő hosszú csend után válaszolt:

- Nem. Nem azért.

Történt valami abban a zárdában, ami miatt elvesztette a hitét, igaz?

- Igen.

- Beszért a dologról Benjamin Sternnel?

Könyörögtem neki, hogy ne tegye, de nem törődött velem, beszért vele.

- Miért könyörgött neki, hogy ne tegye?

- Természetesen azért, mert tudtam, hogy akkor baja esik. Igazam is lett.

- Az olasz rendőrséggel nem beszért?

- Aki egy kicsit is ismeri az olasz politikai életet, az tudja, hogy ilyen ügyekben nincs értelme felkeresni az olasz rendőröket. Láttam a híreket, Alessio Rossi is meghalt a minap a római lövöldözésben. Még hogy pápai merénylő! - A nő lassan megcsóválta a fejét. - Ezek bármire képesek, hogy megőrizték a piszkos kis titkaikat.

- Tudja, hogy az édesanyjának miért kellett meghalnia?

A nő bólintott, és így szólt:

- Igen. Tudom, mi történt akkor a zárdában, ami miatt anyám kilépett a rendből, elvesztette a hitét, és aztán meg is ölték miatta.

- Elmondja?

- Azt hiszem egyszerűbb, ha megmutatom. - Felállt - Várjanak egy kicsit. Mindjárt hozom.

Madame Huber kiment a szobából, és felment az emeletre. Gabriel hátradőlt, és behunyta a szemét Chiara, aki mellette ült, a férfi karjára tette a kezét. Antonella Huber egy csomag megsárgult papírlappal a kezében tért vissza.

- Anyám ezt egy nappal azelőtt írta, hogy hozzámment volna apámhoz - szólt Gabriel és Chiara felé nyújtva a papírlapokat. - Egy másolatát átadta Benjamin Stern-nek. Ezért ölték meg a barátját.

Madame Huber leült, az ölébe vette a papírcsomót, és hangosan olvasni kezdett.

*

Regina Carcassi vagyok, Brunicóban születtem az osztrák határ közelében. Hét gyerek közül vagyok a legfiatalabb, az egyetlen lány. A szüleim tulajdonképpen a születésemkor elhatározták, hogy apáca leszek. 1937- ben esküdtem fel és a Szent Orsolya rend tagja lettem. A Szent Szív zárdába kerültem, a Garda-tó partján fekvő Brenzone városában, és lányokat kezdtem tanítani a helyi katolikus általános iskolában. Tizennyolc éves voltam ekkor.

Nagyon örültem a munkámnak. A zárda csodálatos volt, egy régi kastély a tó partján. A háborúval kevés változás történt az életünkben. Bár kevesebb lett az étel, azért mégis minden hónapban érkezett valami, így mindig volt mit ennünk, sőt még maradt is valamennyi a breznzoneiek számára. Én folytattam a tanítást, és mellette a háború által megnyomorított szerencsétlen lelkeket ápoltam.

Egy márciusi estén, 1942-ben a rendfőnöknő, zárdánk vezetője beszédet tartott nekünk a vacsora alatt. Elmondta, hogy három nap múlva a zárdánkban fontos megbeszéléseket tartanak vatikáni vezetők és egy magasszintű német küldöttség. Eldugott fekvése és szépsége miatt választották zárdánkat a tárgyalások helyszínéül. A főnökasszony azt

mondta, hogy büszkék lehetünk, amiért a mi otthonunkban tartanak egy ilyen fontos találkozót, és tényleg mindnyájan büszkék voltunk. Azt is elmondta, hogy a megbeszélés témája a Szentatya egyik felvetése lesz a háború mielőbbi befejezéséről. Ugyanakkor utasított minket, hogy a zárdán kívül senkinek egy szót sem szólhatunka találkozóóról, sőt még egymás közt sem emlegethetjük. Mondanom sem kell, aznap éjjel egyikünk sem aludt túl sokat. Mindnyájan izgatottan vártuk, hogy mit hoz az elkövetkező pár nap.

Mivel én az osztrák határ mellett nőttem fel, természetesen folyékonyan beszéltem németül, és ismertem a német ételeket és szokásokat. Felkértek, hogy felügyeljem a tárgyalások előkészületeit, és én természetesen boldogan igent mondtam. A rendfőnöknő elmondta, hogy az érkező férfiak először étkeznek, majd nekiállnak a megbeszélésnek. Véleményem szerint a mi étkezőnk túl szerény és kopár volt az alkalomra, ezért úgy döntöttem, hogy a megbeszélésnek a tóra és a hegyekre néző, kényelmes nappali helyiségünkben kell helyet kapnia. Ezzel a főnökasszony is egyetértett, és engedélyt adott rá, hogy átrendezzem a szobát, ahogy jónak látom. A vacsorát egy nagy, kerek asztalon szándékoztam felszolgálni az ablak mellett, a tárgyaláshoz pedig egy hosszú, négyzet alakú asztalt állítottam a kandalló elé. Azt akartam, hogy minden tökéletes legyen, és a szoba tényleg gyönyörű lett. Nagyon örültem, hogy a munkámmal talán egy kicsit hozzájárulhatok a háború borzalmas szenvedéseinek befejezéséhez.

A találkozó előtti napon hatalmas ételszállítmány érkezett: kolbászok, sonkák, kaviár, finom borok és pezsgők, többféle kenyér és száraztészta - mindenféle, amit a legtöbbünk életében nem látott, a háború megkezdése óta pedig álmodni sem lehetett róla. Másnap két nővér segítségével olyan vacsorát készítettem, amelyről úgy gondoltam, hogy egyaránt megfelel római és berlini vendégeink ízlésének.

A delegátusokat délután hatra vártuk, de elég nagy hőésés volt aznap, így mindenki késett egy kicsit. A vatikáni vendégek érkeztek meg előbb, fél kilenckor, összesen hárman: Sebastio Lorenzi püspök az államminiszterségről, és két fiatal asszisztense, Felici és Manzini atya. Lorenzi ellenőrizte a tárgyalásra kijelölt szobát, majd misét celebrált a kápolnában. A mise végén, mielőtt kijöttünk volna a kápolnából, ő is elismételte a főnökasszony figyelmeztetését: arról, ami ma este a zárdában történik, senkinek nem beszélhetünk egy szót sem. Hozzátette, hogy aki megszegi ezt az utasítást, arra kiközösítés vár. Nekem ez meglehetősen felesleges figyelmeztetésnek tűnt, hiszen nincs az a nővér, aki megszegné egy vatikáni főpap utasítását, de tudtam, hogy a kúria papjai nagyon komolyan veszik a titoktartási kötelezettségeket.

A német küldöttség csak valamikor tíz óra körül érkezett meg. Ők is hárman voltak: a sofőr, aki nem vett részt a tárgyaláson; egy Herr Beckmann nevű titkár és a delegáció vezetője, a német külügyminisztérium államtitkára, Herr Martin Luther. Soha nem fogom elfelejtem ezt a nevet Martin Luther, ahogy látogatást tesz egy katolikus apácázárdában! Teljesen meg voltam döbbenve. Ahogy az államtitkár külsejétől is. Kicsi, beteges külsejű férfi volt, olyan vastag szemüveggel, hogy teljesen eltorzította a szemét. Úgy gondoltam, hogy szörnyű megfázástól szenvedhet, mert folyamatosan törölgette az orrát egy fehér zsebkendővel.

A vendégek azonnal az érkezés után leültek vacsorázni. Herr Luther és Herr Beckmann megdicsérték a szoba dekorációját, amitől eltöltött a büszkeség. Én szolgáltam fel az ételt és bontottam fel az első üveg bort. Az uraknak ízlett az étel és sokat nevettek, barátságos volt a hangulat. Olyan benyomásom támadt, hogy Herr Luther és Lorenzi püspök jó viszonyt ápolnak egymással. Hamar rájöttem, hogy a főnökasszony elfelejtette megemlíteni nekik, hogy az osztrák határ mellől származom, mert szabadon, megfontolás nélkül beszéltek németül, egyértelműen abban a hitben, hogy egy szavukat sem értem. Sok érdekes pletykát hallottam a berlini ügyekről.

Maga a tárgyalás éjfélkor kezdődött Lorenzi püspök így szólt hozzám olaszul: *"Nagyon sok munkánk van nővér. Kérem gondoskodjon róla, hogy mindig legyen kávé. Ha kiürül egy csésze, töltse meg!"* Ekkor már a zárdában összes többi nővére mélyen aludt. Én a szoba előtt ültem le az előtérben. Pár perc múlva megjelent az egyik konyhán dolgozó kisfiú pizsamában. Egy árva volt az, aki a zárdában kapott menedéket. A nővérek a Ciciotto becenevet adták neki, a ducisága miatt. A gyermeket felébresztették a rémálmai. Odaültettem magam mellé és, hogy megnyugodjon, mondani kezdtük a rózsafüzért.

Már az első alkalommal, amikor beléptem a szobába egyértelművé vált, hogy ezek az emberek nem a háború gyors befejezéséről tárgyalnak. Luther államtitkár épp egy memorandum másolatait osztotta ki a másik négy embernek. Ahogy a kávé telt, világosan el tudtam olvasni, hogy mi áll a papíron. Két függőleges oszlopot láttam, amelyek között egy vonal húzódott. A baloldalon országok és területek nevei álltak, a

jobboldalalon számok. A lap alján pedig az összesítés látszott.

Herr Luther ezt mondta: "A zsidókérdés végleges megoldásának programja jól halad Európában. Ezt a dokumentumot egy berlini megbeszélésen kaptam januárban. Amint látják, becsléseink szerint tizenegymillió zsidó él Európában. Ebbe beletartoznak a Reich által uralt, a szövetségesek vezette, és a semleges, illetve ellenséges országok zsidói is."

Herr Luther itt elhallgatott, és Lorenzi püspökre nézett: "Ez a lány ugye nem beszél németül?"

"Nem, nem Herr Luther. Ez csak egy szegény lány, innen a Garda környékéről. Csak olaszul beszél és azt is valószínűleg úgy, mint a parasztok. Nyugodtan beszélhet."

Megfordultam és kimentem a szobából, és közben igyekeztem nem kimutatni, mennyire sértő dolgokat mondott rólam a főpap a németnek. A megbántottságom valószínűleg meglátszott az arcomon, mert amikor kiléptem a szobából, Ciocotto ezzel fogadott: "Mi a baj Regina nővér?"

"Semmi, semmi, csak egy kicsit elfáradtam."

"Mondjuk tovább a Rózsafűzért?"

"Te mondod kicsim, de halkan!"

A fiú folytatta a Rózsafűzért, amíg egy pár perc múlva el nem aludt az ölemben. Én résnyire kinyitottam az ajtót, hogy halljam, amit odabent mondanak. Még mindig Herr Luther beszélt. A következőkben megpróbálom pontosan visszaadni mindazt, amit aznap éjjel hallottam:

"Bár mindent megteszünk, hogy az evakuálások titokban maradjanak, sajnos elkerülhetetlenül kiszivárognak információk. Vatikáni nagykövetunktől úgy hallottam, hogy a Szentatya fülébe is jutottak pletykák."

Lorenzi püspök válaszolt: "Sajnos igaz, amit hallott, Luther államtitkár úr. Az evakuálások hírei tényleg elérték a Vatikánt. A britek és az amerikaiak hatalmas nyomást fejtenek ki a Szentatyára, hogy rábírhják a felszólalásra."

"Beszélhetek nyíltan, Lorenzi püspök?"

"Ez találkozáónk célja, nem?"

"A program, hogy örökre megszabaduljunk a zsidóktól, folyamatban van. A gépezet beindult, és a Szentatya semmit sem tehet, hogy megállítsa. Csak annyit tehet, hogy megnehezíti a zsidók számára a dolgot, és gondolom ez az utolsó, ami a szándékában áll."

"Jól látja, Herr Luther. De hogy nehezíthetné meg a zsidók dolgát egy pap?"

"Kulcsfontosságú, hogy az emberek begyűjtése és szállítása simán és hisztéria nélkül folyjon. A meglepetés ereje kritikus fontosságú. Ha a Szentatya tiltakozik, és nyíltan figyelmezteti a zsidókat, hogy a deportálásuk konkrétan mit jelent, akkor a zsidók begyűjtése rengeteg felesleges vesződséggel és nehézséggel fog járni, ráadásul rengeteg zsidó fog bujkálni és menekülni katonáink előtt."

"Ez teljesen logikus, Herr Luther."

Ezen a ponton úgy gondoltam, hogy eljött az újabb kávéöltés ideje. Az ölemben alvó fiú fejét finoman leraktam, majd kopogtam az ajtón és vártam, hogy Lorenzi püspök szólítson.

"Kávé, atyám?"

"Igen, kérünk, Regina nővér."

Mindenki csendben maradt, mialatt újratöltöttem a csészéket. Amikor kimentem a szobából, Herr Luther folytatta a beszédet. Ismét résnyire nyitva hagytam az ajtót, hogy halljam, amit mondanak.

"Van még egy ok, amiért kritikus fontosságú, hogy a Szentatya ne szólaljon fel a deportálások ellen. A segítőink, dolgozóink közül elég sokan hívő katolikusok. Amennyiben a pápa elítéli a viselkedésüket, mi sok jó munkás kezét veszíthetünk."

"Nyugodt lehet Herr Luther, a pápának esze ágában sincs ilyen nehéz időkben katolikus hívők ellen emelni szót. Természetesen távol álljon tőlem, hogy tanácsot adjak az egyháznak, de úgy gondolom, elég sok indok szól amellett, hogy ebben az ügyben mindenkinek, beleértve a pápaságot is az a legjobb, ha a Szentatya nem szól semmit."

"Érdekelne szakértő véleménye, Herr Luther."

"Elég csak ránézni az ön előtt látható adatokra Képzелjen el tizenegymillió zsidót! Szinte felfoghatatlan mennyiség. Mi megpróbáljuk a lehető leggyorsabban és leginkább költséghatékony módon eltüntetni őket, de a feladat mégis elég komoly erőforrásokat emészt fel a Reichben. Mi történne, ha ne adj Isten Németország elveszíti a háborút Sztálin és zsidó bolsevik bandája ellen? Képzелje csak el, mi történne, ha a háború után

vagyontalan, otthontalan, mégis életben maradt zsidók milliói járnák Európa útjait, követelve a jogot, hogy kivándorolhassanak Palesztinába. A cionisták és washingtoni meg londoni barátaik mindent megkapnának, amit csak akarnak. Lehetetlen volna meggátolni egy zsidó állam megalakulását Palesztinában. Képzeld csak el! Názáret zsidó kézben. Betlehem. Jeruzsálem. Az összes szent zarándokhely. Ha államot alapítanának, akkor a Vatikánhoz hasonlóan ahhoz is joguk lenne, hogy a világ minden tájára diplomatákat küldjenek. A judaizmus, az egyház ősi ellensége egyenrangúvá válna a Szentszékkel. A zsidó állam lenne a globális zsidó dominancia kiindulópontja. Ez lenne az igazán nagy katasztrófa a római katolikus egyház számára, elképzelhetetlen méretű szerencsétlenség. Hacsak nem tudjuk befejezni a zsidó faj teljes eltüntetését, ez bármikor be is következhet."

Ezután hosszú csend következett. Bár nem láttam be a terembe, megpróbáltam elképzelni a jelenetet. Lorenzi püspök, gondoltam én, épp emészti a groteszk beszéd tartalmát. Úgy gondoltam, hogy mindjárt zengő hangon darabokra zúzza a berlinit, és elátkozza a nácik háborúját a zsidók ellen. Ehelyett ezt hallottam:

"Amint tuja, Herr Luther, mi, a Crux Vera tagjai a kezdetektől fogva mindenben támogattuk a nemzeti szocializmust és harcát a bolsevikok ellen. Csendesen, de szorgalmasan dolgoztunk azon, hogy a Vatikán külpolitikájával segítsük közös célunk, a bolsevik fenyegetés megszüntetésének megvalósítását. Sajnos utasítani nem tudom a pápát, csak tanácsokat adhatok neki, és a legjobb esetben is csak remélhetem, hogy megfogadja tanácsaimat. Annyit mondhatok: jelenleg eltökélte, hogy semmit sem szól a dologról. Úgy gondolja, hogy a tiltakozásával csak rontana a német katolikusok helyzetén. Ráadásul ő sem kedveli túlzottan a zsidókat, és úgy gondolja, hogy nagyon sok szempontból maguknak köszönhetik ezt a jelenlegi helyzetet. Az ön gondolatai Palesztina esetleges jövőjéről egy újabb erős fegyvert adnak a kezembe. Biztos vagyok benne, hogy Őszentsége érdeklődve fogja hallgatni az okfejtést. Ugyanakkor arra kell kérnem, hogy önök továbbra is az eddigieknek megfelelő szellemben járjanak el, és ne próbálják meg semmire sem kényszeríteni a Szentatyát. Azzal csak arra kényszerítenék a Szentszékét, hogy helytelenítésének adjon hangot."

"Egyértelmű. Örömmel veszem megjegyzéseit, Lorenzi püspök. Újra bizonyította, hogy a német nép igaz barátja, és megbízható szövetséges a bolsevikok és a zsidók ellen folytatott harcunkban."

"És az önök nagy szerencséjére, Herr Luther, van a német népnek még egy igaz barátja a Vatikánban, egy rangban nálam jóval magasabban elhelyezkedő ember, aki oda fog figyelni a mondanivalómra. Ami engem illet, személy szerint örömmel veszem, ha majd végleg megszabadulunk a söpredéktől."

"Úgy gondolom, ideje pohárköszöntőt mondani!"

"Egyetértek."

„Regina nővér!"

Remegő lábbal léptem be a szobába.

"Hozzon föl nekünk egy üveg pezsgőt!" - mondta nekem a püspök olaszul, majd helyesbített: - "Legyen két üveg. Ma este ünnepelünk."

Egy perc múlva visszatértem a két üveggel. Az egyikből kirobbant a dugó amikor felbontottam, és egy kevés pezsgő a padlóra és az egyenruhámra ömlött.

"Mondtam, hogy csak egy parasztlány" mondta a püspök németül. "Biztos felrázta, mialatt hozta."

A többiek jót nevettek rajtam, s nekem továbbra is mosolyognom kellett és úgy tettem, mintha nem érteném, hogy miről van szó. Kitöltöttem nekik a pezsgőt és megfordultam, hogy távozzak, de Lorenzi püspök karon ragadott. "Igyék velünk egy pohárral Regina nővér!"

"Nem tehetem, atyám. Nem lenne helyes."

"Ugyan már!" A püspök Herr Lutherhez fordult és megkérdezte németül, hogy megérdemlek-e egy pohár pezsgőt az egész esti kemény munkám után.

"Ja! Ja!" - kiabálta Herr Luther. - "Természetesen, ragaszkodik hozzá!"

Így aztán foltos ruhámban ott álltam mellettük, és ittam a pezsgőjüket. Közben ügyeltem, hogy meg ne látsszon rajtam, hogy értem a beszédüket, ahogy gratulálnak egymásnak a sikeresen elvégzett munkához. Ahogy elindultak, kezet ráztam a gyilkos Lutherrel és megcsókoltam büntársa, Lorenzi püspök gyűrűjét. Máig érzem a keserűséget az ajkamon. Amikor visszavonultam saját szobámba, gyorsan és szóról szóra leírtam mindent,

amit hallottam, aztán ébren feküdtem hajnalig. Leírhatatlan lelki szenvedést éltem át.

Most, ahogy ezeket a sorokat írom, 1947 szeptembere van, az esküvőm előestéje. Soha nem vágytam erre a napra. Hozzámegyek egy férfihoz, akit bár szeretek, de szerelmet nem érzek iránta. Azért, mert ez a könnyebb út. Hogy mondhatnám el nekik kilépésem igazi okát? Ki hinne el egy ilyen történetet?

Nem tervezem, hogy valaha is, bárkinek beszéljek arról az éjszakáról, és ezt az iratot sem akarom megmutatni senkinek. Több millió ember halála nyomja a lelkemet. Tudtam, és mégis csendben maradtam. Néha éjszaka, álmomban halálra éheztetett, durva börtönruhás emberek jönnek oda hozzám és kérdezik, miért nem szólaltam fel a védelmükben? Nem tudok nekik mit válaszolni. Egy egyszerű apáca voltam csupán Észak-Olaszországból. Ők meg a világ legnagyobb hatalmú emberei. Mit tehettem volna? Mit tehetett volna bármelyikünk is?

*

Chiara botladozva kisietett a mosdóba. Egy perccel később Gabriel hallotta, ahogy a lány belehány a WC-be. Antonella Huber csendben ült, üres tekintettel nézett ki a kertre, a szélben hajladozó fákra. Gabriel az ölében tartott papírlapokat nézte, Regina Carcassi gondos, precíz írását. Bár borzalmas volt végighallgatni a történetet, Gabriel azért büszkeséget is érzett. Ez a néhány sárga papírlap felbecsülhetetlen jelentőségű dokumentum. Tökéletesen alátámasztja mindazt, amit eddig megtudott. Mi lett volna, ha Licio az öreg gondnok nem súgja meg neki Regina nővér és Martin Luther nevét? Ha nem tudja meg Alessio Rossitól a rejtélyesen eltűnt papok történetét? Regina nővér beszámolója szerint Manzini és Felici atyák az államminiszterségen dolgozó Lorenzi püspök, Crux Vera-tag és Németország nagy barátja oldalán tanácskoztak.

"És az önök nagy szerencséjére Herr Luther, van a német népnek még egy igaz barátja a Vatikánban, egy rangban nálam jóval magasabban elhelyezkedő ember, aki oda fog figyelni a mondanivalómra."

Íme, a magyarázat a megmagyarázhatatlanra. Miért nem szólalt fel XII. Pius a történelem egyik legnagyobb szervezett népirtása ellen? Azért, mert Martin Luther meggyőzte a Vatikán egyik befolyásos politikusát, és a Crux Vera titkos társaság egyik tagját arról, hogy a holokauszt elítélése egy zsidó állam megalakulásához és a szent zarándokhelyek zsidó kézre kerüléséhez vezet Palesztinában? Ha ez igaz, akkor megvan a magyarázat, hogy a Crux Vera számára miért olyan fontos, hogy a breznzonei tanácskozás titokban maradjon. Hiszen ez a dokumentum a rendet és rajta keresztül az egyházat is cinkossá teszi hatmillió ártatlan ember meggyilkolásában.

Chiara nedves szemmel visszatért a fürdőszobából, és Gabriel mellé ült. Antonella Huber tekintete elszakadt a kerttől, és Chiarára nézett.

- Maga zsidó, igaz?

Chiara bólintott, és felszegte a fejét

- Velencei vagyok.

- Velencéből mindenkit elvittek, igaz? Míg anyám a zárda biztonságos falai mögött csücsült, a nácik elhurcolták a velencei zsidókat. - Madame Huber Chiaráról Gabrielre nézett. - És maga?

- Az én családom Németországból érkezett. - Gabriel nem mondott többet. Nem is volt mit mondani.

- Tehetett volna anyám valamit magukért? - Az asszony ismét kinézett a franciaablakokon. - Vajon én is bűnös vagyok? Viselem anyám eredendő bűnét?

- Nem hiszek a kollektív bűnösségben - mondta Gabriel. - Ami az édesanyját illeti, semmit sem tehetett volna. Még ha a püspök parancsát megszegve, beszélt is volna valakinek a zárdában elhangzottakról, akkor sem változott volna semmi. Herr Luthernek igaza volt. A gépezet a helyén volt, a gyilkolás elkezdődött, és csupán a német vereség vethetett neki véget. Ráadásul senki sem hitt volna az édesanyjának.

- És most fog neki hinni valaki?

- Ez megsemmisítő erejű dokumentum.

- Ez halálos ítélet - szólt a nő. - El fogják vetni, mint hamisítványt. Azt fogják mondani, hogy maga el akarja pusztítani az egyházat. Mindig ezt teszik.

- Van más bizonyíték is, ami alátámasztja ezt az írást, és így nem lehet hamisítványnak nevezni. Lehet, hogy az ön édesanyja 1942-ben tehetetlen volt, de most már nem az. Adja ezt ide nekem. Az eredetit. Fontos, hogy az eredetit adja ide.

- Egy feltétellel.

- Igen?

- Hogy tönkreteszti azokat az embereket, akik megölték az anyámat.
- Gabriel kinyújtotta a kezét.

23. Provance, Le Rouret

Gabriel a juhászok vad ugatásától kísérve lassan távolodott Antonella Huber házából az alkonyatban. A jobboldali ülésen Chiara ült, kezében Regina Carcassi levelével. A domb alján ráfordult az országútra és nyugat felé, Grasse irányába indult. A nap utolsó sugarai úgy övezték a távoli hegyek csipkés vonulatát, mint egy vörös seb.

Gabriel öt perccel később fedezte fel a sötétszürke Fiat szedánt. A sofőr óvatosabb volt a szokásosnál. Még ha Gabriel jóval a sebességkorlátozás alatt ment is, a Fiat így is több autóval mögötte maradt. Nem, gondolta Gabriel, ez nem az átlagos öngyilkos hajlamú francia sofőr.

Begurult Grasse-ba, ahol bement az öreg városközpontba. A városban már elég régóta főleg közel-keleti bevándorlók laktak, Gabriel egy percre Algírban vagy Marrakesben érezte magát.

- Tedd el a levelet!
- Mi a baj?
- Követnek minket.

Gabriel megpróbálta lerázni üldözőjüket, nagy sebességgel kanyarogni kezdett a városban.

- Még mindig itt van?
- Igen.
- Mit csinálunk?
- Elmegyünk kocsikázni vele.

Gabriel kiment a városból az országútra, és elindult be a hegyek közé. A Fiat követte. Gabriel padlóra nyomta a Peugeot gázpedálját.

Grasse lassan elmaradt a hátuk mögött. Az út teli volt visszafordítókkal és hajtókanyarokkal. A jobb oldalon a hegyoldal magasodott, balra feneketlen mély szakadék húzódott. A Peugeot pár lóerővel gyengébb volt, mint szeretne volna, és bármilyen keményen hajtott is, a Fiat könnyedén lépést tartott velük. Időnként, egy-egy rövid, egyenes szakaszon a visszapillantó tükörbe nézve, Gabriel mindig ott látta a szürke autót, pár autónyira mögöttük. Egyszer, mintha még a sofőrt is látta volna, ahogy mobiltelefonon beszél. Kinek dolgozol? Kit hívsz? És hogy a fenébe találtál ránk? Antonella Huber... Megölték az anyját. Valószínűleg figyeltették a házat.

Tíz perccel később feltűnt a csendes St. Vallier falu. Gabriel megállt a főtéren és helyet cserélt Chiarával. A Fiat közben a tér túlsó oldalán állt és várakozott. Gabriel a D5-ös út és St. Cézaire felé irányította a lányt, majd elővette a kilencmilliméteres Berettát, amit Shimon Paznertől kapott Rómában. A Fiat követte őket.

Hosszú, időnként sofőrt próbáló ereszkedés volt. Chiara ugyanúgy vezette az autót, ahogy a jachtot is: magabiztosan és olyan könnyedséggel, amit Gabriel nagyon vonzónak talált.

- Jó voltál vezetésből a kiképzésen?
- Osztályelső.
- Mutasd, mit tudsz!

A lány visszakapcsolt és a gázra lépett. Addig nem kapcsolt feljebb, amíg a fordulatszámérő a piros mezőbe nem ért. Gabriel a kilométerórára nézett, és látta, hogy 180 km/óra felé közelítenek. A lány hirtelen gyorsulása láthatóan meglepte a Fiat sofőrijét, de hamar észbekapott és nemsokára ott volt, nem messze mögöttük.

- Visszatért a barátunk.
- Mit csináljak?
- Dolgoztasd meg. Azt akarom, hogy jó ideges legyen.

Egy hosszú, egyenes lejtő következett, Chiara kétszáz fölé tornászta a Peugeot sebességét. Az egyenest követő kanyargós szakaszon a lány kitűnő ütemérzéssel visszakapcsolgatva, a legjobb íveken vette a kanyarokat. A Fiat sofőrijének láthatóan nehezebbre esett lépést tartani velük.

Ezzel a sebességgel nem tartott soká az út St. Cézaire-be. A D5-ös út pont kettészeli ezt a gyönyörű, középkori várost. Chiara lassított, de Gabriel rákiáltott:

- Gázt!
- És ha valaki kilép az útra?
- Nem érdekel! Gyorsabban!

- Gabriel!

Úgy suhantak át a városkán, mint a villám. A Fiat sofőrje nem volt ennyire örült, náluk jóval lassabban hajtott át a városon, így legalább háromszáz méterrel lemaradt mögöttük.

- Ez örültség volt, Gabriel. Megölhattunk volna valakit

- Ne engedd felzárkózni!

Az út négysávossá bővült. Tőlük balra egy nagy lakatlan terület húzódott, tele víznyelőkkel és barlangokkal. A holdfényben látszottak a távoli hegyek csipkés ormai.

- Ott fordulj be!

Chiara villámgyorsan, kézfékkel fordult rá a kis földútra. Gabriel hátranézett. A Fiatnak sikerült ide is követni őket.

- Kapcsold ki a lámpát.

- De akkor nem látok.

- Kapcsold le!

A lány lekapcsolta a fényszórót, és ösztönösen feljebb engedte a gázpedált, de Gabriel rákiabált, hogy gyorsítson, és így tovább száguldottak, immár a hold fényében csupán. Egy mediterrán tölgyekkel és fenyőfákkal teli területre értek. A Fiat fényszórói sehol nem látszottak.

- Állj!

- Itt?

- Állj!

Gabriel kiugrott az autóból. A levegő tele volt körülöttük a fékezés keltette porral.

- Menj tovább - kiáltott Gabriel, és bevágta az ajtót.

Chiara tovább hajtott. Gabriel pár másodperc múlva meghallotta a Fiat motorjának zúgását. Lelépett az útról, egy fatörzs mögé térdelt, és két kézzel felemelte a Berettát. Ahogy a Fiat megjelent a kanyarban, Gabriel több lövést leadott, a gumikra célozva.

Legalább két abroncs felrobbant. A Fiat sofőrje azonnal elvesztette az uralmát járműve fölött, az autó kacsázni kezdett, majd a centrifugális erő felborította, és a hossztengelye mentén pörögni kezdett. Gabriel nem tudta pontosan megszámolni, hogy az autó hányszor perdült meg, legalább hatot tippelt. Felállt és a Berettát a combja mellett lógatva, az autóból maradt gyűrött fémcsomóhoz ment. Valahol egy mobiltelefon csörgött.

A Fiat fenekével az ég felé állt meg. Gabriel lehajolt, és benézett az utastérbe. Meglátta a sofőrt, aki az autó tetejének maradványain feküdt. A férfi lábai teljesen természetellenes helyzetben voltak kicsavarodva, a mellkasa összetört, és mindenhol csúnyán vérzett, de láthatóan még mindig eszméleténél volt. A tekintete az ujjaitól alig pár centiméterre heverő pisztolyra szegeződött, de a keze láthatóan nem volt képes teljesíteni agya parancsát. Eltört a gerince, bár ő ezt nem vette észre.

Végül a tekintete a fegyverről Gabrielre vándorolt.

- Ostobaság volt így utánunk jönni - mondta Gabriel halkán. - Maga egy amatőr. A főnöke a halálba küldte. Ki a főnöke? Ő tette ezt magával, nem én.

A férfi szájából csak valami bugyborékoló hang jött ki. Bár még Gabriel irányába nézett, a tekintete már máshova fókuszált. Már nem volt neki túl sok hátra.

- Nem sérült meg túl súlyosan - mondta Gabriel finoman. - Néhány sérülés és zúzódás. Talán egy-két törés. Mondja meg, kinek dolgozik és hívom a mentőket.

A férfi kinyitotta a száját, és megpróbált beszélni. Gabriel közelebb hajolt.

- Casssszzzzz ... Casssssszzzzzzzzz ... Zzzzzzzz ...

- Casagrande, Carlo Casagrande? Ő az?

- Casssszzzzz ... Casssssszzzzzzzzz

Gabriel óvatosan benyúlt, és a haldokló dzsekijében megkereste a férfi tárcáját, ami teljesen át volt itatva vérrel. Ahogy a zsebre tette a tárcát, újra meghallotta a telefon csörgését. A hang után kutatva megkereste a telefont valahol a hátsó ülés alatt, benyúlt és kihúzta. Fogadta a hívást, és a füléhez emelte a készüléket.

- Pronto.

- Mi történik? Hol van a zsidó?

- Itt - felelte Gabriel halkán olaszul. - Vele beszél.

Csend.

- Tudom, hogy mi történt abban a zárdában - folytatta Gabriel. - Tudok a Crux Veráról. Tudom, hogy maga ölette meg a barátomat. Megyek, és megfizetek érte.

- Hol van az emberem?

- Nincs túl jól. Beszél vele?

Gabriel berakta a telefont a roncsba, pár centire a haldokló szájától. Ahogy

felegyenesedett, már látta a közeledő Peugeot fényoszóróját. Chiara tőle pár méterre állt meg. Közben Gabriel az autó felé ment, csak egy hangot hallott:

- Casssszzzzz ... Casssssszzzzzzzz

24. Provance, St. Cézaire

Gabriel a műszerfal halvány fényében vizsgálta át a tárca tartalmát. Nem talált jogosítványt, sem más azonosító okmányt. Végül egy kettéhajtott névjegykártyát talált, egy ujjatlan blúzt viselő lány fényképe mögé dugva. A kártya olyan régi volt, hogy Gabrielnek fel kellett kapcsolnia a mennyezeti világítást, hogy ki tudja olvasni a ráírt szöveget: PAULO OLIVERO, UFFICIO SI-CUREZZA DL VATICANO. Chiara elé tartotta. A lány vetett a kártyára egy pillantást vezetés közben.

- Mi van rajta? - kérdezte.

- Nagyon valószínű, hogy az ember, akit az imént megöltem, egy vatikáni zsaru - válaszolt Gabriel.

- Nagyszerű.

Gabriel megjegyezte a kártyára nyomtatott telefonszámot, majd cafatokra szaggatta a névjegyet, és kiszórta az ablakon az éjszakába. Felértek az autoroute-ra. Chiara lassított és kérdően Gabrielre nézett, Gabriel pedig nyugati irányba intett, Aix-en-Provence felé. A lány rágyújtott a kicsi szivargyújtójával. Remegett a keze.

- Megmondod, hogy most hova megyünk?

- Ki Provence-ból, amilyen gyorsan csak lehet - felelte Gabriel. - Azután még nem tudom.

- Elmondhatom, hogy mit gondolok?

- Persze.

- Szerintem ideje hazamenni. Tudjuk mi történt a zárdában, és azt is, hogy ki ölte meg Benjaminget.

- Még van pár dolog - mondta Gabriel. - Kell lennie.

- Miről beszélsz?

A férfi kibámult az ablakon. A táj sötét volt, és vörös port fújt a szél, de Gabriel ezt nem látta. Ehelyett Vincenza nővért látta, ahogy pontosan ott ül, ahol annak idején Martin Luther és Lorenzi püspök megpecsételték gyilkos szövetségüket, és azt mondja neki, hogy Benjamin azért ment a zárdába, hogy az ott bujkáló zsidókról írjon. Látta a rettegéstől bűzlő Alessio Rossit is, a nyomozó tövig rágott körmeit, ahogy a férfi elmeséli neki, hogy Carlo Casagrande hogyan kényszerítette az eltűnt papok utáni nyomozás megszüntetésére. Látta maga előtt Regina Carcassi nővért, ahogy ölében egy alvó gyermekkel hallgatja Martin Luther és Lorenzi halk megbeszélését arról, hogy XII. Pius hogyan maradjon néma az Európában folyó népiirtás láttán.

Végül pedig Benjamin tűnt föl előtte húsz évesen, rövidlátón, kerek vállúan, zseniálisan, egy nagyszerű tudományos karrier előtt. Benjamin legalább annyira akart bekerülni az Isten haragja csapatba, ahogy Gabriel nem. Benjamin igazából aleph akart lenni, merénylő, de módszeres gondolkozása miatt hiányoztak belőle azok a képességek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy hidegvérrel fejbőljön valakit egy Berettával. Viszont pontosan azok a készségek, amelyek ezt lehetetlenné tették, zseniális támogató ügynökké tették. Egyszer sem hibázott, még a vége felé sem, amikor a Fekete Szeptember és Európa összes titkosszolgálatát ott lihegett a nyakukban. Benjamin nem kockáztatná a jóhíret azzal, hogy csupán egyetlen dokumentumra alapoz egy egész könyvet, bármilyen meggyőző dokumentumról van is szó.

- Benjamin soha nem írt volna könyvet a Vatikán és a holokauszt kapcsolatáról egyetlen levél alapján. Biztos vagyok benne, hogy volt még bizonyítéka.

Chiara az autópálya szélére húzódott, és megállt.

- Mit akarsz mondani?

- Dolgoztam együtt Benjaminggal. Tudom, hogy működött az agya. Még a "B" terveihez is készített "B" tervet. Tudta, hogy ez a könyv hatalmas vihart fog kavarni. Ezért tartotta annyira titokban a tartalmát. Biztos vagyok benne, hogy a fontos forrásait olyan helyre rejtette, ahol az ellenségei soha nem találhatják meg. - Gabriel tétován elhallgatott, majd folytatta: Olyan helyen, ahol a barátai viszont talán keresnék. Chiara elnyomta a cigarettáját.

- Az akadémián megtanultuk, hogy hogyan kell egy ismeretlen szobába besétálva akár száz rejtekhelyet is megtalálni nagyon gyorsan. Ahova azonnal el lehet rejteni papírokat, fegyvereket, bármi mást.

- Benjaminsal együtt csináltuk végig a kiképzést.

*

Felváltva vezettek, nagyjából kétóránként cseréltek.

Chiara tudott aludni a pihenő időszakában, de Gabriel nyitott szemmel feküdt a tarkóján tartott kézzel, és az eget nézte a lenyitható tető festett üvegén át. Pihenésképp fejben újra átvizsgálta Benjamin lakását. Gondolatban végig átnézte a könyveket, fiókjait és iratszekrényeit. Sorra vette, hogy merre nem keresgélt.

Sűrű esővel és a Rhone völgy erős szélrohamaival jött el a szürke és nyomasztó reggel. Igazából nem lett világosabb, mint a hajnali szürkület, a Peugeot fényoszóói egész délelőtt bekapcsolva maradtak. A német határnál Gabriel hirtelen alaposan leizzadt, amikor a határőr a szokásosnál pár másodperccel tovább tanulmányozta a Paznertől kapott hamis kanadai útlevelet.

Végigszáguldottak a lapos sváb síkság szántóföldjei között egyenesen húzódó autópályán. Gabriel egy Memmingen nevű városban állt meg tankolni. Nem messze a benzinkúttól volt egy bevásárlóközpont. Gabriel beküldte Chiarát vásárolni. Ezúttal jobban járt, mint Cannes-ban: két szürke nadrágot, ingeket, egy fekete pulóvert, fekete cipőt és egy esőkabátot kapott. A lány hozott még Gabriel kérésére két zseblámpát, pár csomag elemet, meg néhány csavarhúzó, feszítővasat és fogót.

Gabriel az autóban öltözött át, míg Chiara bevezetett a tíz kilométerre fekvő Münchenbe. A szürke ég alacsonyan függött és esett az eső. Shamron az ilyesmit hívta akciós időjárásnak. A hírszerzőnek ez az istenek ajándéka. Gábrielnek lüktetett a feje a kimerültségtől, a szemében pedig mintha homok lenne a szemhéja mögött Megpróbált visszaemlékezni, hogy mikor aludt végig egy éjszakát utoljára. Chiarára nézett és látta, hogy a lány is úgy kapaszkodik a kormányba, mintha anélkül lecsúszna az ülés elé. Szálloda szoba sem jöhetett Chiarának azonban támadt egy ötlete.

*

Nem messze a régi városközponttól, a Rechenbach-platz közelében áll egy nagyon egyszerű, stukkó épület Az üvegajtó fölött egy egyszerű felirat látható. JÜDISCHES EINKAUFSZENTRUM VON MÜNCHEN: MÜNCHENI ZSIDÓ KÖZÖSSÉGI KÖZPONT. Chiara a bejárat előtt leparkolt, és besietett öt perc múlva visszajött, és átgurult az oldalsó bejárathoz. Egy lány tartotta nyitva az ajtót Chiarával egykorú fiatal nő volt, széles csípőjű, hollófekete hajú. - Ezt meg hogyan intézted el? - kérdezte.

- Felhívták az apámat Velencében, és ő kezeskedett értünk.

A központ belseje ultramodern berendezésű volt, éles, fluoreszkáló fényekkel. Követték a lányt, fel a legfelső emeletre, ahol a lány egy egyszerű, linóleumpadlós szobába vezette őket, amiben két dupla ágy állt, vajszerű ágytakaróval letakarva Gabrielt leginkább kórteremre emlékeztette a helyiség.

- Vendégek és vészhelyzetek esetére tartjuk fent ezt a szobát - mondta a lány. - Néhány órán át használhatjátok. Az ajtó mögött van egy zuhanyzó.

- El kellene küldenem egy faxot - szólt Gabriel.

- Lent van fax. Lekísérlek.

Gabriel követte a lányt egy kis irodába, a fő fogadóhelység mellett.

- Van fénymásoló gép is?

- Persze. Ott, a sarokban.

Gabriel kivette Regina Carcassi nővér levelét a dzsekije zsebéből, és készített róla egy másolatot. Ezután kézzel írt pár sort egy külön papírlapra, és az egészet átadta a lánynak. Fejből lediktálta a számot, és megvárta, hogy a lány egyenként átküldje a lapokat a gépen.

- Bécs? - kérdezte a lány.

Gabriel bólintott. Figyelte, ahogy a papírok egyenként átmennek Eli Lavon irodájába. Két perc alatt az összes lap átment, majd nemsokára a fax pittyent egyet, és kiköpött egy kis papírszeletet, amin ez állt: Dokumentumot megkaptam. Gabriel felismerte Lavon kézírását.

- Szükséged van még valamire?

- Csak pár óra alvásra.

- Vár az ágy - felelte a lány, most először mosolyogva - Visszatalálsz?

- Persze, köszönöm.

Amikor felért a vendégszobába, a függönyök már szorosan be voltak húzva. Chiara, a lábát a mellkasához húzva már aludt is. Gabriel levetkőzött, és becsúszott a másik ágy takarója alá, csendben befészkelte magát, hogy a recsegő rugók ne ébresszék fel a lányt, majd becsukta a szemét és mély, álomtalan álomba merült.

*

Bécsben Eli Lavon, szájában egy cigarettával állt a faxgép mellett, és nikotintól sárga ujjai között a faxlapokat nézte. Visszament az irodába, ahol egy vendég ült a délutáni fényben. Lavon meglegette a lapokat.

- Hősünk és hősnőnk előkerült.
- Hol vannak? - kérdezte Ari Shamron.

Lavon megvizsgálta a faxon látható telefonszámot, és így szólt:

- Münchenben.

Shamron becsukta a szemét.

- És Münchenben hol?

Lavon alaposabban megvizsgálta a faxot, és ezúttal mosolyogva nézett fel:

- Úgy látszik, fiúnk utat talált népünk meleg ölelésébe.
- És a dokumentum?
- Sajnos nem tudok olaszul, de így ránézésre azt mondanám, megtalálta Regina nővért.
- Hadd lássam!

Lavon átadta a lapokat Shamronnak. Az öreg elkezdte hangosan olvasni az első sort:

- Mi chiamo Regina Carcassi... - aztán felkapta a fejét és Lavonra nézett.
- Nem tudsz valakit, aki tud olaszul?
- Szerintem tudok keríteni valakit.
- Eli, most azonnal!

Gabrielteljes sötétségben ébredt. Az arcához emelte a csuklóját, és megnézte az órája világító számlapját. Tíz óra. Lenyúlt a padlóra, és kotorászni kezdett a ruhái között, amíg meg nem találta Regina nővér levelét. Ekkor vett először levegőt.

Chiara feküdt mellette. A nő valamikor félálomban átmászott mellé, mint egy kisgyerek. Háttal Gabriel felé fordulva feküdt, a haja beterítette a párnáját. Amikor Gabriel megérintette a vállát, a lány szembefordult vele. Könnyek voltak a szemében.

- Mi a baj?
- Csak gondolkodtam.
- Miről?

A hosszú csendet csak egy autóduda hangja törte meg az ablakuk alatt.

- Régebben néha beugrottam a San Zaccariába és néztem, ahogy dolgozol. Illetve néztem a lefüggönyözött állványt. Volt olyan is, hogy oldalról belestem a lepel mögé és láttam, ahogy nézed a Szűz arcát.

- Úgy látom szereznem kell egy nagyobb leplet.

- Ő az, ugye? Amikor a Szűzet nézed, a feleséged arcát látod, igaz? Az ő forradásait. - Amikor Gabriel nem válaszolt, Chiara felkönyökölt, és a férfi arcát tanulmányozta. Végigfuttatta a mutatóujját Gabriel profilján, mintha egy szobrotcsodálna. - Annyira sajnálom.

- Csak magamat hibáztathatom. Ostobaság volt őt magammal hozni.
- Ezért sajnálom. Sokkal könnyebb lenne, ha valaki mást hibáztathatnál.

A lány Gabriel mellkasára tette a fejét, és csak hosszú csend után szólalt meg.

- Istenem, úgy utálok ezt a helyet. München. Itt kezdődött minden. Tudtad, hogy Hitlernek innen alig kétsaroknyira volt a főhadiszállása?

- Igen.

Régen mindig azt gondoltam, hogy mindenki jó irányba változott. Hat hónapja aztán valaki egy koporsót rakott apám zsinagógája elé. A fedelére egy horogkereszt volt festve, benne pedig egy levélke volt "Ez a velencei zsidók koporsója. Akiket elsőre nem tudtunk elvinni."

- Ez nem komoly - mondta Gabriel. - Ezeket a fenyegetéseket már nem kell komolyan venni.

- Az öregek halálra rémültek. Ők még emlékeznek arra, amikor igazi volt. - A lány felemelte a kezét, és letörölt egy könnycseppet az arcáról. - Szerinted Bennektényleg volt még bizonyítéka?

- Az életemet tenném rá
- Mi kell még? Egy vatikáni püspök leült Martin Lutherrel 1942-ben, és áldását adta

több millió ember meggyilkolására. Hatvan évvel később a Crux Vera megölette a barátodat és még egy sor embert, hogy ezt titokban tartsa.

- Nem akarom, hogy a Crux Vera győzzön. Fel akarom fedni ezt a titkot, és ahhoz többre van szükségem Regina Carcassi levelénél.

- Tisztában vagy vele, hogy mi történik a Vatikánnal?

- Ez nem az én gondom.

- Tönkreteszed az egyházat, majd visszamész a San Zaccaria templomba befejezni a Bellini restaurálását. Ellentmondásos egy figura vagy, nem?

- Mondták már.

A lány felemelte a fejét és az állát Gabriel mellkasára támasztva, a férfi szemébe nézett. Az arcát körülölelte a haja

- Miért gyűlölnék minket Gabriel? Mi rosszat tettünk?

*

A Peugeot ott várt rájuk, ahol hagyták, a közösségi ház oldalbejárata mellett, egy sárga fényű utcai lámpa fényében. Gabriel óvatosan vezetett a nedves aszfaltú utcákon. A széles Thomas Winner körúton került meg a városközpontot, majd a Ludwigstrassén Schwabig felé fordult. Az U-bahn állomás bejáratánál meglátott egy kupac kék színű szórólapot egy piros téglá alatt. Chiara kiugrott a kocsiból, felkapta a papírcsomagot, és visszaszaladt vele a kocsihoz.

Gabriel kétszer is elhajtott az Adabeltstrasse 68. előtt. Alaposan körülnézett, s úgy döntött, hogy biztonságosan megközelíthetik az épületet. A sarkon túl, a Barerstrassén parkolt le, és leállította a motort. Egy villamos csörgött el az utcán, csak egy idős hölgy ült rajta, aki megpróbált kinézni a jármű bepárásodott ablakán.

Ahogy Benjamin egykori lakóháza felé sétáltak, eszébe jutott az első beszélgetése Axel Weiss nyomozóval.

A lakók általában nagyon lazán veszik, hogy kit engednek be. Elég, ha valaki megnyomja a kaputelefont és beleszól, hogy "szórólapokat hoztam", már be is engedik.

Gabriel kis tétovázás után két gombot nyomott meg egyszerre. Pár másodperccel később egy álmos hang így szólt a kaputelefon hangszórójában:

- Ja?

Gabriel elmormolta a jelszót: "Szórólapokat hoztam" és már meg is szólalt a berregés, kinyílt az ajtó. Beléptek, és az autó automatikusan bezáródott mögöttük. Gabriel kisvártatva újra kinyitotta és becsukta, hátha valaki figyeli a zajokat. Aztán elhelyezte a szórólapos kupacot a postaládák alatt a földön és Chiara-val gyorsan, halkan a lépcsőhöz mentek.

Halkan felmentek a második emeletre. Benjamin lakásának ajtaján még mindig ott feszült a rendőrségi szalag, és egy hivatalosnak kinéző irat volt ráragasztva, amely tudatta mindenkiel, hogy a lakásba idegeneknek tilos a bemenet. A megemlékezés virágait és papírfecnijeit eltakarították.

Chiara leguggolt, és egy vékony fémeszközzel munkához látott a zárral. Gabriel megfordult, és a lépcsőházat kezdte figyelni. Harminc másodperccel később hallotta, ahogy a zár egy halk kattanással enged, és Chiara kinyitotta az ajtót. A rendőrségi szalag alatt átbújva beléptek a lakásba. Gabriel becsukta az ajtót, és felkapcsolta a zseblámpáját.

- Gyorsan kell dolgoznunk - mondta. - Ne törődj a rendetlenséggel.

Bevezette a lányt az utcára néző nagyszobába, Benjamin dolgozószobájába. Chiara lámpájának fénye a falra fújt náci jelképekre vetült.

- Atyaisten - suttogta a lány.

- Te ezen a végén kezded - szólt Gabriel. - Együtt nézzük át a szobákat, egyenként.

Halkan, de hatékonyan dolgoztak. Gabriel az íróasztalt szedte darabokra, míg Chiara szisztematikusan átpörgetett minden könyvet. Semmi. Ezután Gabriel nekiállt a bútoroknak, szétvágta a párnákat, felhasította a kárpitokat. Semmi. Felfordította a kávézóasztalkát és lecsavarta a lábait, hátha talál bennük titkos üreget. Semmi. Együttes erővel felfordították a díványt, hátha találnak valamilyen rejtekhelyet az alján. Semmi. Gabriel négykézlábra állt, és türelmesen végignézett minden parkettát, laza darabokat keresve. Chiara leszedte a konvektorok borítóit. A fenébe!

A szoba végéből egy kis kamra nyílt, ahol Benjamin további könyveket tartott. Gabriel és Chiara együtt átnézték azt a szobát is, de továbbra sem találtak semmit.

Az ajtót becsukva, Gabriel felfigyelt valami furcsa hangra. Nem az olajozatlan zsanér

csikorgását, inkább valami surrogást hallott. Megfogta az ajtógombot, és többször egymás után kinyitotta és becsukta az ajtót. Kinyit, becsuk, kinyit, becsuk, kinyit, becsuk, kinyit...

Az ajtó üreges volt. Gabriel úgy érezte, valami van benne.

Chiarához fordult.

- Add ide a csavarhúzó!

A szerszámmal a kezében letérdelt, és kicsavarozta a zárat. Ahogy kihúzta a zárat, látta, hogy az egyik csavarjához egy zsineg van rögzítve, ami belóg az ajtóba. A zsinórt kihúzva egy kicsi, összehúzható szájú nejlontasakot húzott ki, amiben egy csomó kicsire összehajtott papírlap volt.

- Úristen! - szólt Chiara - Megtaláltad!

Gabriel kinyitotta a tasakot, óvatosan kivette a papírlapokat, és Chiara zseblámpájának fényében kihajtogatta őket. Becsukta a szemét, és halkán elkáromkodta magát, majd felemelte a papírt, hogy Chiara is lássa. Regina nővér levelének a másolata volt. Gabriel lassan felállt. Több mint egy órán át kerestek valamit, ami már amúgy is náluk volt. Vajon hány órán át kereshetik azt, amire tényleg szükségük van? Vett egy mély lélegzetet, és megfordult.

Ekkor pillantotta meg a szoba közepén, a romok között álló alak árnyékát. Villámgyorsan a zsebébe nyúlt, és elővette a Berettát. A karja tüzelésre lendült. Chiara a zseblámpáját a célpontra irányította. Szerencsére Gabriel az utolsó pillanatban megtudta állítani magát, és nem húzta meg a ravaszt. A szoba közepén, a szemét a fény előtt eltakaró alak egy rózsaszín pongyolás öregasszony volt.

Volt Frau Ratzinger apró lakásának makulátlan rendében és tisztaságában valami beteges. A konyha makulátlan volt és steril, a kis konyhaszekrényben az edények elvágólag sorakoztak. A nappaliban a kávézóasztalkára kipakolt nippek úgy sorakoztak, mintha egy bolondokháza valamelyik lakója egész nap őket rendezgetné. Gabriel nagyjából úgy is érezte, hogy Frau Ratzinger oda illik egy bolondokházába.

- Hol volt? - kérdezte finoman, olyan hangon, mintha egy kisgyerekkel beszélne.

- Először Dachauban, aztán Ravensbruckban, és végül Rigában. - Az öregasszony elhallgatott egy pillanatra. - A szüleim ott haltak meg, Rigában. Az Einsatzgruppen, egy SS alakulat ölte meg őket. Az orosz hadifoglyok ásták meg azt a hosszú árkot, ahova bedobálták őket. Huszonhét ezren haltak meg akkor.

Aztán Frau Ratzinger felhajtotta a ruhaujját, hogy megmutassa Gabrielnek a számát; a számot, amit Gabriel anyja mindig megpróbált elrejteni. A szegyen jele, úgy hívta. A zsidó gyengeség emblémája.

- Benjamin félt, hogy megölik - mondta az öregasszony. - Hívogatták mindig, és borzalmas dolgokat mondtak neki a telefonban. Éjszakánként néha idejöttek a ház elé, és kiabáltak neki. Azt mondta, hogy ha történne vele valami, akkor jönni fognak emberek. Izraelből.

Az asszonyság kinyitotta a tálalószekrényét, és előhúzott egy fehér konyharuhát. Chiara segítségével kihajtogatta. Egy A/4-es boríték volt benne, széles barna ragasztószalaggal körben lezárva.

- Ezért jöttek, igaz? - tartotta Gabriel elé Frau Ratzinger a borítékot. - Már amikor először itt volt, gondoltam, hogy maga lesz az, de nem voltam biztos benne, hogy megbízhatok magában. Sok furcsaság történt a lakásban. Éjszaka jöttek emberek, a rendőrök dobozokban vitték el Benjamin dolgait. Félttem. Gondolom, megérti. Az asszony szomorú szeme megállapodott Gabrielen.

- Nem a testvére, igaz?

- Nem vagyok, Frau Ratzinger.

- Látszik, hogy nem az. Ezért adtam oda magának a szemüvegét. Tudtam, hogy ha maga az az ember, akiről Benjamin beszélt, akkor a nyomokat követve végül visszajut hozzám. Biztosnak kellett lennem benne, hogy maga az az ember. Maga az, Herr Landau?

- A nevem nem Herr Landau, de igen, én vagyok az.

- Jól beszél németül - mondta a házmesternő. - Pedig Izraelből való, igaz?

- Igen, ott nőttem fel - szólt Gabriel, figyelmeztetés nélkül héberre váltva. - Benjamin olyan volt, mintha a testvérem lett volna. Azt akarta volna, hogy én bontsam fel ezt a borítékot.

- Akkor ez a magáé - válaszolt Frau Ratzinger szintén héberül. - Fejezze be a barátja munkáját. De ide vissza ne jöjjön többet! Nem biztonságos.

Ezzel az öregasszony Gabriel kezébe tette a borítékot, és megsimogatta az arcát.

- Menjenek - mondta.

4. RÉSZ

A folyóparti zsinagóga

25. Vatikán

Benedetto Foá munkára jelentkezett a Szent Péter tér bejárata közelében álló négyemeletes irodaépületben, a Rómában teljesen elfogadható fél tizenegy órai időpontban. Foá egyértelműen kilógott a gyönyörűen öltözött emberekkel teli városban. A nadrágjából már régen eltűnt a vasalás, fekete bőrcipőjének orra teli volt repedésekkel. Dzsekije zsebe nem túl elegánsan dagadozott; ezt annak a szokásának köszönhetette, hogy telepakolta jegyzetfüzetekkel, diktafonokkal, és összehajtott papírokkal. A La Republica vatikáni tudósítója, Foá nem bízott meg olyan emberekben, akiknek nem fért el minden holmijuk a két zsebükben.

Az újságíró valahogy átkelt a szuvenírboltok előtt tömörülő turisták tömegén, és megpróbált bejutni az épület előterébe. Egy kék egyenruhás őr állta útját. Foá nagyot sóhajtván kotorászni kezdett zsebeiben, amíg meg nem találta belépőkártyáját. A keresgélés teljesen felesleges formáság volt Benedetto Foá számára, hisz ő volt a vatikániak egyik nagy öregje, az örök legalább olyan jól ismerték az arcát, mint az erőszakos osztrák fráterét, aki az irodaépület főnöke volt. Az, hogy elővetették vele belépőkártyáját, ugyanolyan büntetés volt, mint az, hogy nem kapott helyet a pápa repülőgépén a jövő havi délamerikai pápai úton. Foá rossz kisfiú volt. Foá kapott egy utolsó figyelmeztetést. Félreállították, és kapott egy utolsó lehetőséget. Még egy rosszság, és Foának annyi.

A Sala Stampa de Santa Sede, vagyis a vatikáni Sajtóiroda a modernitás kicsi szigete volt a reneszánsz műtárgyak tengerében. Foá belépett az üvegezett fotocellás ajtón, majd a fekete márványpadlón elsétált a saját kis fülkéjéig a sajtószobában. A Vatikán szegénységre ítélte azon vendégeit, akik bármikor beléphettek szent földjére. Foá fülkéjének berendezése egy kicsi asztalból, egy telefonból és egy szüntelenül elromló faxból állt. A szomszédja egy barokkosan teltkarcsú szőke hölgy, Giovanna volt, a Vatikán belülről magazintól. Giovanna eretneknek tartotta Benedettót, és szisztematikusan visszautasította ebédmeghívásait.

Foá a székebe zötytyent. Az asztalán a L'Osservatore Romano hevert, mellette a vatikáni sajtóiroda legújabb közleményeinek, sajtóanyagainak dossziéi. A Pravda és a TASSZ vatikáni megfelelője. Foá nehéz szívvel olvasni kezdett, ahogy annak idején a szovjet közlemények olvasói tehették, keresve a rejtett jelentést a hírben, mely szerint mondjuk a politbüro valamelyik tagjának influenzája van. Természetesen csupán a szokásos üres sóder volt minden előtte heverő lapon. Félretolta a papírokat, és belekezdett annak hosszas fontolgatásába, hogy hol ebédeljen.

Oldalra nézett, Giovannára. Hátha ma beadja a derekát a nő. A szókeség egy bolettino, vagyis sajtóanyag fölé görnyedt. Amikor Foá odalépett hozzá, a nő alkarjával eltakarta a papírlapot, mint egy iskoláslány a dolgozatát a padoszomszédja elől.

- Mi az, Giovanna?

- Most adták ki. Hozd el a sajátodat, és nézd meg magad.

Ezzel a nő kituszkolta a fülkéből. Foá a terem elejébe sétálva, próbálta megőrizni a nő érintésének emlékét a csípőjén, amíg oda nem ért a faasztal mögött ülő komor és szigorú külsejű apácahoz, aki a megszólalásig hasonlított Benedetto egyik általános iskolai tanárnőjére, akinek a kedvenc fegyelmező eszköze a favonalzó volt. Az apáca faarccal, örömtelenül nyújtotta át a bolettino-t, ahogy a munkatáborok őrei nyújtják át a raboknak a fejadagjukat. Foá, kizárólag azért, hogy idegesítse a nővért, az asztalnál állva olvasta végig az anyagot.

Az első rész egy új kinevezésről szólt a Hittani Kongregációban. Ez aligha érdekli a La Republica olvasóit. Ezzel megbirkózik Giovanna és barátai a Katolikus Hírszolgálatnál. A második anyag azonban már sokkal érdekesebb volt. Egy kiegészítés volt a Szentatya pénteki programjához. A Szentatya lemondta a Fülöp-szigetek delegációjának fogadását, és rövid látogatást tesz a római Nagy Zsinagógában, hogy szóljon az összegyűltekhöz.

Foá hitetlenkedve felnézett. Látogatás a zsinagógában, és csak két nappal előtte

jelentik be? Lehetetlen! Egy ilyen horderejű eseményről mindenkinek hetek óta tudnia kéne. Nem kellett tapasztalt vatikáni rókának lenni ahhoz, hogy az ember tudja: különleges esemény közeledik.

Végigpillantott a márványpadlós folyosón. A végén díszes ajtó nyílt egy fényűző irodába. Az iroda fényes asztala mögött ült Rudolf Gertz, az egykori osztrák tévés újságíró, jelenleg a vatikáni sajtóiroda vezetője. Engedély nélkül, az egyszerű firkászok még a folyosóra sem tehették be a lábukat. Foá úgy döntött, egy élete, egy halála, megpróbálja. Amikor az apáca nem nézett oda, Benedetto egy sprinter lendületével indult meg az iroda felé. Alig hogy benyitott Gertz ajtaján, egy megtermett pap utolérte, és a grabancánál fogva felemelte. Foának valahogy sikerült felemelnie a bolettino-t.

- Milyen eljárás ez, Rudolf? Azt hiszed, ostobák vagyunk? Hogy adhatsz ki ilyesmit, alig két nappal az esemény előtt? Miért megy oda? Mit fog mondani?

Gertz nyugodtan felnézett. Láthatóan jól leburnult síelés közben, és az esti hírekhez volt öltözve. Foá tehetetlenül állt, várva a választ, amelyről tudta, hogy nem fog elhangozni, ugyanis Rudolf Gertz valahol Bécs és a Vatikán között elvesztette beszédképességét.

- Szóval te sem tudod, mi folyik a Vatikánban, igaz Rudolf? A pápának titkai vannak a sajtóiroda előtt. Valami bűzlik, és én ki fogom deríteni, hogy mi az.

Gertz felemelte az egyik szemöldökét, amit a nagydarab pap úgy úgy értelmezett, hogy vigye vissza Foát és helyezze el a fülkéjében.

Foá mérgesen zsebregubogott minden szükséges tárgyat és papírt, majd elindult lefelé. A folyó felé indult a Via della Conciliazionén, kezében még mindig a gyűrött bollettino-val. Érezte, hogy hatalmas jelentőségű eseményeknek lesz majd tankja, bár azok mibenlétével még nem volt tisztában. Minden ellentétes szándéka ellenére hagyta, hogy felhasználják az egyik legősibb játékból: a kúria két szárnya közt folyamatosan zajló vatikáni intrikában. Az újságíró gyanította, hogy a zsinagógába tett látogatás váratlan bejelentése e játszma egyik összeütközésének a csúcspontja Végtelenül dühítette, hogy a többiekkel együtt ő is vak volt mostanáig. Annak idején kötött egy megállapodást, amit most a másik oldal megszegett. Megállt a kis téren a Castel Sant'Angelo előtt. Telefonálnia kellett, és ezt a hívást nem bonyolíthatta le a Sala Stampában lévő irodájából. Egy nyilvános fülkéjéből tárcsázta az apostoli palota egyik belső számát, amit a Szentatya legbelsőbb köreinek egyik tagja adott meg neki. A férfi úgy vette fel a kagylót, mint aki már várta Foá hívását.

- Megegyeztünk, Luigi - szólt Foá bevezetés nélkül. - És te nem tartottad be, amit vállaltál!

- Nyugodj meg, Benedetto. Ne vádoldj, mert később még megbánod!

- Belementem, hogy eljátszom a játékot a Szentatya gyerekkorával kapcsolatban, cserébe valami egészen különleges hírért.

- Bízz bennem, Benedetto. Hamarabb el fog jutni hozzád a különlegesség, mint hinnéd.

- Kis híján örökre ki vagyok tiltva a Sala Stampából, amiért segítettem neked. Legalább annyit megtehetnél volna, hogy figyelmeztetsz erre a zsinagógalátogatásra.

- Nem tehettem meg, és ennek okait te is meg fogod ismerni az elkövetkező napokban. Ami a Sala Stampával kapcsolatos problémáidat illeti, az is hamar el fog múlni.

- Miért megy a zsinagógába?

- Várnod kell péntekig, mint mindenki másnak.

- Szemétláda vagy, Luigi!

- Kérlek, ne feledd, hogy egy pappal beszélsz!

- Te nem pap vagy, hanem egy reverendába bújt bérgyilkos.

- A hízélgéssel nem sokra mész, Benedetto. Bocsánat, de a Szentatya szólít.

A vonal megszakadt. Foá mérgesen levágta a telefont, és kimerülten visszaindult a sajtóirodába.

*

Nem messze tőle, egy Via Michele Mercati nevű zsákutca végén fekvő elbarikádózott követségi épületben Aaron Shiloh, Izrael szentszéki nagykövete átlapozta a Tel Aviv-i külügyminisztériumból reggel érkező üzeneteket. Egy alacsony, de izmos, rövid fekete hajú nő kopogott az ajtaján, és válaszra sem várva belépett Yael Ravona, Shiloh nagykövet titkárnője egyetlen papírlapot rakott főnöke asztalára A vatikáni hírügynökség jelentése volt az.

- Ez most érkezett.

A nagykövet gyorsan átolvasta a papírlapot, majd felnézett.

- A zsinagógába? És ezt miért csak most tudjuk meg? Ennek így semmi értelme.

- A jelentés megfogalmazásából ítélve úgy tűnik, a sajtóiroda és a hírügynökség is csak most értesült róla.

- Hívja föl az államminiszteri hivatalt. Kérje Brindisi bíborost.

- Igenis, nagykövet úr.

Yael Ravonna kísértált az irodából. A nagykövet felkapta a saját telefonját, és egy Tel Aviv-i számot hívott rajta. Pár másodperc múlva csendesén így szólt:

- Shamronnal szeretnék beszélni.

*

Ugyanebben a pillanatban Carlo Casagrande a vatikáni szolgálati autójának hátsó ülésén ült, és az S4-es autópályán a Rómától északkeletre fekvő hegyek közt száguldott. Be nem tervezettútjának fő oka az ülésen mellette heverő aktatáskában rejlett. Egy jelentés volt, amelyet aznap reggel kapott attól az ügynöktől, akit a Szentatya gyerekkorának felderítésével bízott meg. Az ügynök sajnos illegális eszközökre kényszerült, be kellett törnie Benedetto Foá lakásába. Foá jegyzetei között megtalálta az újságíró feljegyzéseit az üggyel kapcsolatban. A jelentés gyakorlatilag Foá jegyzeteinek zanzásított változata volt.

Feltűnt a Via Galatina, ahogy a hegycsúcson tornyosult, mérgesen és uralkodóan, az alant heverő völgy fölött. Casagrande Roberto Pucci egyik őrére pillantott, aki a várfalon állt, vállára vetett puskával. A kastély kapuja nyitva volt. A barna ruhás biztonsági ember az SCV rendszámra pillantott és intett, hogy mehetnek tovább.

Roberto Pucci a ház előterében fogadta Casagrandét. Lovagló nadrágot és térdig érő bőrcsizmát viselt, puskapor szagú volt. A kora reggelt biztosan lövészettel töltötte. Don Pucci előszeretettel mondogatta, hogy a fegyvergyűjteményénél csak a pénzcsinálást kedveli jobban - és természetesen az anyaszentegyházat. A pénzember egy hosszú, sötét folyosón át egy hatalmas, kertre néző terembe vezette vendégét. Marco Brindisi bíboros már ott volt; szálas, vékony testét egy székes peremén pihentetve teát kortyolgatott a kandalló tüze előtt. A fény megcsillant a bíboros kicsi, fehér korongokhoz hasonló kerek szemüvegének lencséin, amelyek eltakarták a főpap szemét. Casagrande féltérdre ereszkedett és megcsókolta a bíboros gyűrűjét. Brindisi jobb kezének mutató- és középső ujját felemelve megáldotta a rendőrt. Casagrandé-nak feltűnt, hogy a bíborosnak milyen finom, vékony keze van.

A fő titkoszolga helyet foglalt, kinyitotta a diplomatatáskáját, és átnyújtotta Brindisinek a Vatikáni Biztonsági Szolgálat fejléces papírjára nyomtatott egyoldalas szöveget. Miközben Brindisi olvasott, Roberto Pucci hátratett kézzel fel-alá sétált, és türelmesen várt. Úgy festett, mint egy vadászsólyom, aki a következő célpontját lesi.

Brindisi bíboros egy perccel később felállt, és tett néhány tétova lépést a kandalló felé. A jelentést a lángok tetejére ejtette és figyelte, ahogy a papírlap előbb össze- göndörödik, majd hamuvá válik és eltűnik a lángokban, majd Casagrande és Pucci felé fordult. A szeme továbbra sem látszott szemüvege fehér korongjai mögött. Brindisi bizalmas emberei némán várták az ítéletet, bár Casagrande nem izgult túlságosan, hiszen tökéletesen tisztában volt vele, hogy a bíboros melyik utat választja. Brindisi egyháza halálos veszélyben forgott. Drasztikus lépésekre volt szükség.

Roberto Pucci az olasz titkosszolgálatok állandó célpontja volt, a Villa Galatinát pedig több napja nem vizsgálták át lehallgató készülékek után. Mielőtt Brindisi bíboros kimondhatta volna halálos ítéletét, Casagrande az ajkához emelte mutatóujját, és a mennyezet felé fordította a tekintetét. A hideg eső ellenére esernyőkkel a kezükben sétára indultak Don Pucci kertjében, mintha egy lövontatta halottaskocsi után mennének a temető felé. A bíboros reverendájának az alja hamarosan teljesen átázott. Casagrandénak az a benyomása támadt, mintha vállig érő vérfolyamban gázolnának.

- A Véletlen Pápa nagyon veszélyes játékot játszik - mondta Brindisi bíboros. - A kezdeményezése, hogy megnyitja az archívumot, egyszerű fedőakció arra, hogy felfedjen egy sor olyan dolgot, amit ő már amúgy is tud. Hihetetlen meggondolatlanság. Úgy gondolom, egyáltalán nem kizárt, hogy a Szentatya mentálisan nem egészséges. Szent kötelességünk elmozdítani helyéről.

Roberto Pucci megköszöri torkát.

- Elmozdítani és megöletni két különböző dolog, eminenciás uram.

- Nem igazán, Don Pucci. A konklávé tette őt teljhatalmú uralkodóvá. Arra nem

kérhetjük, hogy lépjen félre. Csak a halál vethet véget a pápaságának.

Casagrande felnézett a szélben hajladozó ciprusfákra. Megölni a pápát? Téboly. A főrendőr elszakította tekintetét a fákról, és Brindisire nézett. A bíboros meredten nézett vissza rá. A hegyes, vékony arc, a kerek szemüveg - olyan volt, mintha maga XII. Pius nézne vissza rá. Brindisi elfordította a tekintetét.

- Hát senki nem szabadít meg ettől az akadémuskodó paptól? Tudja, ki mondta ezt, Carlo?

- II. Henrik király, ha jól tudom. Az akadémuskodó pap pedig Beckett Tamás volt. Nem sokkal azután, hogy ezt mondta, lovagjai berontottak a canterbury katedrálisba, és felkoncolták Tamást.

- Pontosan - szólt a bíboros. - A Véletlen Pápa és Szent Tamás rengeteg tulajdonságban megegyeznek. Tamás is hiú, hivalkodó ember volt, aki nagyrészt magának köszönhette a sorsát. Ugyanez elmondható a Szentatyáról is. Nincs joga a kúria megkerülésével, önállóan cselekedni. A hiúságáért és bűneiért pedig ugyanolyan sorsot érdemel, mint Szent Tamás. Küldje a lovagjait, Carlo. Végezzenek vele.

- Ha a Szentatya erőszakos halált hal, akkor ugyanúgy mártír lesz, mint Szent Tamás.

- Annál jobb. Ha ügyesen megrendezik a halálát, akkor ez a gyászos ügy a hasznunkra is válhat.

- Hogyan, eminenciás uram?

- El tudja képzelni, a világ hogy fog haragudni a zsidókra, ha a Szentatya egy zsinagógában leli halálát? Egy olyan képességű bérnyilkos, mint az ön barátja, egészen biztosan végre tud hajtani valami ilyesmit. És ha ő is eltűnt, mi a már meglevő pápai merényletre, az izraelire irányítjuk a figyelmet, aki közénk férközve, egy drága műkincsünket restaurálva várta a kellő alkalmat a Szentatya meggyilkolására. Ez egy fantasztikus történet, Carlo. A világ médiumai számára valósággal ellenállhatatlan falat.

- Bár egy kicsit nehezen hihető, eminenciás uram.

- Nem, ha maga jól végzi a munkáját.

Csend támadt a három férfi között, amit csak a lépteik nyomán csikorgó kavicsok zaja zavart meg. Casagrande nem érezte, a lába alatt a talajt. Úgy érezte, lebeg, és fentről figyeli a jelenetet: az ősi apátságot, a kert labirintusát, a három sétáló férfit, a Crux Vera szentháromságát, ahogy csendesesen és nyugodtan fontolgatják a pápa megöletését. Keményen megmarkolta az esernyője fogantyúját, azt vizsgálva, hogy valódi-e vagy csupán egy álomkép. Arra vágyott, bárcsak elrepítené az esernyő, át egy másik korba, egy olyan időbe, amit a hit és megszállott bosszúvágy nem tett még olyan gonosszá és aljassá amilyenek most az ellenségei. Megjelent előtte Angelina képe, ahogy egy takarón ül egy fa árnyékában a Villa Borghesében. Lehajolt, hogy megcsókolja, hogy megízlelje az asszony ajkának eper ízét. Egy hangot hallott. Emlékképében Angelina arról beszélt, hogy északon, a hegyek között szeretné tölteni a nyári szabadságot. A valóságban azonban Brindisi bíboros szólt hozzá, továbbra is azt fejtegetve, hogy miért elengedhetetlen a pápa meggyilkolása az egyház és a Crux Vera jövője érdekében. Milyen könnyen beszél a bíboros a gyilkosságról, gondolta Casagrande. Aztán hirtelen világosan látott mindent. Az egyházat veszély fenyegeti. Eljött egy arra érdemes vezető ideje. A Szentatya halála után Brindisi magához ragadhatná azt, amit az utolsó konklávé megtagadott tőle. Casagrande összeszedte magát, és jobban odafigyelt.

- Ha operációs szempontból közelíthetem meg a kérdést, eminenciás uram, azt mondanám, hogy egy pápa meggyilkolása nem olyasmi, amit az ember hirtelen felindulásból megtehet. Egy ilyen akció kitervelése hetekbe, de akár hónapokba is telhet.

- Elhallgatott, várva, hogy Brindisi közbevigjon, de a bíboros szótlanul gyalogolt tovább, mint aki hosszú úton van. Casagrande folytatta: - Ha a Szentatya elhagyja a Vatikán területét, az olasz rendőrség és biztonsági szervek vigyázzák testi épségét. Ők jelenleg háborús készültségben vannak a mi rejtélyes pápai merényletünk miatt. Olyan falat fognak vonni a Szentatya köré, amin egyszerűen lehetetlen lesz áthatolni.

- Igazat mond, Carlo. De tudja, két komoly tényező szól mellettünk. Maga a vatikáni biztonsági szolgálatnál dolgozik, így bármikor módjában áll a pápa közelébe juttatni a mi emberünket.

- És mi a másik?

- A Leopárdot fogja megbízni a Szentatya meggyilkolásával.

- Kétlem, hogy akár a Leopárd is elfogadna egy ilyen jellegű megbízást, eminenciás uram.

- Ajánljon neki pénzt. Az ő fajtája elég jól reagál az ilyesmire.

Casagrande úgy érezte magát, mintha a régi apátság falának rohanna. Úgy döntött, tesz

még egy utolsó kísérletet.

- Amikor a csendőrségtől a pápa szolgálatába léptem, szent esküt tettem, hogy minden áron megvédem a pápát. Ön most arra kér, hogy szegjem meg az eskümet.

- A Crux Verának és személyesen nekem is megesküdött, Carlo. Mégpedig feltétlen engedelmisséget esküdött.

Casagrande megállt, és szembefordult a bíborossal. A főpap szemüvegét esőcseppek pettyezték.

- Azt reméltem, hogy még láthatom a feleségemet és lányomat a mennyek országában, eminenciás uram. Aki ilyet tesz, arra viszont örök kárhozat vár.

- A pokol tüze miatt nem kell aggódnia, Carlo. Majd én feloldozom.

- Eminenciádnak tényleg ilyen hatalma van? Még egy pápagyilkost is fel tud oldozni?

- Természetesen! - csattant fel Brindisi. Istenkáromlásnak érezte a kérdést. Aztán hirtelen ellágyult a hangja és viselkedése. - Maga fáradt, Carlo. Hosszú, nehéz munka áll mögöttünk az ügyel kapcsolatban. De van megoldás, és hamarosan túl leszünk rajta.

- Milyen áron, eminenciás uram? Mibe kerül ez nekünk? És az egyháznak?

- Ez az ember le akarja rombolni az egyházat. Én pedig meg akarom menteni. Maga, Carlo, kit választ? Pillanatnyi tétovázás után Casagrande így szólt:

- Eminenciád mellett állok. És az anyaszentegyház mellett.

- Tudtam, hogy helyesen dönt.

- Csupán egy kérdésem van. Ön a Szentatyával tart a zsinagógába tett látogatáskor? Nem szeretném, ha a Szentatya közelében lenne, amikor bekövetkezik az a szörnyűség.

- Ahogy ezt már a Szentatyának is megmondtam, sajnos pénteken sajnos súlyos lázas megfázás fog gyötörni, ami meg fogja gátolni, hogy vele tartsak.

Casagrande megragadta a bíboros kezét, és lázasan megcsókolta a gyűrűjét. A főpap hosszú ujjával keresztet rajzolt Casagrande homlokára. A tekintetében nem volt szeretet, csupán hideg eltökéltség. Casagrande szemszögéből úgy tűnt, mintha a bíboros egy halottra adná az utolsó kenetet.

*

Brindisi bíboros indult vissza elsőként Rómába Casagrande és Roberto Pucci hátramaradtak a kertben.

- Nem kell hozzá túl éles szem, hogy az ember megállapítsa nem nagyon fűlik a maga foga ehhez az akcióhoz, Carlo.

- Csak egy örült örülne, ha pápát kell gyilkolnia.

- Mi a terve?

Casagrande a lábával beletúrt az ösvény kavicsaiba majd újra a szélfúttá ciprusfákra nézett. Tudta, hogy olyan ösvényre lép, ami a végét jelenti.

- Zürichbe megyek - válaszolta és felbérelek egy bérgyilkost.

26. Bécs

Eli Lavon irodája úgy nézett ki, mint egy visszavonulóban levő hadsereg főhadiszállása. Az asztalokon nyitott dossziék heverték egymáson, a falon egy sebtében felrajzszögezett térkép lógott. Mindenütt csikkekkel teli hamutartók álltak, apapírkosárban egy félig elfogyasztott, házhoz szállított ebéd maradványai búslakodtak. Egy magas, ingatag könyvkupac tetején egy csésze hideg kávé egyensúlyozott életveszélyes helyzetben. A sarokban egy lehalkított televízió villogott, bár senki nem vett róla tudomást.

Lavon már várta őket. Még azelőtt kitárta az ajtót, hogy Gabriel megnyomta volna a kapucsengőt, és úgy invitálta be őket, mintha vacsorára érkeznének. A kezében Regina nővér levelét lengetve, már befelé menet is lövöldözte Gabrielre a kérdéseket. Hol találtad ezt? Mit csináltál Münchenben? Tisztában vagy vele, mekkora kavarodást okoztál? A fél cég téged keres. Gabriel, halálra rémítettél mindenkit!

Shamron nem mondott semmit. Átélt már annyi katasztrofális helyzetet, hogy tudja, idővel mindent meg fog tudni, amit kell. Miközben Lavon Gabrielt ostromolta, az öreg fel-alá sétált az udvarra néző ablakok előtt. A képe visszatükröződött a golyóálló üveg belső oldalán. Gabrielnek olyan volt ez, mintha egy másik Shamront látna. Egy fiatalabb, magabiztosabb Shamront. A legyőzhetetlen Shamront.

Gabriel lezöttyent Lavon díványára. Chiarával az oldalán elővette a borítékot, amelyet Frau Ratzingertől kapott Münchenben, és az asztalra tette az egymás hegyén-hátán

heverő dossziék tetejére. Lavon gyorsan feltette a szemüvegét, és óvatosan kivette a borítékból annak tartalmát: két szimpla sorközzel gépelt lap fénymásolatát Figyelmesen olvasni kezdett. Egy perccel később elfehéredett és remegni kezdett a keze. Felpillantott Gábielre és suttogva így szólt:

- Hihetetlen.

Shamronnak nyújtotta a lapokat.

- Ezt meg kell néznie, főnök.

Shamron gyorsan átfutotta a szöveg fejlécét, majd visszaadta Lavonnak:

- Olvasd fel, Eli! - mondta. - Németül.

A KÜLÜGYEK BIRODALMI MINISZTERIUMA

Címzett: SS-Obersturmbannführer Adolf Eichman, RSHA IV B4

Feladó: Unterstaatssekretar Martin Luther, Abteilung Deutschland

Tárgy: A Szentszék zsidó ügyekkel kapcsolatos álláspontja

1942. március 30. Berlin 64-34 25/1

Tárgyalásom Sebastio Lorenzi püspökkel az észak-olaszországi Szent Szív zárdában nem várt sikerrel járt. Amint tudja, Lorenzi püspök a vatikáni államminisztérium Németországgal kapcsolatos külügyeinek fő felelőse. Ezen kívül tagja egy ortodox katolikus társaságnak, a Crux Verának is, amely társaság a kezdetektől fogva sokban támogatta a nemzetiszocializmus ügyét. Lorenzi püspök nagyon közeli viszonyt ápol a pápával, szinte naponta beszélnek. A püspök annak idején, a Birodalom és a Vatikán 1933-as konkordátumának kidolgozásában is kulcsszerepet játszott.

Az utóbbi időben szorosan együttműködtem Lorenzi püspökkel. Az a véleményem, hogy a püspök maradéktalanul egyetért a zsidópolitikánkkal, bár ezt egyértelmű okok miatt nem mondhatja ki hangosan. A zsidókkal kapcsolatos véleményét teológiai terminusokban fejezi ki, de négy szemközt hangot ad azon hitének, hogy a zsidókat nem csak gazdasági fenyegetésnek, hanem eretneknek és az egyház halálos ellenségeinek is tartja.

A tárgyalásunk alatt, amelyre a Garda-tó partján, kellemes körülmények között, egy zárdában került sor, zsidó politikánk több aspektusáról is szó esett, valamint arról is, hogy miért kell folytatnunk a megkezdett folyamatokat. Lorenzi püspököt meggyőzte érvelésem, mely szerint, ha nem kezeljük hatékonyan és gyorsan a zsidókérdést, az akár egy zsidó állam megalakulásához vezethet a Szentföldön. Hogy alátámasszam érveimet, sokat idéztem az ön 1938-as, a témában írott memorandumát, amelyben ön azt írja, hogy egy zsidó állam Palesztinában csak megerősítené a zsidó világhatalmat, hiszen egy ilyen miniatűr állam a világ minden tájára nagyköveteket küldhet. Így a zsidók egy világpolitikai szintre kerülnének a katolikus egyházzal, amit Lorenzi püspök bármilyen áron meggátolna, ahogy azt is, hogy a Szentföld zarándokhelyei zsidó kézre kerüljenek.

Egyértelműen tisztáztam, hogy egy pápai tiltakozást a deportálások ellen, a konkordátumunk megsértésének vennénk. Azt is kinyilvánítottam, hogy egy esetleges pápai tiltakozás katasztrofális hatással lenne a zsidópolitikánkra nézve. Lorenzi láthatóan tisztában van azzal, hogy a Szentszék milyen hatalommal rendelkezik ez ügyben, és minden erejével törekedni fog rá, hogy a Szentatya ne szólamon fel a témában. Úgy vélem, Lorenzi püspök segítségével a Szentatya képes lesz ellenállni az ellenségeink nyomásának, és megőrzi szigorú semlegességét. Véleményem szerint pozíciónk a Vatikánban biztos, nem kell számítanunk számottevő ellenállásra sem a Vatikánból, sem a Birodalom katolikusai részéről.

Shamron közben abbahagyta a járkálást, és az arca tükörképét kezdte tanulmányozni a golyóálló üvegen. Lassan, hosszasan gyújtott rá Gabriel látta rajta, hogy már most négy lépéssel előre gondolkodik.

- Elég rég találkoztunk - szólalt meg. - Mielőtt továbbmennénk, először is el kéne mondanod, hogy bukkantál ezekre az iratokra.

Ahogy Gabriel elkezdte a beszámolót, Shamron újrakezdte vándorútját ide-oda az ablakok előtt. Gabriel elmondta a Peter Malone-nal folytatott londoni beszélgetés történetét és azt, ahogy másnap reggel megtudta az újságíró halálának hírért Franciaországban. Elmesélte a Pensione Abruzziban Alessio Rossi nyomozóval történeteket és a tűzharcot, amiben Rossi és négy másik ember meghalt. Bevallotta, hogy az evakuációkor úgy döntött, hogy elrabolja a jachtot ahelyett, hogy visszatért volna Izraelbe.

- Valamit elfelejtesz - vágott közbe Shamron. Rá nem jellemző gyengédséggel szólalt meg, mintha egy kisgyerekhez beszélne. - Olvastam Shimon Pazner jelentését. Ahogy elhagytátok a biztonságos lakást, követtek titeket. Két ember egy Lanciában. A második csapat ütötte ki őket, és ezután incidens nélkül jutottatok el az indulási pontra a parton. Igaz?

- Nem láttam a követőket, csak annyit tudok, amit Pazner mondott. Lehet, hogy a Lancia követett minket, de lehet, hogy csak egy átlagos római pár volt, akik vacsorázni indultak valahova, és meglehetősen meglepődtek a történeteken.

- Az sem kizárt, de azért erősen kétlem. Nem sokkal később megtalálták a Lanciát a pályaudvar közelében. A volán mögött egy Marwan Aziz nevű palesztin ült, a PFSZ hírszerzésének ügynöke. Három lövés érte, halottabb már nem is lehetett volna. Mellesleg a Lancia hátsó lökhárítójának bal oldala be volt horpadva. Marwan Aziz egyike volt azoknak, akik követtek téged. Arra lennék kíváncsi, hogy a másik vajon hova ment. És, hogy ő volt-e az, aki megölte Azizt. De eltérek a tárgytól. Folytasd, kérlek!

Magában Shamron megjegyzésein rágódva, Gabriel folytatta a beszámolót. Elmesélte a hajóutat Cannes-ba. A találkozást Antonella Huberrel, amelynek eredményeképp az asszony átadta nekik az édesanyja, Regina Carcassi, egykori apáca levelét. Elmondta a St. Cézaire-től nem messze megölt férfit, az éjszakai kutakodást Benjamin lakásában és a találkozást a házmesternővel, Frau Ratzingerrel. Shamron csak egyszer torpant meg járkálás közben, amikor Gabriel elismerte, hogy a telefonban megfenyegette Carlo Casagrandét. Az öreg arc kifejezése elárulta, hogy bár megérti Gabriel reakcióját, szakmai szempontból egyáltalán nem tartja elfogadhatónak.

- A következő logikus kérdés - szólalt meg Shamron Gabriel jelentése végén -, valódi-e az irat? Vagy ez a Hitler-napló vatikáni megfelelője?

Lavon felemelte a papírlapokat.

- A jelzések és az iktatás megegyezik a KGB archívumban tárolt iratokéval. Ha tippelnem kéne, azt mondanám, hogy ez a papír az oroszoktól származhat, akik a Szovjetunió összeomlása után találtak rá valami irattár nagytakarítása során. Valahogy Benjamin kezébe került.

- De valódi?

- Önmagában, kontextus nélkül vizsgálva, könnyű lenne azt mondani rá, hogy egy ügyes hamisítvány, amit az oroszok készítettek a Vatikán és a katolikus egyház lejáratására. Végül is a komcsik meg az egyház vagy száz éven át gyűlölték egymást, különösen Wojtyła és a lengyelországi válság idején.

Gabriel a térdén támasztva a könyökét előre hajolt.

- Regina nővér írásának ismeretében mi a véleményed?

- Egyike a legdurvább iratoknak, amit valaha láttam. Egy vezető vatikáni hivatalnok a népirtásról tárgyal Martin Lutherrel, vacsora mellett? Egy zárdában a Garda-tó partján? Nem csoda, hogy ennyi ember meghalt ezek miatt a papírok miatt. Ha ez nyilvánosságra kerül, olyan hatása lesz, mintha atombombát dobnának a Szent Péter térre.

- Lehet igazolni az eredetiségét?

- Van néhány kapcsolatom a régi KGB-sek között. Ahogy az öregnek is. Persze erről nem szeret beszélni, de elég sok közös ügye volt a Dzszerzsinszky-téri barátaival az évek során. Azt hiszem, a főnök két nap alatt utána tudna járni a dolognak.

Shamron Lavonra pillantott, mintha azt mondaná, hogy egy délután alatt el tudja intézni.

- És akkor mit tehetnénk az információval? - kérdezte Gabriel. - Elküldenénk a New York Times-nak? A náci memorandum a KGB-től az izraeli titkosszolgálaton át? Az egyház simán letagadná, hogy a találkozó valaha is megtörtént, és azonnal megtámadna minket. Nagyon kevesen hinnék el. Ráadásul a Vatikán és Izrael kapcsolatainak sem tenne jót. II. János Pál minden békítési kísérlete kárba vészne.

Lavon arcán kétségbeesés jelent meg.

- Pius pápa és a Vatikán háború alatti politikája állami jelentőségű kérdés az izraeli kormány számára. Az egyházban olyanok is vannak, akik szentté akarják avatni XII. Pius-t. Az izraeli kormány álláspontja az, hogy ez a folyamat nem kezdődhet el addig, amíg nem váltak nyilvánossá a vatikáni titkos levéltárak. Ezt az egész anyagot át kéne adni az izraeli külügyminisztériumnak.

- Kéne, Elia - szólt Shamron. - Sajnos azonban Gabrielnek van igaza. Ezek a dokumentumok túl veszélyesek, hogy csak úgy nyilvánosságra hozzuk őket. Szerinted mit mondana a Vatikán? "Jézusom, hogy történhetett ez meg? Nagyon sajnáljuk." Soha. Kőkeményen meg fognak támadni minket, és végül az egész szar a fejünkre ömlene. A kapcsolatunk a Vatikánnal a legjobb esetben is hűvös. A vatikáni államminisztérium soka van, akik csak indokra várnak, hogy megszakítsák őket. Ez is egy ilyen indok lenne. Ahhoz, hogy ezeket a papírokat az előnyünkre használhassuk fel, nagyon óvatosan kell cselekednünk, halkan és... belülről.

- Főnök! Maga? Halkan? Óvatosan? Ne haragudjon, de ez a két utolsó szó, ami magával

kapcsolatban az eszembejutna. Lev arra adott magának és Gabrielnek engedélyt, hogy kivizsgálják Benjamin halálának körülményeit, és nem arra, hogy felborítsák országunk kapcsolatait a katolikus egyházzal. Át kéne adnia az anyagot a külügynek, és hazatérnie Tiberiásba.

- Normális körülmények közt talán megfogadnám amit mondasz, de most más a helyzet.

- Hogyhogy?

- Ma reggel beszéltem Aaron Shilohval, a vatikáni nagykövetünkkel. A pápa az utolsó pillanatban megváltoztatta terveit.

- És ez szépen visszahoz minket az úriemberekhez akik Rómában követtek - mondta Shamron, miközben leült, és egy fényképet tett Gabriel elé az asztalra. - Ez a fotó Bukarestben készült tizenöt évvel ezelőtt. Felismered?

Gabriel bólintott. A fénykép Leopárdot ábrázolta, a bérgyilkost.

Shamron egy másik fényképet tett az asztalra, az előző mellé.

- Ezt a képet Mordecai csinálta Londonban pár perccel azután, hogy Peter Malone-t meggyilkolták. Az adattárban lefuttatták a képen az arcfelismerő programot. Ez ugyanaz az ember. Peter Malone-t a Leopárd ölte meg.

- És Benit? - kérdezte Gabriel.

- Ha őt küldték Malone-ra, akkor valószínű, hogy Beni megölésével is őt bízták meg, bár ebben nem lehetünk teljesen biztosak.

- Gondolom, a Rómában talált halott palesztinról is van elmélete.

- Igen, van - felelte Shamron. - Tudjuk, hogy a Leopárd sokat dolgozott együtt palesztin terroristákkal is. A ciprusi akció is ilyen munka volt. Azt is tudjuk, hogy megegyezett Abu Dzsiháddal, hogy további terrorista akciókat fog elkövetni izraeli állampolgárok ellen. Szerencsére, te rövid úton véget vetettél Abu Dzsihad karrierjének, így ezekre az akciókra nem került sor.

- Maga szerint a Leopárd újra összeállt a palesztinokkal, hogy megtalálja?

- Logikus lenne. A Crux Vera mindenképpen meg akar téged öletni, ahogy szinte az egész palesztin mozgalom is. Egyáltalán nem kizárt, hogy a Lancia másik utasa a Leopárd volt, és ő ölte meg Marwan Azizt.

Gabriel felvette a két fényképet, és figyelmesen tanulmányozni kezdte azokat, mintha két festményt nézne és el kéne döntenie, hogy vajon ugyanaz a mester készítette-e. Szabad szemmel lehetetlen volt megállapítani, de Gabriel tudta, hogy az arcfelismerő program ritkán téved. Aztán becsukta a szemét és egy sor másik arcot, halott emberek arcát látta: Felici... Manzini... Carcassi... Beni... Rossi...

Végül egy fehér reverendás férfit látott, ahogy belép egy római zsinagógába. És a reverenda véres volt.

Gabriel kinyitotta a szemét, és Shamronra nézett.

- Valahogy szólnunk kell a pápának, hogy veszélyben forog az élete.

Shamron keresztbe fonta a karját, és a mellére eresztette az állát.

- És hogy gondoltad? Felhívjuk a római tudakozót, és elkérjük a pápa magánszámát? Ott minden rettenetes lassan megy. Ha a nagykövetünk az államminiszterségen keresztül kér audienciát, hetekbe is telhet, amíg sikerül elintézni. Ha a vatikáni biztonsági szolgálaton keresztül próbálkozunk, akkor egyenesen Carlo Casagrandéhoz és a Crux Verához jutunk. Hacsak nem tudunk találni valakit, aki felvisz minket a hátsó lépcsőn, hogy négy szemközt beszélhessünk a pápával még péntek előtt, akkor bizony bajban vagyunk. Mégpedig nagyon nagy bajban.

Néma csend lett a szobában. Gabriel szólalt meg először.

- Azt hiszem ismerek valakit, aki bevihet minket a pápához - mondta halkan. - De ahhoz vissza kell juttatnotok Velencébe.

27. Zürich

Carlo Casagrande végigsétált a Hotel St. Gotthard negyedik emeleti folyosóján a 423-as szobához. Az órájára pillantott, pontosan hét óra húsz perc volt, a találkozó időpontja. Kopogott az ajtón, magabiztos, nem túl hangos, de hallható kopogással. Az ajtó másik oldaláról olasz nyelven hangzott fel az engedély a belépésre. Ahhoz képest, hogy a férfi külföldi volt, elég jól beszélt olaszul. A tény, hogy a német akcentusnak nyoma sem volt a férfi beszédében, keserű érzéssel töltötte el Casagrandét.

A vatikáni biztonsági szolgálat vezetője benyitott az ajtón, majd megtorpant az apró előtérben. A folyosói lámpák bevetülő fénycsíkjában, Casagrande tábornok ki tudta venni a nádfotelben ülő alak körvonalait. Amikor az ajtó becsukódott, a szobában teljes lett a

sötétség. Casagrande addig araszolt előre a sötétben, amíg a sípcsontját egy láthatatlan kávézóasztalba nem ütötte. Perceken át ott kellett állnia a vaksötétben. Végül felvillant egy nagy erejű lámpa, és a fénysugár egyenesen az arcába világított. A tábornok megpróbálta a kezével árnyékolni a szemét. Olyan érzés volt, mintha tűt szúrtak volna a szemébe.

- Jó estét, tábornok. - A hang akár a meleg olaj, olyan bársonyos volt és csábító. - Elhozta a dossziét?

Casagrande felemelte a kezében tartott aktatáskát. A hangtompítós Sztecskin a fénysugárba került, és intett neki, hogy lépjen előrébb. Casagrande kivette a dossziét a táskából, és óvatosan a kis asztalra helyezte. A fénysugár a dosszié felé fordult, míg a fegyvert tartó kéz a dosszié fölé került. A fény... Casagrande hirtelen a római lakása előtt, a járdán érezte magát, ahogy nézi a csendőrök zseblámpájának fényében Angelina és a lányuk megnyomorított holttestét. "Azonnal beállt a halál, Casagrande tábornok. Legalább az megnyugtathatja, hogy a szerettei nem szenvedtek."

A fénycsóva hirtelen felemelkedett. Casagrande elkésett, nem takarta el a szemét, így perceken keresztül úgy érezte, mintha egy hatalmas, narancsszínű állat emésztene az agyát.

- Ennyit arról, hogy már nem vagyunk a középkorban - szólt a bérnyilkos. A dosszié átcsúszott az asztal Casagrande felőli oldalára. - Túl komoly a védelme. Ezt csak egy mártír vállalná el, egy profi semmiképp sem. Keressen valaki mást.

- Maga kell.
- Honnan tudhatom, hogy nem egy csapda, ami rámcsukódik, ahogy azzal az isztambuli nyomorult idiótával is történt? Nem akarom az életem hátralevő részét olasz börtönben tölteni, s a pápa bocsánataért esedezni.

- A szavamat adom, hogy senki nem akarja bábként használni valami nagyobb játszmában. Teljesíti a megbízást, aztán szabadon távozhat.

- Egy gyilkos szava. Rendkívül megnyugtató. Miért higgyem el, hogy megbízhatok magában?

- Mert semmit nem tehetek maga ellen.
- Tényleg? Azt tudta, hogy Benjamin Stern izraeli ügynök volt, mielőtt elküldött, hogy megöljem?

Jézusom, gondolta Casagrande. Honnan tudja? Fontolgatta, hogy megmondja az igazat, de végül meggondolta magát.

- Nem - mondta - Fogalmam sem volt róla, hogy a professzornak bármi köze volt hozzájuk.

- Tudnia kellett volna. - A bársonyos hang hirtelen metsző élessé változott, mint egy bajonett. - És azt tudta, hogy egy Gabriel Allon nevű ügynök vizsgálja Stern halálát és a maga kis csoportjának tevékenységét is?

- A nevét nem ismertem mostanáig. Látom, maga is nyomozott.
- Mindig igyekeztem megtudni, hogy ki vadászik rám. Azt is tudom, hogy Allon ott volt a római Abruzzi panzióban, és Rossi felügyelővel találkozott, amikor maga rájuk küldött egy egész hadseregnyi amatőrt. Engem kellett volna megkeresnie, tábornok. Allon már régen halott lenne.

Hogyan? Hogy lehet, hogy ez a szörnyeteg mindent tud az izraeliről és Rossiról? Hogy lehet ez? Ez egy állat, gondolta Casagrande. Az ilyen előtt meg kell alázkodni. Úgy döntött, a békítő szerepében fog fellépni. Amúgy is illett hozzá a szerep.

- Igaza van. Meg kellett volna keresnem magát. Mindkettőnknek jobb lett volna, egyértelmű. Leülhetek?

A fénysugár még pár pillanatig Casagrande arcán maradt, majd a mellette levő karosszékre irányult, Casagrande mellett. A tábornok leült, és a térdére tette a kezét. Az éles fény továbbra is az arcába világított.

- A kérdés csak az, tábornok, hogy meg tudok-e bízni magában annyira, hogy ezek után elfogadjam-e még egy megbízását.

- Talán ki tudom érdemelni a bizalmát.
- - Mivel?
- Pénzzel, természetesen.
- Ez elég sokba kerülne.
- Komoly összegre gondoltam - válaszolta Casagrande. - Olyan összegre, ami hosszú időre elég lenne.
- Figyelek.
- Négymillió dollár.

- Ötmillió - vágta rá a bérgyilkos. - A felét most, a felét teljesítéskor.

Casagrande megszorította a térdét, és megpróbálta elrejtteni feszültségét. Ez még annál is nehezebb volt, mint Brindisi bíborossal vitába szállni. A Leopárd nem alkudozott

- Ötmillió - szólt Casagrande beleegyezően. - De előre csak egy milliót kap. Ha úgy dönt, hogy ellopja a pénzemet, és nem teljesíti a feladatát, az a maga dolga. Ha viszont akarja a maradék négymilliót... - Casagrande elhallgatott. - Azt hiszem, kölcsönösen meg kell bízunk egymásban.

Hosszú, kellemetlen szünet következett, elég hosszú ahhoz, hogy Casagrande egy kicsit előrecsússzon a székében, felkészülve a távozásra. Megmerevedett, amikor a bérgyilkos így szólt:

- Hogyan tervezi?

A következő egy órában főleg Casagrande beszélt, mint egy veterán rendőr, aki unalmas hangon elmeséli egy utcai bűntény részleteit. Közben végig az arcába világított a fény. Izzadt, a zakója szinte átázott és úgy tapadt rá, mint valami nedves takaró. Szívesebben ült volna a vaksötétben ezzel a szörnyeteggel, mint ebben a fénysugárban.

- Elhozta az előleget?

Casagrande lenyúlt, és megveregette diplomatatáskája oldalát.

- Hadd lássam.

Casagrande az asztalra helyezte a táskát, kinyitotta, és úgy fordította, hogy a bérgyilkos is lássa a tartalmát

- Tudja, mi fog történni, ha elárul?

- El tudom képzelni - válaszolta Casagrande.

- De gondolom, egy ekkora előleg biztosítja jó szándékaimról.

- Jó szándék? Gondolom, ezt a munkát is merő jó szándékból rendeli meg tőlem.

- Vannak dolgok, amiket még maga sem tudhat. Elfogadja a feltételeket?

A bérgyilkos becsukta a táskát, és az eltűnt a sötétben.

- Van még egy dolog - szólt Casagrande. - Szüksége lesz egy biztonsági szolgálatos igazolványra, hogy átjusson a svájci gárdistákon és a carabinieri-n. Hozott fotót?

Casagrande ruhasurrogást hallott, majd feltűnt egy kéz egy útlevélképpel. Rossz minőségű kép volt, Casagrande arra tippelt, hogy automata géppel készült. A képre nézve az jutott eszébe, hogy vajon tényleg ez-e a Leopárd néven ismert gyilkológép igazi arca. A bérgyilkos mintha megérezte volna a tábornok gondolatait. A Sztecskin újra előkerült, és egyenesen Casagrande szívére szegeződött

- Van kérdése?

Casagrande megrázta a fejét.

- Helyes - szólt a bérgyilkos. - Kifelé!

28 Velence

Az Acqua Alta a San Zaccaria templom lépcsőit nyaldosta, miközben Francesco Tiepolo régimódi esőkabátban, térdig érő gumicsizmában elgondolkodva sétált az elárasztott téren, a lassan sötétedő ég alatt Belépett a templomban, és meglehetősen szentségtörő módon elrikoltotta magát, hogy mára bezárják a boltot Adriana Zinetti lelibegett a főoltár feletti állvány tetejéről. Antonio Politi hosszan, kitartóan ásított egyet, majd egy sor jogagyakorlatból eltanult feltűnő mozdulatot tett, hogy mutassa Tiepolónak, mennyire igénybe vette fiatal testét a kemény munkanap. Tiepolo a Bellini felé pillantott. A lepel a helyén maradt, de a fluoreszkáló fényű lámpák most nem égtek. Nagy erőfeszítéssel leküzdötte magában az üvölthetnéket Antonio Politi settenkedett oda hozzá, és egyik festékfoltos kezével megveregette a vállát.

- Mikor, Francesco? Mikor fogadod el, hogy nem jön vissza?

Tényleg, mikor? A fiú még távolról sem áll készen Bellini mesterművére, de Tiepolónak nem volt más választása, ha be akarta tartani a templom tavaszi megnyitásának időpontját.

- Még egy napot kap - mondta, a sötét leplet fixírozva.

- Ha holnap délutánig nem jön vissza, akkor megengedem, hogy befejezd.

Antonio örömét csak a hirtelen feltámadó érdeklődése nyomta el, amit az egyenesen feléjük tartó magas, gyönyörű nő feltűnése keltett. A nő fekete szeméhez sötét, hatalmas tömegű rakoncátlan hajzuhatag járult. Tiepolo már sok mindent látott életében, jól ismerte a különböző embertípusok anatómiáját, csontszerkezetét. Lefogadta volna, hogy a templomba belépő szépség egy zsidó lány. Még ismerősnek is tűnt neki, mintha egyszer már látta volna itt, a templomban, a restaurátorait figyelni.

Antonio a lány felé indult. Tiepolo egyik vastag karját kinyújtva megállította a

fiatal férfit, és ő szólalt meg először, a nőt köszöntve.

- Segíthetek valamiben, signorina?

- Francesco Tiepolót keresem.

Antonio megverten távozott. Tiepolo a melléhez emelte egyik kezét:

- Már meg is találta, szépségem.

- Mario Delvecchio egy barátja vagyok.

Tiepolo flörtölő pillantása egy pillanat alatt jéghideggé változott. Karját keresztbefonta domború mellkasa előtt és bizalmatlan, vizsla pillantással mérte fel a nőt.

- És hol a fenében van éppen Mario?

A nő nem válaszolt, csak átnyújtott Tiepolónak egy papírdarabot. Francesco kihajította a papírfecnit, és elolvasta a ráírt szöveget:

Vatikáni barátod életveszélyben van. Szükség van a segítségedre, hogy megmenthessük az életét.

Tiepolo hitetlen arccal a nőre nézett.

- Kicsoda maga?

- Nem fontos, Signor Tiepolo.

A restaurátor felemelte nagy kezét, benne a papírdarabbal.

- Hol van?

- Segít megmenteni a barátja életét?

- Meghallgatom Manó mondanivalóját. Ha a barátom tényleg veszélyben van, akkor segítetek.

- Akkor velem kell jönnie.

- - Most?

- Kérem, Signor Tiepolo. Sajnos nincs túl sok időnk.

- Hova megyünk?

A nő azonban csak megragadta a férfi karját, és húzni kezdte a templom ajtaja felé.

*

A Cannaregiónak só- és csatornaszaga volt. A nő átvezette Tiepolót a Rio di Ghetto Nuovo felett átívelő hídon, a sottoportego félhomályába. Az árkádok túlsó végén egy alacsony ember állt, a kezét a bőrdzsekije zsebébe dugva. Tiepolo megtorpant.

- Elmondanád, hogy mi a franc történik?

- Ezek szerint megkaptad az üzenetemet.

- Igen. Érdekes. De nem volt túl részletes. Hiányzott belőle például a legfontosabb információ. Hogy lehet az, hogy te, Mario Delvecchio restaurátor tudod, hogy a pápa veszélyben van?

- Mert a restaurátorkodás inkább csak valamiféle hobbi nekem, Francesco. Van egy másik munkám is, amiről csak nagyon kevesen tudnak. Érted, Francesco?

- Kinek dolgozol?

- Nem fontos.

- De igenis fontos, ha tényleg azt akarod, hogy segítsek bejutni a pápához.

- Egy hírszerző szolgálatnak dolgozom. Ritkán, csak különleges alkalmakkor.

- Például, ha valaki meghal.

- Például.

- Melyik hírszerzésről van szó?

- Márpedig ha tényleg azt akarod, hogy beszéljek a pápával, igenis válaszolsz. Szóval, melyik hírszerzésnek dolgozol? A SISDE-nek? A vatikáni hírszerzésnek?

- Nem vagyok olasz, Francesco.

- Nem vagy olasz. Nagyon vicces, Mario.

Nem vagyok Mario.

*

Körbesétáltak a téren, Tiepolo Gabriel mellett, Chiara pár lépéssel mögöttük. Tiepolónak hosszú ideig eltartott, míg sikerült feldolgoznia a hallottakat. Ravasz, művelt, igazi velencei ember volt, politikai és társasági kapcsolatokkal, de az, amit hallott, messze túl volt bármin, amit életében tapasztalt. Olyan élmény volt számára Gabriel elbeszélése, mintha valaki azt mondta volna el neki, hogy Frari Tizian-oltárképe igazából egy orosz piktor munkája. Végül vett egy mély levegőt, mint egy tenor, aki az opera legfontosabb áriájának eléneklésére készül, és Gabriel felé fordította a fejét.

- Emlékszem, amikor kölyökként idejöttél. Hetvennégy, hetvenöt lehetett? - Tiepolo tekintete Gabriel fürkészte, de az esze a majdnem harmincéves emlékeken járt, a fiatal arcokkal teli műhelyben. - Emlékszem, amikor Umberto Continál inaskodtál. Már akkor nagyon tehetséges voltál. Jobb mindenki másnál. Umberto tudta, hogy még sokra viszed. Én is biztos voltam benne. - Tiepolo nagy kezével megsimogatta kócos szakállát. - Umberto tudta rólad az igazságot? Hogy izraeli ügynök vagy?

- Umberto semmit sem tudott.

- Átverted Umberto Contit? Szégyelld magad! Ő hitt Mario Delvecchióban. - Tiepolo elhallgatott, és halkabban folytatta. - Hitte, hogy Mario Delvecchio minden idők egyik legnagyobb restaurátora lesz.

- Mindig el akartam mondani neki az igazságot, de nem lehetett. Ellenségeim vannak, Francesco. Olyanok, akik képesek voltak elpusztítani a családomat. Emberek, akik harminc évvel ezelőtt történt dolgokért akarnak megölni. Ha azt gondolod, hogy az olaszoknak hosszú az emlékezete, el kéne jönnöd egy kicsit a Közel-Keletre. A vendettát mi találtuk fel, nem a szicíliaiak.

- Káin megölte Ábelt és kivetették Édentől keletre. Téged meg ide vetettek, erre a pár mocsaras szigetre, hogy festményeket gyógyíts.

Ez már a békülés mondata volt. Gabriel mosollyal fogadta

- Remélem tudod, hogy amit most tettem, a mi szakmánkban halálos bűnnek számít. Azért fedtem fel magam, mert úgy gondolom, hogy a barátod halálos veszélyben van.

- Szerinted meg akarják ölni?

- Már jó pár embert megöltek. Egy barátomat is. Tiepolo körülnézett az üres kis téren.

- Ismertem I. János Pált is, Albino Lucianit Meg akarta tisztítani a Vatikánt. El akarta adni az egyházi ingatlanok nagy részét, és a pénzt a szegényeknek akarta adni. Forradalmat akart. Harminchárom nap után meghalt Állítólag szívrohamban. - Tiepolo megrázta a fejét. - Lucianinak soha semmi baj nem volt a szívével. Olyan szíve volt, mint egy oroszlának. Olyan bátorsága is. A tervei nagyon sok embert feldühítettek. Aztán...

Tiepolo megvonta széles vállát, majd a zsebébe nyúlt, elővett egy mobiltelefont, és emlékezetből hívott egy számot. A füléhez emelte a készüléket és várt Amikor végre fogadták a hívását, azonosította magát és Luiffi Donati atyát kérte a telefonhoz. Aztán suttogva így szólt Gábielnek:

- Ő a pápa magántitkára. Velencében is itt volt mellette, nagyon régóta. Nagyon diszkrét és nagyon hűséges ember.

Ezután Donati nyilván felvette a telefont, mert Tiepolo a következő öt percet élénk fecsegéssel töltötte, Rómát és a pápai állam bürokratait illető, lenéző megjegyzésekkel tarkítva. Gabriel látta, hogy a pápához fűződő barátságnak köszönhetően Tiepolo igen csak otthon van a vatikáni belpolitikában. Amikor Francesco végre a tárgyra tért, olyan finoman és annyira elegánsan tette, hogy Gabriel egyszerre érzett a kérdésben ártatlanságot és sürgetést is. Velence művészi életének intrikái nagyon sok hasznos képességet tanítottak Tiepolónak. Például azt is, hogy hogyan kell egyszerre két beszélgetést folytatnia.

A nagydarab restaurátor mester végül megszakította a vonalat, és visszadugta a telefont a zsebébe.

- Na? - kérdezte Gabriel.

- Donati atya beszél a pápával.

*

Luigi Donati egy hosszú percre csak nézte a telefont, mielőtt eldöntötte volna, hogy mit tegyen. Tiepolo szavai zengtek a fülében. Beszélnem kellene a Szentatyával. Fontos lenne még péntek előtt. Tiepolo soha nem beszélt még így. A kapcsolata a Szentatyával igazi barátság volt Spaghetti, bor és vicces történetek, amelyekről a Szentatyának eszébe jutottak a régi, boldog velencei évek. És miért pont péntek előtt? Hogy kerül ide ez a péntek? A Szentatya pénteken tesz látogatást a zsinagógában. Vajon Tiepolo ezzel azt akarta üzeni, hogy ott valami baj lesz?

Donati hirtelen elhatározással felpattant, és a pápa lakosztálya felé indult. Szó nélkül elhaladt a pápai háztartásban dolgozó két apáca mellett, és belépett az étkezőbe. A Szentatyát az amerikai középnugat néhány püspöke szórakoztatta, és a beszélgetés épp egy olyan témáról folyt, amit Őszentsége különösen érdekesnek tartott, de láthatóan örömmel fogadta Donati megjelenését, titkára komor, hivatalos ábrázata ellenére.

A pap ura mellé állt, és derékban meghajolva közvetlenül a Szentatya füléhez hajolt. A püspökök elértették Donati feszült ábrázatát és diszkréten elfordultak. Amikor Donati befejezte mondandóját a pápa lerakta kését és villáját, majd egy pillanatra becsukta a szemét. Aztán felnézett titkárára, és újra a vendégeihez fordult

- Hol is tartottunk? - mondta a pápa, miközben Donati kísétált a szobából.

*

Legalább hatszor megkerülték a kis teret, miközben a telefon csörgésére vártak. Az üres percek Tiegolo azzal töltötte ki, hogy géppisztolyként záporozta Gábielre a kérdéseket a munkájáról, az életéről, a családjáról, és arról, hogy zsidóként milyen érzés nap mint keresztény jelképek között lennie. Gábiel válaszolt amire válaszolhatott, és finoman kitért a kérdések elől melyekre nem volt szabad válaszolnia. Mivel még mindig nem hitte el, hogy Gábiel nem született olasz, Tiegolo arra kérte, hogy mondjon pár szót héberül, így Gábiel és Chiara pár percig élénk beszélgetésbe bonyolódtak, amelynek főleg Tiegolo volt a témája, illetve céltáblája Viccelődésüknek Francesco mobiltelefonjának csipogása vetett véget Tiegolo fogadta a hívást egy percig csendben hallgatott, majd csupán ennyit szólt halkan:

- Igen, Donati atya. Ezzel megszakította a kapcsolatot, és visszacsúsztatta a telefont a zsebébe.

Válaszolt? - kérdezte Gábiel. Tiegolo elmosolyodott.

29 Róma

Róma északi felén, a Tiberisz egyik lusta kanyarától nem messze, fekszik egy apró kis piazza, ahova ritkán téved turista. Áll rajta egy ősrégi templom, mellette egy repedezett harangtorony, és van még a téren egy buszmegálló is, ahol embert, buszt is nagyon ritkán látni. Van még egy kávézó és egy kicsi pékség, ahol helyben készülnek a kenyerek, így reggelente a folyó felől áradó mocsárszag a liszt és az élesztő illatával keveredik. A pékséggel pontosan átellenben egy dűledező lakóház áll, amelynek bejáratát két dézsába ültetett narancsfa jelzi. Az épület legfelső emeletét egy nagy lakás foglalja el, ahonnan látni a távoli Szent Péter bazilika kupoláját. A lakást egészen ritkán használja a bérelője. Ugyanis szívességből, Tel Aviv-i főnökei kérésére bérli.

Az épületben nincs lift, így a legfelső emeletre végig kellett mászni a félhomályos lépcsőházat. Chiara ment elől, utána Gábiel következett Francesco Tiegolo társaságában. Chiara épp a zárba dugta a kulcsát, amikor az ajtó kitárult, és Shimon Pazner szögletes alakja töltötte meg a keretét. Az arcára volt írva a véleménye Gábiel és Chiara tengerparti eltűnéséről. Ha Ari Shamron és Eli Lavon nem állt volna alig két méterrel a háta mögött, mindketten egy-egy török cigarettával a szájukban, Gábiel érzése szerint Pazner biztosan nekiment volna, így viszont a római főnök kénytelen-kelletlen csak állt az ajtóban, miközben Gábiel szó nélkül ellépett mellette és üdvözölte Shamront. Ma este, egy idegen jelenlétében nem volt lehetőség családi veszekedésre. Persze Gábiel biztos volt benne, hogy egy napon, amikor Shamron nem lesz a közelben, Pazner bosszút fog állni valahogy. Ez mindig is így ment az cégnél. Gábiel vállalta a bemutatást.

- Az úr Francesco Tiegolo. Francesco, ők a barátaim. Nem sértelek meg azzal, hogy mindenkit bemutatok valami hamis néven.

Tiegolo láthatóan jókedvűen fogadta a furcsa bemutatást. Shamron lépett előre, és átvette az irányítást. Kezet fogott Tiegolóval, és közben egy hosszú percig áthatóan vizslatta szemét Tiegolo tudta, hogy az idős idegen azért nézi, vajon tényleg megbízhat-e benne, de nem adta jelét, hogy zavarná Shamron leplezetlen fürkészése.

- Ki sem tudom fejezni, mennyire hálás vagyok a segítségéért, Signor Tiegolo.

- A Szentatya régi barátom. Soha nem tudnám megbocsátani magamnak, ha bármi baj érné, és én figyelmeztethettem volna.

- Nekünk is pontosan ez a szándékunk - mondta Shamron, végre elengedve Tiegolo kezét, és Shimon Paznerre nézett. - Hozz már egy kávé! légy szíves, nem látod, hogy hosszú útról érkezett a vendégünk?

Pazner vetett Gábielre egy jeges pillantást, és eltűnt a konyha irányába. Shamron a nappaliba vezette Tiegolót. Nem vesztegette az időt:

- Mikor megy be a Vatikánba?

- Ma este hat órakor várnak a Bronz-kapunál. Általában Donati atya szokott várni és ő vezet fel a harmadik emeletre, a pápai lakosztályba.

- Biztos benne, hogy ebben a Donatiban meg lehet bízni?

Ő a gyóntató.

- Azóta ismerem Donati atyát, amióta a Szentatyát. A hűségéhez nem fér kétség.

Shimon Pazner lépett be a szobába, és átnyújtott Tiepolónak egy csésze eszpresszót.

- Fontos, hogy a pápa és az emberei ne féljenek - folytatta Shamron. - Bármilyen körülmények közt hajlandóak vagyunk találkozni Őszentségével, ő választ. Természetesen szívesebben vennénk, ha valamilyen biztonságos helyszín mellett döntene, ahol jelenlétünk nem tűnik fel a kúria bizonyos tagjainak. Gondolom érti, mire gondolok, Signor Tiepolo.

Tiepolo a csészét az ajkához emelve nagyot bólintott.

- Az információ amit át szeretnénk adni Őszentségének, meglehetősen érzékeny természetű. Ha szükséges, hajlandóak vagyunk a megbízható titkárral beszélni, de úgy gondoljuk, hogy mindenkinek az lenne a legjobb, ha Őszentsége a saját fülével hallaná mondanivalónkat.

Tiepolo egy korttyal lenyelte a kávé, és finoman visszahelyezte a csészét a csészealjra.

- Lehet, hogy segítségemre volna, ha lenne valami fogalmam az információ jellegéről.

Shamron hagyta, hogy az arcán megjelenjen a kelletlen kifejezés, majd előrehajolt.

- A Vatikán második világháborús lépéseiről van szó és egy titkos találkozóról a Garda-tó partján, sok évvel ezelőtt. Remélem megbocsátja, ha ennél többet nem mondok.

- És a halálos fenyegetés természete?

- Úgy gondoljuk, hogy a fenyegetés az egyházon belülről ered. Ezért kell lépéseket tenni a saját maga és a közvetlen környezete védelmében.

Tiepolo felfújta az arcát, és lassan kifújta a levegőt.

- Egy dolog maguk mellett szól. Donati atya több alkalommal elmondta nekem, hogy aggódik Őszentsége biztonságáért. Szóval ez nem fog meglepetést jelentenia számára. Ami a háborús időket illeti - Tiepolo itt elhallgatott, és keresni kezdte a szavakat. - Csak annyit mondok, hogy a Szentatya sokat gondolkodott erről a kérdésről. Magánbeszélgetésekben sokszor említett, hogy az egyház akkori viselkedését becstelennek tartja. Eltökélt szándéka volt, hogy jóvátegye a történeteket. Shamron elmosolyodott.

- Na, ebben Signor Tiepolo, biztosan segíteni tudunk.

*

Délután háromnegyed hatkor egy fekete Fiat állt meg a lakóház előtt. Francesco Tiepolo a hátsó ülésen foglalt helyet. Shamron és Shimon Pazner pár másodpercre kiléptek a lakás teraszára, és nézték, ahogy az autó elhúz a térről a távoli kupola irányába.

A velencei pontosan tizenöt perccel később lépett ki a kocsiból a Szent Péter téren. Tiepolo belépett a biztonsági kapun, és elindult a Bernini-féle oszlopsor mellett, miközben a bazilika harangjai hat órát ütöttek. A Bronzkapunál megmondta nevét, és megmutatta olasz személyi azonosító kártyáját a svájci gárdistának. Azőr először a kezében tartott listát tanulmányozta, majd alaposan összehasonlította Tiepolo arcát a kártyán látható képpel. A vizsgálat eredményével elégedetten bebocsátotta az apostoli palotába

Donati atya a Scala Regia lábánál várta. Az atya, mint mindig, most is komor volt, mintha mindig rossz hírekre készülne. Hűvösen kezét szorította Tiepolóval, és felvezette apápai lakosztályba.

Tiepolo mint mindig, most is meglepődött a pápai dolgozószoba láttán. Egy teljesen egyszerű, birtokosa hatalmához képest végtelenül puritán szoba volt, mégis pontosan illett ahhoz az egyszerű és szerény egyházi emberhez, akit Tiepolo annak idején megismert és megkedvelt Velencében. VII. Pál pápa a Szent Péter térre néző ablak előtt állt, kicsi, fehér alakja szinte elveszett a bíbor drapéria háttérében. Tiepolo és Donati atya belépésekor Őszentsége megfordult és megpróbált rámosolyogni vendégére. Tiepolo térdre hullott, és megcsókolta a pápai gyűrűt, majd hagyta, hogy a pápa vállon fogja, és talpra segítse. A Szentatya megfogta és megszorította a velencei hatalmas felkarját, mintha erőt szeretne meríteni belőle.

- Jól nézel ki, Francesco. Látom, még mindig elkényeztet téged Velence.

- Így volt, Szentatyám, egészen tegnapig, amíg nem hallottam az életét fenyegető veszedelemről.

Donati atya helyet foglalt, keresztbe tette a lábait, és gondosan kisimította a ráncokat a nadrágján. Olyan volt, mint egy elfoglalt menedzser, aki alig várja már, hogy elkezdődjön az érdemi üzleti tárgyalás.

- Rendben, Francesco - szólalt meg. - Üljön le, és mondjon el mindent, amit tud!

*

A pápának aznap este argentin püspökök delegációjával kellett volna vacsoráznia. Donati atya felhívta telefonon Buenos Aires püspökét és elmondta neki, hogy a Szentatya sajnos rosszul érzi magát, és nem tud részt venni a vacsorán. A püspök azt felelte, hogy imádkozni fog Őszentsége mielőbbi felépüléséért.

Fél tízkor Donati atya kilépett a pápai dolgozószoba előtti folyosóra, és odament az őrt álló svájci gárdistához.

- Őszentsége sétálni fog a kertben, hogy nyugodtan elmélkedhessen - szólt az őrnek kurtán. - Pár perc múlva indul.

- Azt hittem, Őszentsége rosszul érzi magát ma este - felelte a gárdista ártatlanul.

- Az, hogy Őszentsége hogy érzi magát, nem a maga dolga.

- Igenis, Donati atya Értesítem a kerti öröket, hogy áldjanak készen Őszentsége érkezésére.

- Nem. A Szentatya nyugodtan szeretne elmélkedni. A gárdista vigyázzba vágta magát.

- Igenis, Donati atya.

A pap visszament a dolgozószobába, ahol Tiepolo épp segítette fel a pápára a hosszú kabátot és karimás kalapot. A begombolt kabát alól a fehér reverendának csak az alsó szegélye látszott ki.

A Vatikánban több ezernyi szoba van és megszámlálhatatlan kilométernyi folyosó, meg lépcső. Donati atya az ideérkezése után hosszú időt töltött azzal, hogy úgy kiismerje a palotát, mint a tenyerét. Elvezette a pápát a svájci gárdista mellett, majd tíz percen át csak kanyarogtak lefelé az ősi épület labirintusszerű folyosóján; hol egy penészes, szűk átjárón, hol pedig ívelt, tágas mennyezetek alatt haladtak, néhol pedig élesen kanyargó csigalépcsőn, amelyek fokaik az évszázadok alatt tükörsimává koptak.

Végül egy sötét, földalatti garázsban lyukadtak ki, ahol már várt rájuk egy kis Fiat személyautó. A vatikáni SCV kezdetű rendszámtábla helyett rendes római rendszám volt az autón. Francesco Tiepolo besegítette a pápát az autó hátsó ülésére, majd mellé ült. Donati atya a kormány mögé ült, és beindította a motort. A pápa nem leplezte ijedtségét titkára cselekedete láttán.

- Mikor vezetett utoljára autót, Luigi?

- Az igazat megvallva, nem emlékszem. Az biztos, hogy még azelőtt, hogy Velencébe mentünk volna.

- Dehát tizenhét évvel ezelőtt kerültünk Velencébe!

- A Szentlélek majd vigyáz ránk az út során.

- És reméljük, minden angyal és a szentek is segítenek neki - tette hozzá a pápa.

Donati sebességbe rakta az autót, és bizonytalanul felhajtott a sötét, kanyargós kihajtón. Egy perc múlva már az éjszakai utcán gurultak. A pap óvatosan a gázra lépett, és a Via Belvedere-en a Szent Anna kapu felé tartott.

- Bukjon le, Szentséged!

- Ez tényleg szükséges, Luigi?

- Francesco, kérem segítsen Őszentségének elrejtőzni!

- Elnézést, Szentatyám.

A nagydarab velencei keresetlen mozdulattal megragadta a pápa kabátjának a gallérját, és az ölébe húzta a katolikus egyház fejét. A Fiat elhaladt a vatikáni gyógyszertár és a vatikáni bank épülete előtt. Ahogy a Szent Anna-kapu felé közeledtek, Donati megvillantotta az autó fényszóróit, és dudált is egy rövidet. A döbbsvájci gárdista az utolsó pillanatban ugrott félre a gyorsan közelgő kisautó elől. Donati atya keresztet vetett, ahogy az autó áthaladt a pápai állani határán, és belépett a római forgalomba.

A pápa felpillantott Tiepolóra.

- Most már felülhetek, Francesco? Ez nem túl méltóságteljes testtartás.

- Donati atya?

- Igen, azt hiszem, most már szabad.

Tiepolo segített felegyenesedni a pápának, és kisimította a gyűrődést a Szentatya gallérján.

*

Chiara kint állt a biztonságos lakás tágas tetőteraszán.

Ő vette észre a térre érkező kis Fiatot. Az autó pont a ház kapuja előtt állt meg, és hárman szálltak ki belőle.

Chiara bedugta a fejét a nappaliba.

- Megérkezett Tiepolo és két másik férfi - mondta - Az egyik szerintem ő lesz.

Pár perc múlva valaki élesen kopogott a lakás ajtaján. Gabriel gyorsan az ajtóhoz ment és kinyitotta. Francesco Tiepolo állt az ajtóban és egy pap. Egy alacsony, kicsi, hosszú kabátos, széles karimájú kalapos férfit fogtak közre. Gabriel ellépett az útból. Tiepolo és a kis pap bevezették a kis embert a lakásba.

Gabriel becsukta az érkezők után az ajtót. Ahogy megfordult, látta, hogy az alacsony, idős férfi leveszi a kalapját és átadja a papnak. A jövevény feje tetején egy kis fehér színű zucchetto feszült. Ezután a férfi levette a kabátot, és mindenki meglátta a ragyogó fehér reverendát. Őszentsége VII. Pál pápa így szólt: -Úgy tudom, önök uraim valami nagyon fontos információt akarnak velem megosztani. Csupa fül vagyok.

30. Róma

A lakás ajtaja Lange érintésére kitárult, ahogy az olasz is meg mondta. Lange becsukta maga mögött, és be is reteszelte, mielőtt felkapcsolta volna a villanyt. Egy egyszerű szobában találta magát, a padlót korhadt parketta fedte, a falakon penész virágzott. Volt a szobában egy acél ágy, vagyis inkább priccs, rajta egy vékony matrac. Párna nem volt és az ágy végében összehajtott takarón ismeretlen eredetű foltok látszottak. Vizelet? Sperma? Csak találgatni tudott. A szoba hasonlított arra a tripoli lakásra, ahol Lange egyszer két hetet várt a líbiai titkosszolgálattól érkező vezetőjére, aki aztán elvezette a déli kiképzőtáborokhoz. Volt azonban különbség a két szoba között. Itt egy nagy, fából készült feszület lógott az ágy fölött, egy rózsafüzér és egy darab száraz pálmalevél társaságában.

A vaságy mellett egy kis szekrényke állt. Lange fáradt mozdulattal kihúzta a fiókjait. Alsónadrágokat, labdába hajtogatott fekete zoknikat és egy számarfüles imakönyvet talált. Némi tétovázás után kiment a fürdőszobába: rozsdás kád, külön hideg- és melegvizes csappal, a falon tükör, amiben alig látszott valami, egy WC-csésze, ülőke nélkül.

Lange ezután kinyitotta a ruhásszekrényt. Vállfán két reverenda lógott benne. Alattuk egy pár viseltes, de alaposan kifényesített fekete cipő volt, olyan szegény ember cipője, aki azért megpróbál adni a külsejére. Lange a lábával félretolta a cipőket, és meglátta a szekrény kilazított alsó deszkáját. Lehajolt, és felfeszítette.

A deszka alatti kis üregben egy olajos rongyba csomagolt batyut talált. Kibontotta, és szemügyre vette a Sztecskin pisztolyt, a hangtompítót, a két tár kilencmilliméteres töltényt. Az egyik tárat benyomta a Sztecskin markolatába, és a fegyvert a nadrágjába tűzte. A másik tárat és a hangtompítót visszacsomagolta az olajos rongyba. Újra benyúlt a titkos rekeszbe, és két további tárgyat vett elő: a ház előtt álló motorbicikli kulcsát és egy bőr tárcát. A tárcában egy vatikáni biztonsági azonosító kártya volt, természetesen igazi, nem hamisítvány. Megnézte a kártyára nyomtatott nevet: MANFRÉD BECK, KÜLÖNLEGES FELDERÍTÉSI ÜGYOSZTÁLY, majd a fotót. Az a kép volt, amit Casagrandének adott a zürichi szállodai szobában. A kép természetesen nem őt ábrázolta, de könnyedén a képhez hasonlatossá tudta maszkírozni magát.

Manfréd Beck, különleges felderítési ügyosztály... Visszatette a tárcát a rekeszbe, majd a helyére tette a laza deszkát és rá a cipőt. Körülnézett a kihalt, kopár szobában. Egy pap szobájában. Hirtelen eszébe jutott egy régi emlék: egy kanyargós, macskaköves utcácska Fribourgbán, egy fiatal fiú fekete reverendában a Saane felől felszálló ködben. Egy kétségbeesett, fiatal fiú. Lange pontosan emlékezett az érzésre. Az előtte álló élet magányosságától való rettegésre. A vágyra, hogy az első sorban legyen. Milyen furcsa, hogy a választása végül is még a papoknál is magányosabbá tette. Hogy ez az élet végül pont egy ilyen szobába vezetett Rómába.

Az ablakhoz lépett és kinyitotta. A nedves éjszakai levegő végigsimította az arcát. Úgy fél kilométerre tőle látszott a pályaudvar, a Stazione Termini. Az utca túloldalán egy szemetes, gondozatlan park terült el. A járdán egy nő a tócsákat kerülgette. Az egyik utcai lámpa fénye megvillant a nő hajának normannosan vörös tincsein. A nő valami miatt felpillantott a nyitott ablakra. Nem tudni mi vezérelte, talán a képzése, talán az ösztönei. Talán a félelem. Lange arcát megpillantva, a nő elmosolyodott és átsétált az úton.

31. Róma

Ari Shamron úgy döntött, hogy meg sem próbálják félrevezetni Krisztus helytartóját. Utasította Gabrielt, hogy mindent mondjon el a pápának, ne törődjön a források vagy a módszerek védelmére vonatkozó szakmai szabályokkal. Kérte, hogy időrendi sorrendben számoljon be az eseményekről. Pályája során vagy féltucat miniszterelnökhöz járt jelentést tenni és jól tudta, hogy milyen értéke van egy jó történetnek. Tudta, hogy az adatok megszerzésének piszkos részletei sokkal hihetőbbé teszik a következtetéseket a hallgatóság - jelen esetben a római katolikus egyház feje - számára.

A nappaliban helyezkedtek el. A pápa az egyik kényelmes karosszékekben foglalt helyet. Összezárt térddel, összekulcsolt kézzel ült. Donati atya mellette, ölében egy jegyzetfüzettel. Gabriel, Shamron és Eli Lavon a díványon, szorosan egymás mellett az alacsony dohányzóasztalka túloldalán, amelyen egy érintetlen kanna tea állt. Chiara és Shimon Pazner az erkélyen örökötek. Francesco Tiepolo most, hogy elvégezte a feladatát, megcsókolta a pápai gyűrűt, és az iroda egyik autójával visszaindult Velencébe.

Gabriel olaszul, a pápa anyanyelvén mondta el a történeteket a pápának, miközben Donati atya bőszen jegyzetelt. Párpercenként Donati atya a tollát felemelve, félhold alakú szemüvege fölött Gabrielre nézve félbeszakította az elbeszélést, és egy-két kérdéssel tisztázott néhány nem egészen világos részletet, esetleg nyelvileg nem teljesen egyértelmű szóhasználatot. Ha a hallottak nem egyeztek azzal, amit első hallásra leírt, akkor széles, drámai mozdulatokkal kihúzta és átírta a részleteket. Amikor Gabriel beszámolt a Peter Malone-nal folytatott beszélgetéséről, és először hangzott el a "Crux Vera" kifejezés, Donati atya konspiratív pillantást vetett főnökére, amiről Róma püspöke nem vett tudomást.

A történet alatt a pápa végig szótlan maradt. Tekintetével néha összekulcsolt ujjaira koncentrált, néha becsukta a szemét, mintha némán imádkozna. Csak a halálesetek említésekor látszott rajta, hogy reagál az elhangzottakra. Minden gyilkosság említésekor - Benjamin Stern, Peter Malone, Alessio Rossi és a négy csendőr, a Crux Vera embere Dél-Franciaországban - a Szentatya keresztet vetett, és elmormolt egy rövid imádságot. Egyszer sem nézett Gabrielre, de még Donati atyára sem. Csak Shamron tudta megragadni a figyelmét. A pápa mintha rokonlélekre bukkant volna az öregben. Talán a korbéli közelség volt az oka, talán az, hogy a pápa megnyugtatónak találta Shamron gránitba faragott arcának mély vonásait. Mindenesetre Gabriel pár percenként arra lett figyelmes, hogy a két idős ember úgy nézi egymást a dohányzóasztal fölött, mintha egy hatalmas időbeli és történelmi szakadékot próbálnának áthidalni.

Gabriel átadta Regina nővér levelét Donati atyának, és ő felolvasta. A felolvasás közben a pápa arcán végtelen szomorúság látszott, a szemét szorosan csukva tartotta. Gabriel úgy látta, valami régi seb szakadt fel a lelkében. Róma püspöke csak egyszer nyitotta ki a szemét, amikor Regina nővér az ölében alvó kisfiúról írt. Egy pillanatra Shamron szemébe nézett, majd újra becsukta a szemét, és visszavonult saját fájdalmába. Mikor végzett a felolvasással, Donati atya visszaadta a levelet Gabrielnek.

Gabriel folytatta a történetet, elmondta, hogy úgy döntött, visszatér Münchenbe, és még egyszer átvizsgálja Benjamin lakását. Ott Frau Ratzingertől megkapta a másik fontos iratot.

- Ez németül van - szólt Gabriel. - Lefordítsam, Szentatyám?

Donati válaszolt a pápa helyett.

- Öszentsége és én is folyékonyan beszélünk németül. Nyugodtan felolvashatja az iratot az eredeti nyelven.

Martin Luther Adolf Eichmannak írott memoranduma mintha fizikai fájdalmat okozott volna a pápának. A Szentatya a szöveg felénél megfogta Donati atya kezét, mert láthatóan támogatásra volt szüksége. Amikor Gabriel végzett, a pápa lehajtotta a fejét, és a mellén lógó kereszt alatt újra összekulcsolta a kezét. Egy idő után újra kinyitotta a szemét és egyenesen Shamronra nézett.

- Ugye, figyelemreméltó dokumentum, Szentatyám? - szólt Shamron németül.

- Én más szót használnék - válaszolt a pápa ugyanezen a nyelven. - A "szégyenletes" szó jut először eszembe.

- De pontos leírása a találkozónak, ami 1943-ban történt a zárdában?

Gabriel gyorsan Shamronra, majd a pápára pillantott. Donati atya vett egy nagy levegőt hogy tiltakozzon, de a pápa a titkára alkarjára tette a kezét és belefojtotta a szót

- Pontos, egy apró részlettől eltekintve - szólt VII. Pál pápa - Nem aludtam Regina

nővér ölében. Egyszerűen csak nem voltam képes tovább mondani a Rózsafüzért.

*

És a pápa elmesélte egy kisfiú történetét. A fiú Olaszország északi részén, egy szegény hegyi faluban született. Kilencéves korában elárvult, és mivel nem volt rokona, akihez fordulhatott volna, egy tóparti apácázárdában befogadták. Munkát kapott a konyhán és összebarátkozott azárda egyik lakójával, Regina Carcassi nővérral. Ez az apáca pótolta anyját és tanítónője is lett. Megtanította írni és olvasni. Megtanította értékelni és élvezni a zenét és a művészeteket. Megtanította Isten szeretetére. Megtanította németül. Regina nővér Ciciottónak, Pufinak nevezte a fiút. A háború után, amikor Regina nővér kilépett a rendből és elköltözött a zárdából, a fiú sem maradt tovább. A háborús események az ő hitét is megrázták, ahogy Regina nővérét is. Milánóba került, ahol az utcán próbált megélni, főleg zsebtolvajlásból és bolti lopásokból. A rendőrök sokszor letartóztatták, és alaposan elverték. Egy éjszaka egy utcai banda tagjai kis híján agyonverték. Vérző testét egy templom lépcsőjén hagyták, ahol egy pap talált rá hajnalban. Azonnal kórházba vitte a fiút, a lábadozása alatt naponta meglátogatta, és kifizette a kezelése költségeit. A pap megtudta, hogy a mocskos utcagyerek hosszú időn keresztül lakot apácázárdában, tud írni és olvasni, és egész sokat tud a szentírásról és az egyházzal. Szép lassan meggyőzte a fiút, hogy iratkozzon be a szemináriumba és tanuljon papnak, mert így elkerülheti a szegénységet és a bűnözést, ami biztosan a börtönbe vezet. A fiú nagynehezen beleegyezett és örökre megváltozott az élete.

Gabriel, Shamron, és Eli Lavon szóttanul, mozzulatlanul hallgatták a pápa történetét. Donati atya a jegyzetfüzetére függesztette a tekintetét, de a keze nem mozdult, nem írt. Amikor a pápa befejezte a beszédét, mély csend támadt aszobában, amit végül Shamron tört meg.

- Meg kell értenie Szentatyám, hogy nem volt célunk felfedni az ön zárdához fűződő múltját. Csupán annyi volt a célunk, hogy kiderítsük, ki ölte meg Benjamin Sternt.

- Egyáltalán nem haragszom magukra, amiért mindezt kiderítették, Mr. Shamron. Bármilyen fájdalmasak is ezek az iratok, nyilvánosságra kell hozni mindezt, hogy a történészek meg minden ember, zsidó és keresztény is megvizsgálhassa, láthassa őket.

Shamron a pápa elé rakta az iratokat.

- Nemáll szándékunkban nyilvánosságra hozni ezeket az iratokat. Átadjuk önnek, tegyen velük amit akar, belátása szerint.

A pápa lehajtotta a fejét, mintha a papírokat nézné, de a tekintete továbbra is a távolba meredt.

- XII. Pius pápa nem volt olyan gonosz, mint amilyennek az ellenségei beállították. De sajnos szent sem volt, ahogy a hívei, és az egyház állítja Megvolt az oka a hallgatásra. Félt, hogy megosztja a német katolikusokat, félt, hogy a németek bosszút állnak a Vatikánon. Békéltető szerepet szeretett volna játszani. A szövetségesek azt akarták, szólaljon fel a holokauszt ellen; Adolf Hitler pedig azt akarta, hogy maradjon csendben. Sajnos szembe kell néznünk azzal a szomorú ténnyel, hogy bármi volt is az oka - a kommunistagyűlölet, Németország szeretete, az, hogy a pápai háztartásban németek vették körül -, Pius azt az utat választotta, amit Hitler akart, és ennek a választásnak az árnyéka a mai napig lebeg fölötte. Államférfi akart lenni egy olyan világban, aminek papra lett volna szüksége, egy reverendás alakra, aki teli tüdőből ráordít a gyilkosokra, hogy Isten és minden szentség nevében azonnal hagyják abba azt, ami csinálnak.

A pápa felnézett, a körülötte ülők arcát tanulmányozta. Először Lavont, majd Gabrielt, végül Shamront nézte meg, a tekintete rajta függött legtovább.

- Szembe kell néznünk azzal a kellemetlen ténnyel, hogy Pius hallgatása fegyver volt a németek kezében. Ez a hallgatás segítette a zsidók begyűjtését, a deportálásokat, így megmaradt a lehető legkisebb ellenállás. Katolikusok százai, sőt ezrei mentettek zsidókat. Ha a pápa utasítást, vagy csupán áldást adott volna rá, Európa összes papja és apácája harcolt volna a holokauszt ellen, mentette volna az ártatlan áldozatokat, és sokkal több zsidó élte volna túl a háborút. Ha a német egyház az elejétől fogva szembeszállt volna a holokauszttal, talán nem jutott volna el a pusztítás oda, ahova Pius pápa tudta, hogy az európai zsidók kiirtásának gépezete beindult, de úgy döntött, hogy ezt az információt megtartja magának. Miért nem mondta el a világnak? Miért nem mondta el legalább a püspököknek, akik országaiban folyt ez a borzalom? Vajon tiszteletben tartotta a gonosz megállapodást, ami a Garda-tó partján kötöttetett?

A pápa a teáskannáért nyúlt. Donati atya előrehajolt, hogy segítsen neki, de ő

parancsolóan felemelte a kezét, mintha azt mondaná, hogy Őszentsége a pápa képes kitölteni magának egy csésze teát. Eltöltött a tejjel és a cukorral egy meditatív percet, aztán folytatta a beszédet.

- Felül kell vizsgálnunk Pius pápa háború alatti politikáját. Szembe kell néznünk azzal a kellemetlen ténnyel, hogy a katolikusok közt több gyilkos volt, mint ahányan mentették az üldözötteket. Számos katolikus plébános segédkezett a német katonáknak a zsidók irtásában. Meghallgatták a katolikus katonák gyónását, és feloldozást adtak nekik. A vichy-i Franciaországban a katolikus papok konkrétan segítettek a francia és német katonáknak a zsidók összegyűjtésében. Litvániában a helyi egyházi vezetés megtiltotta az alacsonyabb rangú papoknak, hogy mentsek a zsidókat; Szlovákiában pedig, ahol gyakorlatilag a papok vezették az országot, a kormány fizetett Németországnak, hogy haláltáborokba vigyék őket. A katolikus Horvátországban a papok tevőlegesen részt vettek a gyilkolásban. Egy Sátán becenevű ferences rendi szerzetes maga hozott létre egy haláltábort, ahol összesen húszezer ember halt meg. - A pápa elhallgatott és ivott egy korty teát, mintha ki akarná mosni a keserű ízt a szájából. - Arról is beszélnünk kell, hogy a háború után az egyház menedéket nyújtott a gyilkosoknak, és százaknak segített elkerülni az igazságszolgáltatást.

Shamron kényelmetlenül fészkelődött, de nem mondott semmit.

- Holnap, a római nagy zsinagógában a katolikus egyház először fog őszintén szembenézni az igazsággal.

- Csodálatosan beszél, Szentatyám - szólt Shamron - de meglehet, nem lenne biztonságos, ha mindezt hangosan kimondaná az egész világ előtt egy zsinagógában.

- Csak egy zsinagógában mondhatom el mindezt. Főleg a római gettó zsinagógájában. Itt, ahol a zsidókat a pápa orra előtt gyűjtötték össze anélkül, hogy az egyházfő egy szóval is tiltakozott volna. Az elődöm egyszer elment a zsinagógába, hogy megkezdje ezt az utat. A szíve a helyén volt, de sajnos a kúria nem állt mellette, így aztán elődöm útja még a cél előtt véget ért. Holnap végigjárom ezt az utat, célba érek, ott ahol ő elindult.

- Más közös pontja is van önnek az elődeivel, Szentatyám - mondta Shamron. - Vannak az egyházban olyan erők, valószínűleg éppen itt, Rómában, amelyek nem akarják a Vatikán holokausztban játszott szerepének felülvizsgálatát. Képesek embert is ölni, hogy titokban tartsák a múltat, és feltételeznünk kell, hogy most az ön élete is veszélyben forog.

- A Crux Verára gondol?

- Tényleg létezik egy ilyen szervezet az egyházon belül?

A pápa és Donati atya jelentőségteljesen egymásra néztek. A pápa újra hosszan Shamronra nézett.

- Igen, sajnos a Crux Vera tényleg létezik, Mr. Shamron. A társaságot hagyták virágozni a harmincas években és a hidegháború alatt, mert azt hitték, hatékony fegyver a bolsevizmus elleni harcban. Sajnos minden túlkapás, amit e harc során elkövettek, a Crux Verához és a szövetségeseihez köthető.

- És most, hogy a hidegháború véget ért? - kérdezte Gabriel.

- A Crux Vera alkalmazkodott a megváltozott időkhöz. Hasznos fegyver lett a hitbéli fegyelem betartásában. Latin-Amerikában a Crux Vera harcolt a liberális teológia ellen, és időnként brutálisan lépett fel a rebellis papok ellen. A szervezet a fennállása óta folyamatosan harcol mindenfajta liberalizmus, relativizmus és a Második Vatikáni Zsinat eredményei ellen. Ennek eredményeképp az egyházon belül sokan, akik támogatják a Crux Vera céljait, szemet hunynak a módszereik előtt.

- És a szervezetnek az is célja hogy megőrizze a Vatikán titkait?

- Minden kétséget kizáróan - válaszolta Donati atya.

- Carlo Casagrande tagja a szervezetnek?

- Úgy tudom, hogy az önök zsargonjában őt operációs főnöknek neveznék.

- Vannak más tagok is a Vatikánon belül?

Ezúttal maga a pápa válaszolt Gabriel kérdésére.

- Az államminiszterem, Marco Brindisi bíboros a Crux Vera vezetője - szólt szomorúan.

- Ha Őszentsége tudja, hogy Brindisi és Casagrande a Crux Vera tagjai, miért nem bocsátja el őket?

- Sztálin mondta, hogy a szövetségeseidet tartsd a közeledben, az ellenségeid pedig legyenek még közelebb? - A pápa arcán mosoly villant, aztán gyorsan eltűnt. - Mellesleg Brindisi bíboros érinthetetlen. Ha megpróbálnék komoly lépéseket tenni ellene, a barátai a kúriában és a bíborosok kollégiumában fellázadnának, és ez reménytelenül kettéosztaná

az egyházat. Sajnos egyelőre el kell viselnem őt, s az embereit is.

- Ez visszavisz minket az eredeti témához, Szentatyám. Az ön biztonsága olyan emberek kezében van, akik az ellenségüknek tartják őnt, és nem értenek egyet a céljaival. Ebben a helyzetben szerintünk bölcs döntés volna elhalasztani a zsinagógába tervezett látogatást.

Ekkor Shamron elővett egy dossziét, az asztalra tette, és kinyitotta. A Leopárd nevű bérnyilkos dossziéja volt, a Saul Király úti adattárból.

- Jó okunk van feltételezni, hogy ez az ember a Crux Verának dolgozik. Egészen biztosan tudjuk, hogy ő a világ legveszélyesebb terroristája. Biztosak vagyunk benne, hogy ő ölte meg Peter Malone-t Londonban és gyanítjuk, hogy ő gyilkolta meg Benjamin Sternt is. Sajnos fel kell tételeznünk, hogy most őnt is megpróbálja megölni.

A pápa a Leopárd fotójára nézett, majd Shamronra.

- Nem szabad elfelejtenie Mr. Shamron, hogy ugyanezek az emberek vigyáznak a testi épségemre a Vatikánban is, nem csak a római nagy zsinagógában. Mindenhol ugyanakkora a fenyegetés.

- Ez igaz, Szentatyám.

Donati atya előre hajolt.

- Ha a Szentatya átlépi a Vatikán határait, olasz földön már az olasz biztonsági szolgálatok, és a rendőrség vigyáz rá. A Carlo Casagrande által keltett merénylet-hisztériának köszönhetően, a holnap látogatás biztonsági intézkedései minden eddigi hasonló rendőri fellépést felülmúlnak. Ezért úgy gondoljuk, hogy Őszentsége biztonságban lesz holnap.

- És mi történik akkor, ha a gyilkosa a biztonsági kíséret tagja?

- A Szentlélek majd vigyáz rám az úton - felelte a pápa.

- Minden tiszteletem a Szentléleké Szentatyám, de azt kell mondjam, hogy nyugodtabb lennék, ha még lenne valaki ön mellett.

- Van valami ötlete, Mr. Shamron?

- Van, Szentatyám. - Shamron egyik vasmarkát Gabriel vállára tette. - Azt szeretném, ha Gabriel elkísérné magát és Donati atyát a zsinagógába. Neki olyan tapasztalatai vannak, amelyek hasznosak lehetnek egy ilyen helyzetben.

A pápa Donati atyához fordult.

- Luigi? Ez megoldható, nem?

- Meg Szentatyám, csak van még egy kis probléma.

- Arra gondol, hogy Carlo Casagrande az egész országgal elhitette, hogy Mr. Allon a merénylet?

- Arra, Szentatyám.

- Hát igen, a helyzetet óvatosan kell kezelni, de ha van ember, akire hallgat a Svájci Gárda, akkor az én vagyok.

A pápa Shamronra nézett. - Elzarándokolok a gettóba, ahogy terveztem, és önök fognak közben védelmezni engem, ahogy nekünk kellett volna önöket megvédenünk hatvan évvel ezelőtt. Vicces, nem, Mr. Shamron?

Shamron kurtán biccentett, és elmosolyodott. Bizony vicces.

Húsz perccel később, miután mindent megbeszéltek a másnappal kapcsolatban, Donati atya és a pápa elindultak a biztonságos lakásból, hogy a folyó mentén visszatérjenek a Vatikánba. A Szent Anna-kapunál az autó megállt. Donati atya leengedte az ablakát, ahogy egy svájci gárdista odalépett az autó mellé.

- Donati atya? Maga meg mit...?

Ahogy VII. Pál pápa is a látókörébe hajolt, a gárdista azonnal vigyázzba vágta magát.

- Szentatyám!

Erről senki nem tudhat - szólt a pápa közömbös hangon. - Megértette?

- Természetesen, Szentatyám!

Ha bárkinek elmondja, akár a felettesének is, hogy ma este látott engem, személyesen fogom felelősségre vonni. Megígérhetem, hogy nem lesz kellemes élmény.

Esküszöm Szentatyám, hogy egy szót sem szólok.

- Remélem, fiam. A maga érdekében.

A pápa hátradőlt, Donati atya pedig felhúzta az ablakát, és az Apostoli-palota felé indult.

- Ez a szegény fiú szerintem egész életében ezen az estén fog rágódni - mondta Donati atya, elnyomva egy nevetést.

- Tényleg szükség volt erre, Luigi?

- Sajnos igen, Szentatyám.

- Isten bocsásson meg nekünk - szólt a pápa. Aztán hozzátette: - Mindenért, amit tettünk.

- Hamarosan vége lesz, Szentatyám.

- Imádkozom, hogy igaza legyen.

32. Róma

Eric Lange nem aludt túl jól. Egy ritka lelkipurdalás-roham? Idegesség? Vagy a keskeny matracon szorosan mellette fekvő Katrine testének kályhamelege? Bármilyen volt is az oka, Lange fél négykor felébredt és nyitott szemmel feküdt a bordáihoz simuló Katrine mellett és várta, hogy a hajnal szürke fénye megvilágítsa Carlo Casagrande utálatos szobáját.

A lábait egy lendülettel átvetette az ágy szélén, mezítláb és meztelenül az ablakhoz ment és kileste az utcára. A motorkerékpár ott parkolt szemben a ház bejáratával. Megfigyelésnek nem látta jelét. Lange elengedte a függönyt, ami lazán visszahullott a helyére. Katrine mozgolódni kezdett az ágyon, birkózott egy kicsit a takaróval, majd átfordult és aludt tovább.

A villanyrezsón főzött egy nagy adag eszpresszó kávé, s megivott pár csészevel, mielőtt a fürdőszobába ment volna. Majd egy órát töltött a külseje átváltoztatásával. Sötétebb árnyalatúra festette a haját, szürke szemét kontaktlencsével barnára változtatta, és végül felvett egy fekete keretes, olcsó, paphoz illő szemüveget. Amikor végzett, a homályos tükörből egy idegen ember nézett vissza rá. Összehasonlította kinézetét a Casagrandétól kapott igazolvány képével. MANFRÉD BECK, KÜLÖNLEGES FELDERÍTÉSI ÜGYOSZTÁLY. Az eredmény láttán elégedetten ment vissza a szobába.

Katrine még mindig aludt. Lange törölközővel a derekán odacsoszogott, és kihúzta az éjjeliszekrény fiókját. Felvett egy alsónadrágot és egy pár régi zoknit, majd a szekrényhez lépett és kinyitotta az ajtaját. Fekete ing, keménygallér, fekete szövetnadrág, és fekete zakó. Végül felvette a cipőt és bekötötte a cipőfűzőt.

Visszament a fürdőszobába, és egy hosszú percen át farkasszemet nézett magával, miközben felöltötte a szerepet a ruhához. Egy bérnyíl, papnak öltözve. Az ember, aki lehetett volna. Bedugta a Sztecskint a nadrágjába, és újra megnézte magát. Pap. Forradalmár. Gyilkos. Melyik vagy, öregfiú?

Kitöltötte az utolsó adag kávé, és leült az ágy szélére. Katrine kinyitotta a szemét, ijedten összerándult, és a pisztolyért nyúlt. Lange gyengéden megérintette a nő lábát, Katrine felült, és megpróbálta összeszedni magát. -Jézusom, Eric. Nem ismertelek meg.

- Ezért öltöztem át, kedvesem. - Lange Katrine felé nyújtotta a csészét. - Öltözz, Katrine. Nincs sok időnk.

*

Chiara épp kávé főzött a biztonságos lakás konyhájában, amikor megszólalt a telefon. Amikor felvette, rögtön felismerte Donati atya hangját.

- Egy-két percen belül ott vagyok. Küldje le. Amikor Chiara letette a telefont, Gabriel lépett be a konyhába. Szürke öltönyt, fehér inget, és sötét nyakkendőt viselt, Shimon Pazner és a római iroda ajándékát. Chiara lesöpört egy kis szősz a férfi gallérjáról.

- Jól nézel ki - mondta. Aztán hozzátette: - Egy kicsit olyan vagy, mint egy sírásó, de jól áll.

- Reméljük, nem temetünk ma. Ki telefonált?

- Donati atya. Már úton van.

Gabriel gyorsan lenyelte a kávé, majd felvett egy barna esőkabátot. Aztán megpuszilta a lányt. Egy pillanatig még nem engedte el a karját.

- Ugye vigyázol magadra, Gabriel?

A kis téren megszólalt egy duda. Gabriel megpróbált elindulni, de Chiara csak akkor engedte el, amikor Donati atya újra, ezúttal kicsit türelmetlenebbül nyomta meg a dudát. Gabriel még egyszer megpuszilta a lány arcát.

A Berettát az övének levő tokba csúsztatta. A szürke Fiat, a vatikáni rendszámmal a bejárat előtt parkolt. Donati atya ült a kormányon, reverendában és fekete esőkabátban. Gabriel beült a pap mellé, és becsukta az ajtót. Donati atya a Tiberisz rakpartja felé vette az irányt.

Szürke reggel volt, az égen alacsonyan ültek a felhők, az erős szél fodros hullámokat vetett a folyó vizére. A pap a kormány fölé hajolt, és a padlóra nyomta a gázt. Gabriel erősen fogta a kapaszkodót és magában csodálkozott rajta, hogy a pápa épségben visszakerült tegnap a Vatikánba.

- Gyakran vezet, Donati atya?

- Tegnap este vezettem tizenennyolc év után először.

- Nem gondoltam volna.

- Maga nagyon rosszul hazudik, Mr. Allon. Az ember azt hinné, hogy egy kém jobb a megtévesztésben.

- És hogy van Őszentsége?

- Meglehetősen jól. A tegnap este történtek ellenére sikerült aludnia pár órát.

Várja a mai utat.

Azért örülni fogok, ha visszakerül a pápai lakosztályba

- Ami azt illeti, én is.

Miközben gyorsan haladtak a folyó partján, Donati atya beszámolt Gábrrielnek a biztonsági előkészületekről. A pápa a szokásos páncélozott Mercedes limuzinban megy a zsinagógához, Donati és Gabriel társaságában. Az első védelmi kört civil ruhás svájci gárdisták alkotják majd. A második körben, mint mindig, most is az olasz rendőrség és a biztonsági szervezetek tagjai lesznek. Az utat a Vatikán és a gettó között a carabinieri közlekedési egységei fogják biztosítani, lezárva az utakat.

A Nagy Zsinagóga szögletes, perzsa és babiloni ihletésű halványszürke tömege föléjük magasodott. Az épület magassága és egyedi homlokzata rendkívül feltűnő volt a környező okkersárga barokk épületek között. A közösség, amelynek tagjai száz évvel korábban építették, azt akarták, hogy az épület a Tiberisz túlsó partján - a Vatikán falain belül - is jól látszódjon.

Mintegy száz méterre a zsinagógától, egy rendőrségi ellenőrző ponthoz értek. Donati atya leengedte az ablakát, megvillantotta vatikáni azonosító kártyáját, váltott pár szót olaszul a rendőrtisztával és ment tovább. Egy perc múlva begurultak a zsinagóga előtti udvarba és megálltak. Egy géppisztolyos csendőr még azelőtt odaért hozzájuk, hogy Donati atya le tudta volna kapcsolni a motort. Biztonsági szempontból Gabriel egyelőre meg volt elégedve mindazzal, amit látott.

Kiszálltak a Fiatból. Gabriel önkéntelenül is megborzongott a helyet belengő történelmi hangulattól. Róma a legrégebbi diaszpóra település Nyugat Európában, már vagy kétezer éve élnek zsidók a központjában. Jóval azelőtt érkeztek ide, mint, hogy a Péter nevű galileai halász ide helyezte volna egy új egyház székhelyét. Az itt élő zsidók tanúi voltak Caesar meggyilkolásának, a kereszténység felemelkedésének és a Római Birodalom bukásának. Üldözték őket pápák, mint Isten gyilkosait, és gettóba kényszerítették őket a Tiberisz partján, és évszázadokon keresztül alázták és gyalázták őket. 1943 októberének egy estéjén pedig ezret közülük összegyűjtöttek, Auschwitz gázkamráiba és krematóriumaiba küldtek, miközben a pápa a Tiberisz túlsó partján egyetlen szót sem szólt. Pár órán belül VII. Pál pápa, a vatikáni emberek bűneinek tanúja idejön és jóváteszi a múlt bűneit. Ha megéri.

Donati atya megérezte Gabriel gondolatait. Egyik kezét finoman Gabriel vállára tette, és a folyó irányába mutatott.

- A tiltakozókat ott, a rakpart mellett fogják kordonok mögött tartani.

- Tiltakozók?

- Semmi különösre nem számítunk. Csak a szokásos társaság - mondta Donati, tehetetlenül megvonva a vállát. - A születésszabályozás hívei, a női papokat, meg a homoszexuális házasságkötést követelők. Ilyesmi.

Felléptek a zsinagóga lépcsőjén, és bementek az épületbe. Donati atya láthatóan tökéletesen otthon érezte magát. Amikor megérezte, hogy Gabriel figyel, magabiztosan rámosolygott.

- Még Velencében az volt a feladatom, hogy ápoljam a kapcsolatokat Őszentsége és az ottani zsidók között. Nem idegen környezet számomra egy zsinagóga, Mr. Allon.

- Látom - felelte Gabriel. - Hogyan zajlik majd az ünnepség?

A pápai kíséret a zsinagóga bejáratánál fog összeállni, magyarázta Donati atya. A pápa és a főrabbi végigmegy a zsinagóga főhajóján, majd egy aranyozott széken helyet foglal bimah-on. Donati atya és Gabriel a nyomában lesznek a zsinagóga főbejáratáig, majd egy különleges VIP szekcióban kapnak helyet, alig egy méterre a pápától. A főrabbi mond pár üdvözlő szót, majd a Szentatya beszéde következik. A szokásos protokollal ellentétben, ezúttal a beszéd szövegét nem adták ki a vatikáni sajtóirodának. Bár a

beszéd valószínűleg azonnal élénk reakciókat fog kiváltani a jelen levő riporterekből, senki nem hagyhatja majd el az ülőhelyét, amíg a pápa be nem fejezi a beszédét, és el nem hagyja a zsinagóga területét.

Gabriel és a pap a padsorok elé, arra a helyre sétált, ahol a pápa beszéde alatt is tartózkodni fognak. A terem bal falánál egy bombakereső kutyát vezető csendőr araszolt. A terem másik oldalán egy másik kutyás csendőr végezte ugyanezt a feladatot. A bimah-tól pár méterre néhány televíziós kameraman állította fel a felszerelését egy emelvényen a fegyveres őr figyelő szeme előtt.

- És mi a helyzet az épület többi bejáratával Donati atya?

- Mindet lezártuk. Jelenleg csak egy ajtón lehet közlekedni, és az a főbejárat.

- Donati az órájára nézett. Sajnos nem maradt túl sok időnk, Mr. Allon. Ha nincs más, indulnunk kéne vissza a Vatikánba.

- Menjünk.

*

Donati atya megleengette igazolványát a Szent Anna-kapunál posztoló svájci gárdista előtt, majd még mielőtt az őr kérdéseket tehetett volna fel a jobb oldali ülésen ülő férfi kilétéről, a pap a gázra taposott, és már száguldottak is a Via Belvederén az Apostoli-palota felé.

Donati atya a San Damaso-udvaron hagyta az autót, áttessékelte Gábrielt a biztonsági őrök során, és elindultak felfelé a pápai lakosztály irányába. Gabriel könnyűnek érezte lépteit a márványpadlón, a pulzusa felgyorsult. Shamron jutott eszébe, ahogy a félhomályos Campo di Ghetto Nuovón áll, és megkéri, hogy keresse meg Benjamin Stern gyilkosát. Ő igent mondott erre a kérésre, és most itt van, a római katolikus egyház szívében.

A pápai lakosztály bejáratánál elléptek egy svájci gárdista mellett, s bementek az ajtón. Donati atya a dolgozószobához vezette, ahol a pápa az asztal mellett ülve a reggeli leveleken rágta át magát. A két férfi belépésekor felnézett, és melegen Gábrielre mosolygott.

- Mr. Allon, örülök, hogy eljött. - A tolla végével a kandalló melletti ülőgarnitúrára bökött. - Kérem, foglaljon helyet! Donati atyával még el kell intéznünk pár dolgot, mielőtt indulunk.

Gabriel úgy tette, ahogy a pápa javasolta. Leült, és a zakójából elővette a Leopárd néven ismert bérterrorista fényképeit, és alaposan végignézte mindet. A bérgyilkos mindegyik képen megdöbbszentően más volt. Voltak változások, amelyeket láthatóan plasztikai sebészeti módszerek révén következtek be, de a Leopárd a kalapokat, és a szemüvegeket is nagyon eredményesen tudta használni.

Miután tüzetesen megvizsgálta a képeket, visszarakta őket a zsebébe, és az íróasztala mögött ülő kicsi, fehér reverendás embert kezdte nézni. Pessimista volt. Ha a Leopárd idejön Rómába, hogy megölje a pápát, szinte lehetetlen lesz megállítani. És a fényképek alapján biztos volt benne, hogy soha nem fogja észrevenni.

*

Amíg Katrine zuhanyozott és öltözködött, Lange fertőtlenítette a szobát. Egy nedves ronggyal szisztematikusan letörölt minden felületet, amihez esetleg hozzáérhetett. A kilincseket, az éjjeliszekrény tetejét, a kávéfőzőt, a rezsót, mindent. Aztán egy nejlonzsákba rakta a ruháját és a tisztálkodószereit. Ezután leült az ágy szélére és várt, óvatosan, nehogy hozzáérjen valamihez. Katrine kijött a fürdőszobából. Farmernadrág, bakancs, és bomberdzseki volt rajta. A haját szorosan hátrafogva viselte, az arca nagy részét napszemüveg takarta el. Gyönyörű volt. Minden átlagos csendőrt zavarba hoz majd. Legalábbis Lange nagyon remélte.

A férfi felállt, a Sztecskint a nadrágja korcába dugta, és begombolta a kabátját. Aztán felvett egy olcsó nejlon esőkabátot, azt a fajtát, amelyet minden második római pap visel, és felkapta a szemeteszsákot.

Lesétáltak a lépcsőn. Lange egyik kezében a szemeteszsákot fogta, a másikkal szorosan összefogta az esőkabátját, hogy ne látsszon ki alóla a reverenda.

Odakint felszállt a motorra és beindította. Katrine mögé ült, átfogta a derekát. A férfi sebességbe tette a motort, és fokozatosan gyorsulva kelet felé indult a belvároson át. Menet közben egy csatornanyílásba ejtette a lakás kulcsát. A szemeteszsákot egy

szemétszállító mögött álló sárga ruhás férfinak adta, aki szótlanul a szemeteskoscsi hátuljába hajította, majd kellemes délelőtött kívánt neki.

33. Vatikán

A pápa beszéde tizenegy órára volt kitűzve. Fél tizenegykor lépett ki a pápai dolgozósobából, Donati és Gabriel kíséretében. A folyosón civil ruhás svájci gárdisták egy különítménye várta őket. A csoport vezetője egy hatalmas svájci volt, Karl Brunner. Ez volt az a pillanat, amitől Gabriel a legjobban tartott, az első találkozás azokkal a katolikus svájci nemesekkel, akik az életüket is feláldozták volna a pápáért.

Amikor Brunner megpillantotta Gabrielt, a keze villámgyorsan eltűnt a zakójában, és villámgyorsan pisztolyt rántott. A svájci előrelendült, félretolta a pápát, és torkonragadta Gabrielt, aki minden túlélőösztönét leküzdve hagyta, hogy az őr leterítse. Nem mintha sokat tehetett volna, ha megpróbálja. Kari legalább húsz kilóval nehezebb volt nála, és olyan felépítése volt, mint egy rugbyjátékosnak. A torkára kulcsolódó kéz olyan volt, mint egy acélsatu. Gabriel hanyatt esett, Brunner pedig a mellkasán landolt. Az izraeli ügyelt rá, hogy a kezei mindvégig láthatóak legyenek és hagyta, hogy Brunner kitépje pisztolyát a tokjából. A svájci elhajította a Berettát, a saját pisztolyát Gabriel arcába nyomta, míg a különítmény többi tagja szilárdan a padlóra szegezték az amúgy is tehetetlen férfit.

A különítmény többi tagja védőfalat alkotott a pápa körül, és gyorsan a folyosó vége felé terelték. Őszentsége utasította őket, hogy engedjék el. Brunner mellé sietett, aki rákiabált, hogy menjen vissza a többiek védelmező sorfala mögé.

- Engedje el, Kari! - szólt a pápa.

Brunner felállt, de két embere továbbra is a padlóhoz szegezve tartotta Gabrielt. A svájci testőr a zsebébe nyúlt, elővette a biztonsági figyelmeztetést Gabriel fotójával, és a pápa orra alá dugta.

- Ez egy merénylő, Szentatyám. Azért jött, hogy megölje Szentatyámat.

- Ő jó barát és azért jött, hogy megvédjen. Donati atya mindent megmagyaráz. Higgyen nekem, Karl! Engedjék el!

*

Az autókönvoj áthaladt a Szent Anna-kapun, majd a Via della Conciliazionéra fordult, a folyó felé. A pápa lehunytaa szemét. Gabriel kérdőn Donati atyára nézett, aki a füléhez hajolt, és suttogva elmondta neki, hogy őszentsége mindig imádkozással tölti az autóutakat.

Egy motoros elfoglalta a helyét, alig egy méterre a pápa ablakától. Gabriel alaposan megnézte a férfi arcát, az álla vonalát, és az arcának a sisak foncsorozott szemvédője alól kilógó részét, mintha egy festmény eredetiségét vizsgálná. Az arca hasonlított annyira a Leopárdról készült fényképekhez, hogy Gabriel a biztonság kedvéért benyúlt a zakója alá, és a pisztolya markolatára tette a kezét. Donati atya észrevette a mozdulatot, a csukott szemmel imádkozó pápa azonban nem.

Ahogy a konvoj ráfordult a Lungoteverére, a pápa ablaka mellett guruló motoros pár méterre lemaradt, és Gabriel érezte, ahogy enyhül benne a feszültség. Az utcát lezárták a forgalom elől, és a kordonokon kívül csak bámészkodók elszórt csoportjai látszottak. A pápai konvoj látványa a városnak ezen a részén nem keltett túl nagy feltűnést.

Az utazás hamar véget ért: Gabriel három percre tippelt. Feltűnt előttük a zsinagóga épülete, és kisvártatva már a tiltakozók tömegének sorai között hajtottak. A konvoj pontosan a zsinagóga kapuja előtt állt meg. Először Gabriel szállt ki az autóból, a testével takarva el a félig nyitott ajtónyílást. A főrabbi a zsinagóga lépcsősorának tetején állt, Róma zsidó közösségének képviselői körében. A limuzint jónéhány biztonsági ember vette körül: olaszok, vatikániak, civilruhások és egyenruhások. A lépcsőtől jobbra, vatikáni újságírók álltak a sárga szalag mögött. A kis teret megtöltötte a motorkerékpárok zúgása.

Gabriel a körülötte álló embereket, biztonságiakat, újságírókat és fotósokat fürkészte. Vagy egy tucatnyi olyan embert talált, aki a merénylő lehet. Lehajolt, bedugta fejét az autó hátuljába, és Donati atyára nézett:

- Ez az a rész, ami a legjobban aggaszt. Csináljuk gyorsan! - Amikor felegyenesedett, Karl Brunnerrel találta szembe magát.

- Ez az éndolgom - szólt Brunner. - Áldjon félre!

Gabriel engedelmeskedett. Brunner kiségitette a pápát az autóból. A többi gárdista szorosan körülvette őket. Gabriel sötét öltönyök tengerében találta magát, a ragyogó fehérbe öltözött pápa feltűnően látszott közén.

A motorkerékpárok elhallgattak. A zsinagóga lépcsősorának tetején a pápa megölelte a főrabbit és még néhány delegátust. Csend volt, kivéve a tiltakozók távoli kántálását és a rengeteg kamera halk, mégis mindenhova elhallatszó surrogását. Gabriel Kari Brunner mögött állt, akinek bal keze a pápa háta közepén nyugodott. Gabriel folyamatosan figyelte a környezetét, keresve a szokványostól eltérő villanásokat. Egy nyomakodó embert, egy felfelé lendülő kart. Mögöttük zaj támadt. Gabriel megpördült és látta, hogy egy csapat carabinieri lenyom egy férfit a földre, de csak egy tiltakozó volt, kezében egy SZABAD KÍNAI KATOLIKUSOKAT! - feliratú táblával.

A pápa is a zaj felé fordult. Gabriel elkapta a pillantását.

- Kérem, menjünk be, Szentatyám! - mondta halkan az egyházfőnek. - Túl sokan vannak itt.

A pápa bólintott, és a vendéglátójához fordult.

- Nos, rabbi, kezdjük?

- Igen, Szentatyám. Kérem, jöjjön be! Hadd mutassam meg, hogy milyen a mi imaházunk.

A rabbi felvezette a pápát a bejáratához. Egy perccel később, Gabriel és Donati atya hatalmas megkönnyebbülésére, a világ egymilliárd katolikusának lelki vezetője belépett a zsinagóga kapuján.

*

Eric Lange a Szent Péter tér bejáratánál leszállt a motorról. Katrine előrecsúszott az ülésen, és megfogta a kormányt. Lange megfordult és elindult.

A tér tele volt zarándokokkal és turistákkal. Az oszlopsor mellett csendőrök járőröztek. Lange az Apostoli-palota felé indult, friss, energikus, gyors és mégis kontrollált, céltudatos léptekkel. Miközben elhaladt a fölé tornyosuló egyiptomi obeliszk mellett, vett néhány mély lélegzetet, hogy kicsit lassítsa szívverését.

Alig pár lépésre járt a palotától, amikor egy carabinieri állt elé.

- Mit képzelsz, hova megy? - szólt Langéhez olaszul, és makacs tekintettel rámeredt.

- Portone di Bronzo - felelte Lange.

- Meg van beszélve?

Lange elővette a tárcáját, és megvillantotta a Casagrandétól kapott kártyát. A carabinieri azonnal félrelépett.

- Elnézést, Beck atya. Nem tudtam.

Lange elrakta a tárcáját.

- Mi a neve, fiatalember?

- Mateo Galeazzi.

Lange egyenesen a csendőr szemébe nézett.

- Meg fogom említeni a nevét. Tudom, hogy Casagrande tábornok elégedetten fogja hallani, hogy a carabinieri ügyel a rendre itt a téren.

- Köszönöm, atyám.

A carabinieri fejét hajtotta, és az egyik kezével jelezte, hogy tovább mehet. Lange majdnem sajnálta a fiút. Alig pár perc múlva már a térdén fog bűnbocsánatért esedezni, amiért hagyta, hogy a pápa gyilkosa bemenjen a palotába.

A Bronz-kapunál újra megállították, ezúttal egy teljes reneszánsz jelmezt viselő, sötétkék köpenyes svájci gárdista. Újra elővette az igazolványt, mire a gárdista szólt neki, hogy az ajtó mögött ülő beléptető asztalnál jelentkezzen. Lange az asztalnál is bemutatta igazolványát egy svájci gárdistának.

- Kihez jött?

- Semmi köze hozzá - válaszolt Lange jéghidegen. - Biztonsági ügyben járok. Ha úgy érzi, szükséges, hívja fel Casagrandét és mondja el neki, hogy beléptem a palotába. Viszont ha bárki másnak elmondja - mondjuk az őrt álló barátainak - akkor majd személyesen foglalkozom magával.

A gárdista nyelt egy nagyot, és bólintott. Lange megfordult. Előtte a Scala Regia tornyosult, hatalmas lámpákkal megvilágítva. Lassan felment a lépcsőn, mint aki olyan munkát végez, amit titokban utál. Egyszer meg is torpant, és lenézett a biztonsági asztalhoz, ahol a gárdista meredten nézte. A lépcső tetején egy üvegajtóhoz ért, ahol ifjabb akadályt kellett legyűrnie. Lange még azelőtt elővette a kártyáját, hogy az ott álló gárdista akár egy szót is szólt volna. Az őr egy pillantást vetett a kártyára és

azonnal, az igyekezettől szinte a nyakát szegve nyitotta az ajtót.

Fantasztikus, gondolta Lange. Casagrande terve jobban működött, mint várta.

Ezután egy félhomályos belső udvaron, a Cortile di San Damasón találta magát. Az Apostoli-palota emelkedett fölé. Áthaladt egy kő átjáró alatt, egy lépcsőhöz ért, amin gyorsan elindult felfelé, miközben léptei visszhangoztak a márvánnyal borított lépcsőházban. Menet közben további svájci gárdisták mellett haladt el, de itt már nem kértek tőle igazolványt. Ilyen mélyen a palotán belül a papi öltözék is elegendő azonosítás volt.

A legfelső emeleten a pápai lakosztály bejáratához ment. Egy svájci gárdista, kezében alabárdal, Lange útjába állt, aki az arca elé emelte az azonosító kártyáját.

- Donati atyát keresem.

- Jelenleg nincs itt.

- Hol van?

- Öszentségével. - Az ör tétovázott és hozzátette: - A zsinagógában.

- Á, igen, természetesen. Biztos vagyok benne, hogy Donati atya nagyon fog örülni, ha megtudja, hogy egy idegennek elmondta, hogy hol található.

- Elnézést atyám, de ön...

- Lange félbeszakította.

- Itt kell hagynom valamit Donati atya számára. El tudna kísélni az irodájába?

- Amint tudja Beck atya, én semmilyen körülmények közt nem hagyhatom el a helyem.

- Nagyon helyes - mondta Lange békülékeny mosollyal. - Legalább valamiben betartja a szabályokat. Kérem, mutassa meg, merre van a jó atya irodája.

A svájci gárdista egy percig tétovázott, mint aki már semmiben sem biztos, aztán elmagyarázta Langénak az utat. A pápai lakosztály teljesen néptelen volt, kivéve egyetlen apácát, aki szürke ruhában egy portörlővel buzgólkodott. A nővér rámosolygott, ahogy az elsétált Donati atya irodájának ajtaja előtt, és belépett a következő szobába.

Becsukta maga mögött az ajtót és egy percig várt, amíg a szeme megszokta a sötétséget. A nehéz függönyök el voltak húzva, elzárva a Szent Péter térre nyíló kilátást, és a szobában teljes volt a félhomály. Lange a fa íróasztal felé indult az egyszerű keleti szőnyegen. A magas hátú szék mellé állt, és végigsimítva a világos színű, plüsskárpitozást, előrehajolt, hogy megvizsgálja az asztalt. Túl egyszerű volt ez egy ilyen nagyhatalmú emberhez. Túl szigorú. Egy itatós, egy pohár, teli tollakkal és néhány vonalas papír, a gondolatok lejegyzésére. Egy régimódi, tárcsás fehér telefon. Felpillantva egy madonnát ábrázoló festményt látott. Mintha egyenesen őt nézte volna a félhomályban.

Lange benyúlt fekete zakója mellzsebébe, elővett egy borítékot és az itatósra ejtette. A boríték tompán, fémesen koppant az asztalon. Még egyszer körülnézett, majd megfordult, és gyorsan kísétált.

Az appartamento bejáratánál, kijövet még megtorpant egy kicsit, és szigorúan a svájci gárdistára meredt.

- Még hall rólam - csattant, majd sarkon fordult, és eltűnt a folyosón.

Marco Brindisi államminiszter irodájának íróasztala igen sokban különbözött a pápai dolgozószoba puritán bútorától. Hatalmas, reneszánsz darab volt, faragott lábakkal és teli arany berakásokkal. Ha valaki ez elé az asztal elé kényszerült állni, önkéntelenül is valahogy kényelmetlenül érezte magát, és ez általában kitűnően megfelelt Brindisi bíboros céljainak.

Jelenleg azonban egyedül ült az asztalánál, ujjai végét összeérintve, a tekintetével valahova maga elé fókuszált. Pár perccel korábban az ablakából látta a pápai konvojt a folyó irányába elhaladni. Most már a pápa valószínűleg bent van a zsinagóga épületében.

A bíboros a szoba átellenes falán levő televíziós képernyőkre nézett. Bár a célja az egyház középkori hatalmának visszaállítása volt, Marco Brindisi bíboros nagyon is a modern kor embere volt. Már régen elmúltak azok az idők, amikor a vatikáni hivatalnokok lúdtollal, pergamenre írták a memorandumaikat. Brindisi titokban milliókat költött arra, hogy az egyházi bürokrácia központját igazi modern állami irányítássá tegye. Most a BBC nemzetközi adására kapcsolt. Árvíz Bangladesben, több ezer halott, százezrek hajléktalanná váltak. Brindisi gyorsan fel is jegyezte, hogy valamelyik vatikáni segélyszervezet egy illő mértékű adományt küldjön Banglades- be. Brindisi bekapcsolt még egy televíziót és ezt a RAI-ra, az olasz közszolgálati adóra kapcsolta. A harmadik televíziót a CNN nemzetközi adására állította.

Tartotta magát kezdeti fenyegetéséhez, és nem kísért el a pápát erre a szégyenteli útra. Ennek eredményeképp most a lemondólevelét kellene fogalmaznia, úgy, hogy a

Szentszék ne jöjjön zavarba, a sajtó férgei pedig ne tehessenek fel kényelmetlen kérdéseket miatta. Ha szándékában állt volna lemondani, akkor levelében arról a vágyáról írt volna, hogy újra lelkipásztori teendőket lásson el, gondozza a nyáját, hogy új hívőket szerezzen az egyháznak és gondozza a betegeket. Nincs az a kicsit is intelligens vatikáni, aki egy ilyen lemondólevélről ne ismerné fel, hogy hazugság. Hiszen Marco Brindisi a kúria bürokratikus világára nevelték és oktatták. Már a gondolat is abszurd volt, hogy lemondana a hatalmáról. Senki, egy szót sem hinne el egy ilyen levélből, de a bíborosnak természetesen esze ágában sem volt megírni egy ilyen levelet. Főleg, hogy tudta, akinek az utasítására meg kéne írnia, már nem él sokáig.

Ha nekikezdett volna a levél megírásának, az biztosan kényelmetlen kérdéseket vetett volna fel a pápa elleni merénylet utáni napokban. Csak nem vezett össze az egyház két legnagyobb hatalmú embere az elmúlt időszakban? Nem jött gyanúsán jól ez a haláleset az államminiszternek? Nincs lemondólevél, nincsenek kérdések, Sőt, egy sorozat jól célzott kiszivárogtatás révén Brindisi bíboros úgy fog megjelenni a sajtóban, mint a pápa barátja és bizalmasa, olyan ember, aki mélyen csodálta az egyház fejét. Ezek a sajtóhírek meg fogják ragadni a következő konklávéra gyülekező bíborosok figyelmét. Ahogy az a hozzáértés is, amivel Brindisi majd kezébe veszi az egyházi ügyeket a pápa meggyilkolását követő szörnyű időszakban. Ilyen időkben a konklavé nem szívesen bízik meg a kívülállókban. A következő pápa a kúria embere lesz, a kúria embere pedig Marco Brindisi, az államminiszter.

A bíboros álmódosását a RAI egy képe szakította meg: VII. Pál pápa belép a római Nagy Zsinagógába Brindisi egy másik képet látott maga előtt: Beckett a Canterbury-székesegyház oltáránál állva. Egy izgága pap meggyilkolása.

Küldje a lovagjait, Carlo! Vágják le!

Marco Brindisi feltekerte a hangerőt, és várta a pápa halálhírét.

34. Róma

A római Nagy Zsinagóga: keleti díszek nyugtalan összessége. Gabriel a belső tér elejében foglalt helyet, a bimah a jobb vállánál, a keze a háta mögött, a hűvös márványfalnak támasztva. Donati atya mellette állt, feszülten és ingerülten. Ez a pont kitűnő rálátást biztosított számukra az egész teremre. Pár lépésre egy csoport bíboros ült, ragyogó bíbor öltözetben, és figyelmesen hallgatták a rabbi bevezető szavait. A bíborosok mögött ott fészkelődtek a sajtó képviselői. Köztük a sajtóiroda főnöke, Rudolf Gertz, aki láthatóan hányingerrel küszködött. A többi padsort Róma zsidó közösségének tagjai foglalták el. Ahogy a pápa szólásra emelkedett, a levegő érezhetően megtelt elektromos feszültséggel.

Gabriel ellenállt a kísértésnek, és nem nézett a Szentatyára. Ehelyett lázasan vizsgálta a zsinagóga belső terét, keresve bármit, ami nem illett oda. Karl Brunner, pár lépésre Gabrieltől, ugyanezt tette. Egy másodpercre találkozott a pillantásuk. Gabriel úgy döntött, hogy Brunner nem jelent fenyegetést a pápára.

A pápa háláját fejezte ki a rabbinak és az egész közösségnek, hogy a mai napon idehívták. Aztán pár szóval megdicsérte a zsinagóga és a zsidó hit szépségét, hangsúlyozva a zsidó és a keresztény hit közös gyökereit. Ez egy különleges kapcsolat, kötelék a rokonok között, mondta a pápa, egy olyan kapcsolat, ami el is választhat, ha nem ápolják. Az elmúlt két évezredben ezek a rokonok túl sokat vitatkoztak, s ez katasztrofális következménnyel járt a zsidó népre. A pápa jegyzetek nélkül beszélt. A hallgatósága megigézve hallgatta.

- Elődöm, II. János Pál pápa 1986 áprilisában eljött ebbe az épületbe, hogy áthidalja a távolságot közösségeink között, és megkezdje a gyógyulás folyamatát. - A pápa elhallgatott egy pillanatra. A csendet vágni lehetett volna a teremben. - Ez a folyamat azonban még nem fejeződött be.

Erre a mondatra hatalmas tapsvihár támadt a zsinagógában. Még a jelen levő bíborosok is csatlakoztak a tapshoz. Donati atya Gabriel füléhez hajolt.

- Figyelje őket - mondta a bíborba öltözött férfiak sorai felé intve. - Kíváncsi leszek, hogy pár perc múlva is ugyanígy fognak-e tapsolni?

De Gabriel továbbra is a tömeget figyelte, miközben a pápa folytatta a beszédet.

- Testvéreim, Isten elvette tőlünk János Pált, mielőtt befejezhette volna a megkezdett munkát. Én folytatni akarom helyette is. Felveszem a terhet, és a célba juttatom.

Újra tapsvihár támadt. Zseniális, gondolta Gabriel. Az egészet úgy állítja be, mintha

a lengyel örökségének továbbvitele lenne, s nem valami új. Gabriel most jött rá, hogy ez a pápa, aki leginkább csak egyszerű velencei papként állítja be magát, ravasz és taktikus politikus.

- A békülés első lépései könnyűek voltak a még előttünk álló nehéz úthoz képest. Az utolsó lépések lesznek a legnehezebbek. Az úton bizony sokszor eszünkbe fog jutni, hogy visszaforduljunk, de nem szabad engednünk ennek a csábításnak. Végig kell mennünk ezen az úton, a katolikusok és a zsidók érdekében egyaránt.

Donati atya megfogta Gabriel kariát.

- Ne most.

- A megbocsátást egyik vallásban sem könnyű kiérdemelni. Nekünk, római katolikusoknak őszintén meg kell gyónnunk bűneinket, ha megváltást akarunk. Ha embert öltünk, a feloldozásért nem elég csupán annyit bevallani, hogy Isten nevét feleslegesen a szánkra vettük. - A pápa elmosolyodott. A teremben végighullámozott a nevetés. Gabriel észrevette, hogy a bíborosok közül sokan már nem nevetnek. - Jom Kippurkor a zsidóknak meg kell vizsgálniuk, hogy mit hibáztak, és őszintén meg kell vallaniuk bűneiket a megbocsátásért. Nekünk, katolikusoknak is meg kell ezt tenniük. De ahhoz, hogy bevallhassuk bűneinket, meg kell ismernünk az igazságot. Ezért jöttem ma ide.

A pápa újra elhallgatott egy hosszú pillanatra Gabriel a szeme sarkából látta, hogy a Szentatya Donati atyára néz, mintha erőt gyűjtene, mintha azt mondaná, hogy innen már nincs visszaút. Donati atya alig észrevehetően bólintott, és a pápa visszafordult a hallgatósága felé. Gabriel is ezt tette, de más okból. Ő egy fegyveres támadót keresett a tömegben.

- Ma délelőtt, ebben a csodálatos zsinagógában a katolikus egyház és a zsidó emberek kapcsolatának, valamint az egyháznak a második világháborúban vállalt szerepének felülvizsgálatát jelentem be. Ez a háború volt a zsidóság történetének legsötétebb fejezete, amelyben hatmillió ember pusztult el a Shoah lángjaiban. E borzalmas időszak korábbi vizsgálataival ellentétben, most a vatikáni levéltár minden, erre a korra vonatkozó irata hozzáférhető lesz a témával foglalkozó kutatók számára, elemzés és kutatás céljából.

A sajtó képviselőivel teli sorok közt hatalmas kavarodás támadt. Néhány riporter még a mobiltelefonját is elővette, és suttogva beszélni kezdett bele. A többiek

lázasan jegyezték a pápa minden egyes szavát. Rudolf Gertz összefont karral, állát a mellkasára ejtve ült. Őszentsége láthatóan elmulasztotta értesíteni fő szóvivőjét arról, hogy ma világhírt fog csinálni néhány mondatával. A pápa már most olyan területen járt, ahol előtte még senki, de tovább is ment.

- A holokausz nem katolikus bűn volt - folytatta a beszédet. - Viszont sokkal több katolikus vett részt a zsidók gyilkolásában annál, hogy ezt szó nélkül hagyhatnánk. El kell ismernünk ezt a bűnt, s bocsánatért kell könyörögnünk.

Ezúttal nem hangzott fel taps, csupán döbrent csend telepedett a teremre. Gabrielnek olyan érzése volt, hogy a jelenlevők egyike sem hiszi a fülének. Donati atyára pillantott, és suttogva megkérdezte:

- Melyik Brindisi bíboros? A pap megrázta a fejét.

- Nem jött el.

- Miért nem?

- Azt mondta azért, mert megbetegedett. Az igazság azonban az, hogy inkább elégne elevenen, minthogy végighallgasson egy ilyen beszédet. A pápa folytatta:

- Bár az egyház nem gátolhatta volna meg a Shoah-t, bizonyos, hogy enyhíthette volna azt. Félre kellett volna tennünk geopolitikai érdekeinket, és hatalmas bazilikánk tetejéről kellett volna világgá kiáltanunk elítélő szavainkat. Ki kellett volna tagadnunk egyházunk minden olyan tagját, aki a gyilkosok és tolvajok közé állt. A háború után az áldozatokkal kellett volna foglalkoznunk ahelyett, hogy a gyilkosokat mentjük, akik közül itt, egyházunk központjának megszentelt földjén találtak ideiglenes menedéket a tengerentúlra menet.

A pápa szélesre tárta karját.

- Ezeket és más, hamarosan napvilágra kerülő bűnöket gyónjuk meg, és megbocsátásért esedezünk. Nincsenek szavak, amivel le lehet írni gyászunkat. A legsebezhetőbb óráitokban, amikor a náci gazemberek a házaikból rángattak ki titeket innen, a környező házakból, nem hallgattuk meg segélykiáltásaitokat, csendben maradtunk. Így a mai napon, ahogy bocsánatért esedezem, ugyanígy teszem. Csendben.

VII. Pál Pápa leeresztette a fejét, a kezét összekulcsolta a mellén lógó kereszt alatt, és becsukta a szemét. Gabriel hitetlenkedve nézett a katolikus egyház vezetőjére,

majd körülnézett a teremben. Nem volt egyedül. Minden jelenlevő tátott szájjal, hitetlenkedve, döbbenten nézte a pápát, még az oly cinikus újságírók is. Két bíboros csatlakozott a pápa imájához, de a többiek ugyanolyan döbbenten nézték, mint mindenki más.

Gabriel számára a tóraszekrény mellett imába merült pápa látványa mást jelentett. Őszentsége beszélt. Ez a kezdeményezés most már nem visszafordítható, még ha egy percen belül meg is ölik. Ha a Crux Vera meg akarta ölni a pápát, akkor ezt még a beszéd előtt kellett volna megtennie. Mostantól, ha meggyilkolják, mártírt csinálnak belőle. A pápa, egyelőre biztonságban van. Gabrielnek most már csak egy feladata maradt: biztonságosan visszajuttatni Őszentségét a pápai lakosztályba.

Gabriel egy mozdulatra lett figyelmes, egy kar mozdult a látókörében, de csak Karl Brunner volt az, aki a rádiója fülhallgatójához nyúlt. A svájci viselkedése azonnal megváltozott. A válla megfeszült és előre hajolt, cselekvésre készen, miközben az arca kipirult, a tekintete pedig felélénkült. A csuklóját a szájához emelte és pár szót mormolt az ingujjába rejtett mikrofonjába. Aztán gyorsan Donati atyához lépett.

A pap hozzá hajolt, és megkérdezte:

- Van valami gond, Karl?
- Behatoló van a Vatikánban.

*

Miután elhagyta a pápai lakosztályt, Eric Lange lesétált a vatikáni államminiszterségre. Az előtérben Mascone atyával, Brindisi bíboros bizalmas magántitkárával találkozott.

- A bíborossal szeretnék beszélni - szólt Lange.
 - Lehetetlen - válaszolt Mascone, az asztalán felhalmozott papírok között turkálva
- Egyáltalán ki maga, és mit képzelsz, hogy csak úgy idejössz, és a bíborossal akar beszélni? Lange a zakója alá nyúlt, és egy gyors mozdulattal elővette a Sztecskint.
- Szűz Mária, imádkozz értem. - mondta csendesén Mascone atya.
- Lange pontosan a homloka közepébe lőtt, és gyorsan megkerülte az asztalát.

*

Gabriel és Donati atya lesiettek a zsinagóga lépcsőjén. A pápai limuzin a motoros csendőrök szűk körében, a lépcső aljánál parkolt, csillogott rajta az apró szemekben szitáló eső. Donati odalépett az egyik carabinieri-hez:

- A Vatikánban vészhelyzet állt elő. Szükségünk van a motorbiciklijére.
- A csendőr megrázta a fejét.
- Nem tehetem, Donati atya. Ez teljesen szabályellenes volna. Ha odaadom a motoromat, elveszthetem az állásomat.

Gabriel előre lépett, és a tiszt vállára tette a kezét. Olasz nyelven így szólt:

- Il papa személyesen bízott meg bennünket ezzel a feladattal. Tényleg nemet mondana Őszentsége kérésére?

A csendőr gyorsan leszállta motorjáról.

Gabriel átvette a kormányt, és felült a motorra. Donati atya mögé ült.

- Tudja egyáltalán vezetni ezt a motort?
- Kapaszkodjon!

Gabriel kifordult az üres Lungoteverére, és addig húzta a gázt, ameddig lehetett. Ahogya Vatikán felé száguldott, hallotta, ahogy Donati atya hangosan mondja a Miatyánkot mögötte.

*

Marco Brindisi a szoba közepén, a TV fal előtt állt. A karját kitárta, tenyere nyitott volt, az arcából minden vér kifutott. Dühében még a kis piros sapka is leesett a fejéről.

Hát senki sem némitja el ezt az eretneket? - üvöltötte a bíboros. - Légy átkozott, Carlo! Vágják már le! Hol van az embered?

- Itt vagyok - szólalt meg Eric Lange a főpap háta mögött.

Brindisi bíboros elfordította a fejét, és észrevette az egyszerű papi öltözetet viselő férfit, aki hangtalanul lépett be az irodájába.

- Ki maga?
Lange karja felemelkedett, kezében a Sztecskinnel.
- Van valami gyónni valója, eminenciás uram?
A bíboros szeme összeszűkülte.
- A pokol tüzén égjen el a lelked!
Becsukta a szemét, és felkészült a halálra.
Lange teljesítette vágját.

Háromszor húzta meg gyorsan egymás után a ravaszt. A Sztecskin kiröpítette a lövedékeket, de hangot nem adott. A három lövés tökéletes háromszög alakban ütött sebet a bíboros mellkasának bal oldalán.

Ahogy a bíboros összeesik, Lange előrelépett és a főpap halott szemébe nézett. A hangtompítót Brindisi homlokához emelte, és még egyszer meghúzta a ravaszt. Aztán felegyenesedett, és csendben kisétált.

35. Vatikán

Gabriel három perc alatt elérte a Szent Péter tér bejáratát. Ahogy csúszva lefékezett a fémkapunál, egy döbbszerű csendőr levette a válláról a géppisztolyát, és féltérdre ereszkedve tüzelőállást vett fel. Donati atya felmutatta vatikáni azonosító kártyáját.

- Le a fegyvert, idióta! Luigi Donati vagyok, a pápa magántitkára. Vészhelyzet van! Nyissa ki a kaput!

- De...
- Most! Gyerünk!

A carabinieri felemelte a barikád egy szelvényét, így be tudtak menni motorral a térre. Gabriel lassan begurult, és elindult a zsúfolt téren. Ijedt turisták ugráltak el előle, és közben a világ minden nyelvén röpködtek a cáromkodások.

Mire eljutottak a Bronz-kapuhoz, a kapunál őrt álló svájci gárdista már a falnak támasztotta az alabárdját és egy Beretta pisztolyt tartott a kezében. Amikor meglátta, hogy a motoron Donati atya ül, tétován leeresztette a célra tartott pisztolyt.

- Azt hallottuk, behatoló van a palotában.

A gárdista bólintott.

- Lövöldözés volt odabent.

Egy másik életében Luigi Donati talán híres kerékpárversenyző vagy focista lett volna. A szikár pap hármásával véve a lépcsőfokokat, hosszú lábaival az emeletre rohant, majd valósággal végigsprintelt a folyosón.

Gabriel minden erejét összeszedte, és lépést tartani a pappal.

Két perc alatt jutottak el Brindisi bíboros lakosztályához, a második emeletre. Már számos svájci gárdista és három bürokrata-pap is ott csoportosult. Mascone atya holtteste egy vértócsában, az asztalra borulva feküdt.

- Atyám, ez már túl messze ment - mormolta Donati atya. Aztán lehajolt, és feladta a halottnak az utolsó kenetet.

Gabriel belépett a dolgozószobába, ahol egy apácát talált Brindisi bíboros holtteste fölött. Egy perc múlva Donati is követte, a látottaktól szürke arccal. A pap kimerülten a bíboros holttestéhez lépett, és térdre omlott az apáca mellett, nem törődve a vérrel.

*

Katrine Boussard mindent látott az oszlopsor mellett elfoglalt helyéről: a motoron érkező két férfit, a vitát a pap és a carabinieri között, majd a vad száguldást a téren át. Egyértelmű, hogy tudják, valami történt a palotában. Katrine beindította a motort, és a Bronz-kaput nézve, egyre idegesebben várakozott.

*

Lange reményei, hogy észrevétlenül kisurran a Vatikánból, kis híján elszálltak. A palota előterében csak úgy nyüzsögtek a svájci gárdisták és a vatikáni rendőrök, úgy tűnt, a Bronz-kaput hermetikusan lezárták. Beck atya figyelmeztetései és fenyegetései ellenére valaki megnyomott egy riasztócsengőt. Lange tudta, hogy más utat kell választania. Sietve megpróbálta megváltoztatni külsejét; levette és a zsebébe süllyesztette a szemüvegét. Aztán nyugodtan a Bronz-kapu felé indult. Egy svájci gárdista a mellére rakta a kezét.

- Egyelőre se ki, se be.
- Sajnos sietek - válaszolta Lange. - Azonnal el kell mennem egy találkozóra.
- A parancs, az parancs, atyám. Lövöldözés történt. Senki nem hagyhatja el az épületet.
- Lövöldözés? A Vatikánban? Uramisten!

A gárdista kedvéért vetett egy keresztet, mielőtt a zakójába nyúlt volna a pisztolyért. A Sztecskin láttán a svájci gárdista megpróbált a bonyolult reneszánsz jelmezbe nyúlni a saját lőfegyveréért, de Lange gyorsabb volt, és két lövést eresztett a mellkasába.

Az előtérben hatalmas kiáltás törte meg a csendet, ahogy Lange a kapu felé lendült. Egy újabb gárdista lépett elé, ennek már a kezében volt a Berettája. Az őr tétovázott, Langét pedig körülvették a kiáltozó papok és bürokraták. A napi nyolc órai alabárdos posztoláshoz szokott férfinak nem volt bátorsága a tömegbe lőni, nehogy ártatlan embereket is eltaláljon. Langénak nem voltak ilyen félelmei. A Sztecskin felemelkedett és a fegyveres őr összecsuklott.

Lange átrohant a Bronz-kapun. Egy carabinieri lépett felé, a géppisztolyát a csípőjén tartva, olaszul kiabálva hogy tegye le a fegyverét. Lange felé fordult és tüzelt. A carabinieri a Szent Péter tér köveire zuhant.

Lange szeme elé ezután rémálomba illő kép tárult: féltucatnyi csendőr rohant egyenesen felé a tér túloldala felől. Ebből fegyverrel nem fogja tudni kivágni magát. Hol vagy, Katrine? Hol vagy?

Pár lépésre tőle egy huszonöt év körüli amerikai nő állt, túl rémulten ahhoz, hogy megmozduljon. Lange két nagy lépéssel a lány mellett termett, és a hajánál fogva maga elé rántotta. A csendőrök megtorpantak. Lange a lány halántékához emelte a Sztecskint, és elkezdte átráncigálni a téren.

*

Gabriel Brindisi bíboros dolgozószobájának ablakán át hallotta meg a téren folyó üvöltözést. Elhúzta a nehéz függönyöket, és lenézett a térre. Hatalmas kavarodást látott: fegyverrel a kezükben rohangáló csendőröket, az oszlopsor oszlopai mögött menedéket kereső turistákat. A tér közepén pedig egy fekete öltönyös pap vonszolt egy nőt, pisztolyt fogva a halántékához.

*

Katrine Boussard is látta a férfit a tér egy másik pontjáról, a Bernini féle oszlopsor mellől. Ahogy a téren kitört a káosz, a csendőrök, akik a motoron érkező pár előtt megnyitották a korlátot, most a tér belseje felé futottak. Katrine gyorsan sebességbe rakta a motort, és átsuhant a korlát még meglevő részén.

Lange meglátta a közelgő nőt. Amikor Katrine egy méterre ért hozzá, a férfi ellökte magától az amerikai nőt, és Katrine elé ült a motorra, megfogva a kormányt, majd egy mozdulattal megfordította, és a Szent Péter tér széle felé indult. A korlát mentén egy carabinieri futott a rés felé, azzal a szándékkal, hogy még a motor előtt a helyére teszi a korlát elemét. Lange célzott, és kilőtte az utolsó két töltényét. A csendőr elzuhant.

Lange átszáguлдott a keskeny nyíláson és dél felé fordult a motorral. Egy percen belül eltűntek.

A Szent Péter téren káosz uralkodott. A rendőrség fő célja a terület biztosítása és az áldozatok ápolása, és nem a káoszt okozó ember üldözése volt. Gabriel tudta, hogy egy profi másodpercek alatt eltűnhet Róma labirintusában. Ő is megtette már. A Leopárd, Benjamin gyilkosa pár percen belül örökre eltűnik.

A motor, amivel Donati atyával a Vatikánból érkeztek, ott volt, ahol hagyták: a Bronz-kaputól pár lépésre állt a támaszán. Gabriel megtalálta a zsebében a kulcsokat. Felült a csendőrmotorra, és átszáguлдott a téren.

Az oszlopsor végénél befordulva jobbra kanyarodott, ahogy a merénylő is tette, és rögtön döntenie kellett. Vagy a városállam határánál folytatja útját, vagy balra fordul a Janiculum park déli sarka felé. Ahogy Gabriel lassított, hogy döntsön, egy kamerás turista lépett felé, és rákiáltott franciául:

- A pisztolyos papot keresi?

A francia a Borgo Santo Spirito felé mutatott, a vatikáni irodaépületekkel és vallási emléktárgyakat áruló szuvenirboltokkal szegélyezett macskaköves utcára. Gabriel a

mutatott irányba fordult és gyorsított. Logikus választás volt ez az útvonal. Ha a gyilkos erre megy, pár perc alatt eljut a parkhoz, azon túl pedig Trastevere zegzugos utcácskái következnek, ahonnan villámgyorsan az Aventine-domb környékére, a folyó túloldalára mehet. Száz méter után Gabriel az út jobb oldalára húzódott, és egy poros palota homlokzata előtt húzott el. Egy zsúfolt térre jutott a folyó közelében, jobbra fordult és egy felvezető úton a park felé indult. Az út körforgalomba torkollott, aminek a túloldalán egy földalatti buszpályaudvar bejárata nyílt. Gabriel itt pillantotta meg először a merénylőt, a fekete ruhás motorost, háta mögött a női utassal. A motor épp kihúzott a körforgalomból, és eltűnt a parkban.

Az utat széles murvás gyalogjárók és magas fenyőfák szegélyezték. A fokozatosan emelkedő út egy domb gerincén futott felfelé, így pár másodpercen belül Gabriel úgy érezte, hogy a város felett lebeg. Ahogy a Piazzale Garibaldi felé közeledett, egy villanást látott a forgalomban – egy veszélyesen élesen kanyarodó motort az autók között, a kormányánál egy fekete ruhás férfivel, a háta mögött egy női utassal. A jókora piazzale káoszába lépve, egy pillanatra elvesztette szeme elől a menekülőket, de kisvártatva újra észrevette őket: egy kis utcára fordultak, ami levitt a dombról Trastevere felé. Gabriel a kormányra hajolt, és merészen átkígyózott a forgalmon, tudomást sem véve a hangos dudálásról.

A parkból ki- és levezető utca tele volt éles kanyarokkal. A carabinieri motorbicikli erősebb volt a gyilkosénál, ráadásul Gábielnek nem volt utasa. Gyorsan utolérte a menekülő párost és harminc méterről követte.

A zakójába nyúlt, és elővette a Berettát. A bal kezébe vette a fegyvert, míg a jobbal a gázt húzta. A motorja hörögve előrelelendült. A nő hátranézett a válla fölött, majd félig hátrafordulva ügyetlenül megcélozta Gábielt.

Gabriel a motorja zajától alig hallotta a lövések zaját. Az egyik lövedék áthatolt a plexi szélvédőn, amitől a motor futása kicsit bizonytalanná vált, és Gábielnek egy pillanatra lecsúszott a keze a gázzal. A Leopárd távolodni kezdett. Gabriel nagynehezen visszanyerte uralmát a jármű fölött, és lassan újra utolérte.

*

Lange csak annyi időre vette le a szemét az útról, hogy a visszapillantó tükörben megnézze az üldözőjét. Sötét haj, barna bőr, a szemében eltökéltség. Ez vajon maga Gabriel Allon? A Kard fedőnevű ügynök, aki annak idején higgadtan besétált egy tuniszi villába, és megölte a világ egyik legjobban védett emberét? Az ember, akiről Casagrande megígérte, hogy nem fog problémát okozni? Lange remélte, hogy egy napon meghálálhatja a szívességét.

Egyelőre azonban a jelenre koncentrált: egérutat keresett. A folyó túlsó partján, az Aventine-dombon várja őket egy autó. Ahhoz, hogy odajussanak, végig kellett menniük a Trastevere labirintusán. Biztos volt benne, hogy a sikátorokban le tudja rázni az izraelit – ha eljutnak odáig.

Langénak eszébe jutott az otthona Grindewaldban. A síelésre gondolt az Eiger tövében, és a nőkre, akiket hatalmas ágyába vitt. Aztán az alternatívára gondolt: egy olasz börtönben, ahol undorító ételen él élete végéig, és még nőt sem lát. Ennél minden jobb, még a halál is.

Teljes gázzal, veszélyesen gyorsan száguldott. A Trastevere utcái terültek el előtte. A szabadság. A tükörbe pillantva látta, hogy az izraeli újra a közelébe ért és tüzelni készül. Lange megpróbálta növelni a sebességet, de nem volt rá képes. Katrine volt az oka. A nő súlya lassítja le a motort.

Aztán meghallotta a lövéseket, és érezte, ahogy a lövedékek elsüvítene a feje mellett. Katrine felsikoltott. A fogása gyengülni kezdett a derekán.

– Kapaszkodj – szólt Lange, de a hangjában nem volt túl sok meggyőződés.

Kiértek a parkból és befutottak a Trasteverébe, egy kopott lakóházakkal szegélyezett szűk utcára. Aztán egy még szűkebb, macskaköves utcára fordult, amelynek két oldalán autók sorakoztak. Az utca végében egy román stílusú templom tornyosult, a tetején a kereszttel. Lange a templom felé indult.

Katrine fogása egyre gyengült. Lange hátra lesett a válla fölött. A nő szájának szélén vér csordogált, az arca krétafehér volt. Lange a tükörbe pillantott. Az izraeli mintegy harminc méterről követte, és folyamatosan közeledett.

Lange halkan így szólt:

– Bocsáss meg, Katrine.

Megfogta a nő csuklóját és addig csavarta, amíg meg nem érezte, hogy reped a csont. Katrine felsikoltott, és megpróbálta megragadni a férfi törzsét, de a hátáról lecsúszott a keze.

Lange érezte, ahogy a nő teste, mint egy krumplis zsák, lezuhant a motor hátulján. A macskakőre zuhanó test hangját, tudta, életében nem fogja elfelejteni.

Nem nézett hátra.

*

Anő teste ferdén zuhant az utcára. Gabrielnek kevesebb, mint egy másodperce maradt reagálni. Azonnal fékezett, de érezte, hogy nem fog tudni időben megállni. Keményen bal felé dőlt és lefektette a motort a macskakőre. A feje keményen a kövekre csattant. Ahogy csúszott az utcán, érezte, ahogy a bőre itt-ott leszakad a testéről.

A nő testén állt meg. Ahogy kinyitotta a szemét, egyenesen a nő gyönyörű, de élettelen szemébe nézett. A fejét felemelve még látta, ahogy a Leopárd eltűnik az utcán.

Aztán elájult.

*

A Szent Péter tér kavarodásában senki sem vett tudomást a kopott köveken lassan haladó idős férfiről. A férfi a haldokló svájci gárdistára pillantott, a vérrel átitatott tarka egyenruhára. Egy fiatal csendőr holttesténél egy pillanatra megtorpant. Látta az anyja karjában asoktól sikoltozó amerikai lányt. Pár pillanat múlva a felfordulást tovább fogja fokozni a bíboros meggyilkolásának híre. Vér folyt a Szent Péter tér kövezetére. Ez egy rémálom. Rosszabb, mint az az 1981-es nap, amikor az előző pápa majdnem meghalt. Ez az én művem, gondolta Casagrande. Én tettem ezt.

Az oszlopsoron át a Szent Anna-kapu felé indult. Arra gondolt, ami ezután következik. Az összeesküvés elkerülhetetlen lelepleződése. A Crux Vera tagjainak lebukása. Hogy tudná elmagyarázni, hogy ő tulajdonképpen megmentette a pápa életét? Hogy Brindisi bíboros megöletésével gyakorlatilag az egyházat mentette meg? Mi szükség volt a vérre itt, a Szent Péter téren? Senki sem fog hinni neki. Egyedül, szégyenben fog meghalni. Gyilkosként.

Megállt a Szent Anna templom előtt. Egy svájci gárdista örködött a templom előtt. Az őrt hirtelen hívták vissza szolgálatba, farmernadrágot és szédzsekit viselt. Meglepődött, amikor meglátta Casagrandét, ahogy lassan felfelé lépked a templom lépcsőjén.

- Van odabent valaki? - kérdezte Casagrande.

- Nincs, tábornok. Amint megkezdődött a lövöldözés, kiürítettük a templomot. A kaput bezártuk.

- Nyissa ki, kérem! Imádkozni szeretnék.

A kicsi templomban sötétség honolt. A gárdista az ajtó közelében maradt, kíváncsian figyelte, ahogy Casagrande előrement és térdre hullott az oltár előtt. Egy percig lázasan imádkozott, majd a kabátja zsebébe nyúlt.

A svájci gárdista feléje rohant.

- Tábornok! Ne tegye! Ne!

De Casagrande nem hallotta. A szájába vette a fegyver csövét, és meghúzta a ravaszt. Az üres templomban lövés visszhangzott. A tábornok még pár másodpercig térden maradt, az őr egy pillanatra azt is gondolta, hogy valami isteni közbeavatkozásnak köszönhetően a tábornok mellé lőtt. Ekkor azonban Casagrande teste előredőlt, és lassan az oltár alá omlott. Carlo Casagrande, Olaszország megmentője meghalt.

5. rész

EGY templom Velencében

36. Róma

A Gemelli klinika tizenegyedik emeletén van néhány szoba, amiről csak kevesen tudnak. Aspártai egyszerűséggel berendezett szobák láthatóan egy pap számára voltak fenntartva. Az egyik szobában egyetlen kórházi ágy volt, a másikon kanapé és fotelek, míg a harmadik szobában egy kis magánkápolna van. A bejárat előtti folyosót svájci gárdisták őrzik. Akkor is ott vannak, amikor a szobák üresek.

A vatikáni lövöldözést követő napokban egy névtelen páciens kapott helyet az emeleten. A férfinak komoly sérülései voltak: koponyarepedése, négy bordája törött, rengeteg horzsolás, seb és zúzódás borította a testét. Az életét fenyegető agyi duzzanatot megműtötték, de utána is mély kómában maradt. A hátát borító szörnyű sebek miatt a férfi hason fekve lábadozott, a fejét az ablak felé fordították. Duzzadt arcát oxigénmaszk fedte. A férfi zúzódásoktól fekete szemhéja szorosan csukva maradt.

Elég sok jel utalt rá, hogy a rejtélyes beteg fontos ember. Luigi Donati atya, a pápai titkár naponta többször is telefonált és érdeklődött a beteg állapota iránt. Két testőr állt állandóan az ajtó előtt. És persze ugyanerre utalt az a tény is, hogy a tizenegyedik emeleti lakosztály a klinikán csupán egy ember számára, a katolikus egyház vezetője számára van fenntartva.

Az első négy napban csupán két látogatója volt a férfinak: egy hosszú, göndör hajú, fekete szemű, magas, gyönyörű nő, és egy idős férfi, akinek mintha a sivatagi szél faragta volna ki az arcát. A lány olaszul beszélt, az öreg viszont nem ismerte a nyelvet. Az ápolók, mint kiderült tévesen, úgy gondolták, hogy ő a beteg édesapja. A látogatók letáboroztak a második szobában, és nem hagyták magára a beteget.

Az öregember leginkább a beteg jobb kezének épsége miatt aggódott, ami furcsa volt, hiszen az eszméletlen férfi többi sebe sokkal komolyabb volt. Az idős férfi kérésére megröntgenezték a beteg kezét, majd egy kézsebész elmondta az öregnek, hogy a férfi jobb keze csodával határos módon szinte teljesen érintetlenül került ki a balesetből, leszámítva a mutató- és hüvelykujj közötti mély sebet, ami, bár régi volt, mégsem gyógyult meg teljesen.

Az ötödik napon, alkonyatkor Donati atya és egyetlen svájci gárdista kíséretében megérkezett a pápa. Az ágy mellé készített imazsámolyon térdelve őszentsége majdnem egy órát maradt az eszméletlen férfi mellett, szorosra zárt szemmel imádkozva. Amikor végzett finoman megsimogatta a férfi kezét.

Ahogy a pápa talpra állt, az ágy fölött a tekintete a falon függő nagy, fából faragott feszületre esett. Egy percig csak nézte a keresztet, mielőtt ujjaival a kereszt jelét rajzolta volna a levegőbe. Aztán Donati atyához hajolt és a fülébe súgott valamit. A pap felnyúlt, és óvatosan levette a keresztet a falról.

Huszonnégy órával a pápa látogatása után a férfi jobb keze megmozdult. Ugyanazt a mozdulatot tette meg újra és újra: egy apró ütést követően két simító mozdulatot tett. Ütés, simítás, simítás... ütés, simítás, simítás...

Az apró változás nagy vihart kavart az orvosok között. Volt, aki szerint egyszerű izomrángásról volt szó, mások attól féltek, hogy az agy állapota miatt történik. A magas lány oszlatta el az orvosok félelmeit.

- Fest - szólt nyugodtan. - Nemsokára magához fog térni.

Másnap, egy héttel azután, hogy a névtelen férfit a kórházba hozták, egy rövid időre visszanyerte az eszméletét. Lassan kinyitotta a szemét és pislogni kezdett az erős fényben, majd zavartan az idős férfi arcára nézett, mintha nem ismerné fel.

- Ari?

- Aggódtunk érted.

- Mindenem fáj.

- Elhiszem.

A férfi az ablak felé nézett.

- Yerushalaim?
- Róma.
- Hol?

Az öreg elmondta neki. A sérült férfi gyengén elmosolyodott a maszkja mögött.

- Hol van... Chiara?
- Itt van. Végig itt volt.
- Elkaptam?

Mielőtt azonban Shamron válaszolni tudott volna, Gabriel szeme újra becsukódott, és visszamerült az öntudatlanságba.

37. Velence

Gabriel egy hónapos lábadozás után térhetett vissza Velencébe. Egy négyemeletes csatornaparti házba költöztek, Cannaregióban. A házhoz egy apró kis kikötő és egy motorcsónak is tartozott. A ház bejárata, amelynek két oldalán két muskátlikkal teli kőkorsó állt, egy csendes, rozmaring illatú belső udvarra nyílt. A biztonsági berendezés, amelyet egy ismeretlen nevű Tel Aviv-i cég szerelt be, a város leggazdagabb múzeumainak berendezéseivel vetekedett.

Gabriel még nem volt olyan állapotban, hogy folytassa a harcot a Bellinivel. A látása még mindig homályos volt, és ha sokáig állt elszédült. Éjszakánként gyakran ébredt lüktető fejfájásra. Amikor először meglátta a hátát, Francesco Tiepolo azt hitte, Gabrielt máglyán égették meg. Tiepolo a velencei templomok intendánsához folyamodott, hogy halasszák el egy hónappal a San Zaccaria megnyitását, hogy Signor Delvecchio felépülhessen motorbalesetéből. Az intendáns erre azt felelte, hogy Tiepolónak magának kellene befejezni az oltárkép restaurálását. Jönnek a turisták Francesco! Akasszak táblát a San Zaccaria kapujára, hogy átalakítás miatt zárva? Szokatlan módon, a Vatikán is beavatkozott a vitába. Lugi Donati atya egy szigorú hangú e-mailt küldött Velencébe, amelyben kifejezte a Szentatya azon óhaját, mely szerint Signor Delvecchio fejezze be a Bellini freskó helyreállítását. Az intendáns gyorsan módosította az álláspontját. Másnap egy doboz velencei csokoládé érkezett a házhoz, a mielőbbi gyógyulást kívánó jókívánságokat tartalmazó cédulával együtt.

Gabriel lábadozásának idején úgy éltek, mint az igazi velenceiek. Olyan éttermekben ettek, ahova nem jutott el turista, és vacsora után minden este a Ghetto Nouvo-ban sétáltak. Egyes estéken a Ma'ariv után Chiara édesapja is csatlakozott hozzájuk. Finoman megpróbálta megismerni kapcsolatuk igazi természetét és Gabriel szándékait. Amikor egy kicsit messzire ment, Chiara általában finoman megveregette az apja karját, és így szólt:

- Papa, kérlek!

Aztán a lány a két férfibe karolt és csendes sétára húzta őket a balzsamos estében.

Gabriel soha nem hagyta el a negyedet anélkül, hogy ne vetett volna egy pillantást a Casa Israelitica di Riposo ablakain át a tévét néző öregekre.

*

Mivel más dolguk nem nagyon volt azon a tavaszon, csak Gabriel gyógyulását várták, ezért figyelmesen követték a vatikáni eseményeket. Ígérethez híven, VII. Pál pápa kijelölte a történészekből és szakértőkből álló csapatát, akiknek a feladata a Vatikán világháborús szerepének felülvizsgálata és az egyházi antiszemitizmus hosszú történetének vizsgálata volt. A kutatócsoportnak összesen tizenkét tagja volt: hat keresztény és hat zsidó. A program kezdetén megállapított szabályok szerint a történészek öt évet terveztek a vatikáni levéltárban található hihetetlen mennyiségű anyag vizsgálatával eltölteni. Az öt év alatt titokban elkészült jelentést a pápának fogják átadni, bárki legyen is az illető pápa. A világ zsidó közösségei New Yorktól, Párizson át Jeruzsálemig, egyértelmű örömmel és egyetértéssel reagáltak. A csoport egy hónappal a megalakulása után adta be első igényléseit a titkos levéltárnak. A kikért dokumentumok között volt Sabastio Lorenzi püspök és XII. Pius memoranduma. A korábban megsemmisítettnek hitt irat a Garda-tó melletti 1942-es titkos találkozó részletes leírását tartalmazta. A bizottság tagjai a szabályoknak megfelelően, nem beszéltek az irat tartalmáról.

A pápa kezdeményezését azonban hamar háttérbe szorította az olasz sajtóban egy, a Crux Vera botrányként elhíresült ügy. Benedetto Foá, a La Repubblica vatikáni tudósítója hosszú, tényfeltáró cikksorozatban leplezte le a titkos katolikus társaságot, amely a Szentszék, az olasz kormány és az üzleti élet legmagasabb köreibe is eljutott. Sőt, Foá

rejtélyes forrásainak köszönhetően kiderült, hogy a Crux Vera még az Egyesült Államokban és Latin-Amerikában is rendelkezik befolyással. A meggyilkolt vatikáni bíborost, Marco Brindisit nevezték meg a szervezet vezetőjeként, a nyilvánosságot kerülő milliomos, Roberto Pucci és a vatikáni biztonsági szolgálat elhunyt vezetője, Carlo Casagrande mellett. Pucci az ügyvédje útján minden vádat tagadott, de nem sokkal a róla szóló Foá-cikk megjelenése után az egyik, Pucci tulajdonában álló bankot megrohanták az ügyfelei, és az a likviditási krízist követően összeomlott. E csőd nyomán kiderült, hogy a Pucci-féle pénzügyi birodalom kártyavár, és pár hét alatt minden cége csődbe ment. Pucci elmenekült imádott otthonából, a Villa Galatinából, és Cannes-ban telepedett le.

A Vatikán hivatalosan kitartott amellett, hogy a Szent Péter téren tömeghisztériát okozó férfi, vallási fanatikus volt. A hivatalos verzió szerint az illetőnek semmi köze sem volt terrorista szervezetekhez vagy titkos szövetségekhez. A Vatikán hivatalosan tagadta a Crux Vera nevű titkos szervezet létezését, minden alkalommal kinyilvánítva, hogy a titkos társaságok alakítása nagyon régóta tilos az egyházban. Az egyházi állam szakértői, és a tapasztalt újságírók számára hamarosan kiderült, hogy VII. Pál pápa nagytakarítást csinál az egész egyházban. A római kúria több, mint egytucat tagja mondott le tisztéről a lelkipásztori feladatok kedvéért, vagy vonult nyugdíjba, köztük a Hittudományi Kongregáció konzervatív, doktriner vezetője is. Marco Brindisi utóda a hivatalban szinte mindenkit menesztett a hivatalból. A sajtóiroda főnöke, Rudolf Gertz lemondott, és visszatért Bécsbe.

Ari Shamron Tel Avivból figyelte Gabriel felépülését. Lev minden igyekezte ellenére Shamron visszajátszotta magát a Saul király úti főhadiszállásra, a Leopárd-csapatnak nevezett egység élére. A csoport egyetlen célja, hogy megtalálja és megsemmisítse a Leopárd néven ismert bérgyilkost, Benjamin Stern és számtalan más ember feltételezett gyilkosát. Shamron láthatóan újjáéledt a feladattól.

A csoport tagjainak bánatára, Shamron megjavuló egészségével együtt régi temperamentuma is visszatért, és a végkimerülésig hajszolta magát és embereit. Nem volt olyan nyom, pletyka, amit nem vizsgáltak volna meg. A Leopárdot állítólag látták Párizsban és Helsinkiben is. A cseh rendőrség a Leopárdot sejtette egy prágai gyilkosság mögött. A név Moszkvában is előkerült, egy vezető titkosszolgálati vezető halálával kapcsolatban. Az iroda egyik teheráni embere azt a pletykát hallotta, hogy a Leopárd nemrég az iráni titkosszolgálattal írt alá szerződést.

Minden nyomnak utána eredtek, de egyik értesülés sem vezetett eredményre. A kudarcok ellenére az öreg könyörgött csapata tagjainak, hogy ne veszítsék el a hitüket.

Shamronnak volt egy elmélete, hogy a Leopárdot hogyan lehet megtalálni. A bérgyilkost a pénz hajtotta, mondta Shamron az embereinek, és a pénz fogja a veszét is okozni.

*

Egy május végi meleg estén egy focilabda pattogott Gabriel és Chiara felé a Campo di Ghetto Nuovón. Gabriel elengedte a lány kezét, és három gyors lépéssel a pattogó labda elé lépett.

- Gabriel, a fejed! - kiáltotta a lány, de a férfi nem vett róla tudomást. Beállt, és gyönyörű mozdulattal, szép ívben visszapasszolta a labdát egy tizenkét év körüli, kipát viselő kisfiúnak. A fiú Gabrielre mosolygott, és visszaszaladt a barátaihoz. Amikor hazaértek, Gabriel felhívta Francesco Tiepolót és megmondta, hogy holnap újrakezdi a munkát.

Az állványa ugyanolyan helyzetben volt, ahogy annak idején hagyta. Most már tökéletesen egyedül volt a templomban; a San Zaccaria csapat többi tagjai már régen befejezték a munkát. Chiara mindig ott volt a templomban, amíg Gabriel dolgozott. A bejáratnak háttal, elmélyülten dolgozó Gabriel kitűnő célpont volt, így Chiara folyamatosan figyelte a bejáratot. A lány csak egy dolgot kért cserébe: hogy vegye le a leplet az állványról, és Gabriel magát is meglepve, igent mondott.

Gabriel a szokásos napi adagnál órákkal többet dolgozott, minél hamarabb be akarta fejezni a munkát. Tiepolo naponta egyszer jelent meg, ételt hozott és megnézte, hogyan halad. Néha pár percet beszélgetett Chiarával. Egyszer még az állványra is felmászott, hogy a kép egyik nehéz részletéről konzultáljon Gabriellel.

Gabriel megújult önbizalommal dolgozott. Olyan sok időt töltött Bellini és a munkái tanulmányozásával, hogy néha szinte érezte a mester jelenlétét, szinte hallotta a hangját, az utasításait, hogy mit tegyen. Belülről haladt kifelé, először a madonnát csinálta meg a gyermekkel, majd a szentek és a háttér következtek. Munka közben két

kérdés motoszkált folyamatosan a tudatalattijában: Ki juttatta el a Garda-tó partján történekekről szóló iratokat Benjammnak? És miért tette?

*

Egy késő júniusi délután Chiara felpillantott és látta, hogy Gabriel az állvány szélén áll, jobb kezét az arcánál tartja, a könyökét a bal kezével támasztja meg, és lefelé néz. A férfi hosszú ideig, Chiara órája szerint tíz percig állt ott mozdulatlanul, és csak nézte a képet. Chiara Tiepolo szokását követve odament az állványhoz, és megrázta. Gabriel lenézett rá, és elmosolyodott.

- Kész van, Signor Delvecchio?
- Majdnem - felelte a férfi távoli hangon. - Csak még egyszer beszélnem kell vele.
- Mi a fenéről beszélsz?

De Gabriel nem válaszolt. Ehelyett letérdelt és tisztogatni kezdte a felszerelését, majd gondosan visszapakolt mindent a dobozába. Ezután lelépott az állványról, megfogta Chiara kezét, és kísértáltak a templomból, utoljára. Hazafelé menet beugrottak Tiepolo irodájába a Szent Márk téren. Megkérte Francescót, hogy hozzon össze egy találkozót a Szentatyával. Mire hazaértek, egy üzenet vártá őket a rögzítőn.

Bronz-kapu, holnap este nyolckor. Ne kés!

38. Vatikán

Gabriel alkonyatkor sétált át a Szent Péter téren. Donati atya a Bronz-kapunál vártá. Az atya komoran kezét rázott Gabriellel, és megjegyezte, hogy sokkal jobban néz ki, mint amikor utoljára találkoztak.

- Őszentsége már várja - tette hozzá Donati. - Ne várassuk!

A pap felvezette a Scala Regiába. A folyosók és belső udvarok labirintusában megtett ötperces séta után jutottak el a pápa kertjébe. Az alkonyi fényben könnyű volt észrevenni a fehér reverendás pápát. Az etióp kollégium mellett sétált.

Donati atya magukra hagyta őket, és lassan visszaindult a palota felé. A Szentatya karon fogta Gabrielt és sétára indultak a gyalogösvényen. Meleg este volt, a levegőben fenyőillat lengett.

- Örülök, hogy ilyen szépen meggyógyult, fiam - mondta a pápa. - Nagyon jól néz.
- Shamron biztos benne, hogy Szentatyám imái hoztak vissza az életbe. Azt mondta, hogy ha majd szentté avatják Szentatyámat, tanúsítani fogja, hogy csoda történt.
- Hát, kíváncsi leszek, hány katolikus fogja támogatni a kanonizációmát, ha a bizottság publikálja, a levéltári kutatás eredményeit. - A pápa halkan felnevetett, és megszorította Gabriel karját. Jól halad a San Zaccaria oltárképével?

- Igen Szentatyám. Nagyon köszönöm, hogy közbelépett az érdeemben.
- Ez volt az egyetlen megoldás. Maga kezdte el, magának is kell befejeznie. Ráadásul az a kép az egyik kedvencem a városban. Csak a nagyszerű Mario Delvecchio restaurálhatta. A pápa az egyik keskeny gyalogút felé irányította Gabrielt, a vatikáni fal irányába.
- Jöjjen - szölt. - Mutatni szeretnék valamit.

Egyenesen a vatikáni rádió adótornyához mentek, és ahogy odaértek, a lépcsőkön felmentek a torony beton alapzatára. A nyüzsgő, kavargó, mocskos és gyönyörű város, az örök Róma ott hevert a lábaiknál. Ebből a szögből, ebben a fényben a város akár Jeruzsálem is lehetett volna. Csupán a műezsin éneke hiányzott, ahogy a hívőket imára szólítja. Aztán Gabriel tekintete végigsiklott a Tiberisz mentén, a régi gettó bejáratánál tornyosuló zsinagógához, és ekkor jött rá, hogy a pápa miért hozta ide.

- Kérdezni szeretne valamit, Gabriel?
- Igen, Szentatyám.
- Gondolom, arra kíváncsi, hogy Benjamin barátja hogyan jutott a Garda-tónál történekekről szóló iratokhoz.
- Nagyon bölcs, Szentatyám.
- Igen? Hallgassa meg, mit műveltem.

A pápa egy pillanatra elhallgatott, a pillantása megpihent a zsinagógán. Végül Gabrielhez fordult.

- Lenne a gyóntatom, Gabriel? Képletesen, természetesen.
- Amit csak kíván, Szentatyám.
- Ugye ismeri a gyónási titok fogalmát? Amit ma este elmondok magának fiam, annak még egyszer nem szabad elhangoznia. Most már másodszor helyezem a maga kezébe az életem.

- Elfordította a tekintetét. - A kérdés csak az, hogy kinek a keze ez? Gabriel Alloné? Vagy Mario Delvecchioé, a restaurátoré?

- Melyiket óhajtja?

A pápa még egyszer átnézett a folyó túlsó partjára, és válasz nélkül hagyta Gabriel kérdését.

*

A pápa mesélt Gabrielnek a konklávéról, a Szent Márta dormitóriumban töltött borzalmas éjszakáról, amikor, mint Krisztus a Gecsemáné-kertben, könyörgött Istennek. Hogy lehet az, hogy a Garda-tó partján történtek szörnyű titkának birtokosa lesz az egyház vezetője? Mit tegyen ezzel a tudással? A konklávé utolsó szavazásának előestéjén behívta magához Donati atyát és megmondta neki, hogy ha rá esik a választás, nemet fog mondani a pápaságra. És aztán elmesélte bizalmasának, hogy mi történt azon az 1942-es éjszakán a tóparti zárdában.

- Donati atya halálra vált - mondta a pápa. - Rögtön tudta, hogy a Szentléleknek célja volt az én kiválasztásommal, mégpedig az volt a célja, hogy én hozzam nyilvánosságra a tóparti zárdában történeteket, és tisztítsam meg az egyházat. Ugyanakkor Donati atya okos és ügyes ember. Tudta, hogy ezt a titkot úgy kell nyilvánosságra hozni, hogy az ne kerüljön a pápai címembe.

- Vagyis valaki másnak kellett nyilvánosságra hoznia, nem Szentatyámnak.

A pápa bólintott. Pontosan.

Donati atya Regina Carcassi keresésére indult. Így visszatekintve valószínűleg a pápai archívumokban való kíváncsi kutakodása riasztotta a Crux Verát. Az atya rátalált az asszonyra, aki egyedül élt egy kis északi faluban. Alaposan kikérdezte az egykori nővért arról az 1942-es éjszakáról, és az asszony átadta neki az esküvője előtti éjszaka írott levél másolatát. Donati atya ezután megkérdezte az idős asszonyt, hogy hajlandó lenne-e nyilvánosan is elmondani a történetet. Már elég sok idő eltelt, felelte a nővér. Mindent megtesz, amire Donati atya kéri.

Bármilyen elképesztő is volt Regina nővér levele, Donati atya tudta, hogy ennél többre lesz szüksége. A kúriában évek óta pletykáltak arról, hogy a KGB annak idején megszerzett egy olyan, a háború idején keletkezett iratot, amely igen komoly károkat okozhat az egyháznak. A pletyka terjesztői szerint a lengyel pápával szembeni támadások idején a KGB kis híján fel is használta a dokumentumot, de aztán a megfontoltabb orosz titkosszolgálati vezetők inkább úgy döntöttek, hogy a papír jobb helyen lesz az irattár mélyére süllyesztve. Donati atya titokban elutazott Moszkvába, és találkozott a KGB utódszervezetének vezetőjével. Háromnapi tárgyalás és alkudozás során az atya megszerezte az iratot. A dokumentum, amelyet az előrenyomuló orosz egységek a háború utolsó napjaiban találtak, egy memorandum volt, amelyet Martin Luther írt Adolf Eichmannak, az egyház képviselőivel folytatott titkos megbeszélésről.

- Amikor elolvastam az iratot, tudtam, hogy nehéz csata áll előttünk - mondta a pápa. - Tudja, a dokumentum két nagyon veszélyes szót is tartalmazott.

- Crux Vera - szólt Gabriel és a pápa egyetértően bólintott. Crux Vera.

Donati atya elkezdte keresni azt az embert, aki megfelelne arra, hogy a világ nyilvánossága elé tárja ezeket az iratokat. Egy szenvedélyes, szakmailag megfellebezhetetlen embert. Az atya végül is egy izraeli holokauszt-szakértőt, a müncheni Ludwig-Maximilián Egyetem professzorát, Benjamin Stern professzort választotta. Donati atya Münchenbe utazott, és titokban találkozott a proffal az Adalbertstrassén. Megmutatta a történésznek a dokumentumokat, és teljes együttműködést ajánlott neki. Magasrangú, bár meg nem nevezhető vatikáni hivatalnokok fogják igazolni a könyvben olvasható állításokat, és a könyv megjelenése után a Vatikán tartózkodni fog a könyv elleni támadásoktól. Stern elfogadta az ajánlatot, és magához vette a dokumentumokat. Egy New York-i kiadóval szerződött a könyvre, és fizetés nélküli szabadságot kért a munkahelyén, aztán munkához látott. Donati atya tanácsára mindezt a legnagyobb titokban tette. A bajok három hónappal ezután kezdődtek. Eltűnt Cesare Felici atya, két nappal később pedig Manzini atya Donati atya ezek után megpróbálta figyelmeztetni Regina Carcassit, de már elkésett. Az asszony is eltűnt. Az atya gyorsan Münchenbe utazott és figyelmeztette Sternt, hogy veszélyben forog az élete. Stern professzor megígérte, hogy elővigyázatos lesz. Donau a professzor életét és a saját terveit is veszélyben érezte. Nagy tapasztalatú, ügyes intrikusként elkezdte előkészíteni a póttervet.

- Aztán megölték Benjámint - szólt Gabriel.

- Szörnyűséges csapás volt. Felelősnek éreztem magam a halálért.

Donati atya hihetetlenül bedühödött a gyilkosság miatt, folytatta a pápa a mesélést. Megfogadta, hogy a Garda-parti zárda titkát a Crux Vera tönkretételére fogja használni, illetve arra, hogy a Crux Vera megsemmisítse önmagát általa. Gyorsan elintézte a zsinagógai szereplést, és elejtett egy-két titkos információt, néhány közismert Crux Vera-vezetőnek. Tudta, hogy ezek a titkok végül Carlo Casagrande és Carlo Brindisi fülébe jutnak. Az atya még Bendetto Foát, a La Repubblica újságíróját is bevetette, hogy a pápa gyerekkoráról néhány kellemetlen kérdését tegyen fel a sajtóirodán, amelyet Rudolf Gertz, a Crux Vera tagja vezetett.

- Vagyis Donati atya egyszerűen meglengette a vörös posztót a bika előtt - mondta Gabriel. - És ez a vörös posztó Szentatyám volt.

- Pontosan - mondta a pápa. - Remélte, hogy sikerül olyan visszataszító lépésre kényszerítenie a Crux Verát, aminek nyomán örökre megsemmisítheti a szervezetet, és az írmagját is kiirthatja az egyházból.

- Egy történet, ami egyidős a történelemmel - szólt Gabriel. - Igazi vatikáni intrika, aminek Szentatyám élete a tétje. És még Donati atya sem gondolta volna, hogy jól sikerül. Carlo Casagrande megölette Brindisi bíborost, aztán öngyilkos lett. Donati atya azzal jutalmazta Benedetto Foát, hogy elmondta neki a Crux Verával kapcsolatos összes piszkos titkot. A csoport pedig örökre szégyenbe került.

- A kúria pedig megszabadult a méregtől, legalábbis egyelőre. - A pápa megfogta Gabriel kezét, és egyenesen a szemébe nézett. - És most én teszek fel önnek egy kérdést, fiam. Meg tudja bocsátani, hogy a barátja halálát okoztam?

- Nem az én feladatom a megbocsátás, Szentatyám. A pápa felemelte a tekintetét és a folyó felé nézett.

- Vannak éjszakák, amikor még mindig hallom. A német teherautók zúgását. A könyörgést, hogy a pápa tegyen végre valamit. Néha, ha a kezemre nézek, vért látok. Benjamin vérét. Őt használtuk arra, hogy elvégezze helyettünk a piszkos munkát. Miattunk halt meg. - A pápa Gabrielre nézett. - Szükségem van a megbocsátására fiam. Nem tudok aludni.

Gabriel a pápa szemébe nézett, majd egy hosszú perc után lassan bólintott. A pápa áldásra nyújtott ujjal felemelte a jobb kezét, de megállította magát. Inkább Gabriel vállára tette a kezét, és magához ölelte.

*

Donati atya kikísérte. A Bronz-kapunál átnyújtott neki egy borítékot. - A Leopárd valahogy bejutott a pápa dolgozószobájába, mielőtt elkövette volna a gyilkosságot. Ezt Őszentsége asztalán hagyta. Arra gondoltam, talán kíváncsi lenne rá.

Aztán kezét rázott Gabriellel, és eltűnt a palotában. Gabriel keresztül sétált az elhagyott Szent Péter téren. A bazilika harangja pont kilenc órát ütött. Az iroda egyik autója várta a Szent Anna-kapunál. Még épp elérhette az éjszakai vonatot vissza Velencébe.

Kinyitotta a borítékot. A rövid, kézzel írott üzenet fénymásolat volt. A kilencmilliméteres lövedék nem. „Ez az öné is lehetett volna, Szentatyám.”

Gabriel apró labdává gyúrte a papírt. Egy perccel később, ahogy az autó áthaladt a folyó fölött, az ablakon át a fekete vízbe hajította a papírt. A lövedéket a dzsekije zsebébe csúsztatta.

39. Svájc, Grindewald

Öt hónappal később.

Idén korán leesett az első hó. A novemberi éjszaka meghozta a hófelhőket az Eiger és a Jungfrau fölé, és a Kleine Scheidegg lejtőire egy éjszaka alatt fél méteres porhó hullott. Eric Lange kiszállt a felvonóból, hogy az aznapi utolsó lesiklására induljon. Méltóságteljesen, nyugodtan csúszott le a késő délutáni árnyékok között.

A lejtő alján lefordult a pályáról, és besiklott a fenyőerdőbe. A nap már lebukott a hegycsúcs mögé, így az erdő mély félhomályba borult. Lange emlékezetből siklott végig az ösvényén, erőfeszítés nélkül cikázott végig a fák között.

Kisvártatva meglátta a kastélyát, ami az erdő szélén a Grindewaldra néző völgy szélén állt. A hátsó bejárathoz siklott, levette a kesztyűjét, és beütötte a kódot az ajtó melletti kombinációs zárba.

Ekkor valami oda nem illő hangot hallott. Lépteket a friss hóban. Megfordult, és egy férfit pillantott meg, aki felé tartott. A férfi sötétkék kezeslábast viselt, rövid haja már őszült a halántékánál. Napszemüveg takarta el a szemét. Lange villámgyorsan lehúzta a cipzárt sítzsekióján és a Sztecskinjéért nyúlt, de elkésett. A kék ruhás férfi már a kezében tartotta a Berettáját és Lange szívére célzott, miközben egyre gyorsabban közeledett hozzá.

Az izraeli... Lange biztos volt benne. Ismerte a módszereiket. Folyamatosan közelít a célponthoz, miközben lősz. Lőj, amíg a célpont biztosan nem halott.

Lange megfogta a Sztecskinje markolatát és megpróbálta előhúzni, amikor az izraeli először lőtt. Csupán egyszer lőtt, de a lövedék pontosan Lange szívébe fúródott. A bérgyilkos hátra zuhant a hóba. A Sztecskin kicsúszott az ujjai közül.

Az izraeli a haldokló Lange fölé hajolt, aki felkészült a további golyók okozta fájdalomra, de az izraeli csak levette a napszemüvegét, és kíváncsian nézte Lange haláltusáját. Ragyogó, smaragdzöld szeme volt. Ez volt az utolsó szín, amit Lange életében látott.

Gabriel már majdnem teljesen sötétben ért vissza a várakozó autóhoz. Egy sziklás medrű kis patak mellett parkolt. Ahogy a közelébe ért beidult a motor. Chiara a jobb oldali ajtóhoz hajolt, és kinyitotta az ajtót. Gabriel beszállt, és becsukta a szemét. Érted tettem, Beni, gondolta. Érted.

A szerző megjegyzései

A történet a képzelet szüleménye. A regényben ábrázolt bíborosok, kémek, bérgyilkosok, titkosrendőrök és egyházi szervezetek a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon lettek felhasználva. A hasonlóság bármilyen élő vagy halott személlyel a véletlen műve. A brenzonei Szent Szív zárda nem létezik. Martin Luther a német külügyminisztériumból valós személy, aki részt vett a Wannsee-konferencián, de a könyvben neki tulajdonított cselekedetek kitaláltak. XII. Pius pápa 1939-től 1958-ban bekövetkezett haláláig állt az egyház élén. Az, hogy a szövetséges hatalmak többszöri kérése ellenére hallgatott arról, hogy az európai zsidóságot megsemmisítik, bár tudott róla, Susan Zucotti holokaustt kutató szavai szerint *"olyan tény, amit nem szoktak, és nem is érdemes megkérdőjelezni"*. Ugyanilyen tény az is, hogy Adolf Eichmann és más prominens náci vezetők a katolikus egyház hivatalnokainak és dolgozóinak segítségével menekültek el a Harmadik Birodalom veresége után.

XII. Pius védelmezői és a Vatikán is úgy állítják be ezt a pápát, mint a zsidók nagy barátját, aki fáradhatatlan diplomáciai erőfeszítéseivel zsidók ezreit mentette meg. Kritikusai általában számító politikusnak tartják, aki a bűnös közönnyel szemlélte a zsidók kiirtását, és ezzel bűnrészessé vált.

A vatikáni titkos levéltár segítségével árnyaltabb képet lehetne festeni XII. Pius pápáról, de a Szentszék több mint ötven évvel a háború befejezte után sem hajlandó megnyitni ezt a levéltárat a téma kutatói számára. Az egyház ehelyett csupán a "hivatalos", 1965 és 1981 között publikált tizenegy kötetnyi archív háborús anyagba enged betekintést, ami főleg diplomáciai levelezésből áll. Ezek a dokumentumok, amelyeket Actes et Documents du Saint Siège relatifs à la Seconde Guerre Mondiale néven ismer a világ, már számos, az egyházra nem túl hízelgő történelmi elemzőmunka forrásaként szolgáltak. És ezek csak azok az iratok, amelyeket az egyház hajlandó a világ elé tárni.

Vajon milyen, az egyházra nézve veszélyes anyagok lehetnek a titkos levéltárban? 1999 októberében, hogy megpróbálja viharokat lecsillapítani az ellentmondásos pápa körüli, a Vatikán létrehozott egy független történészekből álló bizottságot, amelynek feladata XII. Pius és a Szentszék háború alatti cselekedeteinek felülvizsgálata volt. Miután átnézte a már korábban nyilvánosságra hozott dokumentumokat, a bizottság az alábbi következtetésre jutott: "Nincs olyan komoly történész, aki a publikált, szerkesztett levéltári anyag alapján döntő következtetésre juthatna ebben az ügyben". A bizottság benyújtott a Vatikánhoz egy negyvenhét kérdésből álló listát, valamint kiegészítő dokumentumok iránti igényeiket a titkos levéltárból. Kértek többek között olyan jellegű iratokat, mint "naplók, naptárak, emlékeztetők, megbeszélések jegyzőkönyvei, dokumentum-tervezetek" és a háború idején vezető posztokat betöltő vatikáni hivatalnokok személyi anyagai. Ezután tíz hónap telt el válasz nélkül. Amikor egyértelművé vált, hogy a Vatikánnak nem áll szándékában kiadni a illető dokumentumokat, a bizottság dolgavégezetlenül feloszlatta magát. A Vatikán a bizottság három zsidó tagját dühösen inkorrekt viselkedéssel vádolta meg, hogy "lejáratóhadjáratot" folytatnak az egyház ellen. A bizottság keresztény tagjairól az egyház egyetlen elmarasztaló szót sem nyilatkozott, bár a bizottság közösen hozta meg döntéseit, adta ki nyilatkozatait. A The Guardian című angol lap forrásai szerint a titkos levéltárat a vatikáni államminiszter, Angelo Sodano bíboros utasítására tartják szigorúan zárva. A forrás szerint Sodano bíboros azért ellenzi minden erejével a titkos levéltár megnyitását, mert az rendkívül káros precedenst teremtené és sebezhetővé tenné az egyházat minden hasonló, történelmi jellegű támadással szemben, például a Szentszék és a gyilkos dél-amerikai rezsimek kapcsolatainak ügyében is.

Egyértelmű, hogy sokan vannak az egyházban, akik azt szeretnék, ha a Vatikán tisztázná a háborús évek politikai és diplomáciai döntéseit, valamint elismerné az egyház zsidóüldözéseit. A milwaukee-i Rembert Weakland püspök közéjük tartozik. "Mi katolikusok évszázadokon keresztül Isten parancsolataival ellentétes módon cselekedtünk zsidó testvéreink ellen." Weakland püspök egy 1999-es nyilvános szereplése alkalmával ezt mondta: "Ezen cselekedetek évszázadokon keresztül fizikai és pszichológiai fájdalmakat okoztak a zsidó embereknek".

A püspök ezután ezt a figyelemreméltó kijelentést tette: "Elismerem, hogy mi, katolikusok - azzal a tanítással, miszerint a zsidó nép képmutató és Isten gyilkosa - csökkentettük zsidó testvéreink emberi méltóságát, és az ellenük irányuló

cselekedeteket Istennek tetszőnek tűntettük fel. Ezzel, meggyónom, mi katolikusok hozzájárultunk azokhoz a gondolatokhoz és érzésekhez, amelyek lehetővé tették a holokausztot."

Vége

#